

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOMAN:CHAINANI

İYİLİK VE KÖTÜLÜK OKULU - PRENSİZ BİR DÜNYA

Özgün adı: *The School For Good And Evil – A World Without Princes*

Yazan: Soman Chainani

Çizimler: Iacopo Bruno

© 2014 Bu kitap HarperCollins Publishers markası olan HarperCollins Children's Books ve Akcalı Telif Hakları işbirliği ile yayınlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.

Türkiye yayın hakları:

Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2016

ISBN: 978-605-09-3748-0

Sertifika no: 11940

Çeviri: Serkan Göktaş

Yayına hazırlayan: İlke Afacan

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SOMAN CHAINANI

Çizimler:
IACOPO BRUNO

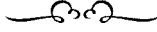
Doğan Egmont

Okumak gelecektir.

www.doganegmont.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Maria Gonzalez için...

İYİLİK VE KÖTÜLÜK OKULU GİZLENİR
YAŞLI ORMANIN İÇİNDE
İKİ KULESİ YAN YANA YÜKSELİR
BİRİ TEMİZ KALPLİLERE
DİĞERİYSE KÖTÜ YÜREKLİLERE
BAŞARAMAZSIN KAÇMAYA ÇALIŞSAN DA
TEK ÇIKIŞ YOLU
SADECE MASALLARDA

I. KISIM

Sophie Bir Dilek Diliyor

En iyi arkadaşınızın sizi öldürmeye çalışmasının ardından içinizde bir huzursuzluk hissi kalır.

Agatha, kendisinin ve Sophie'nin güneş ışı-
ğıyla dolup taşan meydandaki altın heykelle-
rine bakarken bu hissi bastırmaya çalıştı.

“Bunun neden bir müzikal olması gere-
kiyormuş ki,” dedi ve pembe elbisesinin
tüyleri nedeniyle hapşırıldı.

“Kostümlerinizi üzerinizdeyken
sakın terlemeyin!” diye bağırdı Sop-
hie, kafasına geçirilmiş köpek kafa-
sıyla mücadele eden bir oğlana.
Ona ipe bağlanmış bir kız ise
kendi taşıdığı köpek kafasıy-
la başa çıkmaya çalışıyordu.
Sophie üzerlerine CHADDICK

ve RAVAN yazılmış iki oğlanı kıyafetlerini değiştirmeye çalışırken yakaladı. “Okul değiştirmeye de kalkmayın!”

“Ama ben Sonsuz olmak istiyorum!” diye sızlandı RAVAN ve siyah tuniğini çekeledi.

“Benim peruğum kaşındırıyor,” diye şikâyet etti BEATRIX, sarı saçlarıyla oynayarak.

“Annem beni bu kılıkta tanımaz ki,” diye ağlaştı OKUL MÜDÜRÜ’nün parlak gümüş maskesini takan bir oğlan.

“ROLLERİNİZDEN ŞİKÂYET ETMEK DE YOK!” diye güreledi Sophie, demircinin kızının eline iki parça çikolata tutuşturmadan evvel onu DOT diye damgalayarak. “Haftaya kadar on kilo alman gerek.”

“Küçük çaplı bir şey olacaktı hani?” dedi Agatha, bir merdivenin üzerine çıkmış ve dev tiyatro çadırının üzerine o pek tanıdık yeşil gözleri çizen bir oğlana bakarak. “Yıldönümü için eğlenceli, basit bir şeydi hani?”

“Bu köydeki her oğlan tenor mu?” diye cıyıkladı Sophie, birbirinin tıpkısı gözleri olan oğlanları incelerken. “*Birilerinin* sesi değişmiştir illaki? Tedros’u oynayacak *biri* vardır illaki. Dünyadaki en hoş, yakışıklı prenslerin en...”

Arkasını dönünce karşısında dar pantolonu içindeki dişlek Radley’yi buldu ve iç geçirerek onu HORT diye damgaladı.

“Bu hiç de küçük çaplı gibi durmuyor,” dedi Agatha, daha yüksek sesle; üzerinde yirmi tane fosforlu Sophie portresinin bulunduğu çadır bezini bir bilet gişesinin üstüne germeye çalışan iki kızı izliyordu bir yandan da. “Pek eğlenceli gibi de durmuyor...”

“*Işıklar!*” diye seslendi Sophie, iplerden sarkan iki oğlana.

Sözü kesilen Agatha, insanı kör eden bu parlaklık karşısında hızla arkasını döndü. Parmaklarının arasından, gerisinde duran kadife perdenin üstüne binlerce ampulle yazılanları okudu:

*LANETLER! Müzikali**Yazan, Yöneten, Sahneleyen ve Başrolde Sophie*

“Sence final için bu çok mu sıradan?” diye sordu Sophie, üzeri narin altın yapraklarla işli gece mavisi balo elbisesi, boynunda yakut bir kolye ve mavi orkidelerden bir taçla Agatha’nın karşısında dönerek. “Aklıma gelmişken; düet söyleyebilir misin?”

Agatha bir balon gibi kabarmıştı adeta. “Aklını mı yitirdin sen! Bu gösterinin kaçırılan çocuklara bir saygı duruşu olacağını söylemiştin, panayır eğlencesi değil! Ben rol kesemem, şarkı söyleyemem ve senaryosu bile olmayan bir oyun için kostüm provası yapı... Bu da nesi?”

Sophie’nin elbisesindeki kırmızı kristallerle bezeli kuşağı ışıret etti.

Balo Kraliçesi

Sophie ona bakıyordu. “Hikâyemizi başımızdan geçtiği şekliyle anlatmamızı beklemiyordun herhalde?”

Agatha kaşlarını çatı.

“Ah Agatha, biz kendimize hakkımızı teslim etmezsek, kim edecek?” dedi Sophie, dev açık hava tiyatrosuna bakarak. “Biz Gavaldon’un Lanetini Kıranlarız! Okul Müdürü’nü öldürdük! Biz en büyüğüz! Yaşayan efsaneyiz! Peki ya hani sarayımız? Nerede bizim kölelerimiz? Bu iğrenç yerden kaçırılışımızın yıldönümünde bize tapınmaları gerek! Bize hayran olmalılar! Şişko, giyinmeyi bilmeyen *dulların* kuyruğunda dolaşacaklarına, bizim önümüzde eğilmeliler!”

Sesi boş ahşap koltukların arasında gürlüyordu. Dönüp bak-

tığı zaman arkadaşının kendisini incelediğini gördü.

“İhtiyar Heyeti ona izin verdi sonuçta, değil mi?” dedi Agatha.

Sophie’nin yüzü karardı. Ani bir hareketle döndü ve oyun-culara notaların yazılı olduğu kâğıtları dağıtmaya başladı.

“Ne zaman?” diye sordu Agatha.

Sophie cevap vermedi.

“Sophie, ne zaman?”

“Gösteriden sonraki gün,” dedi Sophie, dev bir mihrabın üzerindeki çelenkleri düzenlerken. “Ama son bölümde yeniden sahneye davet edildiğimizde bu değişebilir.”

“Neden? Son bölümde ne var ki?”

“Ben artık bunu kabullendim, Aggie. Sıkıntı yok.”

“Sophie. Son bölümde ne var?”

“Koskoca yetişkin bir adam sonuçta. Kendi kararlarını kendisi verebilir.”

“Bu gösterinin de babanın evliliğini durdurmakla hiç ilgisi yok, öyle mi?”

Sophie kıpırdandı. “Neden böyle düşünüyorsun ki?”

Agatha mihrabın altında büzülüp oturmuş şişko, evsiz koca-karının üzerindeki HONORA damgasına baktı.

Sophie, Agatha’nın eline notaları tutuşturdu. “Yerinde ol-sam, şarkı söylemeyi öğrenmeye başladım.”

Bundan dokuz ay önce Orman’dan geri döndüklerinde yaşanan hayhuy korkunç boyutlardaydı. İki yüz yıl boyunca Okul Müdürü, İyilik ve Kötülük Okulu için Gavaldon’un çocukla-rını kaçırmıştı. Fakat bu kadar çok çocuk sonsuza dek kaybol-duktan, birçok aile paramparça olduktan sonra iki kız, evlerine dönüş yolunu bulmayı başarmışlardı. İnsanlar onları öpmek, onlara dokunmak, heykellerini dikmek istiyorlardı; sanki cen-Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

netten yeryüzüne inmiş tanrılardı. Bu talebe cevap verebilmek adına, İhtiyar Heyeti pazar günleri ayinden sonra kızların kilisede imza dağıtmalarına karar verdi. Sorulanlar hep aynıydı: “Size işkence yaptılar mı?” “Lanetin kırıldığından emin misiniz?” “Oğlumu gördünüz mü?”

Sophie bu angaryayı kendisi üstlenmeyi teklif etmişti ama hayret, Agatha da her seferinde çıkagelmişti. Hatta ilk aylarda Agatha köyün gazetesi için her gün röportaj veriyor, Sophie’nin kendisini giydirip süslemesine müsaade ediyor ve arkadaşının nefret ettiği küçük çocuklarla kibarca ilgileniyordu.

“Ayaklı hastalık taşıyıcılar,” diye homurdandı Sophie ve bir masal kitabı daha imzalamadan evvel burun deliklerini okalip-tüsle sildi. Bir çocuğun *Kral Arthur* kitabını imzalamakta olan Agatha’nın çocuğa gülümsediğini fark etti.

“Sen ne zamandan beri *çocukları* seviyorsun?” diye hırladı Sophie.

“Hasta olduklarında anneme görünmek için yalvarmaya başladıklarından beri,” dedi Agatha, dişlerindeki ruj lekelerini sergileyerek. “Annemin hayatında hiç bu kadar çok hastası olmamıştı.”

Fakat yaz geldiğinde kalabalık azaldı. Afişler asmak Sophie’nin fikriydi.

Agatha, kilise kapısındaki tabelayı görünce ağzı açık kaldı. “*Öpücük* hediye mi?”

“Masal kitaplarını öpeceğim canım,” dedi Sophie ve kıpkırmızı dudaklarını büzerek cep aynasına bakmaya koyuldu.

“Hiç de öyle anlaşılmıyor ama,” dedi Agatha, Sophie’nin ona ödünç verdiği fıstık yeşili elbiseyi çekeştirerek. Döndüklerinden beri pembe renk, arkadaşının dolabından bariz şekilde eksilmişti. Ona kel ve dişsiz bir cadı olarak geçirdiği zamanları hatırlatıyordu muhtemelen.

“Bak, artık ilgi çekici bir yanımız kalmadı,” dedi Agatha, elbisenin kurdelelerini tekrar çekeştirerek. “Diğer herkes gibi bizim de normale dönme zamanımız geldi.”

“Belki de bu hafta ben tek başıma imza dağıtmalıyım.” Sophie’nin gözleri aynadan ayrılıp Agatha’ya döndü. “Belki sendeki isteksizliği hissediyorlardır.”

Ama pazar günü kokuşuk Radley’den başka kimse gelmedi; sonraki hafta da ve Sophie’nin afişleri her imzayla beraber ‘samimi bir hediye’ vadettiğinde de; ve hatta hediye, yerini ‘baş başa bir akşam yemeğine’ bıraktığında da. Sonbahar geldiğinde meydandaki kayıp ilanları indi, çocuklar masal kitaplarını dolaplarına tıktılar ve Bay Deauville de dükkânının camekânına KAPATIYORUZ yazan bir tabela astı, çünkü artık Orman’dan satabileceği masal kitapları gelmiyordu. Kızlar lanetin iki fosilinden ibaretlerdi artık. Sophie’nin babası bile nazik yaklaşımını terk etmişti. Cadılar Bayramı’nda kızına Honora’yla evlenmek için İhtiyar Heyeti’nin iznini aldığını söyledi. Sophie’nin iznini ise hiç sormadı.

Sophie provadan çıkıp hızla yağan yağmurun altında alelacele eve dönerken, bir zamanlar pırıl pırıl parlayan heykelinin kuş pislikleriyle kaplı olduğu görüldü. Bu, https://www.rantek.org.tr/

mişti oysa. Heykeltıraş onu en mükemmel haliyle yapabilsin diye bir hafta boyunca sümüklüböcek yumurtasından yüz maskeleriyle dolaşmış ve salatalık suyuyla beslenmişti. Ama şimdi, heykeli güvercinlerin tuvaletine dönüşmüştü.

Uzaktaki tiyatro çadırının üzerine resmedilmiş gülümseyen yüzüne baktı ve dişlerini gıcırdattı. Gösteri, babasına kimin önce geldiğini hatırlatacaktı. Gösteri, kimin öncelikli olduğunu herkese hatırlatacaktı.

Meydandan geçip evlerin bulunduğu ara sokaklara girdiğinde bacalardan tüten dumanlar Sophie'ye her ailenin neler yediğini anlatıyordu: Wilhelm'in evinde mantar soslu domuz eti, Belle'in evinde biftek ve kremalı patates çorbası, Sabrina'nın kinde mercimekli domuz budu ve yer elması turşusu... Babasının sevdiği ve asla yiyemediği yiyecekler.

Güzel. Açlıktan ölebilirdi, umurunda değildi. Sokaktan kendi evlerine doğru yürürken Sophie soğuk ve boş mutfağın kokusunu içine çekti; babasına kaybettiklerini hatırlatan bir kokuydu bu.

Fakat şu an mutfak hiç de boşmuş gibi kokmuyordu. Bir nefes daha çekmesiyle burnuna et ve süt kokusu gelince, hemen kapıya doğru koşmaya başladı. Kapıyı açtı ve...

Domuz pirzolarasını doğramakta olan Honora karşısında duruyordu. "Sophie," dedi kadın, nefes nefese; dolgun parmaklı ellerini önlüğüne sildi. "İyi ki geldin. Biraz yardıma ihtiyacım var."

Sophie onu delici bakışlarla süzdü. "Babam nerede?"

Honora dağılmış, unlu saçlarını toplamaya çalıştı. "Şey, çocuklarla beraber çadırı kuruyorlar. Hep birlikte yemek yersek güzel olur diye düşü..."

"Çadır mı?" diyerek onun sözünü kesti Sophie ve arka kapıya atıldı. "Şimdi dışarı çıkın."

Bahçeye fırladı. Dul kadının iki oğlu, insanın içini sızlatan soğuk yağmurun altında, iple bağlanmış birer kazığı tutarken, Stefan dalgalanan beyaz çadırı üçüncü bir kazığa bağlamaya çalışıyordu. Fakat tam Stefan amacına ulaşmıştı ki çadır yerinden koptu ve onunla birlikte iki oğlanın üstüne kapanıverdi. Sophie onların kıkırdamalarını duyabiliyordu. Tam o sırada babası çadır bezinin altından kafasını çıkardı. “Tam da ihtiyacımız olan şey. Dördüncü!”

“Çadırı neden kuruyorsunuz?” dedi Sophie, buz gibi bir sesle. “Düğün haftaya.”

Stefan doğruldu ve boğazını temizledi. “Yarın.”

“Yarın mı?” Sophie kireç gibi bembeyaz kesildi. “*Bildiğimiz* yarın mı? Bugünden sonraki?”

“Honora senin gösterinden önce düğünü yapmamız gerektiğini söyledi,” dedi Stefan, eliyle hafif uzamış sakalını sıvazlayarak. “Dikkatimizi gösterinden başka bir şeyin dağıtmasını istemiyoruz.”

Sophie’nin bir anda midesi bulandı. “Ama... Nasıl olur?”

“Sen bizim için hiç endişelenme. Tarih değişikliğini kilisede duyurduk ve Jacob’la Adam da çadır işini çabucak halledecekler. Prova nasıldı?” Altı yaşındaki oğlana güçlü kollarıyla sarıldı. “Jacob, ışıkların verandadan görülebildiğini söyledi.”

“Ben de, ben de!” dedi sekiz yaşındaki Adam ve Stefan’ın diğer kolunun altına girdi.

Stefan ikisini de başlarından öptü. “Kimin aklına gelirdi benim iki küçük prensimin olacağı?” diye fısıldadı.

Sophie boğazı düğümlenerek babasını izliyordu.

“Haydi bakalım, bize gösterinde neler olduğunu anlat,” dedi Stefan, ona gülümseyerek.

Ama birden göstersinin Sophie için hiçbir önemi kalmamıştı.

Yemekte fırın pırzola, mükemmel pişirilmiş brokoli, salatalık salatası ve unsuz yabanmersinli turta vardı ancak Sophie hiçbirine dokunmadı. Öylece oturup, çatal bıçak şıkırtıları arasında çarpık masanın diğer ucunda oturan Honora'ya dik dik bakıyordu.

“Yemeğini ye,” diye onu teşvik etti Stefan.

Hemen yanında oturan Honora, gergin bir şekilde gerdanını sıvazlıyor ve Sophie'nin bakışlarından kaçmaya çalışıyordu. “Eğer Sophie yemeği beğenmediyse...”

“Beğendiği şeyleri pişirdin,” dedi Stefan, gözlerini Sophie'den ayırmadan. “Ye.”

Sophie yemedi. Çatal bıçak sesleri durdu.

“Onun etini ben alabilir miyim?” dedi Adam.

“Sen ve annem arkadaşınız, değil mi?” dedi Sophie, Honora'ya.

Kadıncağızın lokması boğazında kaldı. Stefan, Sophie'ye bakıp kaşlarını çatı ve tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Honora kolundan tuttu. Kuru dudaklarını kirli bir peçeteyle sildi.

Honora gülümseyerek, “En iyi arkadaşımdı,” dedi ve tekrar yutkundu. “Çok uzun bir süre boyunca.”

Sophie donup kalmıştı. “Aranıza giren neydi, merak ediyorum.”

Honora'nın gülümsemesi silindi ve başını önüne eğdi. Sophie'nin gözleri ona kilitlenmişti.

Stefan'ın çatalı masanın üstünde çınladı. “Okuldan sonra dükkânda Honora'ya yardım etmeye ne dersin?”

Sophie babasının sorusuna Adam'ın vereceği cevabı bekledi, sonra babasının hâlâ kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

“Ben mi?” Sophie kıpkırmızı kesildi. “Yardım mı edeceğim... ona?”

çöktü. “Artık uslu bir kedi olabilirsin.”

Orakçı ona tısladı.

“Benim,” dedi Agatha, onu sevmeye çalışarak. “Hiç değişmedim ki ben.”

Orakçı onu tırmaladı ve hızla kaçtı.

Agatha, diğerleri daha iyileşmeden elinde açılan en taze yarayayı ovuşturdu. Orakçı ondan olabildiğince uzağa, odanın küflü yeşil bir köşesine kıvrılırken, Agatha da yatağına uzandı.

Yattığı yerde döndü ve yastığına sarıldı.

Mutluyum.

Sazlarla kaplı çatıdan sızan ve annesinin kara kazanına damlayan yağmur damlalarını dinledi.

Evim, güzel evim.

Tıp, tıp, tıp diye damlıyordu yağmur.

Sophie ve ben.

Boş, çatlak duvara bakıyordu. *Tıp, tıp, tıp.* Kınının içindeki bir kılıcın bir kemer tokasına sürtünmesi gibiydi. *Tıp, tıp, tıp.* Kalbi gümbür gümbür atmaya ve kanı kor gibi yanmaya koyuldu; işte, yine başlıyordu. *Tıp, tıp, tıp.* Kazanın karası, onun çizmelerinin karası oldu. Tavanı kaplayan sazlar, saçlarının altın rengine dönüştü. Pencereden görünen gökyüzü, gözlerinin mavisiydi artık. Kollarının arasındaki yastık, adeta onun adaleli kolları ve geniş göğsü...

“Bana biraz yardım eder misin, tatlım!” diyen bir ses yükseldi.

Agatha irkilerek hayallerinden uyandı ve ter lekeli yastığına sarıldı. Kapıyı açınca annesinin iki tane sepeti güç bela sürüklediğini gördü. Bir tanesi pis kokulu kökler ve yapraklar, diğeri ölmüş iribaşlar, hamam böcekleri ve kertenkelelerle doluydu.

“Bunlar da...”

“Artık bana okulda öğrendiğin iksirlerden bazılarını öğretirsin herhalde!” diye çınladı Callis’in sesi. Gözlerini pörtleterek sepetlerden birini Agatha’nın ellerine tutuşturdu. “Bugün pek hasta gelmedi. İksir kaynatmaya zamanımız var!”

“Artık sihir yapamadığımı sana söylemiştim,” diye çıkıştı Agatha, evin kapısını arkalarından kapatarak. “Parmaklarımız burada ısıldamıyor.”

“Neden bana yaşadığınız hiçbir şeyi anlatmıyorsun?” diye sordu annesi, yağlı saçlarının tepesini parmağıyla kaşırken. “En azından bir siğil iksiri öğret bana.”

“Bak, ben bütün bunları geride bıraktım.”

“Kertenkelenin tazesi iyidir, canım. Bunlarla ne yapabiliriz?”

“Her şeyi unuttum ben...”

“Yoksa bozulurlar...”

“Yeter!”

Annesi birden gerildi.

“Lütfen,” diye yalvardı Agatha. “Okuldan bahsetmek istemiyorum.”

Callis nazikçe elindeki sepeti aldı. “Eve döndüğün zaman, hayattaki en büyük mutluluğu yaşadım.” Kızının gözlerine baktı. “Ama bir yandan da vazgeçtiklerini düşününce endişeleniyorum.”

Annesi sepetleri mutfığa çekerken, Agatha başını eğip siyah postallarına bakıyordu. “İsraf etmekten ne kadar hazzetmediğimi bilirsin,” diyerek iç geçirdi Callis. “Umarım midelerimiz haşlanmış kertenkeleyi kaldırır.”

Agatha meşale ışığında soğan doğrarken, annesinin her gece yaptığı gibi detone bir tonda mırıldanmasını dinliyordu. Bir zamanlar bu mezarlık sığınağını ve yalnız hayatlarını sevmişti.

Bıçağı elinden bırakarak “Anne, sonuza mınlıya yapıldığınızı

nasıl anlarsın?”

“Hmmm?” dedi Callis, kemikli elleriyle birkaç hamam böceğini kazana atarken.

“Masallardaki insanları kastediyorum.”

“Şunda yazıyordur, tatlım.” Annesi, Agatha’nın yatağının altından görünen açık bir masal kitabını başıyla işaret etti.

Agatha son sayfaya baktı. Sarışın bir prenses ve siyah saçlı bir prens, düğünlerinde öpüşüyorlardı...

SON.

“Peki ya iki insan kendi masal kitaplarını göremiyorlarsa?” Prensinin kollarındaki prensese baktı. “Mutlu olup olmadıklarını nasıl anlarlar?”

“Bunu sormak zorunda kalıyorlarsa, muhtemelen mutlu değildirler,” dedi annesi, boğulmayı reddeden bir hamam böceğini suya bastırarak.

Agatha’nın gözleri bir süre daha prensten ayrılmadı. Masal kitabını sertçe kapattı ve kazanın altında yanan ateşe attı. “Diğer herkes gibi bizim de bunlardan kurtulma zamanımız geldi.”

Köşesine geçip doğramaya devam etti, hem de deminkinden de hızlı bir şekilde.

“Sen iyi misin, tatlım?” dedi Callis, Agatha’nın burnunu çektiğini duyunca.

Agatha gözlerini ovuşturdu. “Soğandan oldu.”

Yağmur durmuştu ancak kapıların üzerine asılmış iki meşaleyle aydınlanan mezarlığı sert bir güz rüzgârı kasıp kavuruyordu. Sophie mezara yaklaşırken bacakları adeta kilitlenmiş ve kalbi güm güm ümitsiz bir şekilde atıyordu. <https://dantey.org>

yalvarıyordu. Gözlerini kapatarak otların ve çamurun içine diz çökerken sırtından aşağı terler akıyordu. Hiçbir zaman bakmamıştı o mezara. Bir kez bile.

Derin bir nefes alarak gözlerini açtı. Mezar taşındaki yazıların üstünde, aşınmış bir kelebeği zorla seçebiliyordu.

SEVGİ DOLU BİR EŞ & ANNE

Annesinin mezarının iki yanında kanat misali iki küçük isimsiz mezar vardı. Parmaklarını örten beyaz eldivenleriyle, yıllardır ihmal edilmiş mezarlardan birindeki çatlaklarda üremiş yosunları temizledi. Yosunları temizledikçe, toprak bulaşmış eldivenleri kayanın içinde daha derin, bilinçli yapılmış, pürüzsüz oyuklar buldu. Mezar taşma oyulmuş bir şey vardı. Daha yakından bakmak için eğildi.

“Sophie?”

Dönüp baktığı zaman Agatha’nın eski püskü, siyah bir palto içinde ve elinde bir tabağa oturtulmuş bir mumla yaklaştığını gördü.

“Annem seni camdan görmüş.”

Agatha yanma çömeldi ve mumu mezarların önüne bıraktı. Sophie uzunca bir süre bir şey söylemedi.

“Babam bunun onun suçu olduğunu düşünüyordu,” dedi sonunda, iki isimsiz mezar taşma bakarak. “İki oğlan, ikisi de ölü doğmuş. Başka nasıl açıklayabilirdi ki bunu babam?” Mavi bir kelebeğin karanlığın içinden kanat çırparak gelişini ve annesinin yıpranmış mezar taşının üstündeki oymaya konmasını izledi.

“Bütün doktorlar annemin başka çocuğunun olamayacağını söylemişlerdi. Senin annen bile.” Sophie duraksadı ve mavi kelebeğe hafifçe gülümsedi. “Bir gün oldu ama. O kadar hastalandı ki kimse hamileliğinin sonunu görebileceğini sanmıyordu ama karnı yine de büyümeye devam etti. Mucize Çocuk adını takmıştı ihtiyarlar ona. Babamsa ona Filip ismini koyacağını söylerdi.”

Sophie, Agatha’ya döndü. “Bir kıza Filip ismini koyamazsın, tabii.”

Sophie duraksadı; çenesini kasınca elmacık kemikleri dışarı fırlamıştı. “Annem beni severdi, onu ne kadar güçsüz bırakmış olsam da. Babamın arkadaşının evine gidişini ve içeri girişini kaç defa izlemiş olsa da.” Sophie ağlamamak için sonuna kadar kendini tutuyordu. “Arkadaşı, Agatha. *En iyi* arkadaş. Babam bunu nasıl yapabildi?” Kirli eldivenlerini yüzüne kapatıp ağladı.

Agatha başını önüne eğdi ve bir şey söylemedi.

“Onun ölmesini seyrettim, Aggie. Kalbi kırık ve ihanete uğramış bir halde.” Sophie başını çevirip gözlerini Agatha’ya dikti. Yüzü kıpkırmızıydı. “Babam artık istediği her şeye sahip olabilir.”

“Onu durduramazsın,” dedi Agatha, Sophie’ye dokunarak. Sophie irkildi. “Bırakayım da yanına kâr mı kalsın?”

“Başka seçeneğin var mı?”

“Sen o düşünün gerçekleşeceğini mi sanıyorsun?” dedi Sophie, hırsla. “*Bekle de gör.*”

“Sophie...”

“Asıl ölenin *babam* olması gerekiyordu!” Sophie kıpkırmızı kesildi. “O ve küçük prensleri! Sonra ben bu hapishanede mutlu olurum!”

Yüzü o kadar kızardı ki kırmızıya döndü. Agatha döngü

kalmıştı. Ormandan döndüklerinden beri ilk defa arkadaşının içinde kötü kalpli cadının ortaya çıktığına tanık oluyordu. İpini koparma hasretiyle yanıp tutuşuyordu.

Sophie, Agatha'nın gözlerindeki korkuyu gördü. "Ben ö-ö-ö-özür dilerim..." diye kekeledi, başını öteye çevirerek. "Bana ne-ne olduğunu bi-bilmiyorum..." Yüzünde utanç dolu bir ifade vardı şimdi. Cadı gitmişti.

"Onu özlüyorum, Aggie," diye fısıldadı Sophie, titreyerek. "Mutlu sonumuza kavuştuğumuzu biliyorum. Ama yine de an-nemi özlüyorum."

Agatha tereddüt etti, sonra arkadaşının omzuna dokundu. Sophie ona yaslandı ve gözyaşlarına boğulurken Agatha ona sarıldı. "Keşke onu yeniden görebilseydim," diye ağladı. "Bunun için her şeyi yapardım. Her şeyi."

Tepenin aşağısında çarpık saat kulesi on defa vurdu ancak her bir vuruşun arasında yüksek sesli, kasvetli gıcırtilar duyuldu. Birbirine sarılmış oturan kızlar, kapattığı dükkânından kalan son eşyaları doldurduğu arabasını iterek saat kulesinin önünden geçen Bay Deauville'in kambur silüetini izliyorlardı. Unutulmuş masal kitaplarının ağırlığı karşısında gücü yetmeyen Bay Deauville, her seferinde birkaç adım atıp duraksıyordu; ta ki gölgesi köşede kaybolana ve gıcırtilar duyulmaz olana dek.

"Benim de sonumun onun gibi yalnız ve... unutulmuş olmasını istemiyorum," dedi Sophie.

Gülümsemeye çalışarak Agatha'ya döndü. "Ama benim an-nemin senin gibi bir arkadaşı yoktu, değil mi? Sen bir prensten vazgeçtin; sırf birlikte olabilelim diye. Birini böylesine mutlu edebileceğimi düşünmek..." Gözleri buğulandı. "Ben seni hak etmiyorum, Agatha. Gerçekten. Yaptığım onca şeyden sonra."

Agatha hâlâ konuşmıyordu.

“İyi birileri bu evliliğin gerçekleşmesine izin verecek, değil mi?” diye sordu Sophie, yumuşak bir sesle. “Senin kadar İyi birileri.”

“Geç oldu,” dedi Agatha, ayağa kalkarak. Elini uzattı.

Sophie onun elini beceriksizce tuttu. “Üstelik hâlâ düğün için bir elbise bulmam gerek.”

Agatha kendini zorlayarak gülümsedi. “Gördün mü? İyi bir yanı da varmış, işte.”

“En azından gelinden daha güzel görünebilirim,” dedi Sophie.

Agatha homurdandı ve kapıya asılı meşalelerden birine uzandı. “Bekle. Seni evine kadar götürüyüm.”

“Ne tatlısın,” dedi Sophie, hiç beklemeden. “Yemekte yediğiniz soğan çorbasının kokusunu alabiliyorum.”

“Kertenkele ve soğan çorbası yedik aslında.”

“İkimizin nasıl arkadaş olduğunu hâlâ bilemiyorum.”

İnleyen mezarlık kapısını açarak yan yana yola koyuldular. Meşaleler uzun gölgelerini aşırı büyümüş otların üzerine düşürüyordu. Yeşil tepeden aşağı inip gözden kaybolduklarında mezarlıkta esen bir rüzgâr, çamurlanmış tabağının içine doğru eriyerek akmış bir mumun alevini yeniden canlandırdı. Alev büyüyerek, bir mezara konan meraklı mavi bir kelebeğin üstüne ışık düşürdü ve sonra daha da canlandı; hemen yandaki iki isimsiz mezarın üzerindeki oymaları aydınlatmaya yetmişti bu. Her birinde birer kuğu vardı. Biri beyaz.

Diğeri siyah.

Rüzgâr aniden şiddetlenip mezarların arasında dolandı ve mumu söndürdü.

Agatha da Bir Dilek Diliyor

Kan. Kan kokuyordu.
Ye.

Ağaçların arasında var gücüyle koşan Zebani, kokularını takip ediyor, dört ayağının üstünde hırlayarak ilerliyordu. Pençeleri ve ayakları toprağı sarsıyor, dalları ve yaprakları kopararak daha hızlı, daha da hızlı koşuyor, kayaların üstünden atlıyordu ve nihayet nefeslerini ıştır, kırmızı izleri görebilir hale geldi. Bir tanesi yaralıydı.

Ye.

Uzun, karanlık, içi boş bir ağaç kütüğü boyunca sinsice ilerliyor, kanları yalıyor ve korkularının kokusunu ah-

yordu. Zebani acele etmiyordu, çünkü gidecek yerleri yoktu; az sonra ağlaşmalarını duydu. Yavaş yavaş görünmeye başladılar; ay ışığı altında silüetleri belli oluyordu. Kütüğün sonuyla dikenli sık çalılar arasında kapana kısılmışlardı. Yaralı ve solgun olan büyük oğlan, küçüğü tutup göğsüne bastırdı.

Zebani, korkuyla ağlayan çocukların ikisini de yakalayıp kollarına aldı. Çalıların ortasında onları nazikçe kollarında salladı ve çocuklar ağlamayı kestiler çünkü Zebani'nin İyi olduğunu anlamışlardı. Az sonra, Zebani'nin simsiyah göğsüne yaslanmış olan oğlanların nefes alıp verişleri ağırlaştı ve onları sarıp sarmalayan Zebani'nin kollarına iyice yuvalandılar. Zebani onları giderek daha sıkı kucakladı; daha da sıkı... daha sert... daha katı... Ve oğlanlar aniden korkuyla uyandılar.

Karşılarında Sophie'nin kanlı gülümsemesini gördüler.

Sophie yataktan zınk diye fırlayıp komodinin üstündeki mumu devirdi ve duvar, eflatun renkli balmumuyla kaplandı. Aynaya doğru koştu ve kendini kel, dişsiz, her tarafı sigil içinde gördü.

"İmdat!" dedi, boğazı düğümlenerek ve gözlerini kapadı.

Gözlerini açtığı anda cadı artık karşısında değildi. Güzel yüzü kendisine bakıyordu.

Telaşa kapılan Sophie, titreyen beyaz teninde sigiller var mı diye kontrol etti ve soğuk ter damlalarını sildi.

Herhangi bir sigil bulamayınca, "Ben *İyiyim*," diyerek kendini sakinleştirdi.

Ama ellerinin titremesi durmuyordu, zihni sürekli işliyordu ve o zebaniyi -çok uzak bir dünyada öldürdüğü, hâlâ rüyalarına giren zebaniyi- aklından çıkaramıyordu. Mezarlıktaki öfkesini ve Agatha'nın korkmuş yüz ifadesini düşündü.

Asla İyi olamayacaksın, diye uyarmıştı onu Okul Müdürü.

Sophie'nin ağzı kurudu bir anda. Düğünde etrafına gülücükler saçacaktı. Bartleby'nin fırınında çalışacaktı. Dul kadının pişirdiği eti yiyecek ve oğulları için oyuncaklar alacaktı. Burada mutlu olacaktı. Tıpkı Agatha gibi.

Tekrar cadı olmamak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Ben İyiyim," diye tekrarlardı.

Okul Müdürü yanılıyor olmalıydı. O, Agatha'nın hayatını kurtarmıştı ve Agatha da onunkini.

Birlikte eve dönmüşlerdi. Bilmece çözülmüştü. Okul Müdürü ölmüştü.

Masal kitabı kapanmıştı.

"*Kesinlikle İyiyim*," diyerek kendini rahatlatmış Sophie ve yeniden yastığına yumuldu.

Ama ağzında hâlâ kan tadı vardı.

Gecenin sisi ve rüzgârı sabahleyin yerini parlak mı parlak güneş bırakmıştı. Kasım ayında böylesini bulamazdın, öyle ki adeta aşkla kutsanmış bir gündü. Gavaldon'da her düğün önemli bir olay sayılırdı ama bu cuma tüm dükkânlar kapalıydı ve meydana in cin top oynuyordu, çünkü Stefan sevilen bir adamdı. Evinin arka bahçesindeki beyaz çadırın altında tüm köy, kirazlı kokteylin ve erik şarabının başına toplanmıştı. Dün gece bir cenaze töreninde çılmaktan bitap düşmüş üç kemancı da köşede oturmuş, müzik yapıyorlardı.

Agatha siyah büzgülü elbisesinin bir düğün için uygun olup olmadığından emin değildi ancak ruh haline uygundu. Canı sıkkın uyanmıştı ve nedenini anlayamamıştı. *Sophie'nin benim mutlu olmama ihtiyacı var*, demişti kendine, tepeden aşağı inerken. Ama bahçedeki kalabalığa katıldığında çatık kaşları iyice somurtkan bir hal almıştı. Bundan sıyrılması gerekiyordu, yok-

sa Sophie'yi daha da üzecekti.

Kalabalığın arasında bir anda bir pembelik belirdi ve kabarık bir elbise Agatha'ya heyecanla sarıldı.

"Bu özel günümüzde yanımızda olduğun için teşekkürler," diye şakıdı Sophie.

Agatha öksürerek karşılık verdi.

"Onlar adına öyle *mutluyum ki*," dedi Sophie, olmayan gözyaşlarını siler gibi yaparak. "Harika bir şey olacak. Yeni bir anne ve iki kardeş sahibi olmak ve her sabah dükkâna gidip"-yutkundu-"tereyağı yapmak."

Agatha, yeniden en sevdiği elbisesini giymiş olan Sophie'ye bakıyordu. "Pembe olmuşsun... yine."

"Tıpkı sevgi dolu, İyi kalbim gibi," dedi arkadaşı, pembe kurdeleli saç örgülerini savurarak.

Agatha gözlerini kırptı. "İçkilerin içine zehirli mantar mı karıştı?"

"Sophie!"

İkisi birden sesin geldiği yöne döndü ve Jacob, Adam ile Stefan'ın çadırın ön tarafındaki mihrapta yer alan çarpık, mavi lale çelenklerini düzeltmeye çalıştıklarını gördüler. Çiçeklere erişebilmek için kabakların üzerine çıkan çocuklar elleriyle onu çağırıyorlardı.

"Ne tatlı şeyler, değil mi?" diyerek gülümsedi Sophie. "Yerim, ben bunları ye..."

Agatha arkadaşının yeşil gözlerinin bir anda korkuyla dolduğunu gördü. Sonra o ifade kayboldu ve geriye sadece gözaltı morlukları kaldı. Kâbus izleri. Bunları Sophie'de daha önce de görmüştü.

"Sophie, yanındaki benim," dedi Agatha, sessizce. "Numara yapmana gerek yok."

Sophie başını iki yana salladı. “Sen ve ben, Aggie. İyi olmak için tek ihtiyacım olan bu,” dedi, sesi titreyerek. Agatha’nın koluna girdi ve arkadaşının koyu renkli gözlerinin ta içine baktı. “İçimdeki cadıyı canlandırmadığımız sürece, diğer her şeye katlanmak için çabalayabilirim.” Agatha’yı daha sıkı tuttu ve mihraba döndü. “Geliyorum çocuklar!” diye bağırdı ve gergin bir gülümsemeyle yeni ailesine yardım etmeye gitti.

Bu durum Agatha’yı duygulandıracağına, kendini daha da üzgün hissetmesine neden oldu. *Neyim var benim böyle?*

Annesi yanına geldi ve ona bir bardak kokteyl uzattı. Agatha bir yudumda bardağı kafaya dikti.

“İçine birkaç ateş böceği ekledim,” dedi Callis. “Şu ekşi suratın canlansın biraz.”

Agatha kıpkırmızı bir tükürük savurdu.

“Ciddi söylüyorum, tatlım. Düğünlerin iğrenç olduğunu biliyorum ama o kadar düşmanca bakma etrafına.” Annesi başıyla ileriye işaret etti. “İhtiyar Heyeti zaten bizden nefret ediyor. Ellerine daha fazla sebep verme.”

Agatha sandalyelerin arasında dolaşıp insanlarla tokalaşan, siyah silindir şapkalı ve gri harmanileri dizlerine kadar inen, üç buruşuk, sakallı adama baktı. Sakallarının uzunluğu yaşlarını belirtiyor gibi görünüyordu. En yaşlılarınıninki göğsünden aşağıya kadar inmişti.

“Neden her evliliği onların onaylaması gerekiyor?” diye sordu Agatha.

“Çünkü çocuk kaçırmalar devam ettikçe, İhtiyar Heyeti benim gibi kadınları suçlamaya başlamıştı,” dedi annesi. “O zamanlar okulu bitirdiğinde evlenmemişsen insanlar senin cadı olduğunu düşünürlerdi. Bu yüzden İhtiyar Heyeti tüm bekârları evlenmeye zorlardı.” Buruk bir ifadeyle gülümsedi.

“Ama zorlamayla dahi bir erkeğin benimle evlenmesi söz konusu olmadı.”

Agatha okulda hiçbir çocuğun onu baloda eş olarak istememesini hatırladı. Ta ki...

Birden kendini daha da kötü hissetti.

“Çocuk kaçırmalar devam edince, İhtiyar Heyeti tavrını yumuşattı ve bunun yerine evlilikleri ‘onaylamaya’ başladılar. Ama yaptıkları korkunç ayarlamaları hâlâ hatırlarım,” dedi annesi, tırnaklarıyla kafa derisini kaşıyarak. “En çok Stefan mağdur olmuştu.”

“Neden? Ne olmuştu ki ona?”

Callis’in eli başından aşağı iniverdi, sanki anlattıklarını kızının dinlediğini unutmuş gibiydi. “Hiçbir şey tatlım. Artık hiçbir şeyin önemi kalmadı.”

“Ama dedin ki...” Agatha isminin söylendiğini duydu ve dönüp baktığında Sophie’nin eliyle ona ön taraflara gelmesini işaret ettiğini gördü.

“Aggie, başlıyoruz!”

En ön sırada, mihrabın bir-iki metre uzağında yan yana oturlurken Agatha, Sophie’nin patlayacağı anı bekledi devamlı. Fakat arkadaşı gülümsemeye devam etti; hatta babası mihrapta rahibe katıldığında, kemancılar töreni başlatan parçayı çalmaya koyulduğunda ve Jacob ile Adam, birbirinin eşi beyaz takım elbiseleri içinde gül yaprakları savurduğunda bile. Aylarca babasıyla savaştıktan, ilgi çekmek için savaştıktan, gerçek hayatla savaştıktan sonra... Sophie değişmişti.

Sen ve ben, Aggie.

Agatha’nın en başından beri tek isteği, Sophie’ye yetmekti. Sophie’nin ona, en az kendisinin Sophie’ye duyduğu kadar ihtiyaç duymasıydı. Şimdi ise sonunda mutlu sona ulaşmıştı.

Ama oturduğu yerde Agatha hiç de mutlu değildi. Bu evlilikte onu rahatsız eden bir şey vardı. Kalbini yiyip kemiren bir şey. Ne olduğunu anlayamadan kemancıların çaldığı parça yavaşladı, çadırın altındaki herkes ayağa kalktı ve Honora koridorun başında belirdi. Arkadaşının kendine ihanet etmesini bekleyen Agatha, Sophie'yi dikkatle izliyordu ancak Sophie, yeni üvey annesinin ampulü andıran saçlarını, tombul kalçalarını ve pasta kremasını andıran gelinliğini gördüğünde bile renk vermedi.

“Pek sevgili dostlarımız ve akrabalarımız,” diye söze başladı rahip; “bugün burada bu iki ruhun birleşmesi şerefine toplandık...”

Stefan, Honora'nın elini tuttu ve Agatha'nın canı iyiden iyiye sıkıldı. Sırtı kamburlaştı, dudakları büzüldü.

Diğer taraftan annesi ona ters ters bakıyordu. Agatha doğrudu ve yalandan gülümsedi.

“Gerçek sevgide mutluluk, dürüstlükten ve *ihtiyaç duyduğumuz* kişiye bağlılıktan doğar,” diye devam etti rahip.

Agatha, Sophie'nin elini tuttuğunu hissetti; ikisi de ihtiyaç duydukları her şeye burada sahiplermiş gibi.

“Sevginiz ikinizi de mutlu etsin, Sonsuza Dek sürsün...”

Agatha'nın avuçları terlemeye başlamıştı.

“Çünkü siz bu sevgiyi seçtiniz. Hikâyenize bu sonu uygun gördünüz.”

Agatha'nın eli artık sıırsıklamdı ama Sophie bir türlü bırakmıyordu.

“Şimdi de bu son ilelebet sizin olacak.”

Agatha'nın kalbi göğsünü delecek gibiydi. Teni alev alev yanıyordu.

“İtirazı olan kimse yoksa, bu beraberliği sonsuza dek sürmek üzere başlatıyorum.”

Agatha öne doğru eğildi, midesi bulanıyordu.

“Bana verilen yetkiye dayanarak sizleri...”

Derken, Agatha onu gördü.

“Karı koca...”

Parmağı altın renginde ısıldıyordu.

Şaşkınlık içinde bağırdı. Sophie irkilerek ona döndü.

Aralarından uçup geçen bir şey ikisini de yere devirdi. Agatha yan dönüp bir okun boğazını sıyırdığını hissettiğinde son anda eğildi. Çocukların ağladığını, sandalyelerin devrildiğini, kaçacak yer arayan insanların koşturduklarını, onlarca altın okun vızıldayarak uçtuğunu ve çadırda delikler açtığını duyabiliyordu. Agatha etrafında dönerek Sophie’ye bakındı ancak direklerinden ayrılan çadır, çığlık çığlığa bağrıışan kalabalığın üstüne indi ve Agatha’yı yuttu. Artık, çadır bezinin altından boğuk sesleri duyulan insanların kıpırdanmalarından başka bir şey göremiyordu. Nefesi kesilen Agatha, dağılmış mihrabın üzerinde emekleyerek ilerlemeye çalışıyordu. Oklar çadır bezini yırtarak içeri dalarken, Agatha’nın elleri çamura bulanıyor ve parçalanmış çelenklerin üstüne basıyordu. Kimin işiydi bu? Kim bir düğünü mahvederdi ki?

Agatha donup kaldı. Parmağı şu an daha da kuvvetle ısıldıyordu.

Olamaz.

İleriden bir kızın çığlıklarını duydu. Tanıdığı çığlıklardı bunlar. Devrilmiş sandalyelerin altından ter içinde, titreyerek çıktı ve çadır bezinin ucunu kaldırarak kendini dışarı attı. Dışarıda yakıcı güneşin altında ön bahçeye çıktı ve bir katliam görmeyi beklerken...

İnsanlar oldukları yerde sessizce dikiliyor ve dört bir yandan yağın okları öylece işliyor...

Orman'dan gelen okları.

Agatha korkuyla kendini sakındı ama sonra, okların kendisini hedef almadığını gördü. Köylülerden herhangi birini de hedef almıyorlardı. Orman'ın neresinden gelirseler gelsinler, son anda yön değiştiriyor ve sadece tek bir hedefe yöneliyorlardı.

“Aaaayyyyyiiiiiii!”

Sophie evin etrafında koşturuyor, eğiliyor, doğruluyor, camdan ayakkabılarıyla okları savuşturuyordu.

“Agatha! Agatha, yardım et!”

Ama buna zaman yoktu zira bir ok neredeyse onu ikiye bölecekti. Sophie tüm gücüyle tepeden aşağı koşmaya başlarken, oklar da peşinden gidiyordu.

“Kim benim *ölmemi* ister ki?” diye yakındı Sophie, vitraylardaki şehitlere ve azizlerin heykellerine doğru.

Boş sırada Agatha yanı başında oturuyordu. Sophie kilisede saklanmaya başlayalı iki hafta olmuştu. Oklar yalnızca burada onu takip etmiyordu. Tekrar tekrar dışarı kaçmaya çalışmış ancak oklar büyük bir öfkeyle Orman'dan yağmaya başlamış, hemen arkalarından da mızraklar, baltalar, hançerler peyda olmuştu. Üçüncü günün sonunda kaçış olmadığı açıkça anlaşılmıştı. Onu öldürmek isteyen her kimse, sonuna dek beklemeye hazırdı.

İlk başta Sophie telaşlanmak için bir neden görememişti. Köylüler ona (un, şeker, süt ve kırmızı ete olan ‘ölümcül alerjilerini’ dikkate alarak) yiyecek getiriyorlardı, Agatha ona kremlerini yapmak için ihtiyaç duyduğu bitkileri ve kökleri sağlıyordu ve Stefan da kızı evine sağ salim dönene dek evlenmeyeceğine onu temin ediyordu. Köyün erkekleri Orman'da beyhude bir çabayla suikastçıları arıyor, köyün gazetesi Sophie'yi bir başka

lanetin yükünü omuzlanan ‘Cesur Küçük Prenses’ ilan etmiş, İhtiyar Heyeti ise Sophie’nin heykelinin boyasının yenilenmesini emretmişti. Kısa süre içinde çocuklar yine imza almak için Sophie’nin etrafını sarmaya başladılar, köyün marşı ‘Sophie Bizim Kutsanmış Kızımız’ şeklinde değiştirildi ve köyün erkekleri sırayla kilisenin etrafında nöbet tutmaya başladılar. Tehlike geçtikten sonra Sophie’nin tiyatrodaki daimi bir tek kişilik gösterisi olacağı bile konuşuluyordu hatta.

“*La Reine Sophie*, başarılarımın üç saatlik destansı bir güzelleme olacak,” diye neşeyle anlatıyordu Sophie, koridoru dolduran destek amaçlı gönderilmiş buketleri koklarken. “Kantolarını kaynatmak için biraz kabare, perde arası gösterisi olarak vahşi aslanların ve trapezcilerin olduğu bir sirk ve kapanış için de heyecanlı bir ‘Ben Sadece Basit Bir Kadınım’ yorumu. Ah Agatha, bu ruhsuz, iç bayıcı köyde kendi yerimi bulmayı kaç zamandır bekledim, bir bilsen! Tek ihtiyacım olan, beni kaldırabilecek kadar büyük bir roldü!” Birden kaygılı göründü. “Sence beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçmezler, değil mi? Bugüne dek başıma gelen en güzel şey bu!”

Fakat sonraki günlerde saldırılar şiddetlendi.

İlk gece, Orman’dan atılan yangın bombaları Belle’in evini kül etti ve onunla beraber tüm ailesini evsiz bıraktı. İkinci gece, ağaçların arasından fışkıran kaynar yağ koca bir ev sırasını yak-tı. Saldırganlar her seferinde, dumanı tüten kalıntıların arasına aynı mesajı bırakıyorlardı hep.

**SOPHIE’Yİ
BİZE VERİN**

* La Reine: Fransızca kraliçe.

Ertesi sabah İhtiyar Heyeti, ayaklanan köylüleri sakinleştirmek için köy meydanına gittiğinde, Stefan çoktan kiliseye varmıştı.

“İhtiyar Heyeti ve ben seni sadece bu şekilde koruyabiliriz,” dedi kızına ve yanında getirdiği çekiçle asma kilitleri gösterdi.

Agatha yanından ayrılmadığı için onu da kilitlemek zorunda kaldılar.

“Ben masalımızın sona erdiğini sanıyordum!” diye ağlaştı Sophie, dışarıda bir grup köylünün “Onu geri gönderin! Onu geri gönderin!” diye bağışmalarını dinlerken. Oturduğu yerde omuzlarını düşürdü. “Neden *seni* istemiyorlar? Neden hep *ben* kötü oluyorum? Ayrıca neden hep *kilitleniyorum?*”

Yanı başındaki Agatha, mihrabın üzerindeki bir duvar süsünde yer alan, bir meleğe doğru uzanmış mermerden azize bakıyordu. Güçlü kolunu uzatmış, göğsünü şişirmiş, nereye gitse meleği takip edecekmiş gibi görünüyordu.

“Aggie?”

Agatha girdiği transtan uyandı ve ona döndü. “Bir şekilde düşman edinmeyi biliyorsun.”

“İyi olmayı denedim ama!” dedi Sophie. “Senin gibi olmayı denedim!”

Agatha yine o sıkıntılı duyguyu hissetti. Bastırmaya çalıştığı o duyguyu.

“Aggie, bir şey yap!” Sophie onun koluna yapıştı. “Sen her zaman işleri yoluna koyarsın!”

“Belki de sandığın kadar İyi değilimdir,” diye mırıldandı Agatha ve postasının tozunu siliyormuş gibi yaparak ondan uzaklaştı. Sessizliğin içinde Sophie’nin kendisini izlediğini hissediyordu.

“Aggie.”

“Efendim.”

“Parmağın neden ısıldadı?”

Agatha’nın kasları bir anda gerildi. “Ne?”

“Gördüm,” dedi Sophie, yumuşak bir sesle. “Düğünde.”

Agatha ona bir bakış attı. “Muhtemelen ışık seni aldatmıştır. Burada sihir yapılamıyor.”

“Doğru.”

Agatha nefesini tuttu. Sophie’nin düşünmekle meşgul olduğunu hissedebiliyordu.

“Ama öğretmenler parmaklarımızı yeniden kilitlemediler, öyle değil mi?” dedi arkadaşı. “Sihir ise duyguyu takip eder. Bize öyle demişlerdi.”

Agatha yerinde kıpırdandı. “Yani?”

“Düğünde hiç mutlu görünmüyordun,” dedi Sophie. “Seni üzen bir şey olmadığından emin misin? Sihir yapmanı sağlayacak derecede üzen?”

Agatha onun gözlerine baktı. Sophie onun yüzünü inceledi, içini okuyordu.

“Seni tanıyorum, Agatha.”

Agatha sıranın kenarını kavradı.

“Neden üzgün olduğunu biliyorum.”

“Sophie, kasten yapmadım!” diye bir laf kaçıverdi Agatha’nın ağzından.

“Babama kızmıştın,” dedi Sophie. “Bana yaşattığı onca şeyden dolayı.”

Agatha yan gözle ona bakıyordu. Kendini toparladı ve başıyla onayladı. “Evet. Hı-hı. Beni yakaladın.”

“İlk başta büyüü düşünüyordum durdurmak için yaptığını sandım. Ama şu an bu hiç de mantıklı gelmiyor, değil mi?” dedi

Sophie, burnunu çekerek. “O zaman o okları bana sen gönderdin demek olur.”

Agatha ona bakmamaya çalışarak, çatlak sesli bir kahkaha attı.

“Sadece bir ışık aldatmacası,” diye iç geçirdi Sophie. “Senin dediğin gibi.”

Sessizce oturdular ve dışarıdakilerin seslerini dinlediler.

“Babam konusunda endişelenme. O ve ben iyi olacağız,” dedi Sophie. “Cadı geri dönmeyecek, Aggie. Biz arkadaş olduğumuz sürece, hayır.”

Sesi Agatha’nın o güne dek hiç duymadığı ölçüde samimiydi. Agatha hayretle başını kaldırdı.

“Sen beni mutlu ediyorsun, Agatha,” dedi Sophie. “Bunu görmem uzun zaman aldı, hepsi bu.”

Agatha gözlerini ondan kaçırmamaya çabaladı ancak görebildiği tek şey mihrabın üzerindeki azizdi; elini ona doğru uzatmıştı, tıpkı bir prensin prensesine uzanması gibi.

“Göreceksin. Bir çözüm bulacağız; her zamanki gibi,” dedi Sophie, esnemeleri arasında pembe rujunu tazeleyerek. “Ama önce biraz güzellik uykusu fena olmaz.”

Bir kedi gibi sıranın üzerine kıvrılıp bir yastığı karnına çektiğinde, Agatha bunun arkadaşının en sevdiği yastık olduğunu gördü. Üzerine sarışın bir prensesle prensi, üstlerinde ‘Sonsuza Dek’ ifadesi nakşedilmişti. Fakat Sophie dikiş nakış takımının yardımıyla prensi değiştirmişti. Şu an koyu renkli yoluk saçları, kurbağa gibi pörtlek gözleri ve siyah bir giysisi vardı.

Agatha en iyi arkadaşının haftalardır ilk defa kâbuslar görmeden, hızla uykuya dalışını izledi.

Kilisenin dışından gelen “Onu geri gönderin! Onu geri gönderin!” bağırışları yükseldikçe Agatha Sophie’nin yastığına ba-

kıyordu; midesi yine o sevimsiz hisle kasıldı.

Mutfakta masal kitabındaki prense bakarken de böyle hissetmişti. Bir erkekle kadının evlilik yemini etmelerini izlerken de böyle hissetmişti. Sophie'nin elini tutarken de böyle hissetmişti; daha kuvvetli, daha kuvvetli sıkmış, en sonunda parmağı bir sırı ısıldamaya başlamıştı. Öylesine korkunç, öylesine affedilmez bir sırdı ki bir masalı mahvetmişti.

Çünkü o kısacık an içinde, asla yaşayamayacağı o düğünü seyrederken, Agatha hayatta mümkün olduğunu düşünmediği bir şey dilemişti.

Masalının başka bir sonla bitmesini...

Başka birisiyle sona ermesini...

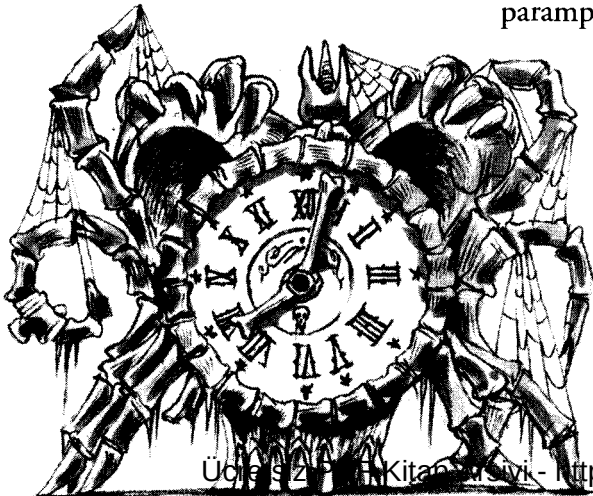
İşte o anda Sophie'ye oklar yağmaya başladı.

Dileğini geri almaya ne kadar çalışsa da durmayan oklar.

Ekmek Kırıntıları

O gece ilk önce ağaçların tepesinden fırlatılan iri bir kaya parçasıyla Radley'nin evini dümdüz ettiler, sonra da çarpık saat kulesini. Köylüler meydandan çığlık çığlığa kaçışırken kuleden inilti ler yükseliyordu. Bir süre sonra, çocuklarına sarılıp kuyulara ve çukurlara sığınan anne babalar, gökyüzünde meteor gibi uçan kayaları izlerken herkesin evi barkı paramparça olmaya başladı.

Bombardıman sona erdiğinde köyün yarısı yıkılmıştı. Yaprak gibi titreyen köylüler uzakta ışıkları yanan tiyatroya dönüp baktılar. Kırmızı perdenin üzerindeki ampullerle

oluşturulan yazı yeniden düzenlenmişti:

YA SOPHIE'Yİ VERİN YA DA CANINIZI.

Bütün bunlar olurken Sophie sakince uyuyordu; kilisede kapana kısılmış halde oturan Agatha ise çığlıkları ve gümbürtüleri dinliyordu. Sophie'yi onlara verirlerse, en iyi arkadaşı ölecekti. Sophie'yi vermedikleri durumda ise tüm köy ölecekti. Boğazı utançtan tıkanmıştı. Dünyalar arasındaki kapılar bir şekilde yeniden açmıştı. Ama kime açmıştı kapıları? Sophie'nin ölmesini isteyen kimdi?

Bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Kapıları yeniden açıtıysa, tekrar kapatabilirdi de!

İlk önce, parmağını yeniden ısıldatmayı denedi, yanakları balon gibi şişene dek öfkesine odaklandı; saldırganlara duyduğu öfkeye, kendine duyduğu öfkeye, şu an her zamankinden daha solgun görünen aptal, ısıldamayan parmağına duyduğu öfkeye. Sonra saldırganları püskürtmek için büyüler yapmayı denedi ve tam da beklediği sonuca ulaştı. Vitraylı camların üzerindeki azizlere dua etmeyi, yıldızlardan dilek dilemeyi, kilise-deki her lambayı ovuşturarak içinden cin çıkarmayı denedi ve bütün bunlar başarısızlıkla sonuçlanınca Sophie'nin avucundaki pembe ruju alıp şafağın ışığıyla aydınlanan cama ONUN YERİNE BENİ ALIN, yazdı. Ağzını açık bırakan bir gelişme oldu ve mesajına cevap aldı.

HAYIR, yazısını oluşturan alevler ormanın kenarında belirdi.

Bir an için Agatha ağaçların arasından kırmızı bir ışıltı gördü. Sonra, gördüğü şey kayboldu.

KİMSİNİZ? yazdı.

BİZE SOPHIE'Yİ VER, diye cevapladı alevler.

ORTAYA ÇIKIN, diye ısrar etti Agatha.

BİZE SOPHIE'Yİ VER.

OLMAZ, diye karaladı Agatha.

Cevap olarak bir top güllesi Sophie'nin heykelini parçaladı.

Sophie arkasında kıpırdandı, uykusunu alamamakla sivilceler arasındaki bağlantı hakkında söyleniyordu. Karanlıkta sağa sola çarparak bir mum yaktı ve mumun alevi kilisenin ahşap çatı kirişlerinde bronz bir ısıltıyla parladı. Sonra Sophie birkaç yoga hareketi yaptı, bir badem yedi, yüzünü greyfurt çekirdekleri, alabalık pulları ve kakao kremiyle ovup, uykulu bir gülümsemeyle Agatha'ya döndü. "Günaydın şekerim, planımız nedir?"

Fakat pencere pervazına iki büklüm dayanmış haldeki Agatha, kırık camdan dışarıya bakıyordu. Sophie de ona katılıp, evsiz kalmış kitlelerin yıkıntıları arasından eşyalarını toplamalarını ve kilise merdivenlerindeki heykelinin kopmuş kafasını seyre koyuldu. Sophie'nin gülümsemesi yavaşça kayboldu.

"Plan filan yok, değil mi?"

ÇAT!

Bir çekiç, asma kilitlerden birinin üstüne sertçe inince meşe kapılar sallandı.

ÇAT! ÇAT!

"Saldırganlar!" diye bağırdı Sophie.

Agatha dehşetle sıçradı. "Kilise kutsal alandır!"

Tahtalar kırıldı, vidalar gevşedi ve yere indi.

Kızlar mihraba doğru gerilediler. Agatha'nın "Saklan!" demesiyle Sophie, kafası kesik tavuk gibi kürsünün etrafında koşturmaya başladı.

Kapıya metal bir şey sokuldu.

"Anahtar!" diye ciyakladı Agatha. "Anahtarları var!"

Kilidin açıldığını duydu. Sophie arkasında, perdelerin arasında beyhude bir şekilde çırpınıyordu.

“*Hemen saklan!*” diye bağırdı Agatha.

Kapı çatırdayarak açıldı ve Agatha karanlık eşiğe doğru döndü. Zayıf mum ışığının içinden kiliseye kambur bir kara gölge girdi.

Agatha’nın kalbi durdu o an.

Olamaz...

İki büklüm gölge titreşen mum ışığıyla aydınlanan koridor-da ilerliyordu. Agatha’nın kalbi o kadar şiddetli atıyordu ki nefes alamıyordu.

O ölmüştü! Beyaz bir kuğu tarafından paramparça edildi ve rüzgârda savrularak dağıldı! Siyah kuğu tüyleri uzakta, çok uzaktaki bir okulun üstüne yağmıştı! Ama şimdi Okul Müdürü gayet canlı bir halde ona doğru yaklaşıyordu ve Agatha çılgıncı basarak kürsünün önüne çöküvermişti.

“Durum dayanılmaz bir hal aldı,” dedi bir ses.

Okul Müdürü değildi bu.

Agatha parmaklarının arasından, en uzun sakallı İhtiyar Heyeti üyesinin başında dikildiğini gördü.

En uzun sakallının hemen ardında duran ve siyah silindir şapkasını düzeltmekte olan daha genç İhtiyar Heyeti üyesi, “Sophie’nin güvenli bir yere taşınması gerek,” dedi.

“Hem de bu gece taşınması gerek,” dedi en arkada duran en genç İhtiyar Heyeti üyesi; kısa sakallarını sıvazlıyordu.

“Nereye?” dedi kısık bir ses.

İhtiyar Heyeti başlarını kaldırıp mihrabın üzerindeki mermer duvar süsünde, çıplak bir azize yaslanmış Sophie’ye baktılar.

“*ORAYA mı saklandın?*” diye höykürdü Agatha.

Sophie, beyhude bir çabayla kendini çıplak heykelden kurtarmaya çalışarak, “Beni nereye götüreceksiniz?” diye sordu en yaşlıya.

En yaşlı, kapıya doğru giderken şapkasını takarak, “Ayarlandı,” diye cevap verdi. “Bu gece yeniden geleceğiz.”

“Ama ya saldırlar?” diye bağırdı Agatha. “Onları nasıl durduracaksınız?”

“Ayarlandı,” dedi ortanca, en yaşlının peşinden giderken.

“Saat sekizde,” dedi en genç olanları; o da diğerlerinin peşinden uzaklaşmaktaydı. “Yalnızca Sophie gelecek.”

“Güvende olacağından nasıl emin olacaksınız?” diye sordu Agatha, telaşla.

“Hepsi ayarlandı,” diye bağırdı en gençleri ve kapıyı arkasından kilitledi.

İki kız bir süre sessizce durdular ve sonra Sophie bir çığlık attı.

“Gördün mü? Sana söylemiştim!” Duvar süslemesinden aşağı kaydı ve Agatha’ya koşup sarıldı. “Mutlu sonumuzu hiçbir şey bozamaz.” Rahatlamış bir halde mırıldanarak kremlerini ve salatalıklarını cicili bicili pembe valizine doldurdu, zira kim bilir bir daha ne zaman arkadaşının yanında yenileriyle kendisini ziyarete gelmesine izin vereceklerdi. Agatha’nın pencerenin dışına kilitlenmiş kocaman kara gözlerine baktı sonra.

“Endişelenme, Aggie. Her şey ayarlanmış.”

Fakat Agatha yıkıntılar arasında dolanan ve kiliseye öfkeli bakışlar atan köylüleri izlerken, annesinin İhtiyar Heyeti’nin işleri son seferinde nasıl ‘ayarladığını’ anlatışını hatırladı. Ve bu defa daha iyi sonuçlar alabilmelerini diledi.

İhtiyar Heyeti, Sophie’yi kiliseye kilitlediğinden beri onunla görüşmeyen Stefan’ın güneş batmadan evvel onu ziyaret etmesine izin verdi. Sophie’nin babasının eski halinden eser yoktu. Sakalı uzamıştı, giysileri kirliydi, çökmüştü. İki dişi kırılmıştı ve sol gözü morarmıştı. Kızı, İhtiyar Heyeti tarafından koruma

altına alınınca, köylüler belli ki öfkelerini ondan çıkarmışlardı.

Sophie üzülmüş gibi görünmek için kendini zorladı ama kalbi keyifle çarpıyordu. Ne kadar İyi olmaya çabalarsa çabalasın, içindeki cadı hâlâ babasının acı çekmesini istiyordu. Bir köşede oturmuş tırnaklarını yiyen, babasıyla ne konuştuklarını dinlemiyormuş gibi görünen Agatha'ya baktı.

“İhtiyar Heyeti uzun sürmeyeceğini söyledi,” dedi Stefan. “Ormanda saklanan o korkaklar senin saklandığını anladıklarında er ya da geç seni aramak için gelecekler. Ben de hazır bekleyeceğim.” Kararmış gözeneklerini kaşıdı ve kızının yüzünü buruşturduğunu fark etti. “Berbat göründüğümün farkındayım.”

“Sana iyi bir ballı krem masajı lazım,” dedi Sophie ve valizindeki güzellik malzemelerini karıştırarak yılan derisi kesesini çıkardı. Fakat babası yaşlı gözlerle harabeye dönmüş köyü izliyordu.

“Baba?”

“Köylüler seni teslim etmek istiyorlar. Ama İhtiyar Heyeti seni korumak için her şeyi yapmaya hazır, hem de Noel yaklaşıyor olmasına rağmen. Onlar birçoğumuzdan daha iyi insanlar,” dedi yumuşak bir sesle. “Köydeki kimse artık bana malını satmıyor. Nasıl yaşayacağız?” Gözyaşlarını sildi.

Sophie babasının ağladığına daha önce hiç tanık olmamıştı. “Yani, benim kabahatim değil,” deyiverdi birden.

Stefan yüksek sesle nefes verdi. “Sophie, önemli olan tek şey, senin eve sağ salim dönebilmen.”

Sophie elindeki keseyle oynuyordu. “Nerede kalıyorsun?”

“Sevilmememin diğer bir nedeni de bu,” dedi babası, morarmış gözünü ovuşturarak. “Senin peşindekiler her kimse, sokağımızdaki tüm evleri yakıp yıktılar ama sadece bizimkine dokunmadılar. Yiyecek stoklarımız tamamen tükendi ama Honora hâlâ her gece bizi doyurmanın bir yolunu buluyor.”

Sophie elindeki keseyi daha sıkı kavradı. “Bizi mi?”

“Oğlanlar ortalık güvenli hale gelene ve düğünü tamamlayana dek senin odana taşındılar.”

En sonunda Sophie’nin elindeki kese patladı ve babasını beyaza buladı. Stefan ballı kremin kokusunu alınca derhal Sophie’nin çantasını karıştırmaya başladı. “Burada çocukların yiyebileceği bir şeyler var mı?”

Agatha, Sophie’nin bayılmak üzere olduğunu görünce müdahale etti. “Stefan, İhtiyar Heyeti’nin Sophie’yi nerede saklayacağını biliyor musun?”

Stefan başını *hayır* anlamında salladı. “Ama köylülerin de onu bulamayacağına beni temin ettiler,” dedi, Sophie’nin çantasını elinden kapıp kilisenin en uzak köşesine götürmesini izlerken. Stefan, Sophie onları duyamayacak kadar uzaklaşana dek bekledi. “Onu sadece saldırganlardan korumamız yetmiyor,” diye fısıldadı.

“Ama tek başına dayanamaz,” diye sıkıştırdı onu Agatha.

Stefan pencereden dışarı, Gavaldon’u saran karanlık ve sonsuz ormana baktı. “Siz oradayken neler oldu, Agatha? Kızımın ölmesini isteyen kim?”

Agatha’nın hâlâ buna verecek cevabı yoktu. “Ya plan işe yaramazsa?” diye sordu.

“İhtiyar Heyeti’ne güvenmek zorundayız,” dedi Stefan, gözlerini kaçırarak. “Onlar en iyisini bilir.”

Agatha onun yüzünü gölgeleyen acıyı gördü. “*En çok Stefan mağdur olmuştu.*” Annesi böyle söylemişti.

“Bunu bir şekilde düzelteceğim,” dedi Agatha, suçluluk dolu bir sesle. “Onun güvende olmasını sağlayacağım. Söz veriyorum.”

Stefan öne doğru eğildi ve Agatha’nın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bu sözü tutman benim için çok önemli.”

Agatha onun korku dolu gözlerine baktı.

“Off! Bıktım artık!”

Dönüp baktıklarında Sophie’yi mihrabın orada, çantasını sıkı sıkıya göğsüne bastırmış halde buldular.

“Hafta sonuna eve dönmüş olurum,” dedi kaşlarını çatarak. “Yatağımın çarşafı temiz olsa iyi olur.”

Saat sekize gelirken Sophie, etrafını saran erimiş mumların ortasında oturmuş, karnının gurultusunu dinliyordu. Son kalan yağsız, kepekli ve yulaflı kurabiyelerini oğlanlara götürmesi için babasına vermişti, çünkü Agatha bunun için kendisini adeta zorlamıştı. Kesin çocukların boğazlarında kalacaktı kurabiyeler. Bu, ona kendini daha iyi hissettirmişti.

Sophie iç geçirdi. *Okul Müdürü haklıydı. Ben Kötüyüm.*

Yine de tüm gücüne ve büyüclük marifetine rağmen Okul Müdürü bunun bir tedavisi -Sophie’nin kendisini İyi yapan bir arkadaşı- olduğunu bilmiyordu. Agatha yanında olduğu sürece bir daha asla o çirkin, korkunç cadı olmayacaktı.

Kilise karanlığa gömüldüğünde Agatha onu yalnız bırakmak için direnmişti ama Stefan onu zorladı. İhtiyar Heyeti çok kesin konuşmuştu (“Yalnızca Sophie gelecek.”) ve buyruklarına itaatsizlik etme zamanı değildi. Hele ki Sophie’nin hayatını kurtarmak üzerelerken, bu olmazdı.

Agatha yanında olmayınca Sophie birden kaygılanmıştı. Agatha da onun için böyle mi hissediyordu acaba? Sophie zamanında prenses fantezilerine dalmışken ona çok kötü davranmıştı. Şimdi ise onsuz bir gelecek hayal edemiyordu. Ne kadar zor olsa da, saklanarak geçireceği günlere katlanacaktı; ama sırf sonunda arkadaşına, artık gerçek ailesi haline gelmiş olan arkadaşına kavuşacağını bildiği için.

Peki ama Agatha son zamanlarda neden bu kadar tuhaf davranıyordu?

Son bir ayda Sophie aralarındaki mesafenin iyice açıldığını fark etmişti. Yürüyüşe çıktıklarında Agatha eskisi kadar gülmüyordu, Sophie ona dokunduğunda çoğunlukla fazla soğuk davranıyordu ve düşüncelere dalmış görünüyordu. Tanıştıklarından beri ilk kez Sophie bu arkadaşlığa kendisinin daha büyük yatırım yaptığını hissetmeye başlamıştı.

Sonra düğündeki o olay. Agatha'nın elinin kendi eli içinde sırlıklam olduğunu, kurtulmak istercesine titrediğini fark etmemiş gibi davranmıştı. Sanki korkunç bir sırrı taşıyordu içinde.

"Belki de sandığın kadar İyi değildir."

Sophie'nin nabızı kulaklarının içinde atıyordu adeta. Agatha'nın parmağı o gün ışıldamış olamazdı.

Yoksa olabilir miydi?

Annesini düşündü. O da güzeldi, zekiydi, cazibeliydi. Onun da uzun zaman boyunca güvendiği bir arkadaşı vardı. Ama onun ihanetine uğramış ve kırık bir kalple yapayalnız ölmüştü.

Sophie bu düşünceyi aklından atmaya çalıştı. Agatha onun için bir prensten vazgeçmişti. Neredeyse onun için hayatını kaybediyordu. Agatha tüm olasılıklar aleyhlerinde olmasına rağmen onlara bir mutlu son getirmeyi başarmıştı.

Soğuk, karanlık kilisede, Sophie'nin kalbi hızla çarpıyordu.

İyi de neden masalımızı mahvetsin ki?

Arkasında kilisenin kapıları gıcırdayarak açıldı. Sophie rahatlayarak o yana döndü ve gri harmanilerine sarınmış ve ellerinde siyah şapkalarını tutmakta olan gölgeleri gördü.

Sadece en yaşlı olanın elinde başka bir şey daha vardı.

Daha keskin bir şey.

* * *

Mezarlıkta yaşamanın sorunu, ölülerin ışığa ihtiyaç duymamasıdır. Kapıların üzerindeki titreyen meşalelerin haricinde mezarlığın geri kalanı gece yarısında zifiri karanlıktı da. Pence-resinin kırık panjurlarının arasından bakan Agatha'nın gözü, saldırlardan dolayı evsiz kalanları barındırmak için kurulmuş tepenin aşağısına kurulan beyaz çadırların parıltısına takıldı. Oralarda bir yerde İhtiyar Heyeti, Sophie'yi güvenli bir yere taşıyor olmalıydı. Agatha'nın tek yapabildiği beklemektir.

“Kilisenin yakınlarına saklanmalıydım,” dedi ve ona hâlâ bir yabancıymış gibi davranan Orakçı'nın açtığı taze bir çizdiği yaladı.

“İhtiyar Heyeti'ne itaatsizlik edemezsin,” dedi annesi, yatağında kaskatı oturmuş, gözlerini kemikten yapılmış kollara sahip bir masa saatinden ayırmadan. “Siz çocuk kaçırmaları durdurduğunuzdan beri bize iyi davranıyorlar. Bunu hiç bozmasak daha iyi.”

“Haydi ama anne,” dedi Agatha. “Üç yaşlı adam bana ne yapabilir ki?”

“Herkesin korku dolu zamanlarda yaptıkları şeyi yapabilirler.” Callis'in gözleri saatten ayrılmıyordu. “Seni cadı ilan edip tüm suçu üzerine atabilirler.”

“Hı-hı. Bizi kazığa bağlayıp yakarlar hatta,” diye homurdandı Agatha, yatağına atlayarak.

Gerginlik, sessizliği daha da arttırıyordu. Agatha ayağa kalktı ve annesinin hâlâ dimdik ileri bakan gergin yüzünü gördü.

“Ciddi olamazsın, anne.”

Ter damlaları Callis'in dudaklarında toplanmıştı. “Çocuk kaçırmaların sonu gelmeyince bir günah keçisine ihtiyaç duyular.”

“Kadınları *yaktılar* mı?” diye sordu Agatha, şok içinde.

“Evlenmezsek yakıyorlardı. Masal kitapları onlara böyle öğretmişti.”

“Ama sen hiç evlenmedin...” diye itiraz etti Agatha. “Nasıl hayatta kaldın?”

“Çünkü beni koruyacak birisi vardı,” dedi annesi, saatin kemiklerinin sekizi göstermesini izlerken. “Bedelini de ödedi.”

“Babam mı? Sen onun bir değirmen kazasında ölen ahlaksız bir zampara olduğunu söylemiştin.”

Callis cevap vermedi, dimdik ileri bakmaya devam ediyordu.

Agatha’nın ensesinden aşağı bir ürperti indi. Annesine baktı. “En çok mağdur olan Stefan’dı derken ne demek istiyordun? İhtiyar Heyeti onun evliliğini ayarladığında?”

Callis’in gözleri saatten ayrılmıyordu. “Stefan’ın sorunu asla güvenmemesi gereken kişilere güvenmesi. O hep insanların İyi olduğuna inanır.” Uzun kemik, sekizi geçti. Callis’in omuzları rahatlayarak gevşedi. Yumuşak bir ses tonuyla, “Ama kimse göründüğü kadar İyi değildir, tatlım,” dedi ve kızına döndü. “Sen bunu çok iyi biliyorsun.”

Agatha ilk kez annesinin gözlerine baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

“*Hayır!*” diyebilirdi Agatha; aniden ensesinden aşağı bir ateş basmıştı.

“Onun kendi seçimi olduğunu söyleyecekler,” dedi Callis, kulak tırmalayan bir sesle.

“Sen *biliyordun*,” diyerek güçlkle yutkundu Agatha ve kapağı atıldı. “Onu başka bir yere nakletmediklerini biliyordun.”

Annesi onu engelledi. “Onu geri getireceğini biliyorlardı! Sana bir şey yapmamaya söz verdiler. Sen bu saatte kadar burada...”

Agatha onu duvara doğru itti. Annesi ona doğru atıldı ama yakalayamadı. “*Seni öldürürler!*” Callis pencereden bağırdı ama karanlık, kızını yutmuştu bile.

Elinde meşale filan olmadan tepeden aşağı tökezleyerek koşarken, kendini bir anda soğuk ve ıslak çimenlerin üzerinde yuvarlanır halde buldu; sonunda aşağıdaki bir çadıra çarparak durabildi. Onu bir top güllesi zanneden çadır sakinlerinden telaşla özür dileyerek, yaktıkları ateşlerin üzerinde böcek ve kertenkele pişiren, çocuklarını pofuduk battaniyelere sararak hiç gelmeyecek olan sonraki saldırılara hazırlanan onlarca evsiz köylünün arasından kiliseye doğru koştu. Ertesi gün İhtiyar Heyeti ağıtlar yakarak Sophie’nin gözü pek ‘fedakârlığını’ anlatacak, heykeli yeniden dikilecek ve köylüler başka bir lanetten daha kurtulmanın mutluluğuyla yeni bir Noel’e hazırlanacaklardı.

Agatha haykırarak meşe kapıları ardına kadar açtı.

Kilise boştu. Koridor boyunca uzun, derin çizikler uzanıyordu.

Sophie cam terliklerini burada sürüklemişti.

Agatha dizlerinin üzerine, çamurun içine çöktü.

Stefan.

Ona söz vermişti. Kızını güvende tutacağına söz vermişti.

Agatha yüzü ellerinin arasında, iki büküm oldu. Bu onun suçuydu. Bu hep onun suçu olacaktı. İsteddiği her şeye sahipti. Bir dosta, sevgiye, *Sophie’ye* sahipti. Ve şimdi onu bir dileğe değişmişti. Kötü olan kendisiydi. Hatta Kötüden de Kötüydü. Agatha’ya göre, ölmeyi hak eden de kendisiydi.

“Lütfen! Onu eve geri getireceğim!” diye yalvardı. “Lütfen! Söz veriyorum! Her şeyi yaparım!”

Ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Sophie gitmişti. Barış fidyesi olarak görünmez katillere teslim edilmişti.

“Özür dilerim! Ciddi söylememiştim!” diye ağladı Agatha. Bir babaya kızının öldüğünü nasıl söylerdi? Tutamadığı bu sözle ikisi nasıl yaşayabilirlerdi? Ağlaması yavaş yavaş azaldı ve yerini korkuya bıraktı. Uzunca bir süre kıınıldamadı.

Sonunda Agatha başı dönerek, adeta bir hayal âleminde ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek doğuya, Stefan’ın evine doğru yola düştü. Kiliseden uzaklaştıkça kendini daha da kötü hissediyordu. Çamurlu sokakta topallarken bacaklarında yapışkan ve ıslak bir şeyin varlığını hissetti. Hiç düşünmeden dizine yapışmış bir şeyi parmağıyla sildi ve kokladı.

Ballı krem.

Agatha dondu kaldı; kalbi deli gibi atıyordu. Biraz ötede, yerde biraz daha krem gördü; göle doğru çaresizce uzanan bir yol boyunca sıkılmıştı.

Çadırında ayak tırnaklarını yiyen Radley, ardından gelen çıtırtıları duydu ve tam dönüp baktığı anda bir gölgenin hançerini ve meşalesini kaldırdığını gördü.

“Saldırgan!” diye ciyakladı.

Agatha ballı krem izlerini göle doğru tıpkı ekmek kırıntıları gibi izlerken başını döndürüp baktığında çadırlardan fırlayan adamların kendisini kovaladıklarını fark etti. Daha hızlı koşarak izleri takip etmeyi sürdürdü fakat az sonra, krem artıkları giderek küçülmeye başladı ve en sonunda da dört bir yana dağılmış damlacıklara dönüştü. Agatha kendisine yol gösterecek yeni bir işaret arayışla tereddüde düştüğünde, adamlar göle ulaştılar ve kıyı boyunca doğuya doğru koşarak ona yaklaşmaya başladılar. Fakat gölün karşısında, batı yönünden gelen üç kişi vardı. Meşalelerinin ışığında Agatha üç uzun harmaniyi ve sa-kallarını seçebildi.

İhtiyar Heyeti.

Sophie'yi öldüreceklerdi.

Agatha döndü ve her iki yönden gelenler birbirlerine yaklaşıırken meşalesini önüne doğru salladı. *Sophie, neredesin?*

“Öldürün şu adamı!” diyen bir adamın sesi yükseldi kalabalığın arasından.

Agatha dehşet içinde o yöne döndü. Bu sesin sahibini tanıyordu.

“*Saldırganı öldürün!*” diye bağırdı aynı adam.

Telaşa kapılan Agatha öne doğru sendeledi ve meşalesini ağaçlara doğru savurdu. Tam o esnada ağır bir şey kulağının dibinden geçti, başka bir tanesi de kaburgalarının yanından.

Derken, ileride parıldayan bir şey ilişti gözüne ve Agatha meşalesini ona doğru tuttu.

Boş ballı krem kesesi ormanın kıyısında yatıyordu ve yılan pulları parıltıyordu.

Sırtına sert bir darbe indi o anda. Agatha iki büklüm yığıldı ve yanı başında, yere düşmüş koca bir kaya parçası gördü. Dönüp doğu yönüne baktı; bir sürü adam, ellerindeki taşları Agatha'nın kafasına doğru savurmaktaydı. Batı yönünden ise İhtiyar Heyeti meşalelerini kaldırmış yaklaşılmaktaydı, birazdan yüzü aydınlatılacaktı.

Agatha elindeki meşaleyi göle fırlattı ve kendini karanlığa gömdü.

Kafası karışan adamlar bağırp çağırarak saldırganı bulmak için meşalelerini deli gibi sallıyorlardı. Yakınlarından geçip ağaçlara doğru fırlayan bir gölge gördüler. Avına saldıran aslanlar gibi homurdanarak, öfkeyle atıldılar. Daha hızlı, daha hızlı kovalıyorlardı. Bir tanesi ileri çıktı, kana susamış bir halde bağırarak adamı tam saldırganı ensesinden yakaladığı an, gölge dönüp ona baktı.

Stefan dehşet içinde yutkundu; Agatha'nın onun kulağına doğru eğilmesine yetmişti bu şaşkınlığı.

"Söz veriyorum."

Ardından Agatha, mezara inen beyaz bir gül gibi labirente daldı.

Kırmızı Başlıklıların Gelişi

Agatha, adamların bağırışlarının meşalelerinin ışıyla birlikte azaldığını işitti. Karanlıkta ıslak, ufalanmakta olan bir ağaç gövdesine dayanıp çömelerek, titreyen kollarını siyah elbisesinin eteğine soktu.

Uzaktan gelen birkaç bağırış çağırış da sessizliğe karıştı. Agatha kımıldamıyordu.

Taşın çarptığı yer zonkluyordu. En başından beri en iyi arkadaşını

kurtarmaya ve geri dönmeye

odaklanmıştı. Neye

geri dönmeye? Katil

İhtiyar Heyeti'ne

mi? Daha fazla

saldırıya mı? Sophie'nin gitmesini isteyen bir köye mi? mi?

Çok da uzak olmayan zamanlarda meydanda herkesin in

gözleri önünde yakılan masum kadınları düşündü ve midesi kalktı. *Eve nasıl dönebiliriz ki?* Gavalton'daki gele-

cekleri en az şu an etrafını saran orman kadar karanlıktı. Eve dönebilmek için sadece Sophie'yi kurtarması yetmiyordu. O saldırganları da yenmeliydi -artık, onlar her kimse- ve saldırılarını tamamen sona erdirmeliydi.

Ama arkadaşını aramaya nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Yüzlerce yıl boyunca köylüler ormanın altını üstüne getirmiş ve sonuçta yine başladıkları yerden çıkmışlardı. Tüm kayıp çocuklar gibi o ve Sophie de ormanın ötesinde ne olduğunu görmüşlerdi: sonu olmayan tehlikeli bir İyi ve Kötülük dünyası. Onlar geri dönecek kadar şanslıydılar, gerçeklikle hayal dünyası arasındaki kapıları sonsuza dek mühürlemişlerdi... ya da öyle olduğunu sanıyorlardı. Tek bir dilekle kapılar yeniden açılmıştı.

Sophie her neredeyse, korkunç bir tehlikedeydi.

Çömeldiği yerden kalkan Agatha, Sonsuz Orman'a adımını attı. Siyah postalları ölü yaprakları çatırtılarla eziyordu. Önünü göremediği için el yordamıyla ilerliyor, ağaç kabuklarına ve örümcek ağı tutmuş dallara dokunarak yürüyordu. Kafasını bir ağaca çarptı ve havalanan bir gölge, Agatha'nın yüzüne ıslak bir tükürük atıp tıslayarak gözden kayboldu. Buna karşılık olarak, ormanın dört bir yanından hırıltılar ve homurtulardan oluşan bir koro yükseldi; uyuyan bir düşman uyandırılmıştı sanki. Sersemlemiş haldeki Agatha yüzündeki yapışkan sıvıyı sildi ve Radley'nin hançerini cebinden çıkardı. Ayaklarının altından itişip kakışma sesleri yükseliyordu.

Ölü yaprakların arasından, alt taraflarda göz bebeklerinin açılıp kapandığını gördü. Sarı ve yeşil; bir orada beliriyorlardı, bir burada. Agatha sırtını ağaca dayadı, büzüldükçe büzüldü, gözünü dahi kırpamaya çalışıyordu. Gözleri karanlığa yavaş yavaş alıştı, bu sayede sekiz sinsi gölgenin yerden fırlayıp kıvrım

kıvrım yükselen duman bulutları gibi etrafını sardığını görmeyi son anda başardı.

Yılanlar.

Ne var ki bunlar normal yılanlardan daha kalın, kömür gibi kara, yassı kafalı ve her pulunda iğne ucu gibi sivri dikenleri olan yılanlardı. Agatha'nın çevresinde yükseldiler de yükseldiler. Ona doğru uzun uzun tıslıyorlar, dişlerle dolu çenelerini kocaman açıyorlardı.

Hepsi aynı anda tükürdü.

Vıcık vıcık sümükler onu arkasındaki ağaca çivileyince Agatha elindeki hançeri düşürdü. Kendini kurtarmaya çalıştıysa da ekşi sıvılar ağzına, gözüne dolmuştu ve tek görebildiği bulanık, kımıldayan silüetlerdi. Her biri vücudunun farklı yerlerini hedef alarak gövdelerini Agatha'ya doladılar; dikenleri kızın tenini deliyordu. Sessizce çırpınan Agatha, diğerlerinden daha büyük son bir yılanın bir daldan sarkıp soğuk, siyah kuyruğunu boynuna doladığını gördü. Dikenleri boğazını batarken, Agatha nefes alabilmek için debeleniyordu ancak, tam o sırada, canavarın kafası yüzünde geziniyordu. Kocaman burnunu Agatha'nın yanaklarını kaplayan vıcık katmana bastırarak küçücük, asit yeşili göz bebekleriyle ona öfkeyle baktı. Ve sonra, Agatha'nın boğazını sıkmaya başladı. Agatha'nın nefesi kesildi ve gözleri kapandı.

Canı yanmıyordu, sadece ruhu bir hatırayı anımsamaya çalışıyordu. Bir göl kıyısında oturuyordu, başı birinin omzuna dayalıydı. Kol kola, birbirlerine sarılmışlardı; güneş tenlerini okşuyordu. Hafif hafif aldıkları nefesleri bile birbirine uyumluydu. Agatha mutluluğun ve Sonsuz Diyar'ın tek bir ana sığıldırılmış sükûnetini dinliyordu... Sonra ani, yırtıcı bir acı tüm bedenini sardı ve sonun geldiğini anladı. Yanındakinin kolunu

tutan Agatha, göldeki yansımalarına baktı, mutlu sonunun yüzünü son bir defa görme ihtiyacındaydı.

Sophie'nin yüzü değildi bu.

Işık, karanlığı delip geçti. Yılanlar çılgınlık atarak geri çekildi ve ölü yaprakların arasına döndüler.

Agatha gözlerini açtı. Sersemlemiş bir halde etrafında ışık kaynağı arandı. Yüzündeki yapışkan sıvının ardından, parmağının ucunun düğünden beri ilk kez altın renginde ışıldadığını gördü. O an hem rahatlamış hem de kendini kötü hissetmişti. Her ikisi de *onu* düşünürken olmuştu.

Sihir, duyguları takip eder, demişti onlara zamanında Yuba. Agatha her ikisinin de kontrolünü kaybetmişti.

Fakat bu defa parmağı sönmedi. Agatha kafası karışmış bir halde parmağını havaya kaldırıp inceledi. Bu ağaçtan aşağı inme ihtiyacı üzerine odaklandı ve birden, parmağı daha parlak ışıldamaya başladı, sanki talimat bekliyordu. Agatha'nın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Masal dünyasına geçiş yapmıştı. Sihir yeteneği geri dönmüştü.

Acılar içinde kıvrılırken ve bir ağaca çivilenmiş haldeyken Agatha'nın okulda öğrendiği büyüleri hatırlaması mümkün değildi. Ancak nefesini biraz toparlayınca basit bir erime büyüü yapmayı başardı ve üstündeki sümüksü sıvı kanla yıkanıp aktı gitti, siyah elbisesinin de yapış yapış ve ıslak kalmasına neden oldu. Yine de, bir şekilde hâlâ hayattaydı ve acınası bir inlemeyle Radley'nin hançerini yerden aldı.

İşıldamaya devam eden parmağını tıpkı Yuba'nın onlara öğrettiği gibi ağaçlara doğru bir meşale gibi kaldırdı ve kendine bir yol bulmaya çalıştı. İyilik ve Kötülük Okulu'ndaki tüm grup liderleri gibi yaşlı cüce de Sonsuz Orman'ın bir taklidi olan ve öğrencileri karşılırlarına çıkacaklara hazırlamak üzere tasarlanmış

yemyeşil, huzurlu bir eğitim alanı olan Mavi Orman'ı kullanmıştı. Agatha iki çürümüş ağaç gövdesi arasında sıkışmış, tüm bedenindeki yanan kesikleri umursamamaya çalışıyordu. Mavi Orman şu an Okul Müdürü'nün zalim bir şakası gibi görünüyordu.

Agatha örümcek ağı bağlamış bir sürü ağacın arasından güç bela geçerek ilerideki bir açıklığa doğru, aradığı yol olması umuduyla ilerledi. Sophie'ye seslenmeye ve saldırganlara peşlerinde olduğunu belli etmeye cüret edemiyordu.

Her adımda Agatha büyüyen bir felaket duygusu hissediyordu. Daha önce Sonsuz Orman'da iki kez bulunmuştu ama bu defa farklıydı. Onu kurtarabilecek bir okul yoktu. Tedros yoktu.

Parmağının ucu daha da fazla parlamaya başladı.

Camelotlu Tedros.

Nihayet -burada, ormanda tek başınayken- onun adını kendine söyleyebilmişti. Prensini son görüşü, Sophie'yi öpmeden hemen önceydi; Tedros, o öpücüğü kendisinin alacağını zannetmişti. Agatha'nın havaya karışarak soluklaşan görüntüsünün ardından Tedros ona doğru elini uzatmış ve bağırıyordu. "Dur!"

Onun elini tutma seçeneği vardı. Onun prensesi olarak kalma seçeneği vardı. Bedeni ışığa dönüşürken iki dünya arasında sıkışıp kaldığında onu hissetmişti.

Ama Agatha, Sophie'yi seçmiş ve gitmişti.

Doğru seçimi yaptığından öyle emindi ki. En başından beri istediği yegâne son buydu. Ama onu unutmak için çabaladıkça, prensini daha çok hatırlar olmuştu. Gece gündüz rüyalarında, o acı dolu mavi gözleri... ona doğru atılan bedeni... onun eline uzanan kocaman, güçlü elini düşleyip durmuştu.

Ta ki o gün oraya geri dönene dek.

Sen sadece Sophie'yi bul, dedi içinden kendine, Stefan'a verdiği sözü hatırlayarak. Tek istediği, Sophie'nin -büyüleyici, kaçık, saçma işler yapan Sophie'nin- evine sağ salim dönmesiydi. Bir daha mutsuz sonundan asla şüphe duymayacaktı.

Kırılmış dalların arasından ağaçların ortasındaki açıklığa doğru güç bela ilerlerken Agatha ısıldayan parmağını havaya kaldırdı ve bunun bir yol filan olmadığını gördü. Devasa bir bataklıkta, doğuya ve batıya doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Eline bir taş alıp ortasına fırlattı. Sıçrayan suyun çıkardığı sese bakılırsa hiç de sığ değildi.

Derken, Agatha bataklığın kıyısında iki gölge fark etti. Bir erkek, bir de dişi geyik koyu renk toynaklarıyla kızıl çamuru eşeliyordu. Birkaç denemeden sonra erkek geyik sonuçtan tatmin oldu ve iki geyik yan yana çamura girerek uzak kıyıya doğru yüzmeye başladı. Bu görüntü karşısında rahatlayan Agatha, elbisesini yukarı doğru toplayıp peşlerinden göle girmeye karar verdi.

Ansızın sudan fırlayan bir şey dişi geyiği kaptı ve Agatha dehşetle geriye doğru sendeledi. Üç tane uzun, dikenli beyaz timsah burnu çamurların içinden fırladı ve debelenen dişi geyiği sipsivri siyah dişleriyle parçaladı. Dişi geyiği aşağı çekerken erkek geyiği hiçbir şekilde umursamadılar ve o da telaşla sızlanarak karşı kıyıya doğru kaçtı.

Agatha bataklığı geçmeye çalışmadı.

Gözünde yaşlarla sendeleyerek geldiği yöne döndü. Isıldayan parmağını ağaçlardan oluşan labirente doğru kaldırmıştı. Arkadaşı neredeydi? Ona ne yapmışlardı? Hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak ormanın kıyısına doğru topalladı ve iskelet gibi dallardan başka hiçbir şey göremedi. Ve kopkoyu bulutlar vardı. Bir de parlak bir pembelik...

Parmağını gördüğü şeyin üzerinde durdurdu. Başka biri olsa bunu bir hayvanın gözü zannedebilirdi. Ama Agatha bunun ne olduğunu biliyordu.

Dünyada sadece tek bir hayvan o pembeyi yaratabilirdi.

Acısına aldırmadan, ağaçları yara yara ilerlemeye ve uzaklarda giderek solan pembeliği izlemeye başladı. Yaklaştıkça, ağaçlarda yaralı bir hayvanın bıraktığı iz misali kan lekeleri görmeye başladı. Kırılmış dalların arasından geçti, sarmaşıkları koparıp attı, saçlarını takıldığı kuş yuvalarından kurtardı ve en sonunda lavantah parfüm kokusunu duydu. Bir kütüğün üzerinden atlarken, Agatha'nın kalbi yüreğinden fırlayacak gibiydi. Nihayet önündeki küçük açıklığa ulaştı.

“Sophie!”

Sophie cevap vermedi. Yüzü diğer yana dönüktü, uzaktaki bir ağacın ardında dizlerinin üstüne çökmüştü, kolları başının üzerindeydi. Sağ elinin işaret parmağı birkaç kez daha onun alâmetifarikası olan pembe renkte yanıp söndü ve sonunda ışıldamaz oldu.

“Sophie?” dedi Agatha. Kendi parmağının ışıltısı da sönmüştü.

Sophie hâlâ kımıldamıyordu.

Agatha ağaca yaklaştı; içindeki korku büyüyordu. Arkadaşının zayıf soluklarını duyabiliyordu. Agatha yavaşça elini uzattı ve Sophie'nin yırtılmış elbisesinin altından çıkan çıplak omzuna dokundu.

Üzerinde kan vardı.

Agatha onu döndürdü. Sophie'nin elleri örme at dizginleriyle bir dala bağlanmıştı. Avuçlarının her birinde fazla derin olmayan bıçak kesikleri vardı ve İhtiyar Heyeti bu kesiklerden akan kanla Sophie'nin göğsüne kızıl bir mesaj yazmıştı.

BENİ ALIN

Deliye dönen Agatha, Sophie'yi tutan bağları hançeriyle kesti, kanı temizlemek için bir büyü bulmaya çabalıyordu çaresizce. Titreyen elleriyle arkadaşının tenini sıvazladı. "Özür dilerim..." diyebildi güçlkle ve son dizgini de kesti. "Bizi eve götüreceğim. Söz veriyorum."

Kendini ondan kurtardığı an Sophie buz gibi elleriyle Agatha'nın ağzını kapattı. Agatha onun kocaman açılmış, kan çanağı gözlerinin baktığı yere çevirdi kendi gözlerini...

İlerideki tüm ağaçların üzerinde bir şey vardı, karanlığın içinde beyaz beyaz dalgalanıyordu. Agatha ışıldayan parmağını kaldırdı.

Ağaç gövdelerine iştirilmiş parşömen parçaları rüzgârda ölü yapraklar gibi çatırdıyordu. Her biri aynıydı.

Afişlerdeki yüz Sophie'ninkiydi.

"Bu imkânsız!" diye bağırdı Agatha. "Müdür öld..."

Cümlesini tamamlayamadan, bir anda donup kaldı.

Ağaçların arasında kırmızı parlak noktalar gördü. Bir şey yaklaşıyordu.

Agatha, Sophie'nin bileğine yapıştı ve onu bir ağacın arkasına sürükledi. Sophie'nin inlemelerini eliyle bastıran Agatha yavaşça kafasını uzattı.

Birbirine dolanmış dallar arasından, göz yuvalarına denk gelen yerleri kesilerek açılmış, kırmızı deri başlıklar takan adamlar gördü. Uçları alevli okları vardı ve alevler, kolsuz siyah deri üniformalarını ve çıplak kaslı kollarını aydınlatıyordu. Agatha kaç kişi olduklarını saymaya çalıştı. 10, 15, 20, 25... Derken, bir tanesinin menekşe gözlerini doğruca kendisine diktiğini gördü. Sırtarak yayını kaldırdı adam.

"Eğil!" diye bağırdı Agatha.

Kızlar kendilerini yere atarken, birinci ok Sophie'nin boynunu sıyırdı. Siyah fundalıkların tenlerini yakan dikenlerinin arasında, bedenlerini sıyıran onlarca alevli okun sağda solda ateşe verdiği ağaçların alevleri altında ikisi de konuşmuyordu. El ele ormanın derinlerine doğru koştular. Onlar saklanacak bir yer ararken, kırmızı başlıklılar da arayı kapatıyorlardı. Nihayet ormanda bir açıklığa ulaştılar; ileride, ay ışığı altında pek huzurlu görünen orman yolu uzanıyordu. Rahatlayarak yola doğru koştular ve ansızın duruverdiler.

Yol ikiye ayrılıyordu. Her iki yol da dar ve karanlıktı, farklı yönlerle doğru uzanıyordu. Hiçbiri diğerinden daha çok şey vadetmiyordu ama kızlar neyle karşı karşıya olduklarını masal kitaplarından biliyorlardı.

Sadece bir tanesi doğru yoldu.

“Hangi yol?” diye sordu Sophie, hırıltı bir sesle.

Agatha arkadaşının ne kadar zayıf ve yıpranmış olduğunu görebiliyordu. Onun güvenliğini sağlamalıydı. Okların vızıltılarını yeniden duyunca Agatha başını bir yoldan diğerine döndürdü. Daha yakınlarındaki ağaçlar alev almaya başlamıştı artık.

“Aggie, hangi *yol*?” diye tekrar sordu Sophie.

Agatha’nın gözleri bir işaret arayışıyla çaresizce sağa sola dönüyordu.

Sophie heyecanla bağırdı. “Bak!”

Agatha doğudaki yola döndü. Parlak mavi bir kelebek karanlıkta, yolun üstünde uçuyordu. Kanatlarını daha hızlı çarpmaya başladı ve ileri doğru atıldı, sanki onu takip etmelerini sağlamaya çalışıyordu.

Hızla gücünü toparlayan Sophie, “Haydi,” dedi ve ileri atıldı.

“Bir *kelebeği* mi izliyoruz?” diye karşı çıktı Agatha, ilerideki ağaçların üzerinde bulunan ARANIYOR ilanlarının yanından geçen Sophie’yi takip ederken.

“Merak etme. Bize buradan çıkış yolunu gösteriyor!”

“Nereden biliyorsun?”

“Acele et! Onu kaybedeceğiz!”

“Sen benim neler çektiğimi bilmiyorsun,” diye çemkirdi Agatha, arkadan nefes nefese.

“Kimin başına daha kötü şeyler geldiği konusuna hiç girmeyelim istersen!”

Kelebek varacağı yere yaklaşmışçasına hızlandı ve sağa doğru kıvrılan yoldan dönerek iyice parlamaya başlayan mavi kanatlarını olanca hızıyla çırpmaya devam etti. Sophie, Agatha’yı bileğinden yakaladı, onu yolun kıvrımının ötesine tüm gücüyle çekti.

Ve devrilmiş ağaçların oluşturduğu bir çıkmaza vardılar.

Kelebek kaybolmuştu.

“Olamaz!” diye ciyakladı Sophie. “Ben... ben... sanmıştım ki...”

“Özel bir kelebek olduğunu mu sanmıştın?”

Sophie, arkadaşı onu anlayamamış da içerlemiş gibi, başını iki yana salladı; gözleri dolmuştu. Fakat sonrasında, Agatha’nın omzunun üstünden, meşalelerin ışığı altında ağaçların arasından kendilerine yaklaşan bir gölge gördü ve iki tane daha...

Kırmızı başlıklılar gittikleri yolu bulmuşlardı.

“Ne güzel mutlu sonumuza kavuşmuştuk.” Sophie bir ağacın gövdesine yaslandı. “Hepsi benim suçum.”

“Hayır...” dedi Agatha, başını öne eğerek. “Benim suçum.”

Sophie kalbinin sıkıştığını hissetti. Kilisede tek başına oturmuş arkadaşının nasıl değiştiğini düşünürken de böyle hissetmişti. Bu duygu, geçen ay yaşananların hiçbirinin tesadüf olmadığını ona hissettirmişti.

“Agatha... Bütün bunlar neden oluyor?”

Agatha kıvrımı dönen gölgelerin yaklaşmasını izliyordu. Gözleri yaşlardan yanıyordu. “Sophie... ben-ben-ben... bir... hata... yaptım!”

“Aggie, doğru düzgün anlat şunu.”

Agatha ona bakamıyordu. “Ben onu açtım... masalımızı açtım...”

“Anlamıyorum.”

“Bir... di-di-dilek!” diye kekeledi Agatha, kıpkırmızı kesilecek. “Bir dilek diledim.”

Sophie başını iki yana salladı. “Bir dilek mi?”

“Kasten yapmadım... O kadar hızlı oldu ki...”

“Ne diledin?”

Agatha derin bir nefes aldı. Arkadaşının korku dolu gözlerine baktı.

“Sophie, dedim ki keşke...”

“Biletler,” diyen bir ses duyular.

Kızlar dönüp baktıklarında karşılarında silindir şapka giyen, kıvrık bıyıklı, mor smokinli, aşırı ince bir tırtılın bir ağaç kovuğundan kafasını çıkarmış kendilerine baktığını gördüler.

“Çiçekhattı’nı aradığınız için teşekkürler. Çiçekhattı’nda aksırmak, tıksırmak, burnunu çekmek, tükürmek, şarkı söylemek, sallanmak, sarkmak, küfretmek, kavga etmek, uyumak ya da işlemek yasaktır. Kurallara uymayanlar çırılçıplak bırakılarak cezalandırılacaktır. Biletler?”

Sophie’yle Agatha şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. İkisinin de Çiçekhattı’nın nasıl çağrılacağına dair en ufak bir fikirleri yoktu.

“Bakın, bayım,” diye açıklamaya çalıştı Agatha; bir yandan da, giderek yaklaşan gölgeleri göz ucuyla kesiyordu. “Hemen şimdi Çiçekhattı’na binmemiz gerek ve maalesef biletimiz...”

“Bana bırak,” diye fısıldadı Sophie ve tırtıla döndü. “Sizi tekrar görmek ne büyük bir mutluluk, kondüktör bey! Beni hatırladınız mı? Bizim sınıfı tüm zarafetinizle İyilik ve Kötülük Bahçesi’ne götürdüğünüz zaman tanışmıştık. Ay, bıyığınız ne hoş! Bayılırım güzel bıyıklara!”

“Bilet yoksa seyahat de yok,” diye kestirip atan tırtıl, kovuğa geri çekildi.

“Ama bizi öldürecekler!” diye ağlaştı Agatha, kırmızı başlıkların artık gözle görülür derecede yakınlaştıklarını fark ederek.

“Özel durumlar, 77 numaralı form doldurularak Çiçekhattı Kayıt Bürosu’na yazılı olarak bildirilebilir. Büro her iki pazartesiden birinde, öğleden sonra 3:00 ile 3:30 arasında açık olup...”

Agatha ağaçta duran tırtılı bir hamlede kaptı. “Bizi içeri al yoksa seni *yerim*.”

Tırtıl onun parmakları arasında bembeyaz kesildi. “HİÇLER!” diye bağırdı. Sarmaşıklar ileri doğru atıldı ve oklar ağacı ateşe verdiği anda Agatha’yla Sophie’yi kovuğa çekti.

İki kız rengârenk bir çukurun içinde aşağı doğru düşerken sarmaşıklar onları yakaladı ve açılıp kapanan bir sinekkapanın üzerinden aşırıp insanın gözlerini kör edecek derecede sıcak bir buğuyla dolu bir tünele aldılar. Elleriyle gözlerini kapatan kızlar sarmaşıkların emniyet kemeri gibi göğüslerine dolandığını ve tepede bir yere bağlandığını hissettiler. İkisi de parmaklarının arasından baktıklarında fosforlu yeşil bir ağaç gövdesinden havaya sarkıtılmış olduklarını gördüler. Ağacın üzerinde şu ibare yazılıydı:

FESLEĞEN HATTI

“Kelebek bir şekilde treni çağırmış!” diye bağırdı Sophie, ileri doğru hareket ederken. “Gördün mü? Kelebek bize yardım etmeye çalışıyormuş!”

Buğuların arasından çıkan Agatha, Çiçekhattı’na ilk defa alıcı gözle bakıyordu ve büyülenmişti. Karşısında Gavaldon’un yarısı büyüklüğünde ve tamamen bitkilerden yapılma muazzam bir yer altı ulaşım sistemi vardı. Renklere göre kodlanmış ağaç gövdeleri dipsiz bir mağarada tren rayları gibi uzanıyor, havada asılı yolcuları Sonsuz Orman’da gidecekleri yerlere taşıyordu. FESLEĞEN’in yeşil gövdesi içinde cam penceresi olan bir kompartımana yerleşmiş bulunan somurtkan kondüktör, söğütten bir mikrofona durak isimlerini söylüyordu: “Maiden-vale!” “Avalon Kuleleri!” “Runyon Yolu!” “Ginnymill!”

Yolcular duraklarının ismini duyduklarında, kendilerini tutan sarmaşıklara sıkıca asılıyorlardı; sarmaşık, bileklerinin etrafına dolanıyor, onları oturdukları yerden çekip alıyor ve tepede yel değirmeni gibi dönen çıkışlardan yeryüzüne atıyordu.

Agatha bulundukları yeşil hattın birbiriyle koyu bir sohbete dalmış, bazıları iyi giyimli ve neşeli, bazıları da Sonsuzlar için hiç de çekici sayılamayacak kocakarı kılıklı kadınlarla hınca hınç dolu olduğunu fark etti. Diğer yandan, kırmızı HANİME-Lİ HATTI'nda birkaç tane somurtkan ve kılıksız adam vardı. Bu iki hattın altındaki sarı YILDIZÇİÇEĞİ HATTI'nda çok sayıda güzel ve çirkin kadın varken, onunla kesişen pembe ŞAKAYIK HATTI'nda sadece üç tane eciş bücüş, pasaklı cüce vardı. Agatha tırtılın kadınlarla erkeklerin ayrı oturmaları hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyordu ama zaten aptal kurallarının yarısını hatırlamıyordu.

O sırada tüyleri yağmur ormanları gibi binbir farklı renge sahip bir çift muhabbet kuşu dikkatini çekti. Kuşlar kereviz-salatalık suyu dolu bardaklar ve fıstıklı kekler taşıyarak havalandılar. Başının üstündeki aydınlatılmış ağaç gövdesinde iyi giyimli kertenkelelerden oluşan bir orkestra kemanlarla ve flütlerle barok bir vals çalıyordu ve şarkılar söyleyen bir yeşil kurbağa korusu da onlara eşlik ediyordu. Haftalardır ilk kez gülümsüyordu Agatha. Pek tatlı fıstıklı keki bir ısırıkta yuttu ve mayhoş yeşil suyu kafasına dikti.

Hemen yanında Sophie elindeki keki kokluyor ve dürtüyordu.

“Onu yiyecek misin?” diye sordu Agatha.

Sophie keki Agatha'ya uzattı ve tereyağını şeytanın ne kadar sevdiğine dair bir şeyler geveledi. “Eve dönmek kolay iş,” dedi, keki yutan Agatha'yı izlerken. “Tek yapmamız gereken bu hattın aksi yönde gitm...”

Agatha çığnemeyi kestiğini gören Sophie cümlesini yarıda bıraktı ve yavaşça, arkadaşının gözlerinin baktığı yere odaklandı: kesik avuçlarına... İhtiyar Heyeti'nin onu bağladığı dizginlerin bileklerinde bıraktığı izlere... soluk olsa da göğsünde hâlâ okunabilen kızıl harflere...

"Eve dönemeyiz, değil mi?" diye sordu Sophie.

"İhtiyar Heyeti'nin yalan söylediğini ispatlasak bile, Okul Müdürü senin peşinden ayrılmayacaktır," dedi Agatha, üzgün bir tonla.

"Yaşıyor olamaz. Öldüğünü gördük, Aggie." Sophie arkadaşına baktı. "Görmedik mi?"

Agatha'nın verecek cevabı yoktu.

"Nasıl kaybettik, Aggie?" diye sordu Sophie. Aklı çok karışmış görünüyordu. "Mutlu sonumuzu nasıl kaybettik?"

Agatha ağaç kovuğunda başladığı sözü bitirme zamanının geldiğini kestirebiliyordu. Ama Sophie'nin kocaman gözlerine bakınca, onun kalbini kırmaya gönlü elvermedi. Arkadaşı ne dilediğini öğrenmeden bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Dileği bir hataydı; asla ama asla yüzleşmek zorunda kalmayacağı bir hata.

"Mutlu sonumuzu geri almanın bir yolu olmalı," dedi Agatha, kararlılıkla. "Tek yapmamız gereken kapıları mühürlemek."

Ama Sophie başını öne doğru uzatmış, Agatha'nın ardında bir yere bakıyordu. Agatha da geriye döndü.

Arkalarındaki Çiçekhattı bomboştı. Tüm yolcular ortadan kaybolmuştu.

"Aggie..." diye sızlandı Sophie, uzaklardaki pusun içine bakarak.

Agatha da onları görmüştü. Kırmızı başlıklılar hatların arasından salınarak onların trenine doğru geliyorlardı.

İkisi birden kendilerini tutan sarmaşıklara ellerini attılar fakat sarmaşıklar onları daha sıkı kavradı. Agatha parmağını ısıltmaya çalıştı ama başaramadı.

“Aggie, geliyorlar!” diye bağırdı Sophie, kırmızı başlıklıların iki hat yukarıdaki kırmızı hatta atladıklarını görerek.

“Sarmaşığına asıl!” diye bağırdı Agatha, çünkü diğer kızların trenden bu şekilde indiklerini görmüştü. Fakat ne kadar sıkı asılırlarsa asılınsınlar, ne kendisi ne de Sophie kurtulabiliyordu.

Agatha el yordamıyla Radley’nin hançerini buldu ve kendini serbest bırakmayı başardı. Bir yandan da gözü giderek yaklaşan kırmızı başlıklılardaydı. “Olduğun yerde kal!” diye bağırdı Sophie’ye, arkadaşının sarmaşığıyla arasındaki mesafeyi ölçerken. Kendi sarmaşığına tutunarak sallanan Agatha, aşağıdaki dipsiz kuyuda açılıp kapanan sinekkapanları görünce yüzünü buruşturdu. Arkadaşını kurtarmak için bağırarak tekmeler savurdu ve kendini tünelin rüzgârına bıraktı.

Agatha’nın elleri sarmaşığı tutturamayınca, doğruca Sophie’ye tosladı ve ona bir ağaç gövdesiymiş gibi sarıldı.

Yeşil ağaç gövdesi birden parlak turuncu bir renk aldı ve yanıp sönmeye başladı. “İHLAL,” diye bağıırıyordu çatlak bir ses. “ASILMAK YASAK. İHLAL. ASILMAK YASAK. İHLAL...”

Yeşil muhabbet kuşlarından oluşan bir sürü başlarına üşüştü ve Agatha’nın elbisesini gagalamaya başladı. Elbiseyi üstünden çıkarmaya çalışıyorlardı. Agatha bıçağını düşürdü. “Neler oluyor?”

“Çekilin onun tepesinden!” diye bağırdı Sophie, kuşlara tokadı basarak.

“İHLAL,” diye gakladı çatlak ses. “TOKAT ATMAK YASAK. İHLAL. TOKAT ATMAK YASAK.”

Tepelerinde müzik yapmakla meşgul olan kertenkeleler

ve kurbağalar yeşil yapraklı sarmaşıklardan aşağı fırladılar ve Sophie'nin giysilerini çekiştirmeye başladılar. Ödü patlayan Sophie onlara birbiri ardına tokatlar yapıştırarak kertenkeleleri ve çiçekleri havaya fırlattı. Agatha havadaki polenleri içine çekti ve hapşırdı.

“İHLAL. HAPŞIRMAK YASAK. İHLAL.” Diğer hatlardaki kuşlar, kertenkeleler ve kurbağalar kızları cezalandırmak üzere aşağı inmeye başladılar.

“İnmemiz gerek!” diye bağırdı Agatha.

“Biliyorum! Sadece iki düğmem kaldı!” diye ciyakladı Sophie, üstündeki kurbağaya tokadı yapıştırırken.

“Hayır! *Hemen* inmemiz gerek!”

Agatha kendi hatlarına doğru sallanan kırmızı başlıklıları işaret etti.

“Beni takip et!” diye bağırdı Sophie'ye, üstündeki rengârenk kertenkeleleri bir silkinmeyle fırlatıp yandaki sarmaşığa tutunarak. Arkasına dönüp baktığında Sophie'nin hâlâ yakasına yapışmış bir kanaryayla boğuştuğunu gördü. “Heey! Ağır ol! Bu el yapımıdır!”

“ŞİMDİ!” diye gürledi Agatha.

Sophie nefesini tuttu ve bir sonraki sarmaşığa atıldı. Sarmaşığı tutamadı ve dişlerini gıcırdatan bir sinekkapanın üstüne çılgınlık atarak düşmeye başladı. Agatha'nın korkudan beti benzi atmıştı.

Sophie aşağıdaki yüksek hızda giden EBEGÜMECİ HATTI'na düştü. Kollarını ve bacaklarını parlayan gövdeye sarıp başını kaldırdı ve bunu gören Agatha biraz olsun rahatladı.

“Aggie, dikkat et!” diye bağırdı Sophie.

Agatha sarmaşığının üzerindeki bir kırmızı başlıklıya doğru yuvarlandı. Adam, Agatha'nın boğazına yapıştı.

Agatha'nın boğuk hırıltılarını duyan Sophie ayağa kalkmaya çalıştı ama az ileride, başını gövdesinden ayırmaya hazır dikenli bir tünel gördü ve tam tren tüm hızıyla tünele girerken eğildi. Ansızın, kulağına tatlı bir ses çalındı ve başını çevirip tünelin dibine doğru bakınca, parlayan mavi kelebeğin havada kanat çırparak beklediğini gördü.

"Bize yardım et!" diye yalvardı Sophie.

Kelebek kanatlarını çırpı ve ileri doğru atıldı. Bulunduğu tren tünelden çıkarken Sophie, kelebeği kaybetmemek için kendini trenden aşağı attı. Telaşla kelebeğin peşinden gitmeye çalıştı ancak iki kırmızı başlıklı ellerinde okları ve yaylarıyla önüne iniverdiler. Tam onlar nişan aldığı sırada Sophie dehşet içinde arkasına döndü ve Agatha'nın boynunun az sonra kırılacak gibi göründüğünü fark etti.

Kelebek dalışa geçti ve Sophie'nin elinin altındaki sarmaşığı hızla çekti. Sarmaşık bir anda Sophie'nin bileğine dolandı, onu havaya kaldırdı ve yol üstünde Agatha'nın eline de dolanarak iki kızı yukarı çekti. Kırmızı başlıklılar şaşkınlık içinde onlara doğru döndüler ve bıçaklarıyla oklarını kızlara doğru fırlattılar. Ancak, sarmaşık adeta bir kamçı gibi toplandı ve iki kızı birden mavi bir ışık çarkına doğru yükseltti. Yüzlerine vuran hava akıntısı onları büyük bir hızla yaprakların arasından yukarı doğru çekti, çekti, çekti...

Ve yemyeşil bir çimenliğin üstüne bıraktı.

Sarı ve kırmızı uzun zambakların arasında diz çöken Agatha'yla Sophie, nefeslerini toplamaya çalıştılar. Elleri yüzleri çizik içindeydi, saçlarında yapraklar vardı ve elbiseleri üstlerinden düşmek üzereydi. Her ikisi de az önce içinden fırladıkları ve şimdiyse toprakla tıkanmış olan deliğe baktılar.

"Neredeyiz?" dedi Sophie; bir yandan da mavi kelebeği bul-

mak için etrafa bakınıyordu.

Agatha başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Derken, bir kırmızı zambakla bir sarı zambağın fısıldaştıklarını ve ona tuhaf tuhaf baktıklarını gördü.

Daha önce kendisi hakkında konuşan çiçekleri bir kez daha gördüğünü düşündü. Tıpkı bunun gibi bir çiçek tarlasındaydı ve sonra çiçekler onu bileklerinden kaldırıp götürmüşlerdi.

Agatha ayağa fırladı.

Yarı Yol Koyu’nun kristal berraklığındaki yakasında kızıl-turuncu tonlarda ışıldayan İyilik Okulu, tam karşılarında yükseliyordu. Bir zamanlar ikisi pembe, ikisi mavi olan dört cam kulesinin tümü artık maviydi ve her birinin sivri tepesinde aynı renkteki keleklerin yer aldığı bayraklar dalgalanıyordu.

“Geri döndük,” dedi Sophie.

Agatha kireç gibi bembeyaz kesildi.

Unutmaya çalıştığı tek yere geri dönmüşlerdi. Her şeyi mahvedebilecek tek yere.

İleride, tepenin üstünde İyilik şatosunun kapalı kapıları görünüyordu. Altın rengi sivri demirleri olan kapılar Büyük Çimenlik’e kadar uzanıyordu ve üstlerinde kemer gibi kıvrılan şu yazı vardı:

KIZLARA ÖZEL ÖĞRENİM VE AYDINLANMA OKULU

Agatha kızarmış gözlerini kapadı ve yeniden açtı; zira yanlış gördüğünü düşünüyordu.

Hâlâ KIZLARA ÖZEL yazıyordu.

“Bu da nesi?”

Sophie yanı başına geldi. “Bu çok tuhaf.”

“Belki de perilerden birinin kafası karışmıştır,” dedi Agatha.

Ama sonra Sophie’nin neye baktığını gördü. Koyun ortasındaki ayırım noktasında, İyilerin gölü Kötülerin balçığına dönüşüyordu. Fakat balçık eskisi gibi siyah değildi. Kızıl renkliydi. Ormandaki dikenli beyaz timsahlarca korunan bataklığın rengindeydi. En az yirmi tanesi balçığın içinde yüzüyor, sipsivri siyah dişlerini gösteriyorlardı.

Agatha yavaşça başını kaldırıp balçığın üzerinde yükselen Kötülük Okulu’na baktı. Sivri demirlerle çevrili üç kan kırmızı kule, onların iki katı uzunluğundaki dümdüz, gümüş bir kulenin etrafına yerleştirilmişti. Dört kulenin de tepesinde üzerlerinde kızıl yılanlar olan siyah bayraklar dalgalanıyordu.

“Eskiden üç tane Kötülük kulesi vardı,” dedi Sophie, gözlerini kısarak. “Dört değil...”

Koyun karşısından sesler yükseldi ve iki kız çiçeklerin arasına eğildiler.

Ormandan çıkan siyahlı adamlar Kötülük şatosunun kapılarına yöneldiler.

Kırmızı deri başlıkları vardı.

“Okul Müdürü’nün adamları!” diye bağırdı Sophie, adamlar sisin içinde kaybolurken.

Agatha’nın rengi uçtu. “Ama bu demek oluyor ki...”

Yeniden koya doğru döndü.

“Gitmiş,” dedi Agatha, çünkü Okul Müdürü’nün bir zamanlar balçıkla gölü ayıran orta noktayı koruyan, göklere kadar uzanan gümüş kulesi, bildiğin... yok olmuştu.

“Hayır, yanılıyorsun,” dedi Sophie, gözlerini Kötülük Okulu’ndan ayırmadan.

Agatha neden üç yerine dört kule olduğunu şimdi anlamıştı.

Okul Müdürü’nün kulesi Kötülük tarafına taşınmıştı.

“O *yaşıyor!*” diye bağırdı Agatha, gümüş kulesine bakarak. “Ama nasıl?”

Sophie eliyle işaret etti. “Şuna bak!”

Kulenin sislerle örtülü tek penceresinden bir gölge onlara bakıyordu. Tek görebildikleri, yüzünde ışıldayan gümüş bir maske olduğuydu.

“Bu o!” diye tısladı Sophie. “Kötülerin başına geçmiş!”

“Agatha! Sophie!”

Kızlar çiçeklerin arasında başlarını çevirip sesin geldiği yöne bakınca yeşil, hâkim yakalı elbisesi içindeki Profesör Dovey’nin İyilik şatosundan koşarak yaklaştığını gördüler.

“Gelin çabuk!”

İyilik Okulu’nun altın kapılarından geçerek onu takip ederlerken Agatha, Okul Müdürü’nün kulesine ve penceredeki maskeli gölgeye bir kez daha baktı. Tek yapmaları gereken, onu yeniden öldürmektir ve Agatha’nın hatası sonsuza dek sır olarak kalacaktı. Eve sağ salim döneceklerdi, Stefan’a verdiği sözü tutmuş olacaktı ve Sophie onun ne dilediğini asla öğrenmeyecekti. Başını kaldırıp Kötülük Okulu’nun tepesindeki gölgeye baktığında Agatha kalbinin bir intikam duygusuyla dolmasını, onda savaşıma arzusu uyandırmasını bekledi. Ama bunun yerine kalbi başka bir şey yaptı.

Pır pır etti.

Tıpkı masallarda prenseslerin kalbinin yaptığı gibi.

Prensini gördüğü andaki gibi.

Öteki Okul

Sophie'yle birlikte Profesör Dovey'nin ardından aynalı koridora doğru koştururlarken Agatha nefesini toplamaya çalışıyordu. Profesör Dovey meşhur bir iyilik perisiydi ve her zaman onu gözetmişti. Onlara aradıkları cevapları vermek zorundaydı.

"Bu kırmızı başlıklılar kim?" diye sordu Agatha.

"Okul Müdürü nasıl hayatta kaldı?" diye sordu Sophie.

"Hiçler neden onun tarafındalar?" diye sordu Agatha.

"Susun!" diye kestirip attı Profesör Dovey, sihirli değneğiyle ayak izlerini silerek. "Fazla vaktimiz yok!"

“Bizi gördüğünüze hiç şaşırma benzemiyorsunuz,” diye fışıldadı Agatha fakat iyilik perisi onları İyilik şatosunun bomboş giriş salonuna telaşla sokup kapıları arkalarından sihirle sürgülerken soruya cevap vermedi.

Daha birkaç ay önce Sophie bu salonu bir cadı olarak Agatha ile Tedros’tan intikam almak uğruna mahvetmiş, vitraylı camlarını, spiral merdivenlerini ve mermer döşemelerini paramparça etmişti. Fakat şu an iki arkadaş, salonun yenilenmiş yüzüne nefeslerini tutarak bakıyorlardı. Eskiden iki pembe, iki mavi merdiven vardı ama şimdi hepsi de şatoyla aynı renge, maviye bürünmüştü. Vitraylı yüksek pencerelerle aydınlatılan merdivenler yurt kulelerine doğru döne döne yükseliyor, her birinin zengin işlemeli korkuluklarında kulelerin isimleri yazıyordu: ONUR, KAHRAMANLIK, MASUMİYET ve MERHAMET. Agatha, Masumiyet ve Merhamet kulelerinin cafcacılı pembe renginden nefret ederdi ama şimdi bunların prenslerin kuleleriyle aynı renge dönüştüğünü görmek onu rahatsız etmişti.

Sophie onu dirseğiyle dürtünce Agatha dönüp giriş salonunun ortasında yer alan Efsaneler Dikilitaşı’na Sophie’nin merakla bakmakta olduğunu gördü. Çepeçevre portrelerle dolu yüksek, kristal bir sütundu bu. Portrelerin her birinde eski bir öğrencinin resmi ve yanında da öğrencinin mezuniyetinden sonra ne olduğunu gösteren bir masal kitabı çizimi yer alıyordu. Fakat en tepedeki prensesler ve kraliçeler olan Sonsuzların altın çerçeveli resimlerine, onların altındaki yardımcılarının ve yan karakterlerin gümüş çerçeveli resimlerine ve en alttaki hizmetkârların ve değersiz yaratıkların resimlerine bakarken kızlar tuhaf bir şey fark ettiler.

“Oğlanlar nerede?” diye sordu Sophie, zira erkeklere ait tüm portreler kaldırılmıştı.

Agatha başını çevirip Onur Kulesi’nin merdivenlerine baktı. Şövalyeleri ve kralları resmeden duvar süsünün yerini kılıç taşıyan, örme zırhlı prenseslerden oluşan bir duvar süslemesi almıştı. Sophie bir zamanlar heybetli avcılarının ve sadık tazıların resimleriyle süslenmiş olan Kahramanlık Kulesi’nin merdivenlerine döndü. Şimdi onların yerini üstlerinde tazi postları olan kadın avcılar ve her durumda dişi köpekler almıştı. İki kız da bir zamanlar S-O-N-S-U-Z yazan duvar süslerine baktılar. Artık bunun yerini K-I-Z-L-A-R ifadesi almıştı.

“Burası bir kız okulu!” dedi Agatha, şaşkınlık içinde. “İyilik Okulu’na ne oldu?”

“*Oğlanlar* olmadan Okul Müdürü’yle savaşıyoruz!” diye sızlandı Sophie.

“Hişşşt!” diye tısladı Profesör Dovey, onları Kahramanlık merdivenlerine doğru yönlendirerek.

Kızlar, Kahramanlık Kulesi’nin prenlere özgü mavi kemeleri ve duvar süslemeleri boyunca onun zarif gümüş saçlı topuzunu takip ederek ilerlerken, bir zamanlar canavarları mağlup eden ve çaresiz prensesleri kurtaran babayiğit prens tasvirlerinin yerini alan bambaşka senaryolara gözleri ardına kadar açılmış halde bakıyorlardı: Pamuk Prenses camdan tabutunu yumruklarıyla kırarak çıkıyor, Kırmızı Başlıklı Kız kurdun boğazını keşiyor, Uyuyan Güzel yün eğirme makinesini ateşe veriyordu. Hayatlarını kurtaran yiğit prensler, avcılar, erkekler... gitmişti!

“Sanki Sonsuz oğlanları hiç var olmamış gibi,” diye fısıldadı Agatha.

“Belki de Okul Müdürü hepsini öldürmüştür!” diye fısıldadı Sophie.

Ansızın alçak bir çınlama sesi duydu Sophie ve dönüp baktığında üç mavi kelebeğin bir duvarın ardından kendilerini izlediğini gördü. Sophie'nin kendilerini fark ettiğini anlayan kelebekler, tiz bir *cik* sesi çıkarıp gözden kayboldu.

“Bu da nesi?” dedi Agatha, arkasına bakarak.

“Acele edin!” diyerek onları azarladı Profesör Dovey ve iki kız, peşinden koşturdular. İki metrelik dev perilerin köpüklü mavi korseleri çitiledikleri çamaşırhanenin, sihirli tencerelerin safranlı pilav ve mercimek çorbası pişirdikleri yemekhanenin ve çalışma odasının önünden geçip arka taraftaki merdivene ulaştılar. Ormanda çektikleri çileden sonra bitkin ve acılar içinde olan Sophie'yle Agatha, Profesör Dovey'ye ayak uydurmaya çalışıyorlardı ama kadın, görüldüğünden daha atıktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Agatha, nefes nefese.

“Sizi hayatta tutabilecek tek kişiye,” diye cevap verdi iyilik perisi, merdivenlerden yukarı hızla tırmanırken.

Sophie'yle Agatha o saniye daha hızlı koşmaya başladılar. Beş yüksek katı çıkıp altıncı kattaki tek beyaz kapının önüne vardılar.

“Profesör Sader'ın ofisi?” dedi Agatha, oflaya puflaya. “Ama o öldü!”

Profesör Dovey parmaklarını eski tarih öğretmenin kapısındaki mavi noktaların üstüne doğru getirdi. Kapı ses çıkarmadan açıldı ve Sophie'yle Agatha hemen arkasından içeri daldılar.

Zayıf bir kadın pencerenin önünde dikiliyordu. Örülmüş uzun siyah saçları, sivri omuzlu mor elbisesinin sırtına iniyordu. “Sizi kimse gördü mü?”

“Hayır,” dedi Profesör Dovey.

Leydi Lesso, çakmak çakmak menekşe gözlerini Sophie'yle Agatha'ya çevirdi.

“Öyleyse, buraya neden geldiklerini öğrenmelerinin zamanı geldi.”

“Bunu *biz* mi yaptık?” dedi Agatha.

“Ama biz burada bile değildik!” diye ekledi Sophie; bakışları, pencerede dikilen Kötülük Okulu Dekanı ile Profesör Sader’ın eski masasında, önünde bir sürü açık kitapla oturan İyilik Okulu Dekanı arasında gidip geliyordu.

Leydi Lesso, çamur içindeki suratlarına öfkeyle baktı. “Bu âlemde, yapılan her hareketin sonuçları olur. *Masalların sonlarının* bazı sonuçları olur.”

“İyi ama bizim masalımız mutlu sonla bitti!” dedi Sophie.

Profesör Dovey yüksek sesle inledi.

“Neden bize masalınızın nasıl sona erdiğini anlatmıyorsunuz?” dedi Leydi Lesso, alaycı bir sesle ve boynundaki mavi damarları kabartarak.

“Okul Müdürü’nü öldürdük ve bilmecesini çözdük!” dedi Sophie.

“Sophie ve ben eve bu şekilde döndük!” dedi Agatha.

“Clarissa, onlara masalın asıl sonunu göster,” diye hırladı Leydi Lesso.

Profesör Dovey masanın üstündeki bir kitabı açtı. Ağır ve kalın bir kitaptı. Cildi kuzu derisindendi ve üstüne çamur sıçramıştı. Agatha ilk sayfayı açtı. Siyah ve süslü yazı yeni parşömenin üzerine hafifçe bulaşmıştı.

Sophie & Agatha’nın Masalı

Sophie sayfayı çevirdi ve önlerine kendisiyle Agatha’nın Okul Müdürü’nün karşısında durdukları zengin renklerle

yapılmış bir resim çıktı.

Bir zamanlar, diye başlıyordu masal; iki kız yaşarmış.

Agatha bu satırı hatırlıyordu. Okul Müdürü'nün kulesine girdikleri zaman Hikâyeci onların masalını yazmaya başlamış ve ilk satır olarak bunu yazmıştı. Kitabın sayfalarını çevirdikçe Agatha, kendisiyle Sophie'nin hikâyesinin muazzam resimlerle anlatılışına tanık oldu: Sophie'nin Tedros'tan öpücük almaya çalışması... Agatha'nın Tedros'un hayatını kurtarması... Agatha'yla Tedros'un âşık olmaları... Sophie'nin ikinci bir cadıya dönüşmesi... Okul Müdürü'nün Sophie'yi bıçaklaması... Agatha'nın sevginin gücüyle onu hayata döndürmesi... Ve son sayfa... Tam Sophie'yle birlikte ortadan kaybolduğu anda Tedros'un çaresizce Agatha'ya uzanan eli. Altında ise hikâyenin sonunu getiren iki sözcük yazılıydı:

Ve gittiler.

Agatha gözlerinin yaşadığını hissetti, eve dönmek için Sophie'yle birlikte paylaştıkları onca acıyı ve sevgiyi düşündü.

“Mükemmel bir masal işte,” dedi Sophie, Agatha'nın gözlerine bakarak.

Gayet somurtkan ifadelerle kendilerine bakan öğretmenlere döndüler. “Daha bitmedi,” dedi Leydi Lesso.

Kızlar akılları karışmış bir halde kitaba baktılar. Pislik içinde elleriyle son sayfayı kaldırdılar ve diğer tarafta bir şey olduğunu gördüler.

Tedros'un sırtı dönük bir halde tek başına karanlığın içine doğru yürürken yapılmış bir çizimi.

Sophie ile Agatha sonsuza dek mutlu yaşamışlar, zira kızların prenslere ihtiyacı yoktur...

Hayır, masallarında prenslere hiç ihtiyaç duymazlar.

“Bu, Maidenvale’den. Ama her yerde karşınıza çıkıyor. Netherwood’da bile anlatıyorlar.”

Sophie’yle Agatha, dağınık masanın ardından çatık kaşlarıyla kendilerine bakan Profesör Dovey’ye döndüler.

“Herkesin duymak istediği tek masal bu.”

Kızlar şimdi tüm o açık kitapların tesadüfen masanın üzerinde olmadığını anlamışlardı. Masadaki her kitabın son sayfası açıktı. Bazılarında yağlı boya, bazılarında sulu boya, bazılarında da kara kalem çizimler vardı; bazıları kızların bildiği dilde yazılmıştı, bazıları da anlamadıkları dillerde. Ama hepsinde *Sophie ile Agatha’nın Hikâyesi* aynı şekilde sona eriyordu: Yapayalnız kalmış, ihtiyaç duyulmayan Tedros, karanlığa karışıyordu.

“Yok artık, bütün bu gam kasavet biz *gözde* olduğumuz için mi?” dedi Sophie. “Buna şaşırmamışsınızdır herhalde. Pamuk Prenses ve Sindirella çok tatlılar filan ama... *Ben* varken onları kim ister yahu?”

Kendisini desteklemesi için Agatha’ya döndü ama arkadaşı camdan dışarıya bakıyordu. “Aggie?”

Agatha cevap vermedi, yavaşça pencereye yaklaştı. Leydi Lesso başka bir şey söylemeden kenara çekildi. Sader’m masasındaki Profesör Dovey ise nefesini tutmuştu.

Agatha pencereden aşağı, okulun arkasında İyiler ve Kötüler için bir eğitim alanı olan Mavi Orman’a bakıyordu. Her zamanki gibiydi, sonbahar soğuğuna rağmen sessiz ve mamurdu, dikenli altın kapılarla kapatılmıştı.

Kapıların ardından sesler geliyordu.

İlk başta bunların çıplak, çarpık ağaçların altında Mavi Orman’ı sarımtırak kahverengi ve turuncu renklerle bezeyen ölü yapraklar olduğunu sandı. Sonra daha dikkatli baktı ve bunların erkekler olduğunu gördü.

Binlercesi Mavi Orman'ın kapılarının ardında pislik içindeki bir evsizler yerleşkesini tıklım tıkış doldurmuş, ateşlerin etrafına sefil köylüler gibi çöreklenmişlerdi. Yüzleri görünmüyordu ama uzamış sakalları, çökmüş avurtları, çöp gibi kalmış bacakları, yırtık paltoları seçilebiliyordu; bir de, kuşaklarındaki parıldayan...

İşlemeler.

Onlar köylü değildi. Onlar...

"Prensler," dedi Sophie, hayretler içinde.

"Bu o!" diye bağırdı kalabalığın arasında bir ses. Başlar kule-
nin penceresine doğru döndü.

"Bu o cadı!"

Bir anda gözü dönmüş bir kalabalık ormanın kapılarına doğru atıldı.

"Sophie'ye ölüm!"

"Onu öldürün!"

"Cadıya ölüm!"

Kalabalık, kuleye oklar ve mancınıklarla taşlar fırlatıyordu ancak silahlar okul kapılarının üzerinde beliren köpük gibi, mor renkte efsunlu bir kalkanın üzerinde yok oluveriyordu. Kalabalık çılgınca bağırarak, uçlarına kızların ormanda gördükleri ARANİYOR ilanları takılmış mızraklarını savururken, gözü pek bir prens sivri demirli kapıların üstüne atıldı. Altın renkli kapının demirleri sihirli bir şekilde cızırdayarak prensin anında ellerini çekmesine neden oldu. Sophie dehşet içinde odadakilere döndü.

"Bunların prens olması nasıl mümkün olabilir?" diye bağırdı.

"*Bunların prens olması nasıl mümkün olabilir?*" diyerek onu taklit etti Leydi Lesso. "O prensler *sizin* yüzünüzden oradalar."

Agatha'yla Sophie birbirlerine baktılar. "Anlamıyoruz..." dedi Agatha.

Profesör Dovey dişlerini gıcırdattı. Agatha iyilik perisini daha önce sadece bir defa bu kadar öfkeli görmüştü, ilk geldiği zamanlarda bir öğretmeni dinlemeyip neredeyse şatoyu yaktığı zaman.

“*Bir düşün*, Agatha. Bir zamanlar sen çirkin bir cadı olduğuna inanıyordun. Ama bunun yerine, kaderinin bir prenses olmak olduğunu gördün. Bizim dünyamızdaki en gözde prensle sonsuza dek mutlu olmak. Bu, İyilerin en büyük zaferi olacaktı! Kaybettiğimiz tüm değerlerin yerine konması! Okul Müdürü’nü öldür, Kötü arkadaşını evine güvenle gönder ve onun gelecekteki kraliçesi olarak Tedros’la burada sonsuza dek yaşa. Tek yapman gereken, o eli tutmaktır. *Doğru* masal böyle olurdu. Ama bunun yerine...”

Sophie’ye ters ters baktı. “Onu seçtin.”

“Gayet de doğru yaptı,” diye itiraz etti Sophie. “Agatha’yı şu kadarcık tanısaydınız, bir *oğlan* için benden asla vazgeçmeyeceğini bilirdiniz.” Bunu söyledi ve arkadaşına döndü. Bu defa kendisini savunacağından emindi. Ama Agatha yine bir şey demedi. Sadece yutkundu ve başını eğip çamurlu postallarına baktı.

“Biz gittikten sonra ne oldu?” diye sordu Agatha.

“Tahliye.”

Kızlar öfkeyle olanları hatırlayan Leydi Lesso’ya döndüler.

“Siz gittikten sonra öğrenciler okullarına dönmeye çalıştılar ama Kötülük kuleleri Hiç kızlarını kovaladılar. Altmış kız pencerelerden koya fırlatıldı; hatta merdivenlerden, sınıflardan, yataklarından, tuvaletlerden, çalışma odalarından... Geri dönmeyi denediler ama Kötülük Okulu’nun kapıları girmelerini engelledi. Tüm Hiç kızları İyilik Okulu’na sığındılar ve Sonsuz kızları da sizin mutlu sonunuzdan feyzalarak onlara kucak açtılar.”

“Onlar gelir gelmez İyilik kuleleri aynı kabalıkla Sonsuz oğ-

lanlarını tahliye ettiler,” diye devam etti Profesör Dovey. “Tüm oğlanlar gider gitmez şato sihirli bir şekilde şu an gördüğünüz haline dönüştü; portreler yok oldu, duvar resimleri yeniden boyandı, duvar süslemeleri yeniden oyuldu. Sanki sizin hikâyenize ayna tutuluyordu. İyilik Okulu, *Kızlar Okulu* oldu.”

Gerçekten de onun ve Leydi Lesso’nun göğüslerinde bir zamanlar yer alan gümüş kuğu işlemeleri artık parlak mavi keleklerle dönüşmüştü. Agatha kafası karışmış bir halde başını iki yana salladı.

“İyi de, bunlar okuldaki Sonsuz oğlanları değil ki!” Pencereden dışarıyı işaret etti. “Bunlar gerçek prensler!”

“Burada yaşananlar Sonsuz Orman’ın her yerinde yaşandı,” dedi Profesör Dovey donuk bir sesle. “Masalınız veba gibi yayıldıkça prensesler prenslerin olmadığı bir dünya hayal etmeye başladılar ve erkekler şatolarından sihirli bir şekilde kovulup evsiz kaldılar. Laneti bozmaları için cadılara başvurdular ama cadılar da *Sophie ile Agatha’nın Masalı*’nı duymuşlardı. Sizin aranızdaki bağı görüp heyecanlanan cadılar prenseslerle birlik oldular ve krallıkların kontrolünü ele geçirdiler.”

“Cadılarla prensesler *dost* mu oldular?” dedi Sophie, inanamayarak.

“Sizin masalınızdan önce kimse bunun mümkün olduğuna inanmazdı,” dedi Profesör Dovey. “Şimdiyse düşman olanlar erkeklerle kadınlar.”

Agatha, Çiçekhattı’nda gördüklerini hatırladı. Öbek öbek toplaşmış, bazıları güzel ve neşeli, bazıları tıpsız ve keyifsiz sohbet eden kadınlar... Orada burada birkaç yalnız erkek...

“Ama biz prenslerin evsiz kalmasını istemiyoruz ki!” diye bağırdı Agatha. “Onların birbirlerine düşman olmalarını istemiyoruz!”

“Kokmalarını da istemeyiz kesinlikle,” diye mırıldandı Sophie.

“Siz prensleri lüzumsuz hale getirdiniz,” diyerek onları kalayladı Leydi Lesso. “Onları yetersiz kıldınız. Onları gözden düşürdünüz. Şimdi ise intikam almak için yeni bir lidere boyun eğmelerine neden oldunuz.”

Kızlar onun baktığı yere baktılar ve kapıların dışına asılmış, bu liderin emriyle Sophie’nin kellesini isteyen ARANIYOR ilanlarını gördüler.

“Okul Müdürü!” dedi Sophie. “Onu gördük!”

“Ya, demek gördünüz?” diye alay etti Leydi Lesso.

“O, Kötülük şatosunda! Onu öldürmemiz gerek!” diyerek Agatha’ya döndü Sophie. “Anlatsana!”

Agatha içindeki tatlı çarpıntıyı umursamamaya çalıştı. “Ama o hayatta kalmış *olamaz*,” dedi, adeta kendi kendine konuşarak. Başını kaldırdı. “Sizler de oradaydınız. Hepimiz öldüğünü gördük.”

“Doğru,” dedi Profesör Dovey. “Ama bu, yerini başka birinin almadığı anlamına gelmez.”

“*Başka biri mi?*” diye patladı kızlar.

“Doğal olarak, Leydi Lesso ve ben, en iyi adaylar olduğumuza inanıyorduk,” dedi Profesör Dovey, elbisesindeki böcek kanatlarını düzelterek. “Evsiz kalan ve nefret edilen prensler, güvенеbilecekleri bir lidere ihtiyaç duyuyorlardı. Biz onları *Sophie ile Agatha’nın Masalı*’nın sonsuza dek sona erdiğine temin ettik. Hikâyeci, bizim korumamız altında kızları ve oğlanları yeniden dengeleyecekti, tıpkı İyi ile Kötüyü dengelediği gibi. Fakat tam biz oğlanlarla kızlar arasındaki barışı kurmaya çabalarken...” Yüzü bir anda karardı. “Çok tuhaf bir şey oldu.”

Masallarının son sayfasını açtı ve kızların bir şey söylemelerini bekledi.

“Tedros’u olduğundan uzun boylu çizmişler,” dedi Sophie.

“*Eksik* bir şey yok mu?” diye ısrarla sordu Dekan.

Agatha yatağının altındaki masal kitabını hatırladı; evlenen prenses ile prensi...

“Son,” dedi. “Neden ‘Son’ yazmıyor?”

Profesör Dovey ona dik dik baktı ve kitabı yavaşça ışığa doğru kaldırdı. İki kız, masallarının son satırının altında, mevzubahis sözcüğün mürekkebi solmuş halde yazılı olduğunu gördüler.

Ama sonra silinmişti.

“Niye böyle olmuş?” diye sordu Sophie, merakla.

“Göründüğü kadarıyla kitabınız yeniden açılmış,” dedi Profesör Dovey, gözlerini masanın üzerinde açık duran tüm diğer masal kitaplarına yönlendirerek. ‘Son’ kelimesi onlardan da silinmişti.

Sophie kitapları karıştırıyordu. “İyi ama mutlu bir sonu nasıl kaybedebiliriz!”

“Çünkü ikinizden biri *farklı bir son* diledi,” dedi Leydi Lesso, ona bakmadan. “Biriniz *yeni bir son* istedi. Şimdi de biriniz okulumuzu *savaşın* eşğine getirdi.”

“Bu çok saçma,” diye itiraz etti Sophie. “Bir prenses olmak istiyordum, evet; ama olamıyorum, öyle değil mi? Buranın bana neler yaptığını gördüm ve bir dakikamı daha burada geçirmeyi istemiyorum. Gavalton bir atın kıcı gibi kokuyor olsa da, bir tane bile eli yüzü düzgün erkek olmasa da durum bu. Madem ben böyle bir şey dilemedim, o zaman kesin bir hata...”

Ama şu an Sophie, Leydi Lesso’nun kime baktığını görüyordu ve yanaklarının tüm kanı çekildi.

Sophie, köşede gölgelerin arasına çekilmiş arkadaşına döndü yavaşça. “Aggie, ağaç kovuğunun orada, sen dedin ki... sen bir... Bunu kastetmiyordun, değil mi?”

Agatha ona bakamıyordu.

Sophie'nin elleri titriyordu. "Aggie, bana kastettiğinin bu olmadığını söyle."

Agatha söyleyecek, kendini kurtaracak bir şeyler bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Bütün bunlar..." dedi Sophie. "Her şey... *senin yüzünden* mi oldu?"

Agatha kıpkırmızı kesilmişti. Leydi Lesso'ya döndü. "Bunu nasıl düzeltebilirim? Sophie'yi evine nasıl sağ salim ulaştırabilirim?"

Kötü öğretmen kırmızı ojeli sivri tırnaklarını incelerken soruyu yanıtsız bıraktı.

"Basit," dedi nihayet, gözlerini kaldırıp bakışlarını onlara çevirerek. "Sonunuzun birlikte gelmesini dilemelisiniz aynı anda. Sadece ve sadece birbiriniz için bir dilek dileyeceksiniz ve Hikâyecî de bir kez daha 'Son' yazacak."

"O zaman ormandan kurtulacak mıyız?" diye sordu Agatha.

"Bir daha asla peşinize düşülmeyecek; tabii, dilediğiniz *gerçek* olduğu sürece."

Agatha rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı. "Bunu düzeltebiliriz." Sophie'ye döndü. "Mutlu sonumuzu geri alabiliriz! Köylüler bize zarar vermeyecek!"

Sophie geri çekildi. "Nasıl bir son dilemiştin?"

"Bunu yapma," dedi Agatha.

"Başka ne isteyebilirsin ki?" diye ısrarla sordu Sophie.

"Bu bir hataydı, Sophie."

"Cevap ver bana."

"Sophie, lütfen."

Sophie gözlerini onunkilere kilitlemişti. "Ne diledin?"

"Bunu *hemen* düzeltebiliriz," diye yalvardı Agatha.

“Korkarım yapamazsınız.”

İki kız birden döndüler.

“Dileğinizin yerine gelmesi için Hikâyeci’nin ‘Son’ yazması gerek,” dedi Profesör Dovey. “Şu anda Hikâyeci çalışmıyor.”

“O da ne demek?” diye öfkeyle sordu Agatha. “Nerede kendisi?”

“Her zamanki yerinde,” dedi Leydi Lesso, aynı öfkeli ifadeyle karşılık vererek. “*Okul Müdürü*’nde.”

“Eee?” dedi Agatha. “Ama siz onun yerini başkasının aldığı...”

Kalbindeki çarpıntı.

Göremediği o yüz.

Agatha yavaşça başını kaldırdı.

“Mutlu sonunuzun gerçekleşmesini *istemeyen* kim olabilir?” diye sordu Leydi Lesso. “Masalınıza *yeni* bir son isteyen kim olabilir?”

Masallarının son sayfasını kaldırıp onlara gösterdi: Sislerin içine doğru tek başına yürüyen bir oğlan...

“Prensesinin *dileğini* kim duymuş olabilir?”

Agatha pencereye doğru döndü. Koyun karşısındaki Okul Müdürü’nün kulesinde bir şimşek çaktı ve hemen ardından bir çatırtı koptu. Agatha şimşegin ışığında gümüş maskeli gölgeyi gördü.

Altın sarısı saçlar, kaslı bir vücut, kınına sokulmuş parlak bir kılıç...

Gökyüzü karardı ve o gitti.

Agatha’ya fenalık gelmişti. Tüm o saldırılar... onca yıkım...

“Onu,” diye fısıldadı Sophie, duvara yaslanarak. “*Onu...* diledin.”

Agatha söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı fakat kabarık pem-

be bir kumaş yığınının içinde iki büklüm olmuş Sophie'ye bir bakışı yetti. Söylenecek bir şey yoktu.

"Nasıl?" diye fısıldadı Agatha. "Bunu nasıl duyabildi?"

"Çünkü sen duymasını *istedin*," diye bağırdı Leydi Lesso, Agatha'ya doğru atılarak. "Gittiğin günden beri Tedros bir gün onu çağıracağına inandı. Gittiğin günden beri o ve adamları sizin köyünüzü kolluyor, Uzak Orman'a geçmeye çalışıyorlardı; en sonunda senin dileğin kapıları açtı işte!"

Agatha bembeyaz kesilmişti, Leydi Lesso'nun etrafında daireler çizmesini izliyordu. "Ama prensin, bu defa prensesinin *kendisini* seçmesini kesin olarak sağlamak zorunda. Hatalarını tekrarlamayacağına dair teminata ihtiyacı var. Bu yüzden Tedros, Hikâyeci'yi burnumuzun ucundan çaldı, Okul Müdürü'nün kulesinin kalem nereye giderse onu takip edeceğini biliyordu. Şimdi de Hikâyeci'nin masalınızın 'Son'unu yazmasını engelleyecek; ta ki kendisi *yeni* bir Son bulana dek."

Agatha'nın midesine korkunç bir sancı girdi. "Yeni Son nedir peki?" diye sordu tiz bir sesle.

Leydi Lesso'nun bakışları onu delip geçti. "Sophie'yi öldürmek."

Sophie kıpkırmızı kesilmiş gözlerini yavaşça kaldırdı.

"Tedros, Sophie'yi öldürmenin masalınız için doğru bir Son olacağına inanıyor," dedi Profesör Dovey. "Cadı ölür. Prenses prensine kavuşur. Masalınızın sonu yeniden yazılmış olur; tıpkı Agatha'nın dilediği gibi."

Agatha, Sophie'nin yakıcı bakışları altında nefes alamıyordu.

"Neden Tedros'u zahmetten kurtarmıyorsun?" diye tısladı Sophie. "Bu cadıyı kendin öldür."

"Bu her şeyi çözerdi," diye iç geçirdi Profesör Dovey.

Kızların ikisi de ona döndüler.

“Olamaz,” dedi öğretmenleri. “Bunu yüksek sesle mi söyledim?”

“Yakında ölecek zaten,” diye araya girdi Leydi Lesso. “Tedros, korunmak için Sophie’nin buraya geleceğini hesaplıyordu. Şimdi ordusuyla birlikte gelip onu öldürecekler.”

“Ordu mu?” diye hayretle sordu Agatha. “Ordusu mu var?”

“Okulunu unutuyorsun,” dedi Leydi Lesso.

Agatha pencereye döndü. Yağmur damlaları arasından Kötülük kulelerinin etrafında dolanan kırmızı başlıklıları ve onların siyah deri üniformalarını süsleyen kırmızı yılan işlemeleleriyle siyah parlak çizmelerini görebiliyordu. Yavaşça gözlerini şatonun dış kapısına indirdi ve üstündeki kemerde yazan paslı demir sözcükleri okudu:

ERKEKLERE ÖZEL DÜZENİ GERİ GETİRME VE İNTİKAM OKULU

“Bir dileğin ne çok sonucu olabiliyor, değil mi?” dedi Leydi Lesso. “Tedros, Sophie’yi öldürene babasının hazinesinin yarısını vadetti. Hem Sonsuz hem de Hiç oğlanlarının bu işe dört elle sarıldıklarını söylemeye gerek yok.”

“Tıpkı dışarıdaki diğer tüm prensler gibi,” dedi Profesör Dovey, kapılara üşüşen pislik içindeki kalabalığa bakarak. “Tedros sadece okulunun desteğiyle bize saldıramayacağını biliyor. Öğretmenlerimiz Sophie’yi savaşmadan teslim etmezler.”

“Bu yüzden de bizim elimizi zorlamak için prensleri kullanıyor,” dedi Leydi Lesso. “Her iki okulun etrafına bir kalkan büyüğü yaptım. Fakat prensler bunları delmeyi başarırlarsa, Tedros’un şatomuzu ele geçirmek ve Sophie’yi öldürmek için yeterli adamı olur.”

Agatha halen sersem bir halde kızıl şatodan dışarı bakıyordu. “Hikâyecî bir *erkek okulunda mı?*”

“Ya Hikâyecî’yi özgür bırak ve Sophie’yi evine sağ salım döndür... Ya da Tedros, Sophie’yi öldürmeden önce prensini öp.” Profesör Dovey, Agatha’nın dehşet içindeki gözlerine baktı. “Prensini öp ve bunu hissederek yap. Sonucunda da *onunla* birlikte Sonsuza Dek burada kal. Sophie de senin masalından sonsuza dek çıksın. Ve tek başına eve dönsün!”

“*Tek başıma eve mi?*” diye bağırdı Sophie, vurulmuşçasına. “*Tek başıma* Gavaldon’a mı? Agatha da... *onu mu alsın yanı?*”

“Bir savaşı önleyebilecek sadece iki çözüm var, onlar da bunlar,” dedi Profesör Dovey.

Odada duyulan tek ses, kana susamış prenslerin yankılanan haykırılarıydı.

Sophie, Agatha’ya korkunç bir bakış attı ve olduğu yerde iyice büzüldü.

Tedros, diye dişlerini gıcırdattı Agatha. Aşkı bu kadar abartmış bir oğlanı nasıl dileyebilirdi? En iyi arkadaşını öldürecek bir oğlanı nasıl dileyebilirdi? Eski cadı benliği bunun olmasına asla izin vermezdi.

“Üçüncü seçenek,” dedi Agatha, kapıya doğru fırlayarak. “Tedros’a kafayı yemiş bir sapık olduğunu söylemek.”

“*Hayır.*”

Agatha arkasına döndü.

“Sen onu diledin,” dedi Sophie, öfkeyle. “Şimdi de ikinizin baş başa kalmanıza güvenmemi mi istiyorsun?”

Agatha sinip kalmıştı. Sophie şu an mezarlıkta olduğundan bile fazla cadıya benziyordu.

“Siz âşıkların kavgasına karışmak istemem ama Agatha’nın seçimini çabucak yapmasını öneriyorum,” diye kestirip attı

Leydi Lesso. “Tedros, prensleri kalkanımdan içeri soktuğu anda hepimizin hayatı tehlikede olacak.”

Profesör Dovey, Agatha’ya dönüp, “Siz bir plan yapana dek Sophie’yle seni Mavi Orman’da saklayacağız,” dedi ve bir sürü anahtar çıkardı. “Kızların hiçbirinin geldiğinizden haberi olmamalı.”

Agatha sersem bir halde başını kaldırıp sordu. “O niyeymiş?”

“Çünkü öğretmenlerinizin aksine, onlar bunun başlarına gelebilecek en iyi şey olduğunu düşünüyorlar,” dedi baldan tatlı bir sesle.

İki profesör ve iki kız, uzun boylu çekici bir kadının kapıdan içeri girdiğini gördüler. Üstünde öğretmenlerin mavi elbisesi ve kelebek işlemesi vardı. Kestane rengi gür saçları sırtının ortasına kadar iniyordu, zümrüt yeşili gözleri, pembe dudakları ve araları açık iki parlak ön dişi vardı.

“Kardeşimin çalışma odasındasınız, ha?” dedi, dolgun dudaklarını ısırarak. “Gizli toplantıları burada yaptığımızı bilmiyordum.”

“Kimsenin bizi duyamayacağı tek yer burası,” dedi Leydi Lesso, sesinde tuhaf bir tereddüt havasıyla.

“Kıymetli misafirlerimizin gelişinin bana bildirilmiş olması gerektiğini düşünüyorum,” dedi kadın, Sophie’yle Agatha’ya dönerek. “Sonuçta onlar bu muhteşem okulun varoluş sebebi.”

İki kız şaşkınlık içinde ona bakıyorlardı.

“Gelişiniz için titiz bir hazırlık içindeydik,” dedi yabancı. “Az kalsın sizi kaçırıyorduk.” İki öğretmene ters ters baktı.

Agatha başını iki yana salladı. “Ama geleceğimizi nereden biliyord...”

“Siz ikiniz korkmuş görünüyorsunuz,” dedi kadın, Agatha’nın sözünü keserek; ardından, parmağıyla yüz ifadeleri-

ni ve elbiselerini sihirli bir şekilde değiştirdi. Sophie'nin elbisesi sadece temizlenip onarılmakla kalmamış, pembe rengi de beyaza dönmüştü.

Sophie elbisesinin eteğini tuttu. "Ne oldu benim elb..."

"Gelin kızlar." Kadın kapıya yöneldi. "Kitaplarınızı ve programlarınızı odanıza bıraktık."

"Programlar mı?" diye bağıran Profesör Dovey ayağa fırladı. "Onları derse sokmayı düşünüyor olamazsın, Evelyn!"

Kadın geriye döndü. "*Benim* okulumda bulundukları sürece derse girecek ve kurallara uyacaklar. Bu kuralların arasında okullarından asla *çıkılmamak* da var. Kurallara itirazınız *yoktur* herhalde?"

Sophie'yle Agatha profesörlerin itiraz etmesini beklediler aslında ama Dovey ve Lesso tuhaf bir sessizlik içindeydiler. Gözleri burunlarının ucuna konmuş birer mavi kelebeğe kilitlenmişti.

"*Eski* dekanlarımızın yeni okulunuzdaki en önemli değişiklikten sizlere bahsetmediklerini görüyorum," dedi yabancı, iki kıza gülümseyerek. "Evelyn Sader. Kızlar Okulu'nun dekanıyım. Aceleye getirdiğim için kusuruma bakmayın. Diğer herkesi bekletmek istemiyorum. Beni takip edin lütfen."

Kadın arkasını dönüp kapıdan çıkarken Sophie iki kelebeğin elbisesine konduğunu ve kumaşın desenine dönüştüklerini gördü. şaşkınlık içinde kalmıştı. "Kimi bekletiyormuşuz?"

Daha birçok kelebek elbisesine konarken, güzel kadın geriye dönüp bakmadan konuştu.

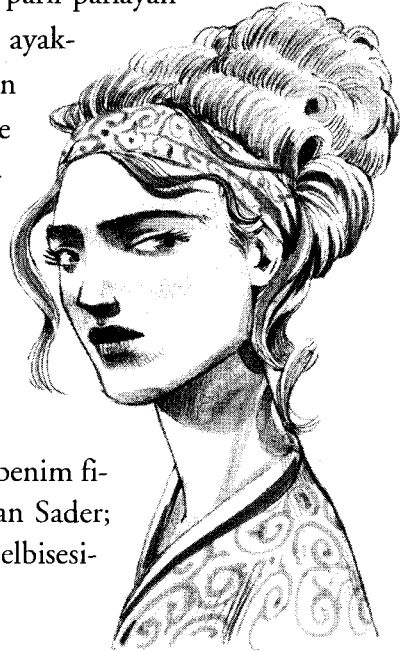
"*Sizin* ordunuzu," dedi, sanki tüm konuşmalarını dinlemiş çesine.

Onun Adı Yara

“**T**ıpkı *sizinki* gibi masallar üretmeye odaklanmış bir ordu,” dedi Dekan Sader, Kahramanlık Kulesi’nden Onur Kulesi’ne giden ve güneş ışıısıyla parıl parıl parlayan geçitte mavi camdan yapılmış topuklu ayak-kabıllarını tıkırdatarak yürürken. “Sizin masalınız prenseslerle cadıların birlikte neler yapabileceklerinin ufak bir örneğiydi sadece. Burada koca bir okula liderlik edeceksiniz!”

“Bir okula mı?” dedi Agatha, Onur Kulesi’nin merdivenlerine doğru onu takip ederlerken. “Ama bizim eve dönmemiz gerek!”

“Gördüğünüz üzere *eski* dekanlarla benim fikir ayrılığımız söz konusu,” dedi Dekan Sader; dört bir yandan uçup gelen kelekler elbisesi-

ne kaynaşıyordu. “Onlar mutlu sonunuza ulaşmak için bizim dünyamızdan ayrılmanız gerektiğini düşünüyorlar. Bense burada *kalmanız* gerektiğine inanıyorum.”

“Ama oğlanlar beni öldürecek!” diyerek ileri atıldı Sophie ve yanından geçerken Agatha’ya sertçe çarptı.

“Hmmm, diyelim kana susamış erkeklerle dolu bir şatoya girmeyi başardınız,” dedi Dekan. “Diyelim tüm düşük olasılıklara baskın gelerek Hikâyeci’yi serbest bıraktınız.” İyilik Galerisi’nin buzlu camlı kapılarının önünde durdu. “Gerçekten inanmadığınız sürece dileğiniz gerçek olmayacaktır.”

Dönüp Sophie’ye baktı. “Agatha’nın prensini istediğini bildiğin sürece nasıl onun adına iyi bir dilekte bulunabilirsin?”

Dekan, Agatha’ya döndü. “Sophie’nin içindeki cadıdan korktuğun sürece nasıl onun adına iyi bir dilekte bulunabilirsin?”

Eğilip o kadar yakınlarına sokuldu ki kızlar teninin muhteşem ballı krem kokusunu alabiliyorlardı.

“*Güvenmediğiniz* birisi için nasıl iyi bir dilekte bulunabilirsiniz?”

Sophie’yle Agatha’nın gözleri diğerinin buna itiraz edeceği beklentisiyle buluştu. İkisi de itiraz etmediler.

“Eve dönmeden önce arkadaşlığınızın tamir edilmesi gerek. Burada, bozulanı düzelteceksiniz,” dedi Dekan Sader, son bir kelebek uçup elbisesine katılırken. “Masallar bizlere sizinki gibi güzel bir arkadaşlık bağının devam edemeyeceğini göstermiştir hep. Neden? Çünkü aranızda bir oğlanın girmesi gerek. Sizin masalınızı öyle büyük bir tehdit olarak görüyor ki bu oğlan, onu yok etmek için *öldürmeye* bile hazır. Ama benim okulumda biz size gerçeği öğretiriz.” Kapıyı açtığında karşılarına zifiri karanlık çıktı.

“Yani, bir oğlan olmadan tek başına takılan bir kız, *en güzel mutlu sondur.*”

Parmağıyla yaptığı sihirle bir meşaleyi yaktı ve alev, kızıl bir ışıkla yanarken davullar vuruldu. Agatha ve Sophie irkilerek geri çekildi.

Yirmi sıra kız, başlarını önlerine eğmiş, kımıldamadan duruyordu. Üzerlerinde koyu mavi bir şalvar, üstünde kelebek işlemesi olan açık mavi bir gömlek ve beyaz peçeler vardı. Yüzden fazla kız müzeyi doldurmuş, açık olan arka kapılardan arkadaki İyilik Salonu’na taşmıştı. Gizlenmiş yüzleriyle hiç kımıldamadan duran kızların ürkütücü bir havası vardı. Kollarını kaldırmış ve bir ellerini, cin çağırır gibi diğer kollarının dirseğine dayamışlardı. Hemen üstlerinde, uçan halıların üzerine oturmuş iki peçeli kız, önlerindeki davulları giderek daha hızlı çalışıyorlardı.

Bu gösterinin en önünde tek başına bir kız duruyordu. Peçesi beyaz değil, maviydi; saçları kızıldı ve ince kollarının soluk teni çillerle kaplıydı. Yavaşça kollarını kaldırdı.

Davullar sustu.

İlkel bir çılgık koparan kız, uçan halıları sıyrıp geçen bir alev topu çıkardı ve alevler Agatha’yla Sophie’nin irkilmesine neden oldu. Davullar tekrar vurulmaya başlarken kız kıvrak bir göbek dansına başladı.

“Onu bir görsün, Tedros kendisini dileyeni filan unuttur,” dedi Sophie, soğuk bir sesle.

“Sophie, özür dilerim.” Agatha arkadaşının yakınına sokuldu. “Gerçekten.”

Sophie ondan uzaklaştı.

“Seni bir oğlan için asla kaybedemem,” diye ısrar etti Agatha. Fakat dans eden kıza göz ucuyla bakınca, birden içinde bir kıskançlık dalgası hissetti... Tedros onu görmüş müydü acaba?

Bu düşünceyi aklından silmeye çalıştı. Tedros en iyi arkadaşını öldürmek istiyordu ve o hâlâ onu mu düşünüyordu? *O sizin düşmanınız, aptal!*

Stefan'ın Sophie'yi eve sağ salim getirmesi için yalvaran yüzü gözünün önünden gitmiyordu. En iyi arkadaşını korumak için her şeyi yapacak Agatha neredeydi? Duygularını rahatça kontrol edebilen Agatha? İyi olan Agatha?

Artık, dansçı kızın ardındaki sıralarda bulunan kızlar da liderlerinin dansına katılmış, kıvrak hareketlerle ona eşlik ediyorlardı. Ardından, ani bir hareketle bütün kızlar birbirlerine döndüler ve çift halinde dansa başladılar. Sırtlarını birbirlerine yapıştırdıkları sırada ellerini birleştirerek alkışlar gibi çırpıtlar ve sonra yer değiştirdiler. Tüm bu hareketler esnasında ellerinin teması hiç kopmuyordu. Parıldayan mavi şalvarları ve beyaz peçeleriyle, dalgalanan denizşakayıklarım andırıyorlardı. Yüreğinde kopan fırtınalara rağmen Sophie ister istemez gülümsedi. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Ama diğer tarafta, kızların oğlanlar olmadan dans ettiklerini de hiç görmemişti.

Agatha, Sophie'nin yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. "Sophie, Tedros'la konuşmam gerek."

"Olmaz."

"Özür diledim senden. Bu durumu düzeltmeme izin vermelisin."

"Hayır."

"Ahmak herif senin öldürülmeni istediğimi sanıyor!" dedi Agatha, omzundaki keleşini bir fiskeyle kovalayarak. "Ona akıl yolunu gösterebilecek tek kişi benim."

"Kendini Okul Müdürü zanneden, benim kelleme servetinin yarısını vadeden bir prensin akıl yolunu göreceğine inanmıyor musun gerçekten?" dedi Sophie, keleşin üstüne kon-

masına izin vererek. “İyiler bu kadar safsa her defasında nasıl kazanabiliyorlar, hayret.”

Agatha arkalarındaki Dekan’a baktı. O davul seslerinin arasında ve sırtlan gibi uluyarak dans eden kızın karşısında Agatha’yla Sophie’nin konuştuklarını duyuyor olamazdı fakat Agatha’nın içinde kadının her şeyi duyduğuna dair garip bir his vardı.

“Sophie, bir an için kendimi kaybettim,” diye fısıldadı Agatha. “Bu bir hataydı.”

Sophie en öndeki kızın bir kez daha alev püskürtmesini seyreliyordu. “Belki de Dekan haklıdır,” dedi, fısıldamaya filan gerek duymadan. “Belki de burada kalmalıyım.”

“Ne? Bırak nasıl dekan olduğunu, daha kadının nereden geldiğini bile bilmiyoruz! Profesör Dovey’nin yüzündeki bakışı görmedin mi? Ona güvenemezsin.”

“Şu anda ona senden daha çok güveniyorum.”

Agatha o anda Dekan’ın sırtmasını gördüğüne yemin edebilirdi. “Burada güvende değilsin Sophie! Tedros seni öldürmeye gelecek!”

“Bırak gelsin. Senin istediğin de bu değil mi zaten?”

“Ben senin eve sağ salım dönmeni istiyorum!” diye yalvarıyordu Agatha. “İyilik ve Kötülük Okulu’na adım attığımızı dahi unutmamızı istiyorum! Tedros’u *istemiyorum!*”

Sophie hırlayarak ona döndü. “Öyleyse neden onu *diledin?*”

Agatha donup kaldı.

“Hediyeler gelsin!” diye emretti Dekan.

“Hediyeler!” Sophie neşeyle Agatha’nın aksi yöne döndü. “Nihayet iyi bir şey duyduk.” Peçeli kızlar açılan bir istiridye kabuğu gibi duvarlara doğru yanaşıp ortada geniş bir koridor açarken Sophie, Dekan’a sokuldu.

Agatha bu âlemin zamanında kendisine ve en iyi arkadaşına neler yaptığını aklından çıkarmadan ihtiyatla arkalarından takip ediyordu. Burada ne kadar uzun süre kalırlarsa, o kadar büyük tehlike altındaydılar. Sophie'yi *hemen* eve götürmeliydi.

Küçük bir pencereden vuran güneş ışığının aydınlattıklarını fark edince, müzede sergilenenlerin de değiştiğini gördü. Oğlanların başarılarının tüm kanıtları ortadan kaldırılmış, yerlerini kendisinin ve Sophie'nin masalından parçalar almıştı: Agatha'nın Sonsuz kızı üniforması, Sophie'nin öğle arası derslerinin tabelası, Agatha'nın Masal İmtihanı sırasında Sophie'ye yolladığı not, Sophie'nin Cehennem Odası'ndaki cezası sırasında kesilen saçlarından bir tutam ve daha onlarca. Her biri mavi renkli bir camdan mahfazaya konmuştu. Ana duvarda, bir zamanlar prenslerle prenseslerin evliliklerini yücelten Sonsuz Mutluluk temalı duvar resmi, şimdi kelebek işlemeli mavi bir kumaşla örtülmüştü. Aslına bakılırsa, eskiden kalan tek şey, Profesör Sader'm uzak köşedeki resimleriydi. Geleceği görebilen bir kâhin olan eski tarih öğretmenleri, Gavalton'dan İyilik ve Kötülük Okulu'na gelen her Okur'un resmini çizmişti. Agatha ne zaman cevaplara ihtiyaç duysa, her seferinde bu resimlerin başına gelir ve yeni ipuçları bulurdu. Tek istediği, şu anda onları yeniden incelemektir ama iki peçeli kız ellerinde devasa bir mor vazoyla koridordan kendisine doğru yaklaşıyordu.

"Maidenvale'den," dedi Dekan Sader, sesi öncekinden daha derin ve buyurgandı. "Hikâyenizi duyan diğer yüzlerce kişi gibi prensi olmadan daha mutlu olacağını fark eden Prenses Riselda'dan bir vazo. Prensini tahtını yaktıran prenses, küllerini size göndermiş."

Kızlar vazoyu Sophie ile Agatha'ya uzattılar. Vazonun üze-

rinde şatosunun penceresinden sihirli bir şekilde aşağıdaki timsahlara atılan bir prens oyması vardı.

“İstemiyoruz bunu,” diyerek reddetti Agatha.

“Benim odama mı koysak?” diye gülümseyerek Dekan’a döndü Sophie.

“*Oda mı?*” dedi Agatha. “Sophie, burada *kalmıyorsunuz!*”

O sırada iki kız koridordan ellerinde bambudan yapılmış bir hediyeye yaklaştı.

“Pifflepaff Tepeleri’nden,” diye gürledi Dekan. “Hikâyenizi okuyan ve prenseslerle cadıların prensler olmadan daha mutlu olduklarını fark eden Prenses Sayurî’den el boyaması bambudan bir perde.”

Perdenin maharetle boyanmış bambu sazlarında kucaklaşan bir prensesle bir cadı, diğer parçasında ise Tedros’a çok benzeyen bir prensin bir canavar tarafından posası çıkarılana dek dövülmesi resmedilmişti.

“Bu korkunç bir şey,” diye kestirip attı Agatha.

“Yatağımın başucundaki pencereye asın,” dedi Sophie, neşeyle iki peçeli kıza. “Sırada ne var?”

Dekan, altın rengi ojeli tırnağıyla koridordan yaklaşan, sıradaki hediyeyi işaret etti. “Netherwood’dan, evsiz prenslerin resmedildiği bir duvar halısı...”

“Keşke Profesör Dovey ile Leydi Lesso sizin şıklığınızı takdir edebilselerdi,” diye yaltaklandı Sophie, Dekan’a. Bir yandan da prens görünümlü kara büyü bebeklerinin, ele geçirilmiş prens kılıçlarının ve prens saçından yapılmış halı gibi prensleri istismar eden hediyelerin sunumu devam ediyordu. “Dersler bugün başlıyor mu?”

Dekan zarafetle uzaklaşırken güldü. “*Benimki* de dâhil, evet.”

“Ciddi olamazsın,” diye kızdı Agatha, Sophie’ye. “Şimdi de *derse* mi girmek istiyorsun?”

“Umarım şekerden yapılma o sınıfları yenilemişlerdir.” Sophie eliyle saçını düzeltti, günün geri kalanına hazırlanıyordu. “O kokuya alerjim var.”

“Sophie, başına ödül konmuş durumda.”

“Son olarak benden bir hediye,” dedi yanlarına dönen Dekan Sader. Üstü kumaşla örtülü Sonsuz Mutluluk isimli duvar resminin önünde dikiliyordu. “Öğrenciler, eski okulunuz sizlerle dengenin İyiye ya da Kötüyü yenilgiye uğratmakla ilgili olduğunu öğretiyordu. Fakat Oğlanlarla Kızlar arasında bir denge olana dek Hiçlerle Sonsuzlar arasında bir denge olması nasıl mümkün olabilir? Okurlarımızın okulumuza katılmak üzere geri dönmeleri bir yanlışlık eseri değildir zira onların masalı henüz sona ermedi.”

Doğruca iki kıza bakıyordu. “Sonunu getirme savaşı da başlamış bulunuyor.”

Duvar resminin üstündeki kumaşı indirdi. Agatha’yla Sophie’nin nefesleri kesildi.

Dev ve ışıltılı SONSUZ MUTLULUK yazısı halen resmin tepesindeki bulutların arasında altın harflerle yazılı olarak yerini koruyordu. Diğer her şey yeniden yapılmıştı.

Resim artık bir gölün etrafındaki iki mavi cam şatodan oluşuyordu. Mavi üniformalı kızlar kulelerin balkonlarında toplanmış, gölün kıyısına yayılmış ve bahçede geziniyorlardı. Bu kızlardan bazıları çok güzelken, bazıları çirkindi ancak cadılarla prensesler en başından beri arkadaş olmak üzere doğmuşlarmışçasına birlikte çalışıyor, yaşıyor ve dolaşıyorlardı.

Resimde oğlanlar da vardı, tabii onlara böyle denilebilirse. Siyah çaputlar içinde ve iğrenç yüzleriyle ahırlardan gübre te-

mizliyor, şatonun arkasındaki Mavi Orman'ı tırmıkla düzenliyor ve kapıların yanındaki pislikten geçilmeyen hapishanelerine çekilmeden evvel sefil prangalara vurulmuş halde kulelerini inşa ediyorlardı. Başlarındaki kadın nezaretçiler onları birer mal gibi güdüyor ve sonsuza dek hizmet etmeye adanmış köleler olan oğlanlar da hiç direnmiyorlardı. Agatha'nın gözleri resmin tepesine kaydı. Güneş ışığı altında başlarında kristal taçlarıyla iki kadın en yüksek balkonlardan krallıklarını izliyordu.

"Bu biziz," diye yutkundu Sophie.

"Burası... bu okul," dedi Agatha.

"Sizin asıl Sonsuz Mutluluğunuz," dedi Dekan, ikisinin arasına girerek. "Bu kutsal koridorların sınıf başkanları olarak kızları prensiz bir geleceğe taşıyacaksınız."

Agatha nefret edilen ve köleleştirilmiş Sonsuz oğlanları ile Hiç oğlanları tablosuna yüzünü buruşturarak bakıyordu. "Bu okulun bizim mutlu sonumuzla hiçbir ilgisi *yok*," dedi, Sophie'ye dönerek. "Ona bizim gitmemiz gerektiğini söyle!"

Ancak Sophie gözleri kocaman açılmış halde tabloya bakıyordu. "Bunun gerçek olmasını nasıl sağlarız?"

Agatha gerildi.

"Tüm kahramanlar mutlu sonlarını nasıl kazanırlarsa öyle, tatlım," dedi Dekan, her ikisinin de omuzlarına elini atarak. "Düşmanla yüzleşerek." Pencereden gülerек Tedros'un kulesine baktı. "Ve onu *öldürerek*."

Agatha ve Sophie hayretler içinde birbirlerine döndüler.

"Değerli öğrencilerim!" Dekan elini kalabalığa doğru kaldırdı. "Okurlarımızın okulumuza dönüşlerini ilan ediyorum!"

Kalabalık korkunç bir gürültü koparak peçelerini çıkarıp attı ve kızlara doğru koşmaya başladılar.

"Eve döndünüz!" diye bağırdı Reena, çilli Millicent'le bir-

likte Agatha'ya sarılarak. Diğer taraftan yeşil tenli Mona ve tek gözlü Arachne de Sophie'ye kollarının arasına almışlardı.

Aralarında sıkışıp kalan Sophie, "Arkadaş olduğumuzdan haberim yoktu," dedi, boğuk bir sesle.

"Tedros'a karşı sizin yanınızdayız," dedi Arachne, neşeyle. Millicent de onun koluna girmişti. Hiçlerle Sonsuzlar can ciğer kuzu sarmasıydılar. "Hepimiz!"

"Sizler bizim kahramanlarımızsınız," dedi Reena, Agatha'ya. Agatha, Arap prensesin basenlerinin biraz genişlemiş olduğunu fark etti hemen. "Sen ve Sophie bizlere oğlanlar hakkındaki gerçekleri öğrettiniz!"

Agatha diyecek kelime ararken ciyak ciyak bağırarak bir şekil onu ve Sophie'yi sıkı sıkı kucakladı. "Oda arkadaşlarım!" diye şakıdı Beatrix. "Siz de çok heyecanlı değil misiniz? Dekan ikinizi de *benim* yanıma verdi!"

Ne Sophie ne de Agatha bu felaketi yorumlayacak zaman bulabildiler çünkü ikisi de çok daha sıra dışı bir şeye bakmakla meşguldüler. "Saçların!" diye bağırdı Sophie.

"Oğlanların olmaması, aptal prensesler gibi görünmek zorunda olmamak demektir," dedi Beatrix, sıfıra vurulmuş başını gururla sıvazlayarak. "Geçen sene Tedros ve balolar ve bütün gün güzelleşmeye çalışmak uğruna ne kadar zamanımı harcamışımı düşünsenize. Ne için peki? Şimdi okuyorum, yazıyorum, Elfçe öğrendim. Nihayet dünyada olup bitenden haberdar oldum!"

"İyi de Güzelleşme dersine ne oldu?" diye sordu Sophie, şaşkınlıkla.

"Artık öyle bir şey yok. Kızlar Okulu'nda güzellik ya da çirkinlik diye bir şey *yok!*" dedi Reena. Sophie dehşet içinde Reena'nın makyajsız olduğunu fark etti o an. "Pantolon giyiyoruz, manikür yapmıyoruz. Peynir bile yiyoruz!"

Sophie ögürdü ve Dekan'a bakındı ama kelebekler eşliğinde galerinin çıkışına doğru ilerliyordu. "Birazcık ruja izin vardır herhalde."

"İstedigini yapabilirsin!" dedi Arachne, yanaklarındaki korkunç allıkları göstererek. "Hiçler bakım yapabilir, Sonsuzların hiçbir zorunlulukları yok. Seçim tamamen senin!"

Millicent sırtarak ona doğru eğildi. "Saçlarımı *bir aydır* yıkamadım."

Sophie'yle Agatha aynı anda geri çekildiler ancak Agatha avaz avaz bir çığlığın kurbanı oldu.

"Eeeeeeyiiiiiii! Demek geri döndün! Şu koca dünyadaki en iyi arkadaşım!" Kiko, Sophie'ye yapmacık bir gülümsemeyle baktı. "Sen de öyle." Sonra Agatha'ya yeniden sarıldı, kahverengi badem gözleri doldu. "Geri dönmen için ne kadar dua ettim bilemezsin! Burası cennet gibi! Tarih dersi alana dek bekle; dersin öğretmeni Dekan ve masalların içine giriyoruz. Ayrıca dans derslerimiz, bir okul gazetemiz, bir kitap kulübümüz var ve balo yerine tiyatro oyunu hazırlıyoruz ve birbirimizin odasında kalabiliyoruz ve..."

Kiko sözlerini tamamlamamıştı zira kızlar akın akın Sophie'yle Agatha'nın etrafını sarıyorlar ve her biri onlara en iyi arkadaşlarıymış gibi yaklaşıyorlardı.

Agatha üstündeki kızlardan kurtulmaya çalıştı ve sürünün arasından Sophie'ye doğru atıldı. "Buradan hemen çıkmamız ger..." Tam o anda takıldı ve yüz üstü yere düşüverdi.

Siyah saçlarını mavi tonlarında bir mohawk modeli yapmış olan Giselle, "Masal kitabımı imzalar mısınız?" diye sordu. Agatha yengeç gibi tekrar ayağa kalktı ve bu sefer kendini daha fazla heyecanlı hayranın ortasında buldu.

Kızlar imzalaması için kitaplarını, kartlarını, vücutlarının çeşitli yerlerini Sophie'ye uzatırken, Beatrix onları zorla sıraya

soktu ve tek tek gelmelerini istedi. Sophie kimin İyilerden kimin Kötülerden olduğunu artık ayırt edemiyordu. Sonsuz kızlarının saç başı birbirine karışmış, kendilerini salmışlardı ve çok sayıda Hiç kızı da makyaj ve diyet denemelerine girişmişti.

Bu esnada Agatha nihayet kendini kurtarmayı başardı. Ama tam bu aptallığı sona erdirmek üzere Sophie'nin koluna yapıştığı an, donup kaldı.

Dans eden kız, gök mavisi peçesiyle onlara doğru yaklaşıyordu. Sırım gibi vücuduyla parmaklarının ucunda süzülerek yürüyor, beyaz terliklerinin topukları asla yere değmiyordu. Koridoru geçti, kendisine kocaman açılmış gözlerle bakan kızların önünden ilerledi ve iki Okur'un önünde aniden durdu. Gür kızıl saçlarının döküldüğü başını kaldırdı ve yüzünü örten peçeyi açtı.

Sophie ve Agatha hayretler içindeydiler.

O güne dek gördükleri hiçbir kıza benzemiyordu ama yine de çok tanıdık bir havası vardı. Uzun, hokka gibi bir burnu, güçlü bir çenesi ve birbirine yakın mavi gözleri vardı. Boynu tuhaf bir uzunluktaydı ve göbeğini açıkta bırakan gömleği sayesinde beyaz, çilli teninin altındaki mükemmel karın kaslarını gözler önüne seriyordu. Kız narin bir şekilde gülümsedi, gözlerinin içine baktı ve sonra Sophie'yle Agatha'yı irkiltlen alçak bir ciyıklama kopardı. Ardından onlara birer öpücük atıp peçesini örttü ve salondan dışarı çıktı.

Tüm kızlar aptal bir sessizlikle onu izliyorlardı ve o çıkınca hep birlikte yeniden Sophie ile Agatha'nın etrafını sardılar. Betatrix bir ıslık patlattı.

Agatha, bir yandan gelişigüzel bir imza atarken, "O da neydi?" dedi Kiko'ya.

"Onun adı Yara," diye fısıldadı Kiko. "Kimse buraya nasıl geldiğini bilmiyor! Konuşmuyor, yemiyor, yani gördüğümüz

kadarıyla öyle. Sürekli ortadan kayboluyor. Muhtemelen kalacak bir yeri yok zavallılığın. Ama Dekan yufka yürekliliğinden onun burada kalmasına izin veriyor. Kimileri onun yarı stymphalian olduğunu söylüyor.”

Agatha Hiçlerden nefret eden o etobur, kemik torbası kuşları hatırlayınca kaşları çatıldı. “Bir insan nasıl yarı stym...”

Derken, ne dediğini unuttu çünkü Sophie, kızları tamamen kendi etrafına toplamış, amirane bir edayla gülümsüyor, imza dağıtıyor, onları yanaklarından öpüyordu; sanki nihayet evine dönmüştü.

“Oğlanlarla dövüşmene yardımcı olabilir miyim?” diye bağırdı Arachne.

“Yardımcın ben olabilir miyim?” dedi Giselle, avaz avaz.

“Yardımcının yardımcısı ben olabilir miyim?” diye atladı Flavia.

“Öğle yemeğini bizimle ye!” dedi Millicent.

“Hayır, bizimle!” diye karşı çıktı Mona.

“Yeniden *hayranlarıma* kavuşmak ne muhteşem bir duygu,” dedi Sophie, Agatha’nın dehşet içindeki bakışlarını görmezden gelerek ve imzasını kalplerle süsleyerek. “Ben de kalkmış kimsenin beni istemediği bir eve dönmeye çalışıyorum ve *herkesin* beni istediği bir cennete sırt çeviriyorum.”

“Beatrix’le kalmaktan memnun değilsen, endişelenme,” dedi Kiko, Agatha’nın keyifsiz yüzünü fark ederek. “Her zaman benimle kalabilirsin.”

Agatha dönüp ona baktı ve Kiko birden durumu anladı. “Kalmayacaksın, değil mi?” diye sordu Kiko.

Etraflarını saran kalabalık sessizleşti.

“Şu okul tiyatrosundan bahsedin bakalım bana,” dedi Sophie, yüksek sesle Reena’ya. “Başrolleri dağıttınız mı?”

Derken, duraksadı çünkü tüm öğrenciler Agatha'nın baktığı yere, pencereden dışarı bakıyorlardı. Koyun karşı kıyısında sis, tüyler ürpertici kızıl kalenin etrafında daha da koyulaşmıştı.

"Kalacak olursak, bir savaş başlatırız," dedi Agatha, kızlara. "Hepiniz tehlikede olacaksınız."

Sonra Sophie'ye döndü. "Profesörleri duydun. Yaptığım şeyi kimse ölmeden düzeltebiliriz. Ne sen. Ne Tedros. Ne de buradaki başka biri ölmek zorunda. Birbirimiz adına dileğimizi dilersek bu okulun var olduğunu bile unutabiliriz." Arkadaşının omzuna dokundu. "Burada kalırsak Kötülük olur, Sophie. Ve sen Kötü değilsin."

Sophie yavaşça başını kaldırıp Tedros'un ve onun kırmızı başlıklılarının ellerinde öleceği şüphesiz olan karşısındaki masum kızlar denizine baktı. Fakat Agatha, Dekan'ın uyarısını unutmuştu. Eve ancak ikisi de dileğini *gönülden* dilerse dönebilirlerdi. Fakat Sophie, Agatha'nın arkadaşı için gönlünden bir dilek dileyemeyeceğini biliyordu. Agatha bu okulu unutamıştı.

Çünkü bir tane arkadaş artık Agatha'ya yetmiyordu.

Agatha bir prens istiyordu.

"Mavi Orman'da saklanıp bir plan yaparız," dedi Agatha, sessizce. Dekan dönmeden kaçmak istiyordu. "Belki şekil değiştirip oğlanların okuluna gireriz."

Kırgın Sophie hiçbir şey demedi.

Ta ki duvardaki resimde kendi gözlerini görene dek.

Şatonun tepesinde, başında kristal tacıyla tanıdığı birine çok benziyordu; aynı altın sarısı saçlar, zümrüt gözler ve kumral ten. Mutlu sonunu yine bir erkek uğruna kaybetmiş birine. Bunun yüzünden yapayalnız ölmüş birine.

"*Sen bu dünya için fazla güzelsin, Sophie.*"

Annesinin son sözleri bunlar olmuştu.

Bunu bulmamı istiyordu, diye düşündü Sophie; *sonumun onun gibi olmayacağı bir dünyayı.*

Agatha'yla birlikte sonsuza dek mutlu olacakları bir dünya.

Bir oğlanın asla aralarına giremeyeceği bir dünya.

Prensiz bir dünya.

Sadece tek bir prens duruyordu yollarında. Bu düşünceyle gözleri dolan Sophie, dişlerini gıcırdattı.

Öldüğü zaman Agatha'nın kesinkes unutacağı bir prensti o.

"Bu Kötülük değil, Aggie," dedi Sophie. "Bu okul bizim tek umudumuz."

Agatha gerildi. "Sophie, ne diyorsun sen?"

"Demek *beni istiyormuş?*" diye bağırdı Sophie, önünde talimatlarını bekleyen ordusuna. Tedros'un şatosuna dönerek dişlerini gösterdi.

"Öyleyse bırakın *gelsin.*"

Kızlar vahşice bir çığlık kopardılar ve yeni liderlerine teza-hürata başladılar.

"*Tedros'a ölüm!*"

"*Oğlanlara ölüm!*"

Gözleri kendisinininkilerle buluşan Sophie kalabalığın içine karışınca, Agatha'nın beti benzi attı.

Bir dilek dilemiş ve bir savaş başlatmıştı. Onun kalbi için savaşılan iki taraf arasında. Sevdiği iki insan arasında. En iyi arkadaşı ve prensi arasında.

Agatha'nın ruhu suçluluk duygusuyla yanıp kavruluyordu. Bir babaya verilen söz, alevler arasında yok olup gitmişti.

Sophie'nin askerlerine öpücükler dağıtmasını izlerken, *Yardıma ihtiyacım var,* diye dua etti. Bütün bunların ötesini görebilen birinin yardımına. Ona bu defa kimin İyi, kimin Kötü

olduğunu söyleyebilecek birinin yardımına.

Güruhtan ayrılıp geri çekildiğinde, köşede garip bir parıltı fark etti. Sader'ın resimlerinin bulunduğu karanlık kuytuda, yere yakın bir parıltıydı bu. İki minik sarı göz, havada asılı duran mermer parçaları gibi yavaşça ona yaklaştı. Birden hemen yanında iki tane daha parladı ve iki tane daha. Mermer bir sütunun ardından üç kambur gölge çıkıvermişti.

Üç siyah sıçan, sihirli sözcükleri söylemiş gibi Agatha'ya bakıyorlardı. Sonra da arka kapılardan çıkıp onu efendilerine götürecek yolu gösterdiler.

Cadıların Planı

“Şunu doğru mu anlıyorum?” dedi Hester, yaldızlı bir lavabonun üstünde Anadil’in yanma oturarak. Her ikisi de çuvaldan bozma Hiç uniformalarını giyiyorlardı. “Tedros, Sophie’yi öldürmek istiyor. Sophie, Tedros’u öldürmek istiyor. Ve sen *hemen* ikisinden biriyle bir son bulamazsan, bu okuldaki herkes ölecek.”

Agatha başını güçsüzce salladı ve Onur Kulesi’nin, içinde safırdan bir tuvalet ve küvet bulunan, fildişi bölmelerinden birine

yaslandı. Bu iki cadıyı görünce bu kadar sevineceğine hayatta inanmazdı Agatha. Diğer kızların aksine, ikisi de değişmemişti. Hester'ın kırmızı ve siyah çizgili saçları her zamankinden daha yağlıydı ve geçen sene başarısız olan bir büyü nedeniyle zayıflamış olan ensesindeki kırmızı iblis dövmesi, yeniden eski canlı renklerine kavuşmuştu. Anadil ise her zamankinden daha solgun görünüyordu; tabii, hayalet gibi beyaz bir teni ve saçları olan bir albino için böyle bir şeyin mümkün olduğu söylenebilirse. Hester'ın yanında oturduğu yerden, geçen seneki İyi-Kötü savaşında katledilenlere tıpatıp benzeyen üç siyah sıçanına canlı bir kertenkele sallandırıyordu.

“Bir prens ve bir cadı senin uğruna birbirlerini öldürmek istiyorlar,” dedi kulak tırmalayan sesiyle. “Ben olsam bundan gururlanırdım.” Kemirgenlerin kertenkeleyi mideye indirmelerini izledi ve kırmızı gözlerini yukarı kaldırdı. “Şükür ki duygularım yok.”

“Şüpheliyim. Ölen hayvanlarının yerine tıpatıp aynısını koyan kim acaba?” diye mırıldandı Hester.

“Bakın. Açım, kirliyim, uykusuzum ve bir oğlanlar ordusu en iyi arkadaşımı öldürmeye çalışıyor,” dedi Agatha, sesi streslen çatallanarak. “Sadece eve sağ salım dönmemizi istiyorum.”

“Ve her şeye rağmen Tedros'u diledin,” dedi Hester, her zamanki keskin alaycı üslubuyla. “Bu da akla hiç de eve gitmek filan *istemediğini* getiriyor.”

Agatha bir süre hiçbir şey söylemedi. “Bakın, bana sadece kimsenin canı yanmaması için ne yapmam gerektiğini söyleyin.”

“Gören de bizi iyilik perisi zanneder, Anı,” diye homurdandı Hester, kırmızı renkte ışıldayan parmağının ucundan duman halkaları çıkararak.

Anadil ııldayan yeşil parmağıyla lavabonun üzerine bir kurukafa çizdi. “Ama tabii o kadar yaşlı ve vasıfsız değiliz.”

“*Lütfen*,” diye yalvardı Agatha. “Siz cadısınız. Bir dileği geri almanın başka bir yolunu biliyor olmanız gerek!”

“Ne kadar da içten!” Hester döndü ve ııldayan parmağıyla Agatha’nın aynadaki yansımasının etrafına bir kutu çizdi. “Şu zavallı, minik kayıp ruha bakın hele. Hâlâ siyahlar giyiyor ve *eski* Agatha’yı arıyor. Cebinden kafasız kuşlar çıkan, Sonsuz kızlarının suratına osuran ve kıymetli Sophie’sini canından çok seven Agatha’yı.” Hester, Agatha’nın aynadaki gözlerine baktı ve sırıttı. “Fakat o artık yok, Prenses.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktı Agatha ama Orakçı’nın açtığı çizikler sanki yeniymiş gibi elini dağlıyordu.

“Zamanında seni cadılar meclisimizde görmeyi istemiştik,” dedi Anadil. “Şimdi ise karşımıza gelmiş, en iyi arkadaşına bir *oğlan* uğruna zarar gelmesinden korkuyorsun.”

“İkinizin hiç değişmediğini görmek çok güzel,” diye mırıldandı Agatha, kapıya doğru dönerek. “Neden arkadaş olmadığımızı da hatırlamış oldum böylece.”

“Sonunda sadece bir tanesi seni mutlu edebilir,” dedi Hester, arkasından. “Asıl soru, *hangisi?*”

Agatha dönüp bakınca cadıların lavabodan aşağı inip köpek balıkları gibi etrafını sardıklarını gördü.

“Sophie mi, Tedros mu?” dedi Hester.

“Tedros mu, Sophie mi?” diye ona katıldı Anadil.

İki cadı yan yana lavabolara dayandılar. “Üzerinde etraflıca düşünmek gerek,” dedi Hester, yan yan Anadil’e bakarak. İkisi birden yeniden Agatha’ya döndüler.

“TEDROS,” diye bir ağızdan bağırdılar.

Agatha’nın yine yüreği pır pır etti ve o an yaşadığı şokla bunu

bastırdı. “Ama bu doğru değil! Ben bir prens istemiyorum!”

Hester tek harekette lavabodan aşağı indi. “Bana bak, seni pörtlek gözlü şebek. Sen Tedros’u öpmediğin sürece, okullar şimdiki hallerinde kalmaya devam eder,” diye tısladı. Birden, Agatha’nın tanıdığı o tehlikeli cadıya dönüşmüştü. “Onu öp ve her şey eski haline dönsün. Prens Prensesiyle kalır, Cadı da sonsuza dek yok olur. Sonsuzlar buraya, Hiçler oraya. İyilik ve Kötülük Okulu da tam zamanında geri döner ve ben de üçüncü yılın sınıf başkanı olabilirim.”

Agatha kollarını kavuşturdu. “Anladım. Ben en iyi arkadaşımın hayatı için endişeleniyorum, sizse *okul* için endişeleniyorsunuz.”

“Bu mekânı ne hale getirdiğinin farkında mısın acaba, seni boş konuşan ahmak?” diye şarladı Hester, siyah gözleri alev saçarak. “Bize neler yaşattığını biliyor musun?”

Cebinden buruşturulmuş bir parşömen parçası çıkardı. Agatha kırıksıkları düzeltince, üstüne yazılanlardan dolayı güçlkle okunabilen bir ders programıyla karşı karşıya olduğunu gördü.

Agatha şaşkınlıkla elindeki ders programına bakıyordu. “Ama... bunlar...”

“Kızlar için, seni aptal! Bu okuldaki *her şey* kız olmakla ilgili!” diye ciyaktı Hester. “Ben bir kızıdan çok daha fazlası olduğumu kanıtlamak için ne kadar çabaladım, biliyor musun? Şimdi de bir şatoda onlarla birlikte yaşıyorum! Oğlanların olmadığı bir okul olamaz! *Biz* bile bunu biliyoruz ve bir oğlana dokunacağımıza kendimizi öldürürüz daha iyi!”

“Bir defasında Kötülük Balosu’nda oğlanlarla dans etmiştik,” diye düzeltti Anadil.

“Kapa çeneni,” diye patladı Hester ve yeniden Agatha’ya döndü. “Kimse oğlanlardan hoşlanmaz! Oğlanlardan hoşlanan kızlar onlara katlanamaz! Pis kokarlar, çok konuşurlar, her şeyin içine ederler ve her zaman elleri oralarındadır ama bu, onlarsız okula gidebileceğimiz anlamına gelmez! Bu tıpkı stymphalian kuşlarının kemiklerinin olmaması gibi bir şey! Sığilsiz cadı gördün mü sen hiç? Oğlanlar olmadan HAYATIN ANLAMI YOKTUR!”

Sesinin yankısından ayna titremiştii.

Agatha ders programını havaya kaldırdı. “Peki, öğretmenler bunu onaylıyor mu?”

“Sizi karşılamaya neden gelmediler sanıyorsun?” diye homurdandı Hester, az biraz sakinleyerek. “Biz ne kadar memnunsak, onlar da o kadar memnun. Ama başka seçenekleri yok. Direnecek olurlarsa, Prenses Uma’yla aynı kaderi paylaşırlar.”

Agatha, hayvanlarla konuşma dersi öğretmenin adının programda olmadığını gördü. “Ne oldu ona?”

Anadil, bıkkın bir ifadeyle, “Dekan onun dersini hayvanları avlama olarak değiştirdi zira kızların kendi ihtiyaçlarını karşılayabiliyor olmaları ve yiyecek için oğlanlara bel bağlamamaları gerekiyormuş. *Beş Kural*’dan biri bu,” dedi ve sıçanlarını korkutmak için lavabonun musluğunu açtı. “Uma dersi vermeyi reddetti, elbette. Tüm hayatını arkadaş olmaya harcadığı hayvanları öldüremeyeceğini söyledi.” Anadil titreyen ıslak sıçanlarını okşadı ve başını kaldırdı. “Ertesi sabah bir merdiven Uma’yı Sonsuz Orman’a fırlattı.”

“Muhtemelen orada daha mutludur,” dedi Agatha, gıcık pembiş prenesten baykuş uluması ve köpek çağırma teknikleri gibi şeyler öğrenmek zorunda kalmayacağı için biraz da rahatlamıştı. Fakat sonra Anadil’in kendisine ters ters baktığını gördü.

“Sonsuz Orman’da *ne* olduğunu hatırlıyor musun?”

Agatha’nın göğsü sıkıştı. *Prensler*. İntikam isteyen, kana susamış prensler.

“Dekan onu neden kurtarmadı?” diye gakladı Agatha. “Onu öldürürler.”

“Sen şimdi buna kötü bir şey mi diyorsun?” diye bağırdı Hester, bir kez daha celallenenek. “Hiçlerin banyolardan ne kadar nefret ettiğini bilir misin? Herhangi bir tanesinin yakınında olduğumuzda nasıl gerildiğimizi bilir misin? Hele ki *safir tu-*

valetleri olan birinin içinde saklanmak zorunda kaldığımızda? Buradaki derslere katılmayı da en az bu kadar istemiyoruz işte.”

O kadar öfkeli bakıyordu ki Agatha, Uma’nın kaderinin daha kötü olduğu yönündeki iddiasını yutmak zorunda kaldı.

“Sophie’nin hayatta kalmasını mı istiyorsun? Oğlanlarla kızlar arasında çıkacak bir savaştan sakınmak mı istiyorsun? Mutlu sonunu mu istiyorsun?” Hester’in gözleri Agatha’yı delip geçecekti sanki. “Tedros’u öp.”

Agatha kalbinin zincirlerine başkaldırdığını hissedebiliyordu. *Doğru bir Son*, demişti Profesör Dovey.

Agatha’nın yanakları kıpkırmızı olmuştu. En iyi arkadaşına ihanet mi edecekti? Sophie’yi *sonsuz* dek terk mi edecekti? Yaşadıkları onca şeyden sonra?

“Yapamam,” dedi, tiz bir sesle. Sonra da tuvalet kabininin kapısının önüne yığıldı kaldı. Kapının ardından bir öksürük duyuldu ansızın.

Hester sivri dişlerini çıkardı. “*Ne var?*”

“Artık dışarı çıkabilir miyim?” diye soran tanıdık bir ses yükseldi.

“Kimsenin sevmediği bir hain olduğunu ve bir daha insan içine çıkmak yerine kendi boğazını kessen daha iyi olacağını kabul edene kadar orada kalacaksın,” diye onu haşladı Hester.

Sessizlik.

“Agatha, dışarı çıkabilir miyim?”

Agatha iç geçirdi. “Merhaba, Dot.”

Kabinin kapısı yavaşça açıldı ve içeriden Agatha’nın daha önce hiç görmediği ince belli, kestane rengi lüle lüle saçları olan bir Sonsuz kızı çıktı. Agatha ona şaşkın şaşkın baktı ve içeriye bakıp Dot’u arandı.

İçerisi boştu.

Agatha yavaşça yabancıya doğru döndü. “Ama sen... sen...”

“Her zaman *açım*,” diyerek cümleyi kendince tamamlayan Dot, daha Agatha kendini kurtarıp da ona şaşkınlıkla bakamadan, onu uzun uzun kucakladı. Dot on beş kilo zayıflamış, hafif bir makyaj yapmış, kırmızı ruj sürmüştü ve simli göz kalemi çekmişti. Sarı uçlu kahverengi saçları kıvrır kıvrırdı ve parlak sarı tokalarla tutturulmuştu. Hatta açık mavi üniformasını alttan kıvrırmış ve gergin karnını ortaya çıkarmıştı.

“Bu okulu yok etmeyeceksin, değil mi?” diye yalvardı Dot, kurutulmuş lahanaya benzer bir şeyi kemirerek.

“Haydi, buyur!” diye sızlandı Anadil.

“Babam bana hep sonumum kendisi gibi yalnız ve şişko bir kötü olmak olduğunu söylerdi,” dedi Dot, yaşlı gözlerle. “Ama burası bana olmak istediğim kişi olma özgürlüğünü verdi, Agatha. Hayatımda ilk kez burada kendimi iyi hissediyorum. Bu ikisi de bana kendimi çok kötü hissettiriyorlar. Şişko olduğum için benle deli gibi dalga geçerlerdi, şimdi ise zayıf olduğum için dalga geçiyorlar.”

“Ölsen umurumda olmaz,” dedi Hester.

“Yeni arkadaşlarım oldu diye beni kıskanıyorsunuz,” diye karşı çıktı Dot.

Dövmedeki iblis o anda canlandı, Hester’ın boynundan indi ve Dot’un kafasına bir yıldırım fırlattı. Dot eğilince yıldırım mermer duvarda bir delik açtı. Diğer tarafta, yatağında oturmuş *Erkekler Neden Önemsizdir* diye bir kitap okuyan çıtı pıtı bir kız, delikten içeri baktı ve anında odasını terk etti.

Hester homurdanarak iblisini boynuna geri çağırdı. Dot içine eğildiği küvetten Agatha’ya bakıyor ve yıldız şeklinde bir havuç atıştırıyordu. “Öfkeli olmasının sebebi, herkesin Dekan’ı sevmesi.”

“Bize bu soytarı kılığını giydirmemesinden memnunum,” dedi Hester, Dot’un mavi gömleğine ters ters bakarak. “Profesör Sheeks, bize gizlice üniformayı her giydiğimizde etraf-takilere bulaşıcı çibanlar saçmamızı sağlayan bir büyü öğretti. Kızların çıgıllıklarına iki gün katlanan Dekan sonunda vazgeçti.”

“Peki ama nasıl geçti başa?” diye sordu hayrete düşen Agatha.

“Siz gittiğinizde erkeklerle kızların arasında işlerin ne kadar bozuk olduğunu hatırlıyorsunuzdur,” dedi Hester. “Okuldaki en gözde prens, prensesini kel, dişsiz bir *cadiya* kaptırmıştı. Öğ-lanlar birden kızları düşman görmeye başladılar, kızlar da on-ları zorba olarak görüyorlardı. Okullar Kız ve Erkek okullarına dönüşünce, en az İyi ve Kötü okulları kadar belirgin bir ayrım oldu. Dekan sadece işleri daha da kötüleştirdi.”

“Tamam da *nereden* çıktı bu kadın?” diye sordu Agatha. “Sader’ın kardeşi olduğunu söylüyor...”

“Tek bildiğimiz, okulların Kız ve Erkek okullarına dönüş-tükleri gece Profesör Dovey’nin ofisine giremediği,” dedi Ana-dil. “Lesso’yla birlikte saatlerce kapıyı açmak için uğraşmışlar ve sonunda açtıklarında da... Dekan Sader’ı onun masasında bulmuşlar.”

“İyi de içeri nasıl girmiş?” dedi Agatha, kaşlarını çatarak. “Neden onunla savaştılar?”

“Erkek öğretmenler böyle bir işe kalkıştılar,” dedi Anadil. “O günden beridir kendilerini gören olmadı.”

Agatha ona şaşkın gözlerle bakıyordu.

“Dovey ile Lesso, Hikâyeci’yi ellerinde tuttukları sürece bir şan-sımız vardı,” dedi Hester. “Ama şimdi senin Tedros’u öpmen tek umudumuz. Çünkü Dekan’la başa çıkmanın hiçbir yolu *yok*.”

Agatha’nın gözlerine öfkeyle baktı.

“Şato ondan yana.”

* * *

Sophie mavi renkli geçitte Onur Kulesi'nden Kahramanlık Kulesi'ne doğru Dekan'ı takip ederken, kızlar devamlı yollarına çıkıp Sophie'yi adeta bir gemi kaptanı gibi selamlıyorlardı.

“Prese ölüm!” diye bağırdı sivilceli bir kız.

“Çok yaşayın Sophie ve Agatha!” diye tezahürat yaptı melek gibi güzel bir Sonsuz kızı.

Sophie gölün üzerinde uzanan cam tünelde bir yandan Dekan Sader'a ayak uydurmaya çalışırken kızlara zoraki gülümse-di. Dekan, yürürken gözlerini kısarak, okul kapılarının ardında toplaşmış ve Leydi Lesso'nun kalkanını kayalar ve sopalarla sınayan uzaktaki prenlere baktı. Dolgun kırmızı dudakları hafifçe büzüldü ve daha hızlı yürümeye başladı. Kalçaları diğer tüm öğretmenlerinkinden daha dar görünen elbisesini hışırdatıyordu. Arakasından koşturan Sophie, Dekan'ın geçidin camına düşen yansımasına bakıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemişti; annesinden bile güzeldi. Ölçüleri bir masal kitabından fırlamış gibiydi. Kiraz dudakları, parlak ve gür saçlarıyla sanki Dekan bir sayfaya çizilmiş de sonrasında canlanmıştı. Teni için ne kullanıyordu acaba? *Diken kökü bile gözenekleri bu kadar küçültemez*, diye düşündü Sophie, cama düşen kendi yansımasıyla bir kıyaslama yaparak.

Ama karşısında kel, dişsiz, sıgillerle kaplı hali belirdi.

Dehşet içinde kalan Sophie'nin nefesi kesildi ve gözlerini kapadı. *Hayır... Ben İyiyim... Ben artık İyiyim...*

Tekrar gözünü açtığı anda karşısında yine pürüzsüz teniyle her zamanki yüzü duruyordu.

“Sophie?”

Kalbi hızla çarparken dönüp baktığında Dekan'ın geçidin sonunda durmuş çatık kaşlarıyla kendisini beklediğini gördü.

Aceleyle koşturarak ona yetişti. Bu esnada başka kızlar da yollarına çıkmış tezahürat yapıyorlardı.

“Tedros’a ölüm!”

“Prense ölüm!”

“Şey... siz Tedros’u öldürmekten bahsederken,” dedi Sophie, kaygıyla; “kastettiğiniz... yani... onu *be-be-ben* öldürmeyeceğim... ya da herhangi bir... *Kötülük* yapmayacağım, değil mi?”

“Geçmişinde yaptıklarını göz önünde bulundurursak, ben bu işi hevesle yapacağını sanmıştım,” dedi Dekan.

Sophie alnında biriken terleri sildi. “Ben sadece, şey... çok ürkütücü bir namım olduğunu biliyorum... Ama artık değiştim, anlıyorsunuz ya.”

“Öyle mi?” Dekan ona manalı bir bakış attı. “Galeride bir savaşa liderlik etmeye gayet hazır görünüyordun.”

“Yani, insan lider imajına gölge düşürmemeli,” dedi Sophie, boncuk boncuk terleyerek. “Ama işin aslı, benim cadılık günlerim geride kaldı. Bu yüzden belki de *halen* Kötü olan birileri Tedros’u öldürse daha iyi olur. Mesela, Hester ya da Anadil, ikisi de nefret dolu kötülerdir.”

“Çocuk senin yegâne arkadaşını *çalmak* istiyor ve sen onunla kapışmaktan korkuyor musun?”

Sophie yavaşça başını kaldırıp Kahramanlık Kulesi’nin girişinde sırtıtmakta olan Dekan’a baktı.

“Belki de ne uğruna savaştığını bilmiyorsundur.”

Kapılar sihirli bir şekilde açıldı ve Sophie adeta dondu kaldı.

Beş kat yukarı uzanan kalabalık merdivenin her iki yanındaki duvarlar Sophie ile Agatha’nın gülümseyen dev portreleriyle süslenmiş, parlak yıldızlardan çelenklerle taçlandırılmış ve üstlerine de mavi bir yazıyla şu ifade yazılmıştı:

Daha İyi Bir Dünya Umudu

Eski Kahramanlık Kulesi'nin deri, kolonya kokusu ve hayvan postu kokularının yerini mavi cam merdivenden ve mermer sütunlardan aşağı sarkan çiçek salkımları, derse giden öğrencilere yapraklar yağdıran mavi renkli gül ağaçları almıştı. Yere dökülen gül yapraklarını, en alttaki sarmaşıklar süpürüp topluyordu. Sophie merdivenlerden yukarı Dekan'ı takip ederken kızlar hemen sola geçip tek sıra oldular ve onlara yol vererek gülümsemeler eşliğinde geçişlerine tanıklık ettiler. Spiral korkulukların arasından Sophie bir sürü mavi kelebeğin bir kattan diğerine uçuştüğünü, aşağı inen kızları eğlendirmek için hep beraber çeşitli resimler -bir kuş, bir peri, bir kuğu, vb.- oluşturdıklarını gördü. Dekan onlara şöyle bir bakış atınca hepsi birden ciyaklayarak elbisesine geri döndüler.

Dekan üçüncü kata çıktı ve Sophie de peşinden giderek pek hareketli bir koridora daldı. Duvarlarda Sonsuz ve Hiç kızları yan yana dizilmiş, verilen ödevi yerine getirmek için *Öğrencinin Gözden Geçirilmiş Orman Tarihi* kitabındaki kanlı bir sahneyi izliyorlardı. Başlarının üstünde uzun yatakhane duvarları boyunca uzanan süslerde cennet gibi bir kızlar okulu tasviri vardı. Sophie ile Agatha'nın tanrısallaştırılmış suretlerinin önünde kızlar, oğlan kölelerinin başında duruyorlardı.

Reena her birine elinde haşlanmış yumurta ve kızarmış çavdar ekmeğiyle koştururken, Arachne çikolatalı süt dolu fincanlar uzatıyordu. Köşede bir grup kız ellerinde obualar, kemanlar ve trompetlerle pratik yapıyordu ancak Sophie hangilerinin Hiç, hangilerinin Sonsuz olduğunu seçemiyordu çünkü hepsinin saç baş birbirine girmişti, makyaj desen zaten yoktu. Mer-

divenin başındaki basamaklarda dikilen Mona ile Millicent, merdivenlerdeki pembe güllerin üzerini parlak bir maviyle boyama işini yeni bitirmişlerdi ve tahta kılıçlarla dövüşen iki kızın üzerine boya damlıyordu. Kiko elindeki parşömenleri saçarak yanlarından geçti. “Bu gece Kitap Kulübü toplantısı var! Kitap Kulübü toplantısına gelin!” Fakat kısa süre içinde yüksek sesle bir şarkı provası yapan Giselle ve Flavia tarafından sesi bastırıldı. Her tarafta kapılar açılıp kapanıyor ve karşılama töreninden dönen kızlar aceleyle odalarına dönüp sonrasında derse gitmek üzere ellerinde kitaplarıyla dışarı fırlıyorlardı. Hiç kimse terli yüzlerden ve koltuk altlarından rahatsız olmuyordu.

Sophie eski okulları düşündü. Hiçler derse gidebilmek için birbirlerini ezer, Sonsuzlar saatlerce hazırlanır da hazırlanırlardı. Okullar arasında, okul içinde korkunç bir rekabet halindeydi herkes. Şimdiyse tüm o ter kokusuna ve hırpaniliğe rağmen hep birlikteydiler, mutluydular. Görünürde bir tane bile oğlan yoktu.

“Agatha bunu nasıl istemez?” dedi.

“Bazıları değişime her zaman direnir,” dedi yanı başındaki Dekan. “Agatha bir prenses ve hâlâ bir prense ihtiyacı olduğuna inanıyor. Bu hayalin gücünü sen iyi bilirsin.”

Sophie prens hayallerine harcadığı onca umudu, onca enerjiyi, onca zamanı düşündü. Soylu bir yakışıklının onu alıp beyaz şatosuna götüreceği ve sonsuz saadete kavuşturacağı düşüncesini anımsadı. Okul Müdürü onları kaçırmadan evvel Agatha kendisiyle bu konuda acımasızca alay ederdi. “Sanki kas yığını bu tanrı seni *anlayacak* da,” diye onu azarlardı Agatha. “İkimiz birlikte çok daha mutlu oluruz.” Söylediklerinin şaka olduğunu düşünmesi için her zamanki gibi domuz sesi çıkarırdı. Ama Sophie bu sözlerinde ciddi olduğunu bilirdi. Agatha, Sonsuz Mutluluk için ikisinin her zaman yeterli olduğunu düşünmüştü.

Peki ama şimdi, arkadaşı büyüye mi kapılmıştı? Agatha bir zamanlar dalga geçtiği hayalin ta kendisine mi inanmaya başlamıştı?

Sophie'nin midesi kasıldı. Agatha'yla o yer mi değiştirmişti?

"Onu görmek istiyor," dedi Sophie, yumuşak bir sesle.

Dekan'ın yüz hatları gerildi ve kızlar yanlarından gelip geçerken Sophie'yi merdivenlerin arkasına çekti. "Eğer Agatha onu öperse, her şeyi kaybederiz."

"Onu asla öpmez; hele ki bu beni kaybetmek anlamına geliyorken."

"Onu *diledi*, Sophie," diye ısrar etti Dekan, Sophie'yi tutup iyice kendine çekerek. "Dilekler ruhun özüdür. İnkâr etmeye kalkarsan, daha da güçlenirler."

Sophie'nin bir anda içi buz kesti.

Öne doğru eğilen Dekan, Sophie'nin yanaklarını ellerinin arasına aldı. "O senin tanıdığın kız değil, Sophie. Yüreğine bir diken batmış durumda. Ve bunun *çıkarılması gerek*."

Sophie, başını Dekan'ın omzuna yasladı. "Ben sadece arkadaşımı geri istiyorum," diye fısıldadı.

"Alacaksın; prensi ölünce." Dekan onun saçlarını okşadı. "Her zaman birlikte olacaksınız. Bir daha asla aranızda bir oğlan giremeyecek."

Sophie'nin gözleri doldu. Sonsuza dek Dekan'ın kollarında saklanmak istiyordu. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin."

"Onları birbirinden uzak tut," dedi Dekan, aniden kendini geri çekerek. "Tedros'un bizimle savaşmasını sağla. Savaş başladığında sen ve ordun hazır olacaksınız."

"Ama ben... Ben savaşmak istemiyorum," diye kekeledi Sophie, cildinde gerçekten siğiller varmış gibi bir yanma hissederek. "Ben... Ben artık İyi olmak istiyorum."

“Arkadaşının prensini öpmesine izin mi vereceksin?” diye sordu Dekan, ona öfkeyle bakarak. “Hiçbir önemi olmayan bir dünyada sıradan bir hayata mı mahkûm ettireceksin kendini?” Sophie’nin yakınına sokuldu. “Arkadaşsız... sevgisiz... unutulmuş bir hayata mı?”

Sophie hiçbir şey diyemedi.

“Annenin sonu da böyle olmamış mıydı?” diye sordu Dekan, kendini geri çekmeden. Dudakları Sophie’nin kulağını dağlıyordu. “Peki, ne oldu *ona*?”

Sophie’de renk menk kalmamıştı.

O an bir el onun elini tutunca Sophie şaşkınlıkla ciyakladı.

“Merak etmeyin!” diye şakıdı Beatrix, Sophie’yi çekeleyerek götürürken. “Ona odasını, üniformasını ve programını göstereyim!” Koluyla Sophie’yi sardı ve onu koridorun ilerisine doğru çekti. “Bir zamanlar bir *oğlan* uğruna kavga ettiğimize inanabiliyor musun?”

Nutku tutulan Sophie dönüp, duvar süsünün önünde dikilmiş ve çocuğuna gülümseyen bir annenin yüz ifadesini takınmış olan Dekan’a baktı. Dekan koridorun karanlığına karışırken Sophie’nin gördüğü son şey, Dekan’ın parlak yeşil gözlerinin, duvar resminde prensiz bir dünyanın üzerinde taçlandırılmış kendi gözlerine karışmasıydı.

En iyi arkadaşının bir daha ona asla ihanet etmeyeceği bir dünyaydı orası.

Sophie dişlerini gıcırdattı.

Agatha, Tedros’u öpmediği sürece bir şansları vardı.

Agatha şaşkın bir sessizlikle küvetin kenarına oturdu ve bir sabun kalıbını yere düşürdü. Tek düşünebildiği, böyle bir dilek dilemeseydi şu an nerede olacaktıydı.

Annesi öğle yemeğini hazırlıyor olurdu. Sarımsaklı ciğer ve tencereden yükselen koku kırık camlardan içeri giren kül kokulu rüzgârınkine karışırdı. Yatağında uzanmış, öğleden sonraki dersten önce dilbilgisi ödevini tamamlamaya çalışıyor olurdu. Bir köşeye kıvrılmış yatan Orakçı ona tıslardı ama bir önceki günden daha az. Agatha tabağını sıyrırken otların hışırtısını, alçak sesli mırıldanmayı duyardı ve sundurmadan gelen camdan topukluların tıkırtısını... “Okula gidelim mi?” derdi Sophie. Siyah ve pembe paltolarıyla sınıftaki ahır gibi kokan çocuklar hakkında şakalar yaparak tepeden aşağı inerlerdi. “Bırakalım da bizimle evlenmeye çalışsınlar,” derdi Sophie ve gülerdi. Zira bir zamanlar bu gerçekti. Onlar birbirlerine sahiplerdi ve bir daha başkasına ihtiyaçları olmayacaktı.

“Bunu nasıl mahvedebildim?” dedi, sesi çatallaşarak. Karşısındaki üç kıza baktı. “Onu nasıl dileyebildim?”

“Çünkü sen bir prensessin, Agatha.” Hester’ın yüzü ilk defa yumuşamıştı. “Ne kadar direnirsen diren... İstedğin şey bir prenstir.”

Agatha boğazındaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı. Başını kaldırıp Anadil’e baktı. Hester’ın yanında oturmuş başını öne doğru sallıyordu. Dot’un da onaylamasını bekledi.

Dot bir şey demedi.

İki cadı ona ters ters baktılar.

“Off! Peki, *tamam!*” dedi Dot, yıldız şeklinde bir kerevizi kemirirken. “Tekrar Kötülük Okulu’na dönmem ve şişko olmam ve hiç arkadaşım olmaması anlamına gelse bile, *tamam!*”

Agatha başını iki yana salladı. “Bakın, sadece Sophie’nin beni affetmesi yeterli ve sonra her şey...”

“Seni *affetmek* mi?” diye gıkladı Hester. “Sadık Agatha’sı, bir zamanlar *onun* olan çocuğa gönül verecek... ve sen Uzak

Ormanlı Cadı'nın *affetmesini* mi bekliyorsun? Lütfen ama. Sophie için için seni paramparça etmek istiyor.”

“Anlamıyorsunuz,” dedi Agatha, hararetle. “Sophie değişti... O artık İyi.”

Anadil'in sıçanları bile buna güldü. “O bir Hiç, Agatha,” dedi Dot. “Onu ne kadar seversen sev, onu değiştirmek için ne kadar uğraşırsan uğraş, Sophie'nin sonu Kötülük ve yalnızlık olacak.”

“Sınıf başkanı da olamayacak, ayrıca,” diye homurdandı Hester.

Anadil, Agatha'nın önünde dizlerinin üstüne çöktü. “Sophie adına dileyeceğin dilek asla gönülden olmayacak, Agatha. Çünkü sen ve Sophie kendi dünyanızda asla mutlu olmayacaksınız.” Bir defalık da olsa Anadil'in kırmızı gözleri insansı bir ifadeyle bakıyordu. “Senin sonun hep prensini dilemek ve buraya dönmek olacak. Sophie de hep cadı olarak kalacak, senle onu ayırmaya çalışacak... ta ki sen Tedros'u öpene dek.” Soğuk, beyaz eli Agatha'nın bileğini tuttu. “Görmüyor musun? Senin dileğin *haklıydı*.”

Agatha küvetin üzerinde sessizce oturuyordu. Sanki yepyeni bir bilmeceyle karşı karşıyaydı. Bir kez daha, sadece Okul Müdürü cevabı biliyordu. Bu defa Sophie onunla gelemezdi.

“Tedros'u yalnız başıma görmem gerek,” dedi, alçak sesle.

Dot başıyla onayladı. “Kaderinin onunla birlikte olup olmadığını öğrenmenin tek yolu bu.”

“Ya değilse?” diye sordu Agatha, o sırada prensinden nefret etmesinin tüm sebeplerini düşünerek. “Ya hâlâ Sophie'yle birlikte eve dönmek istiyorsam?”

“O zaman sana yardım ederiz,” dedi Anadil.

Agatha, Sophie'nin Sader'm çalışma odasındaki soğuk ve

ölümcül yüzünü düşündü. “İyi de Sophie’nin kulağına gitmeden onu nasıl görebilirim? *Aynı* odada kalıyoruz.”

“Bize bırak,” dedi Hester, kızıl-siyah saçlarının uçlarını çiğneyerek. “Ama bu gece olması şart. Bu derslere bir gün daha dayanamam.”

Agatha tuhaf bir rahatlık duygusuna kapıldı. Sanki şiddetli bir fırtınaya tutulmuşken birden güneş açmıştı. Bunca şeyin ardından Tedros’u görecekti. Ne yaşanmış olursa olsun, sonrasında umut olacaktı. Mutluluğa giden bir yol. Yapılmış bir seçim.

Küvette kamburu çıkmış halde otururken aniden dikkatini yerdeki yıldız biçimli sabun kalıbı çekti. Sonra da başını kaldırıp Dot’un elindeki yıldız biçimli salatalığa baktı.

“Çikolatadan daha kolay olduğunu sanma,” diyerek iç geçiren Dot, başka bir sabun kalıbını şalgama dönüştürdü. “İlk başta bir süre boyunca her şey peynire dönüşüyordu...” Tam o anda Anadil, Dot’un ağzını kapattı.

Kızlar, kocaman açılmış gözleriyle duvardaki delikten içeri giren mavi bir kelebeğe bakan Anadil’in baktığı şeyi fark ettiler.

Agatha homurdandı. “Bu sadece bir keleb...”

Hester parmağından çıkardığı kıvılcımlarla onu susturdu ve Agatha acıyla ofladı. Dövmeli cadı ona ters ters baktı ve kırmızı kırmızı ışıldayan parmağıyla havaya dumandan sözcükler çizdi:

Bizi dinliyor.

Agatha başını iki yana salladı, akli karışmıştı.

Hester’la Anadil parmaklarıyla geri saymaya başladılar: 5... 4... 3... 2...

Banyo kapısı açıldı ve bir kafa içeri girdi.

“Demek buradasın, Agatha,” dedi Dekan, havadaki kelebek elbisesinin desenine geri dönerken. “Dersin beş dakika sonra

başlıyor ve sen daha üniformanı bile giymemişsin. İlk gün için hiç de iyi bir başlangıç değil.”

Hester ve Anadil’e karanlık bir bakış attı. Sonra gözleri arkalarındaki duvarda açılmış deliğe kaydı. Delik anında kendi kendini doldurdu ve tamir etti.

“Okul malına zarar vermek gayet *erkeklerle özgü* bir davranış biçimidir,” dedi iki cadiya, buz gibi bir sesle. Sonra Dot’a onaylayarak gülümsedi. “Size kadın gibi davranmayı öğrenmek adına oda arkadaşınızı örnek almanızı tavsiye ediyorum. Ya da kim bilir? Şato, *oğlanlara* öğrettiği dersin aynısını size de öğretmeye kalkabilir.”

Hester’la Anadil başlarını gergin bir tavırla öne eğdiler ve bu, Agatha’nın Dekan’dan daha da çekinmesine neden oldu. Karşılama töreni sırasında Dekan’ın onların konuştuklarını duymaya çalıştığı yönündeki tuhaf hissini hatırladı.

Mavi bir kelebek Sophie’nin omzuna konmuştu.

Agatha nefesini tuttu. Ormandaki kelebek... Çiçekhattı’ndaki...

Dekan en başından beri onları buraya yönlendirmişti.

Ve her konuşulanı kelimesi kelimesine duymuştu.

“Gidelim mi, canım?” Dekan uzun, sivri tırnaklı elleriyle Agatha’ya kapıyı açtı.

İyice gerilen Agatha onun peşinden dışarı çıktı ancak gözlerini aynadan ayırmıyordu ve son anda Hester’ın aynadaki yansımasının, kara kaşlarını çatarak ağzını sessizce oynattığını gördü.

“Bu gece.”

Affedilmeyen

“İlk sınavına geç kalacağız!” dedi Beatrix, elinde kitap dolu iki çantayla kapıdan içeri çatık kaşlarla bakarak.

Sophie kıpırdamadı, Agatha’ya ters ters bakıyordu.

“Şimdi de burada *kal-*mak mı istiyorsun?” dedi Sophie. Okul üniforması içinde minik yatağına tünemişti, başının tepesinde kristal bir taç parıldıyordu. “Burada kalmak *Kötülük* demiştin.”

Arkası dönük halde duran Agatha, duvardaki tabloya bakıyordu. Bir zamanlar prenses-

lerini öpen yiğit prenslerin anlatıldığı pembe tonlardaki bu resim artık Agatha'nın gerçek boyuttaki bir resmine dönüşmüştü. Mavi ışıklar altında Sophie'yi öperek hayata döndürüyordu. *Onu sadece göreceğim. Onu seçmiyorum. Onu sadece... göreceğim.*

"Peki ya Tedros'u görmene ne demeli?" diye çıktı Sophie, Dekan'ın uyarısını hatırlayarak. "*Prensini* görmek konusu ne olacak?"

Agatha cevap vermedi.

"Eee?" diye onu zorladı Sophie.

Agatha ona döndü. Soluk tenli uzuvları üniformasından dışarı fırlamıştı, tacı saçlarından kayıyordu. "Hâlâ buradayım işte, değil mi?"

Sophie yüksek sesle nefes verdi, Dekan'ın yankılanan sesi giderek azalıyordu. Okul Müdürü gibi Dekan da onların dostluğunu tam anlayamamıştı. Agatha asla Tedros'a gitmezdi. İkisi birlikte neler neler yaşamışlardı.

"Beni affettin mi?" diye sordu Agatha, Sophie'nin sessizliğine şaşırarak.

Sophie başını kaldırdı, gülümseyerek cevap vermeye hazırlandı. Ama birden Sophie karşısında Agatha'yı görmez oldu.

Tek gördüğü, bir oğlanı dileyen bir kızdı. Onu sırtından bıçaklamış bir kız. Sonsuz Mutluluklarını mahvetmiş bir kız.

İçindeki eski bir şüphe ateşi alevlendi.

Onu affet, diye düşündü Sophie, bu düşünceyle savaşıyor.

Ama kasları geriliyordu... Yumrukları sıkılıyordu...

İyiler affeder!

Fakat şu an kalbinde bir cadının öfkesi vardı!

Sophie birden yerinden fırladı ve Agatha'ya sarılarak onun tacını yerinden oynattı. "Ah Aggie, seni affediyorum! Her şey için seni affediyorum! Asla ona gitmeyeceğini biliyorum!"

Agatha kıpkırmızı kesilerek gözlerini kaçırdı. “Bu kahrolasica şey de neyin nesi?” diye homurdandı Agatha, bir şekilde ağzına kadar giren bir taç yüzünden.

“E Başkanlık taçlarınız herhalde!” diye karşılık verdi Beatrix, ayağını sabırsızca yere vurarak. “Giderken sen Sonsuzların en iyisiydin ve Sophie de Hiçlerin en iyisiydi.”

“Ama artık aynı taraftayız,” dedi Sophie, neşeyle. Agatha’nın elini tuttu.

Agatha avcunun terlemeye başladığını hissetti ve elini çekerek Beatrix’ten kitap çantasını aldı.

“Yine de, sıralamalarda sıfırdan başlayacaksınız,” dedi Beatrix. “Tabii eğer ilk sınavınıza yetiştirebilirsiniz.”

Sophie, Beatrix’in kel kafasını takip ederken geri dönüp Agatha’ya baktı. Agatha elindeki çantada bulunan kitapları inceliyordu:

Erkekler: Vahşi Irk

Erkeksiz Mutluluk

Prensesler İçin Prenssizlik Kılavuzu

“Yeni okulumuza hazır mısınız?” diye sordu Sophie, eliyle karpıyı tutarken.

Agatha başını kaldırdı ve ona gülümsemek için kendini elinden geldiğince zorladı.

Profesör Anemone her zamanki havalı tavırlarından eser olmaksızın, Anti-güzelleşme dersi için mavi şekerlemelerle kaplı sınıfına girerken Agatha’ya ters ters baktı. Yan yana nizamlı bir biçimde oturmuş yirmi kız dikkat kesildiler.

“Bu hafta bir prensin prensesinden *beklediği* her şeyi çirkinleştirmeye devam edeceğiz,” dedi Profesör Anemone; parlak sarı elbisesi ışıltılı mücevherlerden, tüylü büstiyerlerden, yuka-

rı doğru yükselen saç süslemelerinden yoksundu. Sınıf da eski güzelleşme malzemelerinden yoksundu. Eskiden burada olan antika aynalı tuvalet masaları, en çok gelişme gösteren öğrencilerin önceki ve sonraki hallerini gösteren portreleri ve raflar dolusu makyaj malzemesi artık yoktu. Şimdi sadece beyaz şekerlemeden sıralar, meyan kökünden bir yazı tahtası ve Sophie'nin gülümseyen yüzü ile içinde *Güzellik Zihindedir!* yazan, şekerlemeden bir konuşma balonunun yer aldığı mavi duvarlar vardı.

"Hatırlayacak olursak," diye homurdandı Profesör Anemone, Agatha'ya bir kez daha suçlayıcı bir bakış atarak; "ilk önce diyetleri içimizdeki vebalar olarak belirleyerek güzellik unsuru olmaktan çıkarmış ve kızları canları ne çekerse yemeye teşvik etmiştik... Hatta şeker bile."

Agatha öksürdü. Profesör Anemone şekerden o kadar tiksindirdi ki bir zamanlar şeker yediği için Agatha'ya iki hafta bulaşık yıkama cezası vermişti. Yine de Sonsuz kızları bu suratsızlıktan etkilenmiş görünmüyorlardı. Hatta Agatha, Reena'nın şekerlemeden sırasında birkaç eksik yer fark etmişti ve bu dolgun hallerinin sırrı birden çözülmüş oldu.

"İkinci olarak saçları güzellik unsuru olmaktan çıkarmış ve prenslerin uzun, parıltılı buklelere olan düşkünlüğüne karşı bayrak açmıştık," diye devam etti öğretmen. "Bunun yerine her kızın denemeler yapmasını ve doğru bulduğu saç stilini kullanmasını savunuyoruz."

Agatha, öğretmenin Giselle'in mavi kirpi saçlarını, Beatrix'in dazlak kafasını ve Millicent'in keçe gibi olmuş pis kızıl saçlarını yüzünü buruşturarak izlediğini gördü. Profesör Anemone'un eski sınıfı bir zamanlar bu saçları mükemmelleştirmek için aylarca uğraşmıştı.

"Üçüncü olarak da sadece erkekleri etkilemek için uydurul-

muş ataerkil bir tuzak olan makyajı güzellik unsuru olmaktan çıkardık,” diye devam eden öğretmen, karşısındaki yıkanmamış yüzler denizine, gururla taşınan pasaklılığa ve yüzlerini boyamalarına izin verilmiş iki yaşında çocuklar gibi merakla makyaj yapmaya çalışmış Hiçlere tiksinererek bakıyordu. “Bugün de dördüncü üniteye geçiyoruz.” Yazı tahtasına döndü ve parmağının bir hareketiyle kelimeler tahtada belirdi.

PEMBEYİ ANTI-GÜZELLEŞTİRME

Son kelimeyi yazarken tırnakları tahtaya sürttü ve kızlar elleriyle kulaklarını kapattılar. “Dün gece yaptığınız okumalardan yola çıkarak söyleyin bakalım,” diye homurdandı öğretmen; “pembenin yok edilmesi için üç sebep nedir?”

Agatha kaşlarını çatı. Profesör Anemone pembeye *tapardı*.

“Evet, Beatrix,” dedi öğretmen çünkü Beatrix sıkışmış gibi kolunu sallayıp duruyordu.

“Çünkü pembe zayıflık, çaresizlik ve endişeyle ilişkilendirilen bir renktir. Fakat Profesör Anemone...”

“Diğer sebep, Dot?”

“Çünkü pembe mavinin zıddıdır. Gücün ve huzurun rengi olan maviyi kızlara hiçbir seçenek vermeden erkekler kendilerine ayırmıştır,” diye cevap verdi Dot. Sonsuz arkadaşları birer beşlik çakarak tebrik ettiler onu. Hester ise ona sapanla bir parça şekerleme fırlattı ve Dot çılgıncı bastı.

“Profesör Anemone!” diye araya girdi Beatrix.

“Sen sıranı savdın Beatrix! Arachne, son sebep nedir?”

“Çünkü pembe bir yaranın etrafındaki enfeksiyonun işaretidir. Ayrıca göz nezlesi olduğumuzda gözümüz pembeleşir ve...”

“Derse gelmeden önce okuma ödevini yapmak için bir uyarı olarak say bunu, Arachne,” diye çıkıştı Profesör Anemone ve alçak sesle ekledi: “ve Hiçlerle Sonsuzların neden aynı okulda olmaması gerektiği sorusunun cevabı kabul et. NE VAR, BE-ATRIX?”

“Profesör Anemone, niye üzerinizde pembe var?”

Profesör Anemone onun baktığı yere odaklanınca gür sarı saçlarında kalp şeklinde pembe bir toka olduğunu fark etti. Yanakları kıpkırmızı oldu, neredeyse patlayacaktı.

Sonra pencerenin kenarında mavi bir kelebek gördü.

“Yok canım! Öyle mi?” Parmağıyla tokayı sihirli bir şekilde maviye dönüştürdü. “İnsan orta yaşlara gelince hafiften renk körü olabiliyor. Evet, şimdi herkes anti-güzellik için hangi adımları attığınızı anlatan günlük yazma ödevlerini versin.”

Kızların arasında dolaşarak ödevleri topladı, uçup giden kelebeğin ardından pis pis baktı. Muhtemelen kelebek sadece işitiyor ama ardını göremiyordu. Agatha bir zamanlar, Dekan bu işlere elini atmadan evvel Sophie’nin en sevdiği pembe elbisesiyle aynı renk olan mavi duvarları inceledi. Agatha pembe-yi hiç sevmezdi (ona bebek kusmuğunu hatırlatırdı) ama niye Profesör Anemone sınıfını istediği gibi dekore edemiyordu ki?

Yan sırada oturan Sophie’ye baktı. Mavi şekerlemeden yapılmış duvarlardaki resmine iştahla bakıyordu. Şeker alerjisinin tedavisi meşhur olmaktı demek ki.

“Aggie, ne düşündüm biliyor musun?” dedi Sophie, ona dönerek. “Sence neden Tedros seni görmeye çalışmadı?”

“Ne?”

“Sabahtan beri buradasın. Pencereye dayanan bir Romeo olmadı. Ne de başka bir girişim var. Sana bir *not* bile göndermedi.”

Agatha gerildi. “Bir önemi yok nasılsa, öyle değil mi?” dedi ve öğretmeni dinliyormuş gibi yaptı.

“*Onu görmeye çalışmamak için bir nedenin daha oldu bana kalırsa,*” diyerek iç geçiren Sophie sınıf başkanlığı tacını ovalamaya koyuldu. “Hatta bunu denemeni istemiyor dahi olabilir; kim bilir! Her neyse, ilk üç dersimiz ortak, sonra programlarımız değişiyor. Dekan bizi niye ayırdı acaba? Aynı orman grubunda olduğumuzu bile sanmıyorum.”

Agatha pencereden dışarı, sislerin örttüğü Yarı Yol Köprüsü’ne bakarken Sophie’nin sesini duymaz oldu. Az önce Sophie’nin söylediği şeye takılmıştı aklı.

Tedros neden beni görmeye çalışmadı?

Mavi bir toka sırasının üstüne ve oradan da yere düştü. Eğilip almaya davrandığı anda elini bir el tuttu. “Clarissa acımasızdır,” diye tısladı Profesör Anemone, kulağına. “Sophie ya da Tedros’la sonunu derhal kesinleştirmelisin.”

Tam o anda sustu çünkü sınıf kapısı açıldı ve köpek Pollux içeri girdi. Daha doğrusu nasıl kullanacağını bilmediği açık olan bir antilobun gövdesi üzerine oturtulmuş kafası girdi.

“Özür dilerim, geciktim,” dedi, burnunu havaya kaldırarak. “Daha agresif bir pembe temizliği yapılması konusunda Dekan’la özel bir görüşme yaptık. Aslına bakılırsa, dördüncü kat halısının tüyleri arasında pembe bir iplik buldum ve anında imha ettim.”

Agatha’yla Sophie birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar çünkü ikisi de şüphesiz aynı şeyi düşünüyorlardı. İki kafalı bir köpeğin bir yarısı olarak Pollux, ortak bedenlerini kullanma savaşını, Kötülük Okulu’nda öğretmenlik yapan kardeşi Castor karşısında sık sık kaybediyordu. Castor katı bir erkek köpekti, bu yüzden Agatha onun erkek yarısıyla birlikte şatodan atılmasına şaşırmamıştı. Fakat şu ana kadar çok emindi. Pollux da...

“Erkek mi yoksa?” diye fısıldadı arkasındaki Hester’a.

Hester, Pollux’un zayıf çenesine, seyrek tüylü kürküne ve pembe burun deliklerine baktı. “Bence onun içinde, halıdaki pembe kadar erkeklik kalmış.”

“Sevgili Profesör Anemone,” dedi Pollux, cırlak cırlak. “Galiba bu sabah bir pembe toka talihsizliği yaşanmış. Eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız, bugünün sınavını *ben* üstlenebilirim?”

Profesör Anemone ona ters ters baktı. “Senin pembe burnunu ne yapacağız o zaman?”

Pollux tokat yemiş gibi bakakaldı. “Bu... Bu benim elimde olan bir şey değil.”

“İstediğim sınavı seçmek halen elimde kalan *tek* özgürlüğüm olduğuna göre,” dedi Profesör Anemone, öğrencilere dönerek; “bugünün sınavı...”

Kapı yeniden açıldı. “GENE NE VAR?”

Dekan sıcak bir gülümsemeyle içeri girdi. “Sınıf başkanlarımızın ilk günü olduğu için Emma, belki de sınavlarını *benim* seçmem daha uygun olur?”

Profesör Anemone bozuk bir şekilde homurdandı ve ekşi şekerlemeden masasına kendini bırakıverdi.

“Pollux, canım,” dedi Dekan, Profesör Anemone’un masasının önünden zarif bir edayla süzülerek; “sınıf başkanlarımıza sıralamaları neye göre belirlediğimizi hatırlatır mısın, lütfen.”

“Elbette Sayın Dekan,” dedi Pollux. “Kızlar Okulu’ndaki tüm öğrenciler sınıf içi imtihanlarla birinciden sonuncuya kadar sıralanacak. Her sınıfta 20 öğrenci olduğu düşünüldüğünde, en iyi performans gösteren 1. sırada, en kötü de 20. sırada olacak. Bu sıralamalar Lider, Takipçi ya da Dönüşen olarak sınıflandırılmanızı sağlayacak. Son gruptaki kızlar dönüşüm geçirerek hayvana ya da bitkiye dönüşecekler.”

Öğrenciler aralarında mırıldanmaya başladılar. Belki de İyilerin ve Kötülerin olmadığı bu dünyada bazılarının sonunun yine de bir kertenkele ya da eğrelti otu olacağını unutmuşlardı.

“Yeni ve iyileştirilmiş bir okulumuz olduğu düşünüldüğünde,” diye devam etti Pollux; “Dekanımız sıralamaları başlatmak için üçüncü yılın başlangıcını beklemeyi uygun görmüştür. Bu sebeple sizlere sıralamalarınızı ivedilikle ciddiye almanızı öneririm.”

“Pollux, belki de,” diye araya girdi Dekan, sırtı Profesör Anemone’un yüzüne dönük halde masanın üzerine otururken; “kızların sıralamalar hakkında düşünmeleri için bunun iyi bir an olmasının bir nedeni daha vardır, ha?”

“Hazırlık Odası,” diye mırıldandı Agatha, bir zamanlar sıralamada en üst sırada yer alan kıza ödül olarak verilen bakım odasını hatırlayarak.

Hester başını iki yana salladı. “Yandı, bitti, kül oldu. Anti-güzelleşme hareketinin bir parçası.”

“Elbette Sayın Dekan,” dedi Pollux. “Bildiğiniz üzere kapıların ardındaki ormanda pis kokulu ve kılıksız prensler toplanmış, bizlerden birini öldürmek üzere hazır bekliyorlar. Bugün sınıf başkanlarımızın da katılımıyla prenslerin girişimlerini sıklaştıracaklarından şüphe yok. Şatomuzdaki efsunlar şu ana dek prensleri uzak tutmayı başardıysa da, yetersiz kalmalarına karşı hazırlıklı olmalıyız. Bu sebeple, bu geceden başlayarak günün sonunda en düşük sıralamayı alacak iki öğrenci gün batımından şafağa kadar orman kapısında nöbet tutacak.”

Etrafındaki kızlar bir anda hareketlenmeye başlayınca Agatha yüzünü buruşturdu. Geçen yıl İyilik ve Kötülük Okulu’nda başarısız olmak demek, karşı taraf için gardiyan olmak anlamına geliyordu. Bu sene oğlanlara karşı derslerinde başarısız olan kızlar, o oğlanlar tarafından boğazlanacaktı. Al sana ‘yeni ve iyileştirilmiş’.

“İlk sınavın adı Affedilmeyen,” dedi Dekan. “Yaklaşan savaşta birbirinizi koruyabilmeniz için erkeklerin çekiciliğine direnmeyi öğrenmeniz gerek. Her biriniz bir zamanlar hisler beslediğiniz geçmişinizden bir oğlanın hayaletiyle karşılaşacaksınız. Onu, affetmek isteseniz bile, acımasızca bıçaklamanız gerek. Artık o *düşmanınız* ve sizi de aynı şekilde görüyor. Onu ne kadar vahşice öldürürseniz, sıralama puanınız o kadar yüksek olur.”

Agatha gerilmişti. O ve Sophie aynı oğlanla karşılaşacaklardı.

Önce Beatrix geldi. Dekan sivri turnaklarından birini onun kalbine doğrulttu ve bir bıçakla deşer gibi Beatrix’in kalbinden mavi bir duman öbeği çıkardı. Duman bir hayalete dönüştü ve Beatrix’in bedeninden dışarı aktı. Bir zamanlar onu baloya davet eden iri kıyım, gri gözlü Sonsuz oğlanı Chaddick, önünde tek dizinin üstüne çökmüş, çarpıcı bir gülümsemeyle ona bir gül uzatıyordu.

Beatrix ışıldayan parmağını bir bıçak gibi gölgenin içine soktu ve onu yok etti.

“Bu kız uzun bir yol kat etti, öyle değil mi?” diye alay etti Anadil, cebinden kafalarını çıkarmış sıçanlarına bakarak.

Profesör Anemone öfkeyle tepiniyordu. “Evelyn, bu sınav zalimce, fena ve anti-güzelleşmeyle en ufak bir alakası yok,” diye çıkıştı ve masasından kalktı. “Bu sebeple sana tavsiyem...”

Olduğu yerde kalakaldı çünkü masasından sihirli biçimde çıkıveren şekerden pençeler onu omuzlarından yakalayarak şatodan dışarı atmaya hazırlandı.

“Nedir bana tavsiyen?” diye sordu Dekan.

Profesör Anemone, hırıltılı bir ses tonuyla, “Devam etmen,” demesiyle, şekerden pençeler masaya geri döndü.

Kızlar açıkça Dekan’dan yana tavır alarak şamatayla sıralarını beklemeye devam ettiler. Bu arada Hester da Agatha’ya *sana söylemiştim* der gibi baktı.

Daha fazla öğrenci kalplerindeki mavi hayaleti öldürürken -Kiko kızıl saçlı Tristan'ı hallederken zorlandı, Giselle esmer Nicholas'ın kendini boğmasını sağlayan saç örgüleri çıkarmasını sağladı, Dot şansar suratlı Hort'un sadece bir sivilce çıkarmasına neden olarak onu bombaladı- Agatha'nın düşünceleri de Tedros'a döndü. Bunu geç bela kabullenebiliyordu ama Sophie haklıydı. Onu görmek isteseydi, prensi bir yolunu bulup gelirdi. Ya Agatha onun gönderdiği notu almadıysa? Ya da Dekan engellediyse? Yine de bu gece cadıların yaptığı plana uymalı mıydı?

Agatha çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. *Delirdim mi ben?* Neredeyse hiç tanımadığı bir oğlan uğruna en iyi arkadaşının hayatını tehlikeye atıyordu. Odalarında, barıştıklarından dolayı çok rahatlamış görünen Sophie'nin aydınlanmış yüzünü düşündü. Bu, Sonsuzlar ve Hiçlerle ilgili bir mesele değildi. Bu, bir prensle bir cadının arasındaki bir savaş filanı da değildi. Bu, onunla ve Sophie'yle ilgiliydi. Birbirlerinin hayatlarını affetmek için çabılıyor, dostluklarını kurtarmak için mücadele ediyorlardı.

Agatha bu ironiyi fark edince yüzünü buruşturdu. Sophie'nin öğrenirken neredeyse hayatını kaybettiği o dersi unutmuştu.

Prensi bir hayaldi. Asıl gerçek olan, en iyi arkadaşıydı.

Agatha derin bir nefes aldı. "Sophie?"

"Hı?" dedi Sophie, gizlice iki Sonsuz kızı imza verirken.

"Beni affettiğine emin misin?"

Sophie başını kaldırıp dikkatle ve samimiyetle ona baktı. "Aggie, sen dileğini geri aldın. Benim tek istediğim buydu." Uzandı ve arkadaşının bileğini tuttu. "Buraya bir şans ver sadece, olur mu?"

Agatha, Sophie'nin umut dolu gözlerine baktı; bu okuldaki

diğer kızlarda gördüğü bir umuttu bu. “Oğlanlardan sonra da yaşam var,” dedi Sophie, başındaki taç kadar muhteşem bir gülümsemeyle. “Göreceksin.”

İlk defa Agatha bu düşüncenin kendine hâkim olmasına müsaade etti.

“Sıradaki Sophie,” dedi Pollux, hemen arkasından.

Sophie dönüp baktığında tüm sınıfın gözlerinin üzerinde olduğunu gördü.

“Biz de mi sınava giriyoruz?” diye sordu Sophie, hayretle. “Hazırlık Odası ne zaman açılıyor?”

Pollux antilop toynağıyla onu öne doğru itmeden evvel Sophie kuralları bile güç bela öğrenebildi.

“Onu çarçabuk öldür!” diye tısladı Agatha. “Bu gece o prenslerin yakınlarında olamazsın!”

“Ama ben kimseyi öldürmek istemiyorum!” diye sızlandı Sophie, Pollux onu masasında öfkeyle oturan Profesör Anemone’un önünden geçirirken.

Sophie sakinleşmeye çalışarak Dekan’ın önünde yerini aldı. Tek yapması gereken, bir hayaleti öldürmekti ve Agatha’yla birlikte güvende olacaklardı, en azından bu gece.

Cadı artık yok.

Sophie başını öne doğru salladı, arkadaşının kendisi yerine dilediği oğlanla karşılaşmaya hazırlandı.

Cadı artık yok.

Dekan; uzun, altın yaldızlı tırnağını kaldırdı ve Sophie’nin göğsünden uzun uzun mavi dumanlar çekip çıkarmaya başladı.

Sophie gururla doluydu. “Dediğim gibi ben %100 İyi...”

Sözünü bitiremeden, Sophie’nin göğsü bir anda acıyla kasıldı ve kızcağız iki büklüm oldu. “Aman tanrım!”

Agatha ayağa fırladı. “İyi misin?”

Fakat o sırada arkadaşının göğsünden kan kırmızı bir duman çıkıyordu ve Sophie acı içinde kıvranmaktaydı. Korku dolu gözlerle Agatha'ya baktı, içindeki dumanlar dışarı dökülüyordu. "Aggie... yardım... et..."

Agatha bulunduğu yerden fırladı ama artık çok geçti.

Sophie bir çığlık attı ve kalbinden kırmızı bir ışık saçıldı.

Sınıftakiler şok içinde irkildiler. Agatha donup kalmıştı.

Sophie'nin bedeninden dışarı bir hayaletin kafası çıkıyordu.

Fakat bu Tedros değildi.

Dev gibi, kapkara bir zebaniydi. Yarı insan yarı kurttu. Şeytan gibi kırmızı gözleri vardı ve pençelerini Sophie'nin göğsünden dışarı çıkarırken dumandan salyalar akıtıyordu. Sophie nefes alamıyor, bir sene önce onu öldürdüğünden beri kâbuslarından eksik olmayan zebaniye bakıyordu; zebani şimdi kendi ruhundan doğmuştu.

Hayalet, Sophie'nin bedeninden adım adım çıktı, bıçak gibi keskin pençelerinin üzerine indi ve iki kılılı bacağıının üstünde dikildi. Başını öne eğmişti, burun delikleri kocaman açılmıştı.

Sonra gözlerini kaldırıp sınıfa baktı ve hırladı.

Kızların arasına dalarak dehşetle bakan yüzlerini incelemeye başladı. Birini arıyordu. Her seferinde aradığını bulamayarak öfkeyle hırladı, hırladı, hırladı... Derken, birden durdu.

Yavaşça Agatha'ya döndü ve gülümseyerek kanlı dişlerini gösterdi.

"Hayır!" diye çığlığı bastı Sophie.

Zebani sınıfın diğer ucundan sıçradığı gibi Agatha'nın sırasının üstüne atladı ve nefret dolu bir kükremeyle pençelerini ona doğru savurdu. Sonra tek bir hareketle Sophie'nin kalbine geri dönerek şeytani ışığını söndürdü.

Sophie o anda bayıldı ve yere yığıldı.

Kimse kımıldamıyordu. Agatha'nın göğsü öyle kuvvetli inip kalkıyordu ki korkudan önünü göremez olmuştu. Sonra kendini toparladı ve zebaninin korkunç pembe yara izleri açarak göğsüne sihirli bir şekilde yazdığı şeyi fark etti.

AFFEDİLMEYEN

Yara izleri mide bulandırıcı, şapırtılı bir ses çıkararak büzüldü ve teninden yok oldu.

Agatha titreyen ellerle iyileşmiş göğsüne dokundu ve yavaşça başını kaldırdı.

Dizlerinin üstüne çökmüş olan Profesör Anemone, Sophie'yi kollarının arasına almıştı ve ışıldayan parmak ucuyla onu nazikçe uyandırıyor. Öğretmeni, onu sandalyesine götürürken Sophie kesik kesik nefes alıyor ve öğretmenin ellerinin arasında yaprak gibi titriyordu. Yerine otururken "Ben yapmadım..." diyebilirdi güç bela, zar zor duyulan bir sesle. "Ben değildim..."

"Hişş. Agatha senin asla ona saldırmayacağını bilir, tatlım. O anın heyecanı ile ruhun sadece onu bir oğlan sandı," diye teskin etti onu Dekan, onun ve Agatha'nın omuzlarını sıvazlayarak. "Yine de harika bir performanstı; her ne kadar dikkatsiz olsa da." Duraksadı ve sınıfa gülümsedi. "Sıra kimde?"

Profesör Anemone, Dekan'a tiksinti dolu bir bakış attı ve sınıftan çıktı.

Sırasında oturan Sophie, en az Agatha kadar şiddetli titriyordu ve ikisi de birbirlerine bakamıyorlardı. Ürken öğrenciler sırayla çıkıp hayaletlerini zorlukla öldürürken, Agatha sınıfın geri kalanının Dekan'ın açıklamasına güveniyormuşçasına ve

Agatha da kendileri gibi düşünmeliymişçesine kendisine delici bakışlar attığını gördü.

Sophie gözyaşlarının arasından ona baktı. “Aggie, ona inanıyorsun, değil mi? Seni affettim, yemin ederim.”

Fakat Agatha’nın gözleri tuvalette takındığı uğursuz yüz ifadesinin aynıysa kendisine bakan Hester’daydı.

“Lütfen, Hikâyecî’yi alalım sadece,” dedi Sophie, sesi titreyerek.

Agatha yavaşça ona doğru döndü.

“İkimiz de dileğimizi yürekten dileyeceğiz, öyle değil mi?” diye yalvardı Sophie. “Eve gitmek istediğini söylüyordun.”

Agatha’nın içi hiçbir şekilde rahatlamamıştı. Sadece artık çok geç olduğuna dair giderek derinleşen bir korku hissediyordu.

“Agatha,” dedi bir ses.

Agatha gözlerini kaldırıp bakınca pencereye yaslanmış Dekan’ı gördü.

“Bir tek sen kaldın, canım.”

Agatha bu gibi anlarda zaman mefhumunu yitiriyordu, bir yerden diğerine ne ara vardığını bilemiyordu. Şimdi de kendini bir anda Dekan’ın önünde buldu. Ne yapacağını bilemez haldeydi ve korkuyordu. Göğsü yanıp kavruluyordu, sanki zebaninin yazdığı mesaj teninin altına işlemiş ve içine bir dövme gibi kazınmıştı. İlk defa arkadaşına inanmasını söyleyen İyilerin seslerini duymadı. Bunun yerine okula dönmesinin ardında büyük bir yanlış olmadığını söyleyen cadıların seslerini duydu.

Çünkü sonuçta, masalına doğru bir son dilemişti.

Dekan, parmağını Agatha’ya doğrulttu ve içinden o kadar büyük bir güçle duman çıkarmaya başladı ki Agatha geriye

doğru sendeledi. Yukarı doğru yükselen mavi dumanlar havada asılı duran bir bulut gibi kümelendi, hayalet ortaya çıkmak üzereydi...

Sonra duman bulutu karardı.

Dekan'ın gözleri kocaman açıldı. Fırtına bulutları kadar yoğun olan duman bir hortum gibi dönmeye başladı. Daha hızlı, daha hızlı döndü ve kapkara bir sis halini aldı. Agatha geriye doğru sendeledi. "Neler oluy..."

Hortumun içinden bir şimşek patladı ve kara rüzgâr dönüş merkezinden sapıp kızları yere çaldıktan sonra Dekan'ı da ekşi şekerden masaya yapıştırdı. Şekerden sınıfı dolaşan rüzgâr tüm kelekleri Dekan'ın masasından kaldırıp camdan dışarı bir top güllesi gibi fırlattı. Öfkeyle kuduran ve uluyan kara hortum kapıyı menteşelerinden söktü ve kızları duvara dayadı ancak bir tek Agatha'ya dokunmadı. Sophie onu kurtarmak için Agatha'ya doğru sürünmeye çalışıyordu ama rüzgâr onu odanın diğer tarafına, bir duvara savurdu. Son bir güç patlamasıyla da Agatha'yı kaldırdı ve onu çılglık çılgılığa bir halde bulutunun içine hapsedti.

Nefesi kesilen, deli gibi dönen Agatha, siyah rüzgâr duvarlarından başka bir şey görmüyor ve hissetmiyor, yükseldikçe yükseliyordu. Sınıfa dair hiçbir şey göremiyordu. Rüzgâr onu korkunç bir güçle duvardan duvara çarpıyordu, başkanlık tacını kafasından söküp almıştı, korkunç uğultular giderek artıyordu ve adeta kulaklarını deliyordu. Sonunda, rüzgâr bir anda dindi ve Agatha kendini karanlığın içinde buluverdi.

Etrafını saran kara duvarlar kalınlaşmaya, şekil almaya ve aydınlanmaya başlayarak dört tarafında aynı hayaletimsi gölgeleri ortaya çıkardılar: Maskeler... Dev gümüş maskeler belirliyordu karşısında.

Tedros'un yakıcı mavi gözleri her bir maskenin ardından parıldıyor, dört bir yandan ona bakıyordu.

"Bu gece," diye gürledi çınlayan sesi. "Köprüyü geç."

Karşısında küçücük kalan Agatha, zorlukla konuşabildi. "Ama-ama..."

Tedros ortadan kayboldu. Kara rüzgâr yeniden Agatha'nın göğsüne doldu ve onu sessiz sınıfa geri döndürdü.

Darmadağın olmuş kızlar yavaşça başlarını kaldırıp rüzgârın altını üstüne getirdiği sınıfa baktılar. Profesör Anemone, Profesör Dovey ve Leydi Lesso ise kapının eşiğinden hayretler içinde içeriye bakıyorlardı. Kapı sihirli bir şekilde kapandı.

"Kimdi o?" diye sordu Dekan, sendeleyerek ayağa kalkarken. Rüzgârla savrulup dağılmış haldeydi. "Kimi gördün?"

Agatha'nın gözleri Dekan'ın kelebek melek kalmamış bomboş elbisesine ilişti. Görünüşe bakılırsa her şeyi duyamıyordu. Agatha meydan okuyan bir tavırla ona baktı.

Dekan'ın yüzüne yavaş yavaş alaycı bir gülümseme yayıldı ve Agatha'nın başının tepesinde kıvıl kıvıl kurtlar arasında bir '20' rakamı belirdi. "Sınavda tamamen başarısız olduğun için," dedi Dekan, sınıfın kalanına notlarını verirken kendi görünüşünü sihirle düzelterek. (Dot iğrenç kokan bir '19' rakamıyla mücadele etmek zorunda kalmıştı.) Dekan'ın kozaya benzeyen elbise dikişlerinden havalanan bin mavi kelebek uçuşup yeni bir desen oluşturdular.

Agatha yerine oturdu. Kızların taşsız başkanlarına şüphe dolu gözlerle baktıklarını fark etmişti. Bu esnada Hester'la Anadil aynı kaygılı ifadeleri taşıyor ve gözleriyle Agatha'nın dersten sonra sorularını cevaplamasını istiyorlardı.

"Tedros'u gördün, değil mi?" dedi yanı başından gelen titrek bir ses.

Agatha kımıldamadı.

“Aggie?” diye ciyakladı Sophie. “Tedros sana ne dedi?”

Agatha tereddütteydi. Sonra gözlerini yerden kaldırıp arkadaşının kanı çekilmiş yüzüne doğrulttu.

O an kalbi duracak gibi oldu.

Sophie’nin boynunda bir şey vardı. Tam yakasının altında.

Kara bir çıban.

“Aggie?” Sophie hafifçe kıpırdanınca yakası çıbanın üstünü kapattı. “Ne gördün?”

Agatha konuşmaya çalıştı ancak dudaklarından sadece bir vızıltı çıktı.

“Eee?” dedi Sophie, yüzünü karartarak.

Agatha titreyen ellerini ardına sakladı. “Sen... Sen ha-hak-haklıymışsın,” diye kekeleydi, utanmış gibi görünmeye çalışarak. “Bana... dedi ki, asla benim için g-g-gelmeyecekmiş.”

Sophie inanamayan gözlerle ona baktı. “Gerçekten... dedi mi bunu?”

Zümrüt gözleri yavaşça şüphe dolu bakan, bıçak gibi keskin disklere dönüştü. Agatha nefesini tuttu, Sophie’nin bakışlarının ruhunu delip içine girdiğini ve yalanına bir ilmik geçirip dışarı çıkaracağını hissetti.

“Ben sana ne dedim, Agatha?” Sophie hınçla nefes alıp veriyordu. Arkadaşının elini tuttu. “Oğlanların Kötü olduğunu söylemiştim sana.”

Agatha hayretler içinde ona bakıyordu.

“Merak etme, Aggie. Birlikte çalışırsak hiçbir şey bizi durduramaz,” dedi Sophie, sınıf başkanlığı tacı parıl parıl parlarken. “Kalemi ondan alacağız. Mutlu sonumuzu geri alacağız. Tıpkı son defasında olduğu gibi.”

Kalbi güm güm atan Agatha, Sophie’nin arkasında, uzakta

görünen Yarı Yol Köprüsü'ne baktı.

Bu defa, birlikte olmayacağını biliyordu.

“Bu gece mi?” Sophie ona umut dolu gülümsüyordu.

Agatha ise dehşetle gülümseyerek karşılık verdi. Kendi sesi yerine prensinin sesini duyuyordu.

“Bu gece.”

Belirtiler Tekrar Başladı

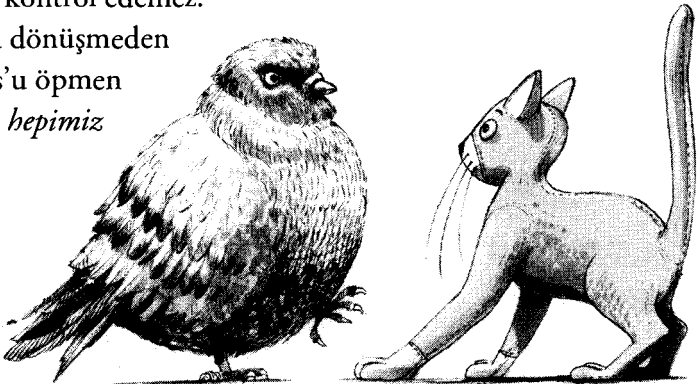
“Çıban ne kadar büyüktü?” Anadil, Onur Kulesi’nin merdivenlerinin arkasındaki gül ağaçları sıralanmış girintinin içinde diz çökmüştü. “Gördüğünden *emin* misin?”

Agatha başını öne doğru salladı ve ellerinin titremesine engel olabilmek için tırnaklarını yemeye başladı. “Beni affettiğini söylüyor. Eve dönmek istediğini söylüyor.”

“Artık çok geç.” Yanı başına çömelen Hester bir gülü ezdi. “Hatırlamıyor musun? Belirtiler bir kez başladı mı Sophie, Kötü yanını kontrol edemez.

O bir cadıya dönüşmeden evvel Tedros’u öpmen gerek, yoksa *hepimiz* ölürüz.”

Agatha,
Sophie’nin
kel, katil
bir cadı

olduğu hallerini hatırlayınca daha da şiddetli titremeye başladı; kurtları öldürmüş, kuleleri yıkmış, öğrencilere cehennemi yaşatmıştı. O zamanlar, Sophie'nin dönüşümünden önce kendini gösteren uyarılar vardı: kâbuslar, öfke patlamaları... ve çıkan ilk çıban. Bu defa Agatha belirtileri fark etmemişti ama aslında hepsi kendini göstermişti. Düğün zamanı, kâbuslar yüzünden Sophie'nin gözlerinde oluşan morluklar. Sader'ın ofisinde Agatha'yı cezalandırma maksatlı öfkeli çıkışı. Karşılama törenindeki karanlık gülümsemesi. Agatha arkadaşının değiştiğini düşünerek bunların hepsini görmezden gelmişti. Fakat Sophie onun bir prensi dilemesini affetmemişti ve asla da edemezdi.

Artık, prensi onun tek umuduydu.

“Ne kadar sürer?” Agatha başını kaldırıp Hester'a baktı. “Dönüşümün tamamlanması ne kadar sürer?”

“Zebani sadece bir uyarıydı,” dedi Hester, derin derin düşünerek. “Sophie henüz gerçek anlamda hiç kimseye bir zarar vermedi.”

“Öncelikle başka belirtiler daha olacak,” diyerek ona katıldı Anadil. “Ama Hester haklı. Sophie birine ya da bir nesneye zarar verene dek güvendeyiz.”

Dot gül şeklinde bir yer elması kemirerek içeri daldı. “Bu, Agatha'nın bu gece Kitap Kulübü'ne gelebileceği anlamına mı geliyor?”

“Agatha'nın hâlâ bu gece Tedros'u öpebileceği anlamına geliyor,” diye hırladı Hester, Agatha'yı kalabalık koridora doğru çekeleyerek. “Fakat biz normal davranmalıyız. Bu gece görüşeceklerini kimsenin bilmemesi gerek.”

“Bir saniye...” dedi Agatha.

“Hester, bir öpücük ve sonra yeniden İyi ile Kötü olarak eski günlerimize döneceğiz,” diye sırtıttı Anadil, arkadaşına sırtışarak.

“Hizmetkârlık Eğitimi, Ölüm Tuzakları ve kurtlu bulamaç...”

“Durun...” diye söz girecek oldu Agatha.

“Cehennem Odası’nın yeniden açıldığını görmek beni nasıl sevindirir, anlatamam,” diyerek Anadil’e gülümsedi Hester.

“İkiniz de dinleyin...”

“Kitap Kulübü’nde *Prensiz ama Muhteşem* adlı kitabı tartışıyoruz,” dedi Dot, arkalarından ağzı yer elmasıyla dolu halde yetismeye çalışırken. “Agatha bunu kaçırırsa çok üzülürüm.”

Agatha hışımla döndü. “Siz üçünüze laf anlatmak herhangi bir şekilde mümkün olabilir mi acaba?”

“Bu yüzden cadılar meclisi dört kişiden oluşmaz,” dedi Hester. “Tedros’u öpmen gerektiğini gösteren bir neden daha işte.”

“Ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum! Onu *nasıl* göreceğimi söylemedi!” diye bağırdı Agatha, kulak misafiri olmaya çalışan kelebekler var mı diye etrafı gözleriyle taradıktan sonra. Ardından sesini alçalttı. “Sadece köprüyü geçmem gerektiğini biliyorum.”

“Yarı Yol Köprüsü’nü mü?” diye sordu Anadil. “Yanlış duymadığından emin misin?”

“Belki de ‘köpük’ demek istemiştir,” dedi Dot, yanlarından geçen iki Sonsuz kızının selamını alırken. “Neresi var köpü... *aaayy!*” Birden elini mavi şalvarına attı çünkü Hester durup dururken onu yırtmıştı. “Niye yaptın şimdi bunu?”

“Aynı anda hem bir Sonsuz hem de bir Hiç olmaya çalıştığın için seni, sıksa salak,” diye tısladı Hester ve Agatha’ya döndü. “Dot haklı. ‘Köprü’ demiş olamaz.”

Agatha yüzünü buruşturdu. “İyi de bana söylediğ...”

“Ya bu bir tuzaksa?” diye araya girdi Dot, pantolonunun yırtılan parçasını ispanağa dönüştürerek.

Hester ve Anadil iki yandan ona dik dik baktılar.

“Bana bakın,” dedi Dot, saçlarını geriye atarak. “Benim ar-

tık kendime saygım var. Bu yüzden gerzek gibi davranmaya devam ederseniz, Reena'nın yanına taşınırım."

"Ne zeki kız, değil mi?" diye mırıldandı Anadil.

"İlham verici doğrusu! Şimdi, devam edelim," diye homurdanan Hester, yeniden Agatha'ya döndü. "Bu, Dekan'ın bir oyununu *olabilir*. Sınıf Başkanı bir prense özlem duyarken prensiz bir okul oluşturmak pek kolay olmaz, değil mi? Şu kadarını bil; seni onu görmeye çalışırken yakalayabilmek için Tedros'u çağırdı."

"Hmm, Büyük Umutlar Bağladıkları Kız'ın onları bir *oğlan* için terk etmeye çalıştığını öğrendiklerini düşünsene bir," diye hırladı Anadil, önlerinden geçen kızları keserek. "Seni güzelce soslayıp akşam yemeğinde servis ederler."

Agatha'nın kanı donmuştu. "Bu durumda yine de bu gece Tedros'u görmeye gidiyor muyum?"

Omzunun üstünden gözlerini kısarak bakan Hester, "Başka seçeneğin yok, öyle değil mi?" dedi, yumuşak bir sesle. "Gece *onunla* aynı odada uyuyabilir misin?"

Agatha dönüp baktığında, Sophie'nin yüzünde gergin bir ifadeyle kendisine doğru aceleyle koştuğunu gördü. Son derste yaşananlardan sonra yalnız kalmaktan korkarmış gibi bir hali vardı. Üç kelebek onun yanından geçerek hızla Agatha'ya ve cadılara doğru uçu.

"İyi ama o benim oda arkadaşım!" dedi Agatha, geriye dönerek. "O ya da Beatrix görmeden nasıl dışarı çıkarım?"

Hester'la Anadil çoktan uzaklaşmaya başlamışlardı ve ışıltayan parmaklarını dudaklarına götürdüler. Yaramaz sırtımlarla parmak uçlarından dumanlar çıkardılar ve kırmızı-yeşil renkte bulutlar Agatha'ya doğru süzülerek gelip iki kelimeye dönüştüler:

BAŞARISIZ OL

Kelebekler harflerin içinden geçip hepsini dağıttılar ve beyhude bir şekilde havada zikzaklar çizerek duyacak bir şeyler aradılar.

“Cadılar bize Hikâyeci’yi almakta yardım edecekler mi?” dedi Sophie, hemen arkasında biterek.

Agatha döndü ve neredeyse çığlığı basacaktı. Sophie yavru köpek desenli bir şalla boynunu örtmüştü.

“Kiko’nun,” diyerek iç geçirdi Sophie, huysuzca. “Ama burası buz gibi ve benim nasıl hemen soğuk aldığımı bilirsin, düşük yağ oranı filan yüzünden. Yine de boynum deli gibi kaşınıyor. Adi bir kumaştan olsa gerek.”

Agatha’nın kireç gibi bembeyaz bir yüzle şala baktığını fark etti. “Kendin sanki baş moda takipçisisin de,” diyerek kaşlarını çattı Sophie. “Eee? Bu gece için planımız nedir?”

Bacakları titreyen Agatha, kendi planına sadık kalmaya karar verdi. Cadılar haklıydı. Günün geri kalan sınavlarında başarısız olursa, başka belirtiler ortaya çıkmadan, prensinin yanma gidip güvende olabilirdi.

İkinci derste Hester ve Anadil başka sınıfta oldukları için, devamlı şalının üstünden boynunu kaşıyıp duran Sophie’nin yanında oturmak Agatha’yı daha da fazla korkutuyordu.

Tıpkı Profesör Anemone gibi Profesör Dovey de Dekan’ın gözetimi altındaydı ve onun varlığı eski İyilik Yapma dersi öğretmenin Agatha’ya yaklaşmasına engel teşkil ediyordu. Fakat Profesör Dovey, Agatha’nın aklından geçenin tam olarak ne olduğunu biliyor gibiydi çünkü sıralama sistemini yeniden ele alırken ona devamlı derin bakışlar atıyordu.

“Belki tekrarlamakta yarar vardır,” dedi yüksek sesle; “başarısız olan öğrenciler tek başlarına, öğretmenler olmadan orman kapısında nöbet tutacaklar.”

“Hepsi bunu *biliyor*, Clarissa,” diye sızlandı Dekan.

“Yani, ormanda tamamen *yalnız* olacaklar...”

“Clarissa!”

Profesör Dovey, Agatha’ya son bir kez kaygıyla bakıp devam etti.

Prencssiz Güç dersi, Profesör Dovey’nin eski dersi olan İyilik Yapma’nın aynısıydı. Tek farkı, balkabaklı şekerlemeden duvar üzerindeki yumuşak şekerden tabloda görülen Agatha’nın yüzü ve tepesindeki konuşma balonuydu: *Erkekler Doğuştan Köledir!*

Agatha bunu parçalamamak için kendini zor tuttu. En iyi arkadaşının cani bir cadıya dönüşüyor olması yetmiyor muydu? Şimdi de erkekleri köleleştirme konulu bir afişte mi yer alıyordu? Profesör Dovey de aynı iğrenme hissini paylaşıyor olmalıydı zira konuşurken Dekan’ın kasılan çenesini görmezden gelmişti.

“Bundan böyle bir oğlan, bir kızı hükmü altına alamayacak. Evet, kızlarda çoğu oğlanda olmayan bir şefkat ve duyarlılık vardır. Bu yüzden bazen oğlanlarla kızlar tamamen uyumsuz görünebilirler.”

Oturduğu karamel sandalyede Agatha, Sophie’ye kaçamak bakışlar atarak başka çıban çıkarıp çıkarmadığını ya da dişlerinin dökülüp dökülmediğini kontrol ediyordu. Fakat halen kaşınıyor olması dışında Sophie her zamanki gibi güzel ve tatlıydı. Agatha şalın altında başka çıbanlar var mı diye görmeye uğraşıyordu. Sophie onu yakaladı ve Agatha da burnunu karıştıırıyormuş numarası yaptı.

Sophie ona bir not uzattı. *Bu gece köprüyü kullanalım mı?*

Agatha belli belirsiz gülümsedi. Tedros’a ulaşabilmek için bu sınavda Sophie’ye çaktırmadan çuvallamalıydı.

“Oğlanlar hayatta kalabilmek için, duygular karşısında gücü baskın çıkarmayı öğrenirler,” diye devam etti Profesör Dovey.

“Bu yüzden bir kızda yumuşaklık ararlar. Yumuşaklığınızı sürdürerek hayatlarında ilk defa aciz kalmalarını sağladınız. Bir oğlanı anlamak, onu ehlileştirmek için en büyük umudunuzdur.”

“Ve köleleştirmek için de,” diye araya girdi Dekan. “Hepimizin bildiği gibi, oğlanlar dayaktan ve aç bırakılmaktan anlar.”

“Oğlanlar cesaretlendirilerek ve sağduyuyla harekete geçirilir, Evelyn,” diye karşı çıktı Profesör Dovey. “Ve bir prensesle prensin arasındaki gerçek sevgiye duyulan inançla.”

Dekan’ın pürüzsüz yanakları ve sınıf duvarları sarsıldı. “Clarissa, kızların ihtiyaç duydukları şey, o vahşi, iğrenç domuzlar olmadan mutlu olma hakkı.”

“Kızların ihtiyacı olan şey, oğlanları sevmeye değer kılmanın ne olduğunu öğrenme hakkıdır. Kızların ihtiyacı olan şey, kendi mutlu sonlarını seçme hakkıdır, Dekan’ın beğendiğini değil,” dedi Profesör Dovey, sesini yükselterek. “Kızların ihtiyacı olan şey, Dekan’ın neden hiçbir şekilde burada olmaması gerektiğini bilme hakkıdır!”

Dekan ayağa fırladı. Profesör Dovey’nin arkasındaki duvardan çıkan şekerden yapılmış kollar onu sınıftan öyle şiddetli bir şekilde dışarı fırlattı ki kapı arkasından güm diye kapandı ve tüm sıraların üzerine balkabağı parçaları saçıldı.

Agatha kireç gibi bembeyaz kesilmişti, yerinden kalkmamak için kendini zorluyordu. Etrafındaki kızlar dehşet içinde bakıyorlardı.

“Şimdi,” dedi Dekan, sınıfa dönerek. “Sınavımıza devam edelim mi?”

Kendi aralarında, Profesör Dovey’nin böylesine açık bir saygısızlık yaparak başına gelenleri hak ettiğini mırıldanan kızlar yerlerine oturdular. Agatha olanları umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu çünkü iyilik perisinin ondan her ne pahasına olursa olsun prensine ulaşmasını isteyeceğini biliyordu. Peki ama öğretme-

ni ne demek istemişti? Dekan Sader'ı *eskiden* mi tanıyordu?

Agatha birden yanı başındaki Sophie'yi fark etti. Elini olduğu gibi şalının üstüne atmış, çılgınca kaşınıyordu ve bütün olan biteni kaçırmıştı.

Agatha'nın teni bir ton daha beyazladı ve yeniden sınavda başarısız olmaya odaklandı.

Pekmezden yapılmış tavandan sihirli bir şekilde onlarca fasulye sırtığı çıkaran Dekan Sader, İnanç Uçuşu sınavı için her bir öğrencinin gözleri bağlı olarak bir fasulye sırtığının tepesine bırakılacağını ve diğer sırtıklara atlayıp aşağı inebilmek için de arkadaşlarının kendisine bağırarak yol göstereceğini açıkladı. Sırasına en çabuk dönen, en yüksek puanı alacaktı.

Beatrix sırtığa çıktığında bütün kızlar ona sırasına dönmesi için yardımcı oldular. Arachne ve Reena avazları çıktıkça bağırarak birbirlerine doğru yolu gösterdiler, tıpkı Millicent ve Mona gibi. Başka bir Kötülük nöbetinden korkan Sophie, Zebani olayından sonra Sophie'nin suyuna gitmeye özen gösteren sınıf arkadaşlarının bağırışlarına dikkatle uydu ve sınavı rekor sürede kazandı.

Yerine otururken elbisesinden tutam tutam dökülmüş saçları silkeledi. Başını kaldırdı ve Agatha'nın hastalığa tutulmuşçasına titrediğini gördü. "Çok kolay, Aggie; çocuk oyuncağı" dedi Sophie, daha fazla dökülen saç toplarken. "Benim yönlendirmelerimi dinle yeter, hemen inersin."

Aklı, kelleşmekte olan arkadaşının gizlediği çibanlarda ve diğer gelecek belirtilerde olan Agatha, sınavda başarısız olmaya hiç de odaklanamıyordu. Yine de aklı karışmış, duyamamış ve anlayamamış numarası yaparak sondan ikinci olmayı başardı ve Dekan'a güya hayal kırıklığıyla dolu yüz ifadesini göstermeyi ihmal etmedi. Dot kazayla pencereden dışarı savrulduğu için Agatha'yı geçerek sonuncu olmuştu.

“Ama o kadar da bağırdım!” diye sızlandı Sophie. Agatha’nın yanında koridorda yürükken bir yandan da boynunu kaşıyordu. “Aggie, bir sonraki sınavda başarılı olman gerek, yoksa bu gece nöbet tutacaksın!”

Agatha başını öne doğru saldı ve kendini zorlayarak endişeli görünmeye çalıştı. Sophie arkasını döndüğü anda eğildi ve şalının altına bakmaya çalıştı.

Sophie aniden geriye döndü ve Agatha hemen öne eğildi. “Kusura bakma, osuruk sıkıştırdı da.”

“En azından seviyemizi koruyalım!” diyerek çıkıştı ona Sophie.

Oğlanlara Karşı Savunma dersinde Hester ve Anadil, Agatha’yla konuşmaya pek hevesli görünüyordlardı ama derse geciktikleri için Agatha’dan uzakta kalmışlardı. Leydi Lesso ise Agatha’nın düşüncelerini okumuş gibiydi, çünkü eski Lanetler & Ölüm Tuzakları profesörü, Sophie içeri adımını atar atmaz kapıda dikilip menekşe gözlerini kısarak Sophie’yi tepeden tırnağa süzmüştü.

“Sivilcem filan mı çıktı benim?” diye mırıldanan Sophie, kaz tüyünden kalemini dişleyerek yerine oturdu ve donmuş sandalyesine oturur oturmaz havaya sıçradı. Kaşlarını çatarak yeniden oturdu ve tavandan sarkan şekerli buz parçalarına kadar Leydi Lesso’nun Kötülük Okulu’ndaki eski sınıfının taklidi olan soğuk akide şekerinden sınıfı gözleriyle taradı. Sonra, sanki bir tarafına bir şey olmuş gibi, Agatha’nın gözlerini kocaman açmış ona baktığını gördü. “Aggie, çok tuhaf davranıyorsun,” dedi Sophie, ısırıldığı kalemini ağzından çıkararak.

Agatha’nın nefes almaya ihtiyacı vardı.

Sophie’nin ön dişleri *kararmıştı*.

“Burası çok s-s-soğuk sadece...” diye kekeledi Agatha.

“Şu şala da ne garip bakıyorsun öyle,” dedi Sophie, başını öte yana çevirerek.

Agatha telaşla Hester ve Anadil'e dönünce, kızların ağızlarını oynatarak sessizce "Belirtiler! Belirtiler!" demeye çalıştıklarını gördü. Sophie'nin kendilerini izlediğini görünce hemen sinnek kovalıyormuş numarası yapmaya koyulmuşlardı. *Çıbanlar, dökülen saçlar, çürüyen dişler...* Cadı ortaya çıkmadan Tedros'u görebilecek miydi acaba?

Belki de Dekan, Profesör Dovey'nin dersinde gerekli mesajı verdiğine inanıyordu zira Leydi Lesso'nun dersine nezaret etmek üzere sınıfta bulunmuyordu. Bunun yerine Pollux'u göndermişti ve o da omzunda bir kelebekle arka sıralardan birine geçip oturmuş, burnunu çekip duruyor, tuhaf sesler çıkarıyordu; sanki varlığının altının çizilmesini bekliyordu.

Sıraların arasında topuklarını tıkırdatarak yürüyen Leydi Lesso, "Oğlanlar pislik, rezil yaratıklardır ve bu yüzden Hiç kızları onlarla *evlenmezler*," dedi ve Sonsuz kızlarına tiksinti dolu bakışlar fırlattı. "Ama onları öldürmeye gerek yoktur."

"Tabii, size saldırmadıkları sürece," dedi Pollux.

Leydi Lesso bir kokarca kokusu almışçasına gözlerini kaldırıp ona baktı, sonra yeniden indirdi. "Öldürmek, ister Sonsuz olun ister Hiç, ruhunuzu kalıcı olarak lekeler. Yalnızca tamamıyla kendinizi savunmak için öldürebilirsiniz veya Can Düşmanınızı öldürüp huzura kavuşabilirsiniz. Bunların hiçbirisi *bu okulda* tecrübe edeceğiniz durumlar değildir."

"Tabii, bir savaş çıkmadığı sürece demek istiyorsunuz," diye araya girdi Pollux.

"Belki de yeni bir kırım yapma zamanı gelmiştir," dedi Leydi Lesso, kime söylediğini belli etmeden.

Köpek bir daha söze girmede. Leydi Lesso yanından geçerken kaşlarını çatarak Agatha'ya kaygıyla baktı yine ve adeta başarısız olması için ne yapması gerektiğini öğrenebilsin diye onu

sınavda son sıralara koydu.

“Sınavınız Dönüşenler’e karşı savunma üzerine yapılacak. Oğlanların burayı işgal etmek için biçim değiştirmeye başvuracaklarına şüphe yok. Bu yüzden siz de aynısını yapmaya hazır olmalısınız,” dedi öğretmen, saç örgüsünü sıkılaştırarak. “Fakat şunu unutmayın; dönüşüm, hayatta kalmak için en derin içgüdülerimizi devreye sokmamıza imkân verir. Affedilmeyen Kötülük tarafından lekelenmişseniz, bu süreç sekteye uğrayabilir.” Menekşe gözleri Pollux’a odaklandı. “Savaştan çok rahat bahseden herkes için bir uyarı olsun bu.”

Dönüşen hayaletlerini mağlup etmek için her kız biçim değiştirerek bir hayvana dönüştü. Bundan bir sene önce orman grubu liderleri, zihinlerinde canlandırma yöntemiyle kendi seçtikleri bir hayvanın şeklini nasıl alabileceklerini öğretmişlerdi. Nispeten kolay bir büyü olduğundan Su ve Hava büyülerıyla birlikte birinci sınıfta öğretilirdi (tabii, biçim değiştirme, insanın giysilerinden sıyrılması gibi ek bir sıkıntı yaratıyordu). Görünüşe göre şimdiki sınav, erkek rakipleri alt etmek için *doğru* biçimi bulmaktı.

Bir engerekle karşı karşıya kalan yengeç biçimindeki Hester, çok kötü ısırıklar aldı ve sonunda Hester’in cevval fırvanın faresi, yılanı hakladı. Beatrix’in hantal pelikanı bir piranaya karşı savaşında pes etmek zorunda kaldı. Dot’un minik domuzcuğu ise üzerine gelen koçu gördüğü an tabanları yağladı. (“Ben oğlanların sevimli şeylerden hoşlandıklarını sanıyordum,” diye ciyakladı, kıyafetlerine doğru koşarken.)

Agatha bunlardan daha kötüsünü nasıl yapacağını bilemez halde kalakalmıştı. Bu sebeple Leydi Lesso kendi göğsünü yumruklayan bir ayıyı karşısına çıkardığında olduğu yerde öylece dikildi ve başını kaşımaya başladı. “Ben... şey... unuttum.”

“Biçim değiştirmeyi mi *unuttun*?” dedi Pollux, şüpheyle.

“Birinci yılının büyük bölümünü hamam böceği olarak geçirmiş bir kız mı söylüyor bunu?”

“Okurların kuş kadar beyni yok,” diyerek iç geçirdi Leydi Lesso, durumdan memnun olduğunu belli etmemeye çalışarak. “Kimse bu beceriksizlik seviyesine inemez, bundan eminim.”

“Galiba bu gece nöbetçiyim,” dedi Agatha, Sophie’nin yanına kendini bırakarak.

“A-a-ama bu Hikâyeci’yi alamayacağız demektir!” Sophie kireç gibi bembeyaz kesilmişti ve bu haliyle dişleri daha da siyah görünüyordu.

Agatha oturduğu sandalyeyi sıkıca kavradı.

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi Sophie, suratını asarak. “Normalde sen sınavlarda çok iyisin.” Yüzü birden aydınlandı. “Bir saniye! Ya ben de başarısız olursam, Aggie! O zaman seninle birlikte nöbet tutabilirim! Oğlanların okuluna girer ve eve döneriz!”

“Hayır!” diye bağırды Agatha. “Sophie, bu çok kötü bir...”

Fakat Sophie çoktan sınıfın ortasına fırlamış, sınavı kaybetmeye kararlı bir şekilde hoplayıp zıplıyordu. Agatha’nın yüzünü gören Leydi Lesso muhtemelen Sophie’nin planını anlamıştı çünkü karşısına rakip olarak şişko bir güvercin çıkardı. Sophie pembe bir kediye dönuştü ve güvercinin karşısında titremeye başladı.

“Ey kudretli canavar,” diye miyavladı Sophie, okul piyesinin seçmelerindeymiş gibi. “Ben sana rakip olamam!”

Agatha sınıfın diğer köşesindeki Hester’ın tedirgin bakışlarını yakaladı. Sophie bu gece onunla birlikte nöbet tutarsa, prensine nasıl kaçabilirdi?

“Bana merhamet et, zalim yaratık!” diye yakardı Sophie’nin kedisi, paytak paytak yürüyen güvercine. Dramatik bir biçimde patisiyle başını koruyan Sophie, üst üste yığılmış giysilerine doğru gitti, kendisini insan olarak hayal etti ve son sıradaki ye-

rini almaya hazırlandı.

Fakat hiçbir şey olmadı.

Sophie'nin kedisi kaşlarını çattı ve büyüü yeniden denedi fakat tek farkı, patilerinin artık daha tüylü olmasıydı. Güvercin havalandı ve kedinin başına kondu. Kızlar kıkır kıkır gülüyordu ama Sophie'nin gösteri sergilemedeki meziyetlerini iyi bilen Agatha gülmüyordu.

"Yapamıyorum," dedi Sophie, Leydi Lesso'ya. "Eski halime dönemiyorum."

"Konsantre ol!" dedi Leydi Lesso. Kızların kıkırtıları yuhalamalara dönüşüyordu.

Fakat gözleri açık da olsa kapalı da olsa Sophie, kendini insana döndüremiyordu. "Bu ben değilim..." diyebildi güçlkle. "Bir şey engel oluyor." Güvercin bu esnada üstüne işedi. "İmdaaaatt!" diye uludu Sophie ancak sınıftaki bağırışlar sesini bastırdı.

"Bu kadar aptallık yeter!" diye kükredi Leydi Lesso ve bu şamatayı durdurması için Sophie'ye bir büyü fırlattı.

Sophie'nin kedisi hiçbir değişim göstermeden ona öylece bakıyordu. Bu defa Sophie konuşmaya çalıştığında ağzından sadece miyav sesi duyuldu.

Kahkahalar kesildi.

Kıpkırmızı olan Leydi Lesso, Sophie'yi eski haline döndürmek için yeniden parmağını doğrulttu. Sophie daha yüksek sesle miyavladı. Leydi Lesso'nun gözleri kocaman açıldı ve öğretmen, Pollux'un omzundaki kelebeğe döndü. "Evelyn'i bul!"

Tam o sırada kapı açıldı ve Dekan, parmağını öne doğru uzatmış halde içeri daldı. Garip sözler mırıldanarak parmağını Sophie'ye doğrulttu ve o da yeniden insana dönüşmeye başladı. Fakat Agatha ve sınıfın geri kalanı tam anlamıyla rahatlayamadan dönüşüm süreci yarıda kesildi ve Sophie kediyle insan arası

bir biçimde kısıлып kaldı. Acı içinde tıslıyordu.

Leydi Lesso kireç gibi bembeyaz olmuştu. “Yanlış giden bir şeyler var.”

Parmağını ileri doğru uzatan Dekan daha hızlı mırıldanmaya başladı ancak Sophie’nin bedeni bir insandan kediye, bir kediten insana dönüşüp duruyordu.

“Evelyn, daha da kötü hale geliyor,” dedi Leydi Lesso, telaşla.

Dekan, parmağını daha büyük bir kararlılıkla Sophie’ye doğrulttu fakat Sophie’nin bedeni, her büyümeye çalıştığında yeniden küçülüyordu. Sophie’nin dönüşümleri hızlandıkça etrafına kıvılcımlar saçılıyor, arada sıkışıp kalan ruhu alevler içinde, biçimsiz bir buluta dönüşüyordu. Meraklı güvercin çok yakınına sokulunca bu pusun içinde kaybolup gitmişti.

Agatha’nın başı dönmeye başlamıştı. Arkadaşı çılgın bir şekilde biçim değiştirmeye devam ediyordu... ta ki sonunda Agatha, Sophie’nin içinde bir şeyin kazandığını görene dek. Alevlerin bulanıklığı arasında bir gölge belirginleşmeye başladı. Derisi buruş buruş ve hastalıklıydı; kara çibanlar irinle doluydu, kel kafası parlıyordu. Alevlerden yeniden doğuyordu!

Agatha dehşet içinde gözlerini kapadı.

Dekan, iki elini de ileri uzattı ve bir ışık topu fırlattı. Sophie duvara doğru uçu ve masanın arkasına düştü.

Agatha gözlerini yavaşça açtığı anda her tarafa ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Donmuş masanın üzerinden duman bulutları yükselirken, Agatha ve diğer kızlar yavaşça eğilip masanın ardına baktılar.

“Ben... ben bayılmış olmalıyım,” dedi Sophie, uzun kirpiklerini kırıştırarak. Yeniden giysilerinin içindeydi. “Tek hatırladığım eski halime dönmeye çalışmamdı. Bir şey beni engelliyordu.” Etrafına bakıp güvercini aradı. “Ama ona zarar

vermedim! Bu da akşama nöbetini kesinlikle benim tutacağım anlamına geliyor!”

Leydi Lesso dilini yutmuş gibi görünüyordu. “Bunun anlamı... bunun anlamı ruhunun... şeyyy...”

“Karşıt büyülerle çürümüş olduğu,” dedi Dekan. “Sizce de öyle değil mi, Leydi Lesso?”

Leydi Lesso gerildi; genellikle pek soğuk bakan gözlerinde tuhaf bir zayıflık vardı. *Korkmuş görünüyor*, diye düşündü Agatha, *hatta neredeyse... üzgün*. “Evet, tabii ki,” diye geveledi Leydi Lesso.

Agatha, öğretmeninin gözlerinin kendisine döndüğünü ve sonra da başka yöne baktığını fark etti.

“Ama yine de... başarısız oldum, değil mi?” dedi Sophie, umutla.

“Tam aksine, birinci geldin,” dedi Dekan, dönüp sınıftan çıkarken.

Sophie ağzını açıp itiraz edecek oldu fakat Leydi Lesso çabucak herkesin notunu verip, dersin bitişini işaret eden kelebekler sınıfa dalarken çıkıp gitti.

Kızlar, Dekan’ın Sophie’yi Lesso’nun beceriksizliğinin sonuçlarından kurtarmasının ne büyük şans olduğu hakkında kendi aralarında heyecanla konuşarak sınıftan çıkarılarken, Agatha yerinden kıpırdamadı. “Öğretmenler Dekan’ı kıskanıyorlar,” diye iç geçirdi Beatrix.

Kızların sınıftan çıkışı sırasında Agatha, sırtı kendisine dönük duran ve gergin bir şekilde eşyalarını toparlayan Sophie’yi izliyordu. Dekan’ın gelmesi gerçekten de büyük şanstı. Çünkü kızlar onun gördüğünü görmemişlerdi: Cadı yeniden doğmuştu, belirtilerin hepsi tamamlanmıştı. Dekan zamanında müdahale etmeseydi...

Tedros, diye geçirdi içinden Agatha, çaktırmadan kapıya doğru giderek. *Tedros'a ulaştım mı tamamdır...*

"Aggie, seninle nöbet tutamayacağım," dedi Sophie, arkasından. "Tedros'a gitmeyeceksin, değil mi?"

Agatha zınk diye durdu. "Ne? Niye böyle bir şey söyledin ki?"

"Çünkü bana devamlı bir cadıymışım gibi bakıp duruyorsun."

Agatha ona döndü ve donuk gözlerle yaklaşmaya başladı. Göğsüne ter bastığını, dizlerinin tutmadığını, az sonra bayılacak gibi olduğunu hissediyordu; tıpkı bir zamanlar Tedros'un kollarında bayıldığı gibi. Fakat prensinin yerine canı bir cadının kollarında bayılmak üzereyken, birden...

"Diş... dişlerin..." diye ağzından kaçırdı. "Şey... gayet normaler."

Sophie ona aptal aptal bakıyordu. "Dişlerim mi? Ne demek ist..." Cümlesini yarıda bıraktı ve yüz ifadesi bir anda katılaştı. "Agatha, o *mürekkepti*. Kalemimden sızmış olmalı. Ağzıma sokmuştum."

"Ama saçların," diye devam etti Agatha. "Döküldüğünü gördüm."

"Aptal fasulye sırtığına takıldılar!" diye bağırdı Sophie. "Sen de *benim* yeniden cadıya dönüştüğüme mi inandın? *Sana saldıracağı mı sandın?* Yaşadığımız onca şeyden sonra, ha?"

Agatha'nın ağzından sadece bir inleme çıktı.

"Bu gece sana güveniyorum, Aggie," dedi Sophie, yüzünde incinmiş bir ifadeyle. "Sen bana güvenmesen bile."

Sarkmış şalını çekiştirerek giden Sophie'yi izleyen Agatha, suçluluk duygusuyla oturduğu yere çöktü kaldı.

Ama sonra *çıbanı hatırladı*; kesinlikle gördüğünden emin olduğu o çıbanı... Hiçbir masum açıklaması olmayan çıbanı... Sophie giderken şalını boynundan çekip aldı ve Agatha da al-

tında ne olduğunu görmek için tam onu takip edecekti ki...

Omzuna inen bir el onu geri çekti.

“Lesso yalan söylüyor,” dedi Hester, kapıyı kapatıp yalnız kalmalarını sağlayarak. “Onu duydun. Sophie’nin ruhu Affedilemez Kötülük tarafından bozulmuş! Bu yüzden eski haline dönemedi! Bu yüzden içinden zebani çıktı! Bu her şeyi açıklıyor!”

“Ama... ama bu ne anlama geliyor ki?” diye sordu Agatha, kulak tırmalayıcı bir ses tonuyla.

“Bu defa değişimin kalıcı olduğu anlamına geliyor!” diye açıkladı Hester. “Sophie cadıya dönüştüğünde, eski haline asla dönemeyecek! İntikam almak istediğini söylemiştim sana!”

“Ama bunu kendin söyledin! Hiçbir şeye zarar vermedi ki! Üstelik belirtiler kötüye de gitmiyor.”

“Kesinlikle kötüye gidiyor. Dekan görmüyor sadece,” dedi Hester, başını diğer yöne çevirerek. “Bu gece Tedros’u öpmek zorundasın!”

Agatha başını iki yana salladı, Sophie’nin incinmiş yüzü hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu. “Yapamam. Ona gidemem, Hester. En iyi arkadaşıma güvenmek zorundayım.” Derin bir nefes vererek olduğu yere çöktü. “Muhtemelen çıban bile değildi. Paranoyaklık ettim, tıpkı saç ve dişleri konusunda olduğu gibi. *Hepimiz* yalnızca paranoy...”

Tam o anda Agatha, Hester’in nereye baktığına dikkat etti.

Hayalet güvercin, masanın arkasında duvara dayanmış yatıyordu.

Fakat artık bir hayalet değildi.

Şekerlemeden yapılmış zeminin üzerindeki ezilmiş cesedinden onlara doğru kan akıyordu.

Şüphe

“Bir cadıya dönüşüyor! Bir cadıya dönüşüyor ve bundan haberi yok!” dedi Agatha, Dot’la birlikte Merhamet Kulesi’nde aceleyle ilerlerken.

“Kesinlikle haberi var,” diye karşılık verdi Dot. “Masum numarası yapıyor. O aptal şah neden takıyor sanıyorsun?”

“Leydi Lesso’ya söylememiz gerek. O ne yapacağını bilir.”

“Hayır! Profesör Dovey’nin başına geleni gördün. Öğretmenleri tehlikeye atamayız!”

“Sophie evdeyken İyiydi, Dot!” diye bağırdı Agatha. “Mutluydu.”

“Onu mutlu görmek mi istiyor? O güvercine yaptığı şeyi sana yapana dek bekle!”

Neyse ki Agatha öğleden sonra

Sophie'yi görmeyecekti. Günün sınavları tamamlanmıştı ve orman gruplarına dek dersleri farklıydı. Sophie, Anadil ve Hester'la birlikte Dış Becerileri dersine giderken, Agatha da Dot'la beraber Kadın Kahramanlar Tarihi dersine koşturuyordu telaşla.

“Onunla tekrar yalnız kalamazsın!” dedi Dot, İyilik Salonu'na doluşan kızlar kalabalığına yaklaşırlarken. “Derslerden sonra Hester'ın odasına saklan!”

Agatha'nın gözünün önünde sadece güvercinin kocaman açılmış gözü ve kendisine doğru akan kanı vardı. Durup safir bir sütuna yaslanarak nefes almaya çalıştı. “Tüm bunların nedeni benim dileğim.”

“Hayır; bunların nedeni, geçen sefer yanlış sonu seçmiş olman.”

Agatha başını kaldırıp Dot'un parlak cam üzerindeki yansımasına baktı.

“Hester'ı duydun. Bu gece kalbinin gerçekten dilediği şeyi yapmak için son şansın,” dedi Dot. “Yoksa Sophie sonsuza dek bir cadı olacak.”

Agatha'nın boğazı düğümlendi, aklından geçen sözcükleri söylemeye çekiniyordu. “Peki ya... onu öpersem?”

“Sağ salim evine dönecek, tıpkı babasına söz verdiğin gibi. Cadı da içinde hapis kalacak.”

Agatha bir süreliğine hiçbir şey söylemedi. Sonunda ona döndü. “Bu gece nöbet görevinden nasıl kaçacağım? Diğer kız Dekan'a haber verecektir.”

“Emin misin?” Dot kolundan tuttu. “Gözde bir kızım ve sim kullanıyorum diye daha iyi bir öğrenci değilim.”

“Beraber mi... nöbet tutacağız?”

“Fark etmediysen söyleyeyim, her sınavda senden daha kötü

not aldım. Üstelik de başarmak için çabalamama rağmen!”

Agatha korku dolu gözlerle ona baktı. “Peki ama kaçsam bile ya oğlanların şatosuna giremezsem?”

“Gireceksin.”

Agatha kolundan tutan Dot’un diyemediği şeyi anlamıştı.

Çünkü hayatlarımız buna bağlı.

İyilik Salonu geçen seneki deniz kokusunu ve nemli havasını koruyordu. Mermer balo salonu, deniz dibine batmış bir katedral gibi, zümrüt yeşili küflerle ve mavi pas tabakalarıyla kaplıydı. Duvardaki mermer süsler Kötü Okul Müdürü’nün İyi kardeşine galip geldiği Büyük Savaş’ın tarihini anlatıyordu. Duvar süslerinin değiştirilmemesi, sıraların arasında bir yere oturan Agatha’yı şaşırtmıştı; oysa Dekan onları Okul Müdürü’nün ölümünü ya da oğlanların kovulmasını tasvir edecek şekilde baştan şekillendirebilirdi. Tarihin kendi bakış açısına göre yeniden ele alınmasını isterdi mutlaka.

Daha da tuhaf olan şuydu ki, tarih dersinin öğretmenini Dekan olmasına rağmen o derse gelmemiş ve Pollux’u okulun yarısının önünde tökezlemek zorunda bırakmıştı.

“Dekanımızın acil bir işi çıktı. Bu sebeple benim tavsiyem, çağlar boyu erkek vahşetini beraberce kapsamlı bir şekilde ele almak ve özellikle de geleneksel erkeksi özellikleri göstermeyenlerin gördükleri eziyetler üzerinde durmak olurdu.”

Pollux dudaklarını büzüştürdü. “Fakat Dekan bunun yerine her birinizin soyunuzu anlatmanızı uygun gördü.”

Agatha erkek okuluna girmenin yollarına odaklanmaya çalışsa da kendini kızların anlattıklarını dinlerken buldu. İyilik ve Kötülük Okulu’ndaki tüm öğrenciler masalarda yaşayan ailelerden geliyordu; Gavalton’dan kaçırılan iki Okur olan Agatha ve Sophie hariç. Agatha, Hester’in annesinin Hansel ile Gretel’i

öldürmeye çalışan merhum cadı olduğunu, Anadil'in büyükannesinin de küçük oğlanların kemiklerinden takı yapan meşhur Beyaz Cadı olduğunu hatırladı. Fakat Agatha şimdi Beatrix'in büyükannesinin Rumpelstiltskin'i tufaya düşüren kız olduğunu, Millicent'in Uyuyan Güzel'le prensinin torunlarının torunu olduğunu ve Kiko'nun da Peter Pan'deki Kayıp Çocuklardan biriyle bir deniz kızının çocuğu olduğunu öğrenmişti.

Sonsuz kızları genellikle hem annelerini hem de babalarını anarken, Hiçler sadece bir ebeveynden bahsediyor ya da hiçbirini söylemiyorlardı. Arachne'nin babası kraliçeleri soyan bir hırsızmış; Mona'nın yeşil tenli annesi Oz'u dehşete boğan meşhur cadıymış ve Dot'un babası da Can Düşmanı Robin Hood'u hiçbir zaman yakalayamayan Nottingham Şerifi'ymiş.

"Neden Hiçler iki ebeveynlerinden birden bahsetmiyorlar?" diye sordu Agatha, Dot yerine oturduktan sonra.

"Çünkü Kötüler sevgiden doğmazlar," dedi Dot, Reena'nın soylu ebeveynlerinin tanışmasını ballandıra ballandıra anlatmasını izlerken. "Bizler her türlü yanlış sebepten doğarız ve bunların hiçbirisi de bir aileyi bir arada tutmaya uygun değildir. Leydi Lesso, Kötü ailelerin karahindibalar gibi olduğunu söylerdi: 'kısa ömürlü ve zehirli.' Sanırım kişisel deneyimlerine dayanarak konuşuyordu. Bahse girerim Sophie'nin ailesi hepimizinkinden kötüdür."

"Ama Sophie'nin birbirini seven bir annesi ve babası vardı..." Agatha'nın sesi yavaşça kesildi.

"*En çok Stefan mağdur olmuştu,*" demişti annesi, Stefan'ın Sophie'nin annesiyle evlenmesinden bahsederken. Evliliği en başından beri mi mutsuzdu? Sophie de 'her türlü yanlış sebepten' mi doğmuştu? Agatha onun düşüncelerini okumuş gibi görünen Dot'a baktı.

“Okul Müdürü’nün onunla evlenmek istemesinin bir sebebi vardı,” diye uyardı.

Agatha, Okul Müdürü’nün sözlerini hatırladı... Çevresi kıp-kırmızı gözleriyle Sophie’yi karısı ilan ederken demişti ki:

“Sen asla İyi olamazsın, Sophie. Bu yüzden, benimsin.”

O anda Agatha, en iyi arkadaşının cadıya dönüşmesini düşünürken kaygılı bir şekilde içinden şunu geçiriyordu: Okul Müdürü haklı mıydı? Ve Dekan neden bunu göremiyordu?

“Demek istediğim, Dekan’ın saçmalıklarına insanlar nasıl inanır?” dedi Agatha, dikkatini başka bir konuya vermeye çalışarak. “Kadın krallıkları erkekler olmadan devam edemez. Nasıl... büyüyecekler?”

“Bizim hoşumuza giden kısım tam da bu zaten,” diyerek sırtıttı Dot. *“Kölelerle.”*

Dersin diğer yegâne önemli anı, karşılama töreninde dans eden Yara adlı kızın, tüm sabah boyunca derslere girmeyip sonrasında keyfine göre arz-ı endam etmesi gayet normal bir şeymiş gibi, uzun ince bacaklarıyla salınarak sınıfın ortasına kadar yürümesiydi.

“Soyunu anlatmaya ne dersin, Yara?” diye sordu Pollux, tiz sesiyle.

Yara tuhaf bir ses çıkarıp döndü ve yerine oturdu.

“Çingenelerdir kesin,” diye mırıldandı Pollux.

Agatha, Yara’nın güzel yüzüne, kızıl saçlarına ve çillerine bakarken hayatında hiç kendisine bu kadar yabancı ama bir yandan da bu kadar tanıdık gelen bir kızla karşılaşmadığını düşünüyordu.

“Okulun evcil hayvanı gibi kafasına göre giriyor çıkıyor,” diye fısıldadı Dot. “Çünkü dilsiz. Dekan onun için üzülüyor.”

Agatha yemekhanedeki öğle yemeğine katılmayarak, yağ-

murun çiselediği Onur Kulesi'nin çatısında Hester ve Anadil'le buluşmaya gitti. (Dot bir takım sosyal zorunluluklarından bahsederek onlara katılmayı reddetmişti.) Bir zamanlar Kral Arthur'un hikâyesinden sahneleri tasvir eden bir botanik bahçesinin bulunduğu bu çatıda şimdi o çalıdan heykeller yeniden şekillendirilmişti ve artık Kraliçe Guinevere'i anlatıyorlardı. Arthur'un karısı ve Tedros'un annesi olan bu kadın ikisini de terk etmiş ve bir daha hiç görülmemişti.

"Tedros'un bize saldırmak istemesine şaşmamak gerek," dedi Hester; zarif görünümlü kraliçenin resmedildiği sahnelere bakarken, bir yandan da ev yapımı bulamacını kaşıklıyordu.

"Dekan onun bir kahraman olduğunu nasıl düşünebilir?" diye sordu Agatha. "Oğlunu terk edip gitmiş bir kere kadın!"

"Tam aksine. Dekan, Guinevere'in kendisini erkek baskısından kurtardığını iddia ediyor," dedi Anadil; bir yandan da sıçanlarının, Tedros'un bir zamanlar öldürdüğü taştan bir yatağın kalıntıları olan minik sivri taş parçalarıyla birbirlerini yaralamalarını izliyordu. "Bir deri bir kemik bir şövalyeyle ta-kılmak üzere çekip gittiğinin hiç sözünü etmiyor."

Agatha, Guinevere'i bir azize gibi resmeden heykellere bakakalmıştı. "*Hikâyemizi başımızdan geçtiği şekliyle anlatmamızı beklemiyordun herhalde?*" demişti Sophie evlerinde oldukları günlerde. Her masal bir amaca hizmet etmesi için çarpıtılabilir-di. İyiler Kötüye dönüşebilirdi, Kötüler de İyilere; tıpkı bir sene önce okullar arasındaki savaşta olduğu gibi. Şu anda bile Sophie, İyi olduğuna yeminler ediyordu ama masallarındaki her şey Agatha'ya onun Kötü olduğunu söylüyordu.

"İki okul arasında kalkan yok. Sadece kapıların orada var," dedi Hester, Anadil'e. "Ama bu durumda bile Tedros'a doğru yüzemez çünkü balçıkta o şeyler yaşıyor."

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Agatha, onlara dönerek.

“Sırtları dikenli beyaz timsahlardan. Sadece kızlara saldırıyorlar,” dedi Anadil, sabırsızlıkla.

Agatha ormandaki bataklığı hatırladı. Dişi geyik, timsahlar tarafından parçalanırken, erkek geyiğe bir şey olmamıştı. Bataklığı geçmeye çalışmadığı için bir kez daha rahatlamıştı.

“Kanalizasyonu da kullanamaz çünkü kapalı,” dedi Hester. “Batı orman kapısını bile kullanamaz.”

“Köprüye çıkan boyut kapısı hâlâ burada mı?” diye sordu Agatha, çatıyı gözleriyle tarayarak.

Hester kaşlarını çatı. “Sana dedim ya, Tedros ‘köprü’ demiş *olamaz*.”

Tam o anda arkalarındaki kapı açıldı ve kelebekler çatıya doluştu ancak sadece yağmur altında giysileri ve yemekleri mahvolan kızların neşeyle çatıda piknik yapmanın ne kadar eğlenceli olduğundan bahsetmelerini duyabildiler.

Cam şato gölgelerle dolarken, Agatha gece için giderek daha fazla tedirgin olarak Dişi Becerileri dersine gitti. Fakat öğretmenlerin geri kalanının aksine Profesör Sheeba Sheeks, öğretmeye tenezzül dahi etmiyordu. Bir zamanlar korkulan bir Kötülük becerileri öğretmeni olan Profesör, şimdi kırmızı kadi-feden tuvaletiyle, her ikisi de çıbanlarla dolu koyu tenli yanaklarıyla rengârenk şekerlerden yapılmış sınıfın önünde dikiliyor, kelebek temalı ve yaldızlı bir kâğıda yazılmış bir mektubu elinde tutuyordu.

“Dekan beni ok-ok-okul...” derken tıkandı; “*tiyatrosunda* görevlendirmiş.” Arkasındaki duvara yaslandı. “Seçmeler 15’i akşamında yemekhanede başlayacak.”

“Gösteri nedir?” diye sordu Beatrix.

Fakat Profesör Sheeks cevap veremeyecek kadar sarsılmış haldeydi. Beti benzi atmış bir halde gözlerini kırpıştırarak lolipop şekerlerin parlak renklerine, Hiçlerle yan yana oturan Sonsuzlara ve sadece kızların rol aldığı bir piyesi yönetmesi gerektiğini yazan parlak kâğıda baktı. Dehşet içinde, “Şeytanın okulu!” dedi ve kızlara dersin sonuna kadar *Kadın Hileleri Sanatı* kitabını okuttu.

Diğer kızlar sayfaları çevirirken Agatha pencerede dışarıyı, Yarı Yol Koyu’nun üstüne çökmüş sisten kaleyi seyrediyordu. Sis öylesine kalındı ki ardında çakan şimşekleri güç bela görebiliyordu. Birkaç saat sonra kendi masalını bir kez daha ve sonsuza dek yazma şansını bulacaktı. Peki ama bunu gerçekten yapabilir miydi? Sophie’nin korkunç bir cadıya dönüşmesini engellemek uğruna bile olsa, sonsuza dek süreceğini bile bile Tedros’u öpebilecek miydi?

Agatha birden Arachne’nin sandalyesinin altına sıkışmış bir parşömen parçasını fark etti. İki kız bir önceki derste birbirlerine notlar gönderip durmuşlardı. Agatha postalının ucuyla parşömeni önüne çekti ve eline aldı. Her iki yazıyı da tanıyordu.

SOPHIE: Bir kızın Erkekler Okulu’na girmesinin yolu var mı?

BEATRIX: Hayır, tabii ki. Niye sordun?

SOPHIE: Sadece onun olmak istedin.

Agatha parşömeni buruşturdu. Sophie peşindeydi.

Son ders için aceleyle Mavi Orman’a giderken Agatha başının zonkladığını hissediyordu. Bir yandan hiçbir gidiş yolu olmayan bir okula nasıl gireceğini, bir yandan da Sophie’nin kendisini görmemesini nasıl sağlayacağını düşünüyordu. İyilik Galerisi’nin önünden geçerken aralık duran kapının ardında iki silüet fark etti. Bir tanesinin saçları kıızıldı.

“Sana iki hafta süre verdim,” diyen Dekan’ın sesini duydu.

“Ama denedim!” dedi alçak bir ses.

“Burada kalmak istiyorsan, bir yolunu bulm...”

Dekan aniden duraksadı ve arkasını döndü. Kapının önünde kimse yoktu.

Çok tuhaf, diye düşündü Agatha, koridorun ilerisinde gözden kaybolduğu anda. Çünkü Dekan’la konuştuğunu duyduğu kişinin sesinin herkesin dilsiz sandığı kızı ait olduğuna gayet emindi.

Bir zamanlar İyiler ve Kötüler için canlı bir toplanma alanı olan Çayır aşırı uzamış, kurumuş ve bastıkça çatırdayan otlarla kaplanmıştı. Agatha, İyilik Okulu’nun Ağaç Tüneli’nden çıkarken, boş düzlüğün ortasında çürümekte olan bir sincap cesedi ve hemen yanında eskiden Prenses Uma’nın saçlarına taktığının aynısından soluk pembe bir kurdele gördü. Erkeklerin okuluna bir geçiş olan Kötülük Okulu tüneli ise kayalarla kapatılmıştı; kızlar mı yoksa erkekler mi kapatmıştı bilemiyordu Agatha. Yine de, öğretmenler, yemek saatinde kızları içeride tutacak kadar korkuyorlardı ki bu da, erkeklerin çarpık şekilli kulelerinin arkasına doğru uzanan Mavi Orman’a doğrudan geçme konusunda Agatha’yı tedirgin etmişti.

Bir sene öncesine dek Mavi Orman, çok daha tehlikeli olan Sonsuz Orman’ın sadece bir taklidi olduğunu öğrencilere hatırlatması için her bir yaprağın, çiçeğin ve çimen yaprağının mavinin farklı bir tonunda olduğu, sessiz bir cennetti. Fakat şimdi, Agatha kapıdan aceleyle geçerken, savrulan soğuk kış rüzgârı kulağına o ormanda savaş çıkırtkanlığı yapan prenslerin bağırışlarını taşıyordu: “Kızlara Ölüm! Kızlara Ölüm!”

Mavi renkli Eğreltiotu Tarlası’nda kızlar Masallarda Hayatta Kalma dersi için orman gruplarına ayrılmışlardı. Kiko ve Beatrix 9. gruptan sorumlu ağaç perisinin peşinden Mavi Dere’ye doğru

giderken, Anadil ile Hester da 4. gruptan sorumlu deniz kızının arkasından Turkuaz Çalılık'a doğru ilerliyorlardı. Agatha ise uzun eğretiler arasında 3. grubun bayrağını görmeye çalışıyordu. Kızların yakınlarına geldiğini hisseden prenslerin ormandan yükselen bağırışları müstehcen ve şiddet dolu hale gelmişti ve bu da Mona, Arachne ve 12. grubun geri kalanının kapının üzerinden onlara mavi kabaklar fırlatmalarına neden oldu. Vahşi prensler bunlara oklarla karşılık verdiler fakat sihirli kalkan okların geçişini engelledi.

Karanlık bulutların altında Agatha savaşın patlamak üzere olduğunu hissediyordu. Tedros'u öpmesi, yalnızca kızları Sophie'nin dönüşeceği cadıdan kurtarmakla kalmayacaktı. Prenslerin kalkanda bir açıklık bulmaları halinde meydana gelecek katliamdan da kurtaracaktı.

Peki ama kana susamış prenslere karşı nöbette Dor'u nasıl tek başına bırakabilirdi? Fakat yine de bu gece nöbet yerini terk etmesi, Sophie'nin haberi olmadan Tedros'la buluşmasının tek yoluydu.

"Bil bakalım ne oldu?"

Agatha arkasını döndüğünde Sophie'nin kalın mavi bir pelerine sarınmış bir halde neşeyle kendisine doğru geldiğini gördü. "Nöbetteyken seni izleyebileceğim!"

Agatha geriye doğru sendeledi. Yakınlarda diğer kızlardan hiçbiri yoktu. "N-n-ne?"

"O korkunç şalı daha fazla takamazdım. Üstündeki tüm o yavru köpeklerle her an havlamaya başlayacakmış gibi hissediyordum," diyerek iç geçirdi Sophie. "Beatrix çok zarif bir şekilde bana odadan pelerinini getirdi ve ben de odamızın penceresinden bakınca ne göreyim? Senin nöbet tutacağın yer! Bu arada lafi geçmişken, Beatrix'in büyük büyük dedesinin Pamuk Prenses'in gelinliğini yapan terzi olduğunu biliyor muydun? O kızın birkaç tahtası eksik olabilir ama giysilerinin kumaşları muhteş..."

Agatha'nın yüzüne dikkat edince sözü yarım kaldı ve boğazını temizleme ihtiyacı hissetti. "Her hâlükârda, gece boyunca prenslerden korunduğuna emin olabilirim." Sophie dirseğiyle onu dürttü. "Bir *cadı* bunu yapmazdı, öyle değil mi?"

"Ama-ama..." Agatha Sophie'nin teninin neredeyse tamamını örten pelerine bakakalmıştı. Şalını bununla değişmesinin asıl nedenini iyi biliyordu. "P-pe-peki güzellik uykun ne olacak?"

"Ben nöbetçi olsam sen de beni izlerdin, Aggie." Sophie onun omzunu sıktı. "Arkadaşlar hangi günler içindir?"

Agatha, Sophie'nin dokunuşu karşısında buz kesti. Bir yerlerde bir güvercin öttü.

"Şey... Affedersin... Arkadaşlar çağırıyor," diyen Agatha, ondan uzaklaştı.

Şansına, Sophie onun orman grubunda değildi. Agatha Eğreltiotu Tarlası'nın kıyısında Kiko, Dot ve 3. grubun geri kalanını bulduğunda Dot'un koluna yapıştı. "Çıbanlar... Pelerin... Dönüşüm..." diye geveledi Agatha, nefes almaya çalışarak. "Sen haklıydın! Durumun *farkında!*"

"Sana ondan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum!" diye tısladı Dot.

"Bu gece bizi izleyecekmiş! Bizim odanın penceresinden!"

"Ne?"

"Bir şekilde onun görüş açısını kapatmalıyız!"

"Ben de senin yanlışlıkla başarısız olduğunu sanıyordum," diyen öfkeli bir ses duyuldu.

Agatha dönüp baktığı zaman Sophie'nin şoke olmuş bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

Agatha söyleyecek bir söz aradı ancak Sophie'nin bakışları buz gibi soğuktu ve sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

"Bittin sen," diye gılgıladı Dot.

Sophie'nin gözden kaybolmasını izlerken Agatha'nın midesi kasıldı. "Ama-ama... Nasıl da incinmiş görünüyordu."

"Kaç defa daha aynı hatayı yapacaksın, Agatha? Kız çok iyi bir *oyuncu*."

Dot'un haklı olduğunu bilen Agatha'nın midesi iyice kasıldı. "Öhöm."

İki kız birden dönüp sesin geldiği yere baktıklarında üzerine çirkin bir elbise geçirmiş, sivri bir şapka takmış ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, uzun beyaz saçlı, yanık ve kırışık tenli bir cüce buldular karşılarında. Agatha öksürdü. Bir zamanlar öğretmenleri olan huysuz, erkek cüce Yuba, sanki kılıksız bir ev kadınına dönüşmüştü.

"Gördüğüm kadarıyla Okurumuz bunu Masallarda Geyik Yapma dersi sanıyor," diye homurdandı cüce, tıpkı Yuba'ninkine benzeyen ama daha yüksek perdeden bir sesle. "Benim adım Profesör Helga ve korkarım tanışma faslını sonraya bırakmamız gerekiyor. Yeni gelen birisi var diye bütün grubu bekletmem. Şimdi, bugünün ilk dersi..."

Agatha kaşlarını çattı ve Kiko'yu dirseğiyle dürttü. "Bu, şey değil mi..."

"Biz de aynı şeyi düşündük," diye fısıldadı Kiko. "Ama erkek olsa kovulurdu, o yüzden Yuba olamaz! Ayrıca kızlar beni iki kere kontrol etmem için teşvik ettiler."

"İki kere *kontrol* mü?"

"Hiç sorma. Ama onun bir kadın olduğunu söylüyorsam, bana inan," dedi Kiko.

"Gelin kızlar," dedi Helga, uzun beyaz değneğiyle öğrencileri ormana doğru yönlendirerek. "Geçen sene sıradan bir bitkiyi biçim değiştirmiş bir insandan ayırmayı öğrenmiştiniz! Bugün bu biçim değiştirmiş kişinin erkek mi yoksa kız mı olduğunu belir-

lemeyi öğreneceksiniz! Bugünlerde son derece faydalı bir bilgi.”

Agatha peşlerinden gitti. Şu an oğlanlar ya da kızlar için faydalı olan sadece bir tek şey olduğunu biliyordu.

Sophie'nin o pelerinin altında kaç çiban sakladığı.

Sekiz saat sonra, saat tam onda, Dot'la birlikte Mavi Orman'daydı. Leydi Lesso ve Profesör Dovey zırhlarını kuşanmalarına yardımcı oluyorlardı. Agatha defalarca onlara fısıldayarak durumu anlatmaya çalıştı ancak ikisi de kuzey giriş kapısındaki meşalelerden vuran ışıktaki tepelerinde dolanan mavi kelekleri gözleriyle işaret ederek onu susturmuşlardı. Kızlar, göğüslüklerine ve omuzluklarına bir ata koşum takımı takarcasına sert hareketlerle vurup durdukları için öğretmenlerinin yaşadığı hayal kırıklığını oradan bile hissedebiliyorlardı.

“Oğlanların bunu nasıl giydiklerine aklım ermiyor,” diye homurdandı Dot, Leydi Lesso kafasına bir miğfer geçirirken. “Ağır, kaşındırıyor ve *kokuyor*.”

Agatha artık daha fazla dayanamadı. “Profesörler, Sophie şunu biliyor ki Tedr...”

Leydi Lesso ayağını sertçe yere vurdu ve Agatha havaya sıçradı. Dot bu kadının ailesi olduğu düşüncesinde haklı olamazdı. Leydi Lesso'nun bir çocuğu olsaydı, kadını uykusunda boğmuştu çoktan.

Profesör Dovey küflü miğferinin bağını sıkarken Agatha'nın çenesi kasıldı. Onunla *konusamadıktan* sonra iyilik perisi ne işe yarardı ki? Rahatsız olan Agatha'nın düşünceleri derslerin ardından yaşadıklarına kaydı. Kızlar orman gruplarından döndükten sonra Agatha, Hester'ın odasında uzanmıştı. Neredeyse iki gündür gözüne uyku girmemişti, haftalardır da kendini bir an için bile olsa güvende hissetmemişti. Ne zaman uyuyakal-

dığını hatırlamıyordu, sadece iç içe geçmiş düşünceler vardı zihninde: Pelerinler ve çıbanlar... Kaynayan kızıl bir yağmur... Dikenlerin batışı... Ağzında kan tadı...

Agatha'nın bedeni kasılmıştı. *Uyan!*

Karnını delen bir acı hissediyordu. Onu geriye doğru bastırıyordu ve içinde bir şey doğuyordu. Saf beyaz bir tohum, sonra bulanık, sütümsü bir yüz büyüdükçe büyümüş ve Agatha sonunda bir oğlanın mavi gözlerinin kendisini delip geçtiğini görmüştü.

"*HAYIR!*" Gözünü açtığı anda kendini Hester'in kollarında bulmuştu.

"Hişşş... Rüya görüyordun sadece." diyerek onu sakinleştirmişti Hester. Yanı başındaki Anadil ise endişeli görünüyordu.

"A-a-ama... Rüyamda Can Düşmanımı gördüm," diye kekelemişti Agatha. "Tedros'tu, onun yüzüydü..."

"Sonsuzlar rüyalarında Can Düşmanlarını göremez, Agatha," diye iç geçirmişti Hester, bir tepsi içinde rosto ve patatesi önüne koyarak.

"Ama ağzıma kan tadı geldi... Ve onu gördüm..."

"Sadece Kötüler Can Düşmanlarını rüyada görür." Anadil ona bir bardak zencefilli meşrubat koymuş ama bunu gören sıçanlarından biri anında içine atlamıştı. "Senin gibi prensesler rüyalarında gerçek sevgilerinin sahibini görürler, unuttun mu? Bu sebeple onun yüzünü görmüşsündür."

"Ama ya bu bir tuzaksa..." demişti Agatha, telaşla. "Ya Tedros benim mutlu sonum değilse?"

"Diğer tek olası son, hepimizin ölmesi!" diye çıkmıştı Hester. İblis dövmesi yerinde kıpırdanmaya başlamıştı. "Sophie tekrar cadıya dönüşmek üzere Agatha! Bunu kendin söyledin! Muhtemelen şimdiye çıbanlarla kaplanmıştı!"

Korkuya kapılan Agatha yeniden odaklanmış, Hester'la Anadil de ona Erkekler Okulu'na girme planlarını açıklamışlardı.

“Bunun seni Tedros’a ulaştıracağına garantisi yok,” diye uyarılmıştı onu Hester sonunda; “ama tek umudumuz bu. O yüzden unutma, önce beklemelisin.”

“Köprüyü kullanmamam gerektiğine emin misiniz?” diye sormuştu Agatha.

Bunun üzerine Hester'ın iblisi dayanamayıp ensesinden aşağı atlamıştı ve Anadil onu eliyle bastırmak zorunda kalmıştı.

Şimdiyse, öğretmenleri onun ve Dot'un zırhlarının son parçalarını sıkarken, Agatha arkadaşlarının planının her aşamasını hatırlamaya çalışıyordu.

Profesör Dovey'nin gözü, üstlerinde dolaşan kelebeklerdeydi. “Gece uzun olacak,” dedi Agatha'ya. “*Dikkatli olun.*”

“Sihirli kalkan kırılacak olursa ışığını gökyüzüne tut,” diye talimat verdi Leydi Lesso, Dot'un kılıcını bağlarken. “Prenslerle kendi başına kapışmaya kalkma sakın.”

“Neden tek başına olsun ki?” diyen Dekan'ın sesi arkalarından yükseldi. “Agatha bütün gece yanında olacak.”

Leydi Lesso, yüzünü Dekan'a dönmeden, “Elbette olacak,” dedi, telaşla. “Ancak Dot'un acele kararlar alma ve saçma davranışlar sergileme konusunda namı vardır.”

“Evet, doğru,” dedi Dot, kabağa dönüştürülmüş bir vatka parçasını kemirerek.

Dekan gülümsedi. “Nöbet yerlerinize geçelim mi?”

Leydi Lesso ve Profesör Dovey'nin aynı şekilde korkulu ama bir yandan da umut dolu ifadelerle başlarını öne eğdiklerini gördü Agatha. Sanki onu geri dönemeyeceği bir göreve gönderiyorlardı.

“Eminim oğlanlar bunun içine işiyorlardır. Bu yüzden korkuyor,” diye homurdandı Dot, miğferinin altından. Agatha'yla

birlikte öğretmenleri geride bırakmış, tepeden tırnağa zırlı halde Dekan'ın ardından güney kapısına doğru yürüyorlardı. Agatha prenslerin gürültüsünün giderek yükseldiğini duyabiliyordu ancak kalbinin gümbürtüsü onların sesini bastırıyordu.

“Dekan Sader?”

“Evet, Agatha?”

“Ya Sophie yeniden cadı olursa?”

“Endişelenecek bir durum göremiyorum ben,” diye cevap verdi Dekan, ona dönmeden.

“Ama ya siz göremiyorsanız?” diye ısrar etti Agatha. “Ya biz sizin göremediğinizi görebiliyorsak?”

“Canım, şöyle söyleyeyim sana.” Dekan dönüp ona baktı. “Bazen görmek *istediğimizi* görürüz.”

Gülümsedi ve prenslerin hayhuyuna doğru ilerlemeye devam etti.

Agatha olduğu yerde dondu kaldı. Son umudu da sönmüştü. Artık cadıyı sadece kendisi durdurabilirdi.

“Agatha, şuna bak!”

Agatha dönüp arkasında durmuş olan Dot'a baktı. Sonra da yavaşça ormanın üzerinde ışıldayan ay ışığıyla aydınlanmış kulelere çevirdi kafasını. Tüm pencereler karanlıktı, biri hariç.

Sophie'nin zümrüt yeşili gözleri gölgelerin arasından öfkeyle bakıyordu.

Agatha zoraki gülümsedi. Oysa ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Bir gün Sophie bunu niye yaptığını anlayacaktı.

Orada, evinden uzakta, mavi bir ormanda, Agatha sessizce en iyi arkadaşına veda etti.

Sonra arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

Prensi onu bekliyordu.

İhanet

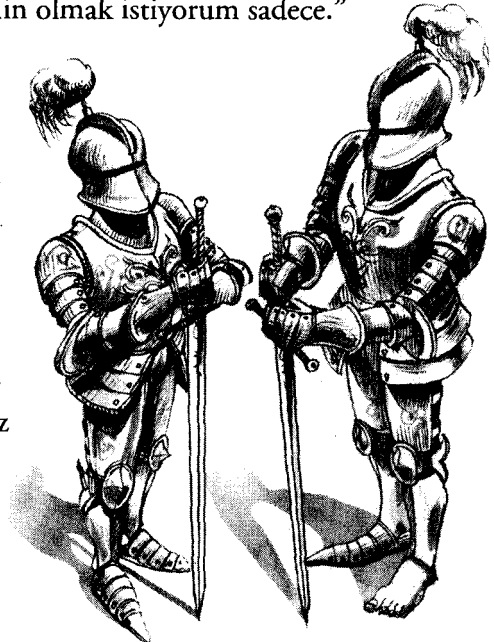
“Birbirinize ne kadar bağılısınız böyle,” diyerek esnedi Beatrix yattığı yerden. Pencerenin mavi camdan denizliğine tüne-
miş olan Sophie’ye gözlerini kısarak bakıyordu.

“Güvende olduğuna emin olmak istiyorum sadece.”

Sophie aşağıda, orman ka-
pısının yakınındaki mavi
kabak tarlasında dikilen
biri uzun, diğeri kısa boylu
iki şövalyeye baktı.

“Tıpkı bir... şey...
prens... gibi konuştun,”
diye geveledi Beatrix ve dı-
şarıdan yankısı duyulan öf-
keli bağrıışmalardan rahatsız
olmadan uykuya geçti.

Sophie sivri demirli
kapıların üzerinden,

bu bağrıışmaların kaynağını güç bela görebiliyordu. Sadece prenslerin gölgeler içindeki çarpık yüzlerini ve paramparça olmuş giysilerini ara sıra seçebiliyordu. Bu dünyada hiçbir şey kesin değildi. Prensler gulyabaniler kadar korkutucu olabiliyordu. Prensesler Kötü olabiliyordu. En iyi arkadaşlar düşman olabiliyordu.

Sophie'nin gözleri doldu. Eve döndükten sonra tek istediği İyi olmaktı. Mükemmel değildi elbette -babası buna tanıklık edebilirdi- ancak Agatha'ya gerçek bir dost olmuştu ve onu örnek alarak yaşamaya çalışmıştı. Her gün Kötü düşüncelerini, içinde patlayan öfke fırtınalarını dizginlemek için savaşırmıştı. Karşılığında ne elde etmişti peki? *Bir prens uğruna ihanete uğramıştı. Cadı damgası yemişti. Veba gibi sakınıyordu insanlar ondan.* Şimdiyse Agatha onu sonsuza dek terk etmekten bir öpücük uzaktaydı. Sophie burnunu çekerek gözlerini kuruladı. Kötü olan şimdi hangisiydi?

Fakat saatler geçmesine rağmen ne Dot ne de Agatha yerinden kıınıldamıştı. Prenslerin rastgele savurdıkları tehditleri ve koruma kalkanına çarpıp geri dönen silahlarını cesurca göğüslemişlerdi. Gece yarısı geldi geçti ve saat iki oldu... Dört oldu...

Agatha, Tedros'un şatosuna doğru hiçbir harekette bulunmamıştı.

Nihayet ay yeni doğan güneşin parıltısına mağlup olduğunda Agatha hâlâ yerindeydi ve Sophie utancından kızarmıştı. Bu okul ikisinin de diğerine olan güvenini yok etmişti. Orman gruplarında yaşanan olaydan sonra Agatha aklını başına toplamış olmalıydı. İkisinin de diğerinden şüphelenmesi doğaldı diye teskin ediyordu kendini Sophie. Ama arkadaşlıkları şüpheden daha güçlüydü. Yakında ikisi de birbirleri için gönülden dileklerini dileyceklerdi ve böylece burayı geride bırakmaya

hazır olacaktı. Yakında Agatha'nın söz verdiği gibi eve dönmüş olacaktı ve Tedros sonsuza dek geride kalacaktı.

Alnını pencerenin camına dayayan Sophie, ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Adrenalin iki gündür onu ayakta tutmuştu fakat şu an düşünceleri küçük parçalara bölünüyor ve bir rüyaya doğru akıyordu:

Eldivenli eli ihmal edilmiş bir mezardan yosun temizliyordu... Mezar taşına oyulmuş bir kelebek... Hemen iki yanındaki mezarlara kazınmış iki kuğu... Biri beyaz... Biri siyah... Siyah kuğu, İyi ikizi tarafından ikiye bölünmüş bir gölge gibiydi... Yerlere saçılmış tüyler kadar siyah... Kapkara bir gökyüzü kadar siyah...

Sophie'nin gözleri açılıverdi. Orman kapısının üzerinde gökyüzü birden zifırı karanlığa büründü. Meşaleler söndü, ay ışığı karardı. Meşalelerin ve ayın ışıkları aniden dönene dek prensler şaşkınlıkla bağırıp çağırdılar. Bu ani tutulmadan ötürü hepsi şapşala dönmüştü. Ama Sophie bunun bir tutulma olmadığını biliyordu. Bu bir Karartma Büyüsüydü. Geçen seneki Masal İmtihani'nda bir kez kullanıldığına tanık olmuştu.

Bu, Agatha'nın en sevdiği büyüydü.

Sophie birden ayağa fırladı. Ancak, şövalyelerin hiçbiri yerinden kımıldamamıştı. Sophie inleyerek kendini geri yatağa attı. Bu kadar paranoya yeterdi. Artık uyuma zamanıydı. Yatağının örtülerini açtı ancak tereddüde düştü. Yavaşça yeniden pencereye döndü.

Uzun boylu şövalye demir çizmelerinden birini yitirmişti. Çizme, bir-iki metre ötede kabak gibi duruyordu ama ne uzun boylu şövalye ne de kısa boylusu gidip onu almaya kalkışmıyordu.

Sophie gözlerini kısıp daha yakından baktı ve çizmesi olmayan Agatha'nın ayakta durmakta zorlandığını, Dot'un ise onu

dik tutmaya çalıştığını gördü. Fakat Dot ne kadar yardım etmeye çalışırsa çalışsın, Agatha o kadar çok sallanıp sendeliyordu ki sonunda iki şövalye de yere yığıldı. Dot'un kılıcı kınından sıyrıldı ve o da dehşet içinde ciyakladı. Dot kılıcını almak için eğildi ama çok geçti. Agatha korkunç bir şekilde düşerek kılıcın üstüne yüzüstü kapaklandı ve boğazı kesildi.

Sophie çılgılığı basmak üzere ağzını açmıştı ki Agatha'nın kafasının miğferden dışarı yuvarlandığını gördü.

Agatha'nın kocaman, mavi kabaktan kafasının.

Sophie donup kaldı. Dot yavaşça ormandan kafasını kaldırıp baktı. Kabak posası ve çekirdeklerle kaplıydı.

Sophie şaşkına döndü; kan beynine sıçradı.

Kandırılmıştı.

Hester, Agatha'ya, "Dot ışığın yerini değiştirdiğinde, sen Turkuaz Çalılık'ta olursun," diye tekrar tekrar söylemişti. "Sophie seni ağaçların arasından göremez. Küçük bir şeyin biçimine gir ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde Tedros'a ulaş."

Ne var ki ışık, prenslerin üzerine döndüğünde, Agatha kızların okuluna doğru koşuyordu. Öncelikle, Agatha biçim değiştirme konusunda hâlâ kendine güvenmiyordu, özellikle de Stefan'ın düğününde olanlardan sonra. İkincisi, oğlanlar mutlaka şatolarını sihir kullanarak içeri girme çabalarına karşı koruyor olmalıydılar, hele ki geçen sene Şövalyelik dersinde Şato Savunması konulu koca bir ünite işledikleri hesaba katılırsa.

Fakat hepsinin ötesinde, duyduğu şeyden emindi. Cadılar ne derse desin, kalbi Tedros'a inanıyordu.

Yalın ayak Kızlar Okulu'na dönen Agatha, Yarı Yol Köprüsü'ne çıkan tek bir yol olduğunu biliyordu. Devriye gezen bir kelebek sürüsü giriş salonundan uzaklaşırken Agat-

ha, kızların portreleriyle kaplı sütunun ardından kayıp Onur Kulesi'nin merdivenlerinden yukarı çıktı, karanlık yurt odalarının, şekerden sınıfların ve iki katlı Erdem Kütüphanesi'nin önünden geçip buzlu camlı kapıdan çatıya çıktı.

Guinevere'in sergisindeki çalıdan heykeller ay ışığı altında soğuk bir yeşillikle parlıyor ve kraliçenin zarif hatlarını aydınlatıyordu. Agatha, Sophie'nin annesi öldüğünde yaşı küçük olmasına rağmen, onun da aynı zayıf kalçalara ve sıska vücut yapısına sahip olduğunu iyi hatırlıyordu. Callis'ten, Honora'dan, et ve patatesle beslenen Gavaltonlu annelerden bu anlamda çok farklıydı. Onun ve koca göbekli Honora'nın en yakın arkadaşlar olarak birlikte tuhaf bir manzara oluşturdıklarını düşündü Agatha.

Tıpkı kendisiyle Sophie gibi.

Agatha suçluluk duygusunu bastırdı. *Kaç kez daha aynı hatayı yapacaksın?*

İlerilere doğru giderek gözleriyle su aradı. Geçen sene okullar arasındaki gizli boyut kapısı bir havuzun içiydi. *İçinde su olan sahneyi bul.*

Çatının diğer ucunda, camdan Merhamet Kulesi'nin en üst katında aniden bir meşale ışığı belirdi. Dekan'ın odasıydı burası. Yoksa Dekan onun nöbetten kaçtığından haberdar mıydı?

Agatha paniğini bastırdı ve hızla serginin arasında dolaşmaya başladı. Guinevere tahtında oturmuş insanlara hükmediyordu, Guinevere, Yuvarlak Masa Şövalyeleri'yle birlikteydi, Guinevere kılıcıyla bir devin kafasını kesiyordu. *Sanki Camelot'u tamamen tek başına yönetmiş de,* diye düşündü Agatha, birden garip biçimde Tedros'un babasını savunma ihtiyacı hissederek. Bir yandan Dekan'ın odasından gözünü ayırmadan serginin sonundaki, mor dikenlerden oluşan yüksek duvara yaklaşmakta

olan Agatha etrafta hiç su göremiyordu. Tam umudunu yitirip geri döneceksen, dikenli duvarın ardından kulağına alçak bir su sesi geldi.

Gökteki yıldızların suyun yüzeyinden yansıdığı ufak bir havuzda Guinevere vaftiz giysileri içindeki bebek Tedros'u yıkıyordu. Agatha annesinin kollarında masumca yatan prensini görünce duygulandı... ta ki annesinin yüzünü görene dek. Çalıların yaprakları detayları yumuşatsa da, Arthur'un bir zamanlar kraliçesi olan kadının yeni doğmuş oğlu için ne hissettiği çok açıktı. Tedros'a öfkeyle bakan Guinevere'in ağzı nefretle bükülmüştü.

Ona banyo yaptırmıyordu. Onu boğuyordu.

Agatha kıpkırmızı kesildi. Bu gece ne olursa olsun, bundan sonra masalı nasıl şekillenirse şekillensin, Tedros bunu görmeliydi.

Dönüp baktığı zaman Dekan'ın odasından dışarı meşale ışığının vurduğunu ve kapının savrularak açıldığını gördü. İçinden dua ederek Guinevere'in havuzuna atladı ve birden bembeyaz bir ışık patlaması hissetti.

Bir saniye sonra Yarı Yol Köprüsü'nde kristal mavisi bir kemer altında kupkuru dikiliyor, rahatlamış halde nefesleniyordu. Fakat Erkekler Okulu'na doğru uzanan uzun ve dar taş yola bakınca Agatha'nın tüm rahatlığı uçtu gitti.

Cadıların neden köprüyü kullanmamasını tavsiye ettiklerini şimdi görebiliyordu.

Şahin Sophie gökyüzünde Erkekler Okulu'na doğru uçarken pembe tüyleri buz gibi rüzgârda titriyordu. Kedi vakasından sonra yeniden biçim değiştirmekten korkuyordu ancak öfke tüm korkularına baskın gelmişti. Agatha onu öpmeden evvel Tedros'a ulaşmalıydı.

Öfkeli gözyaşları Sophie'nin kanatlarına akıyordu. Annesini kaybetmişti. Prensini kaybetmişti. Tek arkadaşını da kaybedemezdi. Neden sevdiği her şey onu terk etmeye çalışıyordu?

Agatha'yı kaybedemem, diye düşündü. Onun İyi olarak kalmasını sağlayan tek kişiyi. Cadının canlanmasını engelleyen tek kişiyi.

Agatha'yı.

Öfke dolu bir gaklamayla oğlanların çarpık kızıl kulelerine doğru dalışa geçti.

ÇAATT!

Bir elektrik şoku tüm bedenini sardı ve gökten aşağı süzülmeğe başladı. Sophie kanatlarını çırpımağa çalıştı ancak bedeninin her santimi felç olmuştu. *Biçim değiştirme kalkanı*, diye düşündü. Kötülük Okulu kıyısına doğru düşerken tüyleri birden insan tenine, gagası dudaklara, bedeni insan bedenine dönüştü ve Kötülük Okulu'nun giriş tünelinin on beş metre uzağına karın üstü yapıştığında artık kuşa dönüşme şansı kalmamıştı. Sophie'nin inlemeleri ıslak toprağa karışıyordu, bacakları yapış yapış ve soğuktu. Bir an için, kalkanın onu herhangi bir sorun yaşamadan eski haline döndürdüğüne müteşekkirdi, özellikle de Lesso'nun dersinde yaşananları düşününce. Ama sonra gerçeklik kendini hissettirdi.

Erkekler Okulu'nun bahçesinde toprağın üstünde çırılçıplak uzanmıştı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Elbette okulu biçim değiştirmeye karşı efsunlamışlardı! Tedros şatosunu savunmasız bırakacak değildi ya! Kımıldamaya ya da başını kaldırıp bakmaya çok korkuyordu. Oğlanların onu bulması ne kadar sürerdi? Agatha ile Tedros'u artık nasıl durdurabilirdi? Ayrıca nereden *giysi bulacaktı?*

Sophie bayılmamak ya da kusmamak için kendini zor tutuyordu. Tek yapması gereken, büyük yapraklı sarmaşıklar ya da çalılar bulmaktı; çok daha az malzemedен kendine giysi yaptığı olmuştı. Etrafındaki çamurlu araziye kararlılıkla bakındı ve donup kaldı.

Yüzünün altındaki zemin kırıışık, siyahımsı bir kılıf gibiydi. Tıpkı bir yılanın değıştirdiğı derisine benziyordu ama ondan iki kat uzun ve kalındı. Sophie'nin gözleri yavaşça birkaç metre ötesindeki başka bir kılıfa kaydı. Sonra iki tane daha...

Sophie başını kaldırdı. Etrafı yılan derileriyle kaplıydı. Sayabileceğinden çok daha fazlaydı.

Karanlığın içinde bu derilerin sahiplerinin çamurların içinden yükseldiğini gördü. Asit yeşili gözler şekilsiz, yassı, siyah kafaların altında parlıyordu ve kalın, yılanbalığına benzeyen gövdelerinde her bir pulun üzerinde dikenler vardı. Sophie geriye doğru çekildi ama arkasında daha fazla yılanın olduğunu gördü. Tam bir daire biçiminde etrafını sararak yuları doğru yükseliyorlardı. Onu sağdan soldan, önden arkadan, yukarıdan aşağıdan kapana kısırmışlardı. Birbirinin aynısı sırtıışlarla sessizce dillerini çıkarıyor ve içeri izinsiz giren yabancıya bakarak onun bir hareketini bekliyorlardı.

Yapılacak tek bir hareket vardı.

Sophie ışıldayan parmağını öne doğru uzattı; yılanlar anında üzerine atıldılar ve onu yere yapıştırarak kolunu bacağını dört yana ayırdılar. Yılanlar iğrenç, cıyak cıyak tıslamalarıyla Sophie'nin çığlıklarını bastırırken, dikenleri kızın el ve ayak bileklerini kesiyordu. Sophie giriş tünelinde alarma koışan oğlanların yankılanan seslerini duydu ve sonunun geldiğini anladı.

“Neden onu öldüremiyormuşum!” diye sordu sansar gibi ince bir ses.

“Nöbet yerine dön,” diye onu azarladı kalın ve derinden gelen bir başka ses.

“Ama yılanları önce ben duydum!” dedi sansar sesli çocuk. “Ya bu Soph...”

“Kapa çeneni!” diye şarladı kalın sesli olan. “Beyler, silahlarınızı hazırlayın!”

Sophie’nin tırnakları toprağı sıktı. *Lütfen... Ölmek istemiyorum...* Ama şu an tünelin ucunda kılıçların parıltısını ve başlıklarını kafalarına geçirmiş askerlerin gölgelerini görebiliyordu. Birkaç saniye sonra yanında olacaklardı.

Sonra, acılarının arasında birden, tıpkı bir şarkıyı hatırlar gibi bir hatıra canlandı zihninde:

Profesör Manley’nin Çirkinleşme dersinde yılan derisinin sihirli özelliklerinden bahsedışı... Yılan derisini üzerine çektiğinde yüksek kulenin tepelerinde yankılanan Kötü kahkahaları... Etrafındaki Sonsuzlarla Hiçlerin bağırışları... “*Nereye gitti!*” “*Cadı nerede?*”

“Ama ben Sophie’yi öldürmek istiyordum!” dedi sansar sesli ve kıs kıs gülmelere sebep oldu.

“Bir kurbağayı bile öldüremezsin sen be,” dedi kalın sesli olan. “Hele ki zaafın olan bir kızı.”

“Benim kimseye zaafım yok!”

Yılanların iğneleri avuçlarını delerken Sophie’nin parmağının ucu ışıldadı. Acı içinde inledi ve büyüyü zihninde canlandırmaya çalıştı.

“Hişşt! Onu duyabiliyorum!”

Etrafını saran yılan derileri kıpırdandı.

“Hazır... dikkat...”

Yüzlerce yılan derisi havaya kalktı.

“Hücum!”

Kırmızı başlıklı ve siyah üniformalı dört iri kıyım oğlan tünelden fırladı. Kılıçlarını öne doğru uzatmışlardı.

“Bu da nesi,” diye hırladı, yılan işleminin üstünde altın bir rozet olan kalın sesli, yarma gibi liderleri. Çamurlu arazide şaşkınlık içindeki yılanlar birbirlerine tıslıyorlardı; altlarında yere yapıştırdıkları hiçbir şey yoktu. Grubun lideri onlara bir büyü fırlattı ve yılanlar ciyaklayarak kaçtılar. Lider başlığını çıkardı ve altından diken diken olmuş siyah saçlar, hayalet gibi solgun elmacık kemikleri, mavi damarlar ve katil gibi bakan menekşe gözler çıktı. “Aptal yılanlar.”

Yılanların dikenleriyle açtıkları kesikler yanarken yılan derilerinin altında görünmez olan Sophie acıya katlandı.

Tünelin sonunda son bir başlıklı sıska çıktı. “Sen benim zaafım olduğunu mu düşünüyorsun?” diye bağırdı sansar sesli çocuk, maskesini çıkararak. “Ben hazineyi kazanana dek bekle! Bekle de gör!”

Sophie nefesini tuttu. O buralarda yokken Hort bayağı büyü müştü. Artık çenesinde seyrek sakalları, daha gür siyah saçları ve hiç de küçük bir çocuk gibi bakmayan boncuk gibi kahverengi gözleri vardı. “Babama altın bir tabut alacağım. İki yıl boyunca bir mezarı olsun diye bekledi. Bizzat Peter Pan tarafından öldürüldü babam.” Hiçbir şeyin olmadığı çamurlu çukura baktı. “Göreceksin Aric! Sophie’yi öldüren ben olacağım. Sen benim Kötü yeteneklerimi bilmezsin!”

“Bir defasında üç saniyelğine kurt adama dönüşmenden mi bahsediyorsun?” dedi Aric; adamları bu lafı duyunca kıkırdadılar.

“Bu doğru değil!” diye uludu Hort, onları tünele doğru kovalayarak. “Artık daha uzun süre dayanabiliyorum! Göreceksiniz!”

Onların uzaklaştığını gören Sophie rahatlayarak iç geçirdi.

Aric birden geri döndü ve kılıcını ileri doğru uzattı. Menekşe rengi gözlerini kısarak Sophie'nin çırlıçıplak yattığı noktaya odaklandığı an Sophie bir ceset gibi kaskatı kesildi.

“Ne oldu, komutanım?” diye sordu adamlarından biri.

Aric sessizliği dinledi.

“Haydi, gidiyoruz,” diye homurdandı en sonunda ve en geriden Hort'un takip ettiği askerlerini şatoya geri götürdü.

Hiçbiri arkalarında parlayan pembe ışığın yılan derilerini görünmez bir cübbeye dönüştürmesini göremedi.

Yarı Yol Köprüsü havaya uçurulmuştu.

Kuleden Agatha'nın tek gördüğü, köprünün ortasını örten bir sis bulutuydu. Fakat şu an soğuk ve yoğun pusun içinde dikilirken, kocaman bir deliğin etrafındaki sivri uçlu, parçalanmış kaya tabakasına bakıyordu. Köprü öyle büyük bir şiddetle parçalanmıştı ki her iki taraftaki taşlar aşağıdaki pas rengi kızıl balçık tabakasının üstüne ha düştü ha düşecekti. Aşağıda ise yukarıdaki kızın varlığını hissetmiş beyaz timsahlar sivri dişli çenelerini açıp kapıyorlardı.

Agatha, boyut kapısına doğru inmiş sis bulutuna hiçbir şey göremeden bakarken, cadıların uyarılarını dikkate almamasının büyük aptallık olduğunu düşündü. Başını kaldırıp aydınlanan gökyüzüne baktı. Bir saatten kısa bir süre içinde kanalizasyon, balçık ya da başka bir pislik içermeyen yeni bir yol bulmalıydı.

Sislerin arasından önüne birden bir kelebek çıktı ve onu burada görünce heyecanla ciyaktı. Agatha şaşkınlık içinde ona baktı ve ılıdayan parmağını havaya kaldırdı; kaçan kelebek bağıracak boyut kapısından Dekan'ın yanına doğru telaşla uçtu.

Agatha dehşet içinde donup kaldı. Burada yakalanacak olur-

sa, Tedros'la hikâyesi daha başlamadan biterdi. Sophie'nin caddesi ikisini de öldürürdü.

Elleri titreyerek yavaşça başını çevirdi ve yıkık köprünün ardındaki erkeklerin okuluna baktı.

“Köprüyü geç,” diye talimat verdi Tedros.

İmkânsız, diye düşündü Agatha, telaş içinde.

Köprüyü geç.

Geç sunu.

Agatha karşısındaki deliğe bakakalmıştı. Geçen sene, tüm olasılıkları alt ederek başka kimsenin yapamadığını yapmıştı: İyilerle kötüler arasında mekik dokumuştur. Tedros, bunu yeniden yapabileceğine inanıyordu.

Köprüyü geç.

Kalbi güm güm atarken Agatha önündeki boşluğa doğru ilerledi. Çıplak ayakları taş zeminin kenarına bastığı anda, haklı çıkması için dua ederek elini öne doğru uzattı.

Soğuk ve bomboş rüzgârdan başka bir şey yoktu.

Çenesini sıkan Agatha, parmak uçlarını ileri doğru uzattı, sağ ayağı taş zeminden ayrıldı ve sadece parmaklarının arasından geçen daha fazla hava hissetti. Ter damlaları göğüs kafesinin iki yanından aşağı iniyordu. Az daha ileri gitse balçığın içine düşecekti. Aşağıdaki sırtı dikenli timsahlar ağızlarını açıp kapıyor ve kızıl suları dalgalandırarak avlarını bekliyorlardı.

Agatha'nın gözleri yaşlarla dolmuştu; az sonra Dekan bura da olacaktı. Sadece tek bir seçeneği kalmıştı:

Hayatını Tedros'a emanet etmek.

Agatha tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı. Kendini inancına teslim ederek sağ ayağını ileri doğru atarken sol ayağı kenara doğru kayd. Sağ ayağının parmakları pütürlü taş zeminde biraz daha ilerledi, sonra ayağının çukuru ve ardından topuğu kenara

kadar geldi. Elleri hiçbir şeye tutunmuyordu, hem de hiçbir şey! Ayağını boşluğa doğru attı ve çığlık atarak balcığın üstüne doğru düşüşe geçti! Çevresinde ne olduğunu bilmeden ellerini sallıyordu ki...

Bir şeye çarptı.

Agatha'nın avuçları sert, görünmez bir engele çarptı ve köpürünün Kızlar Okulu tarafına geri sekti.

Gizli engelin içinde, sislerin arasında bir yansıma belirdi. Kendi yüzü su gibi berrak bir şekilde ona ters ters bakıyordu.

*"Kızlar Kızlarla
Oğlanlar Oğlanlarla
Hemen dön şatona
Yoksa sonun çok fena."*

Agatha şaşkınlık içinde bembeyaz kesildi. Neden bu okulda ki her şey eskisine kıyasla çok daha kötüydü?

"Geçen sene sana söylemiştim, değil mi? İyiler İyilerle, Kötüler Kötülerle," diyerek sırtı yansıması. "Ama sen kurallardan daha üstün olduğunu düşündün. Kendini ne hale düşürdün, baksana."

"Bırak, geçeyim," dedi Agatha; Dekan'ın gelip gelmediğini kontrol etmek için endişeyle arkasına baktı.

"Biz bu tarafta daha mutlu olacağız," dedi yansıması. "Erkekler *her şeyi mahvediyorlar*."

"Bir cadı daha da fazla yıkıma neden olur," diye karşılık verdi Agatha. "Ben iki okulu da kurtarıy..."

"Demek bütün bunlar İyi olmakla ilgili, öyle mi?" diyerek alaycı bir şekilde gülümsedi yansıması. "Bir *Oğlanı* isteyen bir Kızla ilgili değil yani, ha?"

“Bırak, *geçeyim* dedim.”

“İstediğin kadar çabala. Beni bir kez daha aldatamazsın,” dedi yansıması. “Sen bariz bir Kızsın.”

“Peki, insanı Kız yapan nedir?” diye sordu Agatha.

“Bir Oğlanın olmadığı her şey.”

Agatha kaşlarını çattı. “Peki, insanı Oğlan yapan nedir?”

“Bir Kızın olmadığı her şey.”

“Ama sen bana hâlâ bir Oğlanın ya da Kızın ne *olduğunu* söylemedin.”

“Bir Oğlanı dileyen kişinin bir Kız olması gerektiğini biliyorum,” dedi yansıması, kendinden emin bir şekilde.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü Kızlar Oğlanları diler ve Oğlanlar da Kızları ve sen bir Oğlanı *dilediğin* için bu seni Kız yapar. Şimdi hemen şatona dön yoksa...”

“Peki, bir Kızı öpen kişi ne olur?”

“Bir Kızı *öpen mi?*” dedi yansıması, aniden temkinli bir tavır takınarak.

“Tüm iyi prenslerin yaptığı gibi bir Kızı öperek hayata döndüren kişi,” diyerek ters ters baktı Agatha.

Yansıması da ona öfkeyle bakıyordu. “*Tabii ki bir Erkek.*”

Agatha’nın dudakları yukarı kıvrıldı. “Kesinlikle.”

Yansıması şaşkınlık içindeydi, bir kez daha kandırılmıştı. Anında yok oluverdi.

Agatha durduğu son derece yüksek eşikten aşağıda fokurdayan kızıl balçığa baktı. Titreyerek soluk tenli, çıplak ayağını boşluğa doğru uzattı ve bu defa görünmeyen bir basamağın üstüne bastı.

Agatha başını eğip kendine baktı, öfkeyle ağızlarını açıp kapatan timsahların üzerinde sihirli bir şekilde yürüyordu. Gör-

düğüne inanamayarak boşluğun üzerinde bir adım daha attı, sonra bir tane daha, en sonunda taş köprü'nün diğer tarafına geçene dek. Tedros'un çağrısına cevap verilmişti.

Sophie artık onları asla yakalayamazdı.

Korku Agatha'nın göğsünden uçup gitti ve yerini umuda bıraktı. Tedros onu cadıdan kurtarmıştı ve şimdi de o Tedros'u kurtaracaktı.

Yaklaşan kavuşmalarının heyecanı ile içinde kelebekler uçuşurken Agatha, yüreğinde prensine karşı mümkün olan en derin inançla, erkeklerin şatosuna doğru seğirtti.

Çok uzaklarda, Kızlar Okulu'nun mavi geçidinin gölgelerinde, Dekan Sader'ın yeşil gözleri sis tabakasını delip geçiyordu. Ancak, öğrencisinin karşı okulun kulelerine doğru gidişini izlerken hiçbir şey yapmadı.

Sophie, Agatha'yı kovalıyordu. Agatha da prensini kovalıyordu.

Bir zamanlar ayrılmaz olan iki arkadaş şimdi paramparça olmuştu.

Dekan döndü ve şatosuna doğru ilerledi.

Ne dilediğinize dikkat edin, kızlar.

Ayrık dişli gülümsemesi karanlığın içinde parıltıydı.

Gerçekten de ne dilediğine dikkat etmek gerekti.

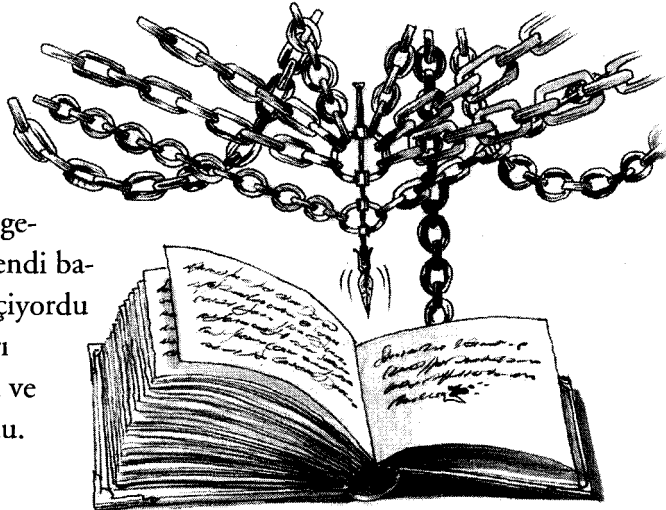
Davetsiz Misafir

“Durun!” diye bağırdı Hort, timsah çenesi şeklindeki sivri çıkıntılarla dolu tünelde Aric ve adamlarının peşinden giderken. “Kıyıyı araştırmamız gerekmez mi?”

Tünel giderek daraldıkça ayakta durmakta zorlanıyordu.

“Biçim değiştirme kalkanı durup dururken harekete geçmez! Yılanlar bir şey yakalamış olmalı.”

Fakat Aric ve diğerleri çoktan giriş salonunda gözden kaybolmuşlardı. Hort karanlık tünelden geriye baktı, gidip kendi başına araştırmak geçiyordu içinden ama saçları bittten kaşınıyordu ve karnı gurulduyordu.

“Eminim kızların nefis yemekleri vardır,” diye söylendi ve şatosuna yöneldi.

Derken, başının tepesinde pembe bir ışık yanıverdi ve yere düşerek başını taş zemine çarptı.

Gözlerini zorlukla açtığında, kendisini iç çamaşırlarıyla buldu Hort. Giysilerini sık sık kaybettiğinden, bu konuya pek de takılmamıştı; ta ki başını kaldırıp yukarı bakana dek. “Bu da nesi?”

Kırmızı-siyah üniforması sihirli bir şekilde havada uçuyordu ve sonra aniden yok oldu.

Sophie, Oğlanların giriş salonuna adımını atarken, görünmezlik pelerininin Hort’un insanı nefessiz bırakacak derecede dar üniformasının her santimini gizlediğinden emin oldu. (Bir an için kilo aldığını düşünerek telaşlandı ama sonra Hort’un tahta gibi göğsünü ve sıska vücudunu hatırladı.) Pelerinin altında kimse onu fark edemezdi; tabii, eğer şatonun iğrenç kokusundan kuzmazsa.

Kötülük Okulu’nunkinden bile beter, diye düşündü. Sirkeye yatırılmış kokmuş çorap gibi kokuyordu ortalık. Bunun sebebinin yıkanmayan Hiçler olduğunu biliyordu çünkü İyilik Okulu’nun Sonsuz oğlanları kişisel temizlik konusunda kızlardan bile titizdi. Geçen sene, üst üste iki tane Kılıç Ustası derisinden çıktıktan sonra bile, hep beraber banyoya uğramışçasına ıslak saçlarıyla ve misler gibi kokarak gelirlerdi öğle yemeğine. Bu sıçan deliğinde nasıl hayatta kalabiliyorlardı acaba?

Fazladan bir pislik tabakası ve birkaç yeni sızıntı haricinde Kötülük Okulu’nun giriş salonu pek değişmemişti. Bulunduğu yerden üç siyah ve çarpık merdivenin, üzerlerine GADDARLIK, FESATLIK ve ŞER kelimelerinin oyulduğu üç kuleye doğru

kıvrılarak yükseldiğini görebiliyordu. Şeytani yaratık heykelleri kirişlerden aşağı bakıyor ve ağızlarında meşaleler yanıyordu. Fakat Sophie adımını atıp aydınlıkta bakınca oğlanların izlerini bıraktıklarını gördü.

Bir zamanlar üzerinde H-İ-Ç yazan, orman devleri ve iblislerle süslü sütunların üzerinde şimdi E-R-K-E-K-L-E-R yazıyordu ve kel, dişsiz bir cadının demirden heykelinin kafası uçurulmuştu. Merdivenli odanın arka tarafında Masallar Tiyatrosu'nun kapısı çok sayıda demir çubuk ve kilitle kapatılmıştı ve tiyatronun arkasındaki Ağaç Tüneli'ne her türlü giriş engellenmişti. Sophie'nin gözleri yanmış duvarlara kaydı. Hem Hiçlerden hem de Sonsuzlardan binlerce öğrenci portresi asılıydı duvarlarda ve hepsi de erkekti. Bir sene önce kendi portesi de bu duvarda Kötülerin arasında yer alıyordu. Şimdiyse onun yerini altın sarısı saçları ve kendinden emin gülümsemesiyle Tedros'un ki almıştı. Sophie'nin kalbi aralarındaki benzerliği görünce pır pır etti. *Birlikte mükemmel bir çift olurduk.*

Yukarıdan alçak sesli bağışmalar ve çizmeli ayakların sesleri geliyordu. Sophie onun kendisinden aldığı her şeyi -hayallerini, masumiyetini, onurunu- hatırlayarak gözlerini Tedros'tan ayırdı. Agatha'yı da alamayacaktı.

Görünmezlik pelerinini sıkı sıkıya üstüne çekerek Gaddarlık Kulesi'nin merdivenlerinden yukarı çıktı ama öncesinde, arkasına doğru bir büyü yollayarak prensin yüzünü alevler içinde bıraktı.

Agatha bitip tükenmiş bir halde köprüden avluya çıkan upuzun merdivenin sonuna vardığında Tedros'un kendisini bekliyor olduğunu görmeyi umuyordu. Sonuçta, kendisine söylendiği gibi köprüyü geçmiş, kendisinin ve başkalarının hayatı pahası-

na ona gelmişti. Ancak avlunun yuvarlak geçidinde kimse yoktu ve Okul Müdürü'nün göğü delen kulesi tepesinde yükseliyordu. *Neyi bekliyor?* diye düşündü Agatha, uzaktaki pencereye öfkeyle bakarak.

Sophie'nin uyanmasına bir saatten daha az vakit kalmışken Agatha'nın bir prensin kötü planlamasına ayıracak zamanı yoktu. Tedros ona gelmeyecekse, onu Tedros'a kimin götüreceğini biliyordu.

Oğlanlarla dolu bir şatonun iki sonu olabilir. Ya içinde yaşayanlar saldırganlıklarını düzen, disiplin ve üretkenlik biçiminde yansıtırlar. Ya da hormonlarının esiri olan maymunlara dönüşürler. Sophie, Gaddarlık Kulesi'nin beşinci katına adımını attığında Tedros'un okulunun ikinci duruma düştüğünü gördü.

Bağırıp çağırışan, yarı çıplak oğlanlar, birbirlerinin ter kokuları arasında vakit geçirmek sanki odalarında olmaktan daha güzel bir şeymiş gibi kırışlardan sallanıyorlardı ve bunaltıcı sıcaklıktaki salonun her yerini doldurmuşlardı. İsten kapkara olmuş zemin muz kabukları, ekmek kırıntıları, yumurta sarıları, eti sıyrılmış kemikler, tavuk tüyleri ve beyaz lekelerle kaplıydı. Gri tuğla duvarlarda kızlar aleyhine çocukça, yazılar vardı: KIZLAR KİME GEREK, KIZLARDAN NEFRET EDİYORUM. Hiç kızlarının ve Sonsuz kızlarının kurtlar tarafından yendiği, kulelerden atıldığı, gemilerin ucuna asıldığı karikatürler de cabası. Leş kokulu, pislik Hiç oğlanlarından zaten bunlardan farklı bir şey beklemeyen Sophie, duvara yaslanıp gizlenerek biraz daha yaklaştı... Ve gördü ki bu rezilliğin sorumlusu Hiçler değilmiş.

Kıllı, iri yarı Chaddick uluyarak tavandan sallanıyor ve oda kapılarını tekmeyle açıp içeri dalıyordu. Yakışıklı, koyu tenli Nicholas ise köşeye sıkışmış bir fareye sersemletme büyülleri

yapıp duruyordu. Pek biçimli bir burnu olan Tarquin ile kaslı Oliver sırayla birbirlerinin karınlarına yumruk atıyorlardı; bebek yüzü Hiro bir geçirme yarışmasında başı çekiyordu ve sessiz sakın Bastian tamtam çalışıyordu. Chaddick yumruğunu havaya kaldırıp ‘Bizler Erkeğiz, Kudretli ve Özgür’ diye bir şarkıya başlayınca hepsi birden durup ona eşlik etmeye başladı.

Sophie şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. Yakışıklı, şövalye ruhlu Sonsuzlara ne olmuştu böyle? Ne olmuştu geleceğin prenslerine?

“*Güç ve kardeşlikle bağlı birbirine,*” diye bağırıyordu oğlanlar; “*Kulak asmaz hiç kimseye...*”

Ansızın, bir kapı hışımla açıldı. “Yakında İyiiler ve Kötüler şeklindeki eski hallerimize dönmezsek, hepinizi öldüreceğim,” diye tısladı Ravan pijamalarının içinde. Saçları keçe gibi olmuş ve koyu teni her zamankinden daha yağlıydı. “Yiyeceğimiz yok, öğretmenlerimizi kaybettik ve bu leş kokulu şatoda banyoları taşmamış tek kata tıkilıp kaldık. Yetti artık! Tek yapmanız gereken bir cadıyı *-değersiz bir cadıyı-* öldürmek ama siz parti vermekle meşgulsünüz!”

Sivri kulaklı Vex uykulu bir halde hemen yanından kafasını uzattı. “Cadıları öldürmek İyiilerin işi değil mi?” diye sorarak esnedi.

“Kızlar ve erkekler ayrımı olduğu sürece İyiiler ve Kötüler diye bir şey de yok!” diye bağırdı Chaddick. “Biz erkeğiz her şeyden önce!”

“Önce erkeğiz!” diye hep bir ağızdan ona katıldı Sonsuzlar.

“Sabaha kadar oturup, asla banyo yapmamak mı istiyoruz? Ortalığın altını üstüne getirip, temizlemekle uğraşmamak mı istiyoruz? Köpekler gibi bölgemizi belirlemek mi istiyoruz?” diye gürlledi Chaddick. “Kim durduracak bizi!”

Kokunun sebebi anlaşıldı, diye düşündü Sophie. Gözlerini kısıp pencereden dışarı, Okul Müdürü'nün göğsüne baktı. *Oraya* nasıl çıkacaktı? Ve Tedros'a nasıl zamanında ulaşacaktı? Midesi bir anda kasıldı. Ya Agatha şimdiden onun yanındaysa!

Sophie düşününce yavaş yavaş gevşedi. Sonuçta hâlâ buradaydı, öyle değil mi? Bu da Agatha'nın prensini hâlâ öpmediği anlamına geliyordu. Kalbi umutla dolmuştu bir anda.

Sonsuz oğlanlarının kulakları sağır eden gümbürtülerinden ve maymun gibi bağrıışmalarından uyanan Hiçler uyku kafalarını kapılardan teker teker dışarı çıkarırken, Sophie de korumak için kulaklarını elleriyle kapatmak zorunda kaldı.

"Beni duydunuz mu?" diye uludu Chaddick, göğsünü yumruklayarak. "Kim durdurabilir b..."

Mor renkte bir büyü ona şiddetle çarparak ağzını tıkayıverdi. Sophie dönüp baktığında Aric'in menekşe gözlerinden atışarak, ardında dört iri kıyım adamıyla içeri girdiğini gördü. Aric koridor boyunca ilerleyerek her birini tek tek denetlerken ürken oğlanlar kapılarının önünde dimdik oldular, selam durarak ellerini başarma göturdüler. Aric öne doğru eğildi ve Chaddick'in gri gözlerine baktı.

"İzin verirsen, Orman'da Sophie'yi öldürmeyi başaramadığın için Efendi Tedros'un başkanlık görevini senden aldığını hatırlatayım," dedi Aric, altın rozeti ıslı ıslı parlarken. "Ve maalesef ne ben ne de adamlarım, selefimizin ahmaklığa karşı sergilediği hoşgörüyü sahibiz."

Aşağıdaki zindandan çığlıkların yankısı geliyordu.

"Adamlarım bir Sonsuzu cezalandırma fırsatını mutlulukla değerlendireceklerdir. Hele bir de eski bir Sonsuz sınıf başkanı ellerine düşecek olursa..." Aric sırtarak Chaddick'e bakıyordu.

“Bu vesileyle Cehennem Odası’na doğru düzgün bir açılış yapmış olurduk.”

Kıpkırmızı kesilen Chaddick, baştan savma bir selam verdi. “Böylesi daha iyi,” dedi Aric, rakibinin ağzındaki büyüğü kaldırarak.

“Başka hiçbir prens bunu yapamazken sen ve adamların Leydi Lesso’nun kalkanını nasıl aşabildiniz?” diye sordu Chaddick, öfkeyle. “Neden size güvenelim?”

Soğuk bir ses tonuyla, “Çünkü bu savaşa bir yatırım yaptım, herkesinkinden daha büyük hem de,” diye karşılık veren Aric, arkasını dönüp uzaklaştı.

“Madem kalkanı delebildiniz, prenslerin içeri girmesine neden izin vermediniz?” diye bağırdı Nicholas. “Sophie’yi şimdiye öldürmüş olabilirdik!”

“Evet,” diye onlara katıldı Vex; “neden Tedros da Agatha’yı öpmedi?”

“Neden hâlâ İyilik ve Kötülük Okulu’na dönmüş değiliz?” diye bağırdı Ravan.

Tüm Hiçler “*Kötüler! Kötüler! Kötüler!*” diye tezahürata başladılar, ta ki Aric gürleyerek onları durdurana dek.

“Düşmanımızın sadece Sophie olduğunu nereden biliyoruz?” diye hırladı. “*Agatha’nın da düşman olmadığı ne malum?*”

Hiç oğlanları ona şaşkınlıkla bakıyorlardı. “A-a-am-ama Agatha, Tedros’u diledi,” dedi Ravan, endişeyle. “Masalını düzeltmek istiyor! Okullarımızı düzeltmek istiyor!”

“Bu isteğinin bir tuzak olmadığını nereden biliyoruz?” diye sordu Aric. “Bunlar, kendi masallarının bir prence ihtiyaç *duymadığını* söyleyen iki kız. Bir prensin değil, kendi öpücükleriyle masallarını sonlandıran ve erkekleri krallıklarından *kovduran* iki kız. Şu an hepinizi *köleleri* yapmak isteyen iki kız.”

Oğlanlar ölüm sessizliğine büründüler.

Başkanlarının gözleri yavaşça köşeye doğru döndü. “Tam da *şu an* şatomuzda olabilirler!”

Sophie’nin kalbi duracak gibi oldu, damla damla terler bacağından aşağı süzülüyordu.

“Saldırılarını planlıyorlar.”

Aric’in menekşe rengi gözleri Sophie’ye odaklanmıştı. Bir ter damlası Sophie’nin görünmezlik pelerininden aşağı yuvarlandı. “Şu konuşmalarımızı dinliyorlar.”

Gözleri aşağı doğru iniyordu, tam ter damlası yere çarpacakken...

“ONU YAKALADIM! SOPHIE’Yİ YAKALADIM!”

Çocuklar dönüp sesin geldiği yöne bakınca iç çamaşırları içindeki Hort’un mavi üniformalı, başı Hort’un kırmızı başlığıyla gizlenmiş bir kızı koridordan çekeleyerek getirdiğini gördüler. Hort’un esiri ilginçtir ki hiç direniş göstermiyor, hatta onu çekeliyor gibiydi. Hort nefes nefese kalmıştı.

“Size söylemişim! Orada birinin olduğunu size söylemişim! Giysilerimi aldı ve Tedros’un portresini yaktı ve onu karanlıkta gördüm ve hazine ödülünü ben kazandım çünkü yakaladığım kişi...” Başlığı çıkardı ve altından Agatha çıktı.

“Bu Sophie değil,” diyerek yutkundu Hort.

Sophie bağtırmamak için kendini zor tuttu.

Aric sivri dişlerini ortaya sererek Agatha’ya doğru döndü. “İçeri nasıl girdin?”

Agatha onun başkanlık rozetine baktı ve tavrını takındı. “Beni *hemen* Tedros’a götürün.”

“Neden şatomuza gizlice giren birini dinleyecekmişim ki?” diye hırladı Aric, parmak ucu mor renkte ışıldarken. “Neden *cadının* arkadaşına güveneyim ?”

“Çünkü sizi ondan kurtarmak için buradayım,” dedi Agatha, bıçak gibi keskin bir edayla.

Aric’in yüzü değişti ve tüm salon sessizliğe büründü.

“Sophie tekrar cadıya dönüşüyor. Bu defa sonsuza dek cadı kalacak.” Agatha’nın ağzı kurumaya başlamıştı, sesi güçsüzleşiyordu. Uzunca bir süre tereddüt etti, ardından nihayet başını kaldırıp onlara baktı.

“Tedros’u göremezsem hepinizin hayatı tehlikede.”

Agatha’nın ardındaki Sophie duydukları karşısında donup kalmıştı.

“Ne kadar vaktimiz var?” diye sordu Chaddick, Aric’in ardından öne çıkarak.

“Sophie’nin burada olduğumu öğrenmesine ne kadar kaldıysa o kadar,” diye cevapladı Agatha, boynu isilik dökmüş gibi kızarıken.

Oğlanlar kendi aralarında mırıldanırken köşede kapana kısılp kalmış Sophie’nin gözlerine yaşlar dolmuştu.

Aric, Agatha’ya bakıyor, onun yüzünü inceliyordu. Parmak ucundaki ışıltı söndü ve arkasını döndü. “Beni izle.”

Agatha peşinden gitmeye başladı, onun gölgesinin karanlığı altında kaybolmuştu adeta.

Sophie de hemen arkalarındaydı. Arkadaşının bacaklarının titrediğini fark etmişti. Anı şeyi düşündüklerinden emindi.

Agatha henüz prensi öpmemiş olabilirdi. Fakat onunla Sophie’nin mutlu sonları çoktan uçup gitmişti.

Agatha kollarını soğuk rüzgâr karşısında kavuşturmuş, kızıl taş döşeli dik bir yoldan Okul Müdürü’nün kulesine doğru Aric’in peşinden gidiyordu. “Tedros geldiğimi biliyordu,” dedi, göğü delen kulenin tepesini başıyla işaret ederek. “Neden beni beklemiyordu?”

Aric cevap vermedi. Zalimce bakan menekşe rengi gözleri ve derin, davudi sesiyle Agatha'ya en şanlı Kötüleri hatırlatıyordu. *Lesso'nun kalkanını nasıl delmişti?* diye merak ediyor, zihninde sorular dönüp duruyordu. Kuleye daha yolları olduğunu görünce bu soruların cevabını almak için bir şansı olabileceğini düşündü.

“Öğretmenlerinize ne oldu?”

“Şatolar değiştikten ve Dekan Sader ortaya çıktıktan sonra öğretmenlerimiz onunla çarpışmak için köprüye hücum ettiler.” Aric duraksadı. “Asla karşıya geçemediler.”

“Neden? Nereye gitti?”

Agatha'nın arkasından birden bir gümbürtü koptu ve Agatha ile Aric anında sesin geldiği yöne döndüler. Birkaç adım geride şatonun korkuluklarından aşağı bir taş yuvarlanmıştı.

“Ayağım çarpmış olmalı,” dedi Agatha, mahcup bir edayla.

Aric düşen taşı dikkatle inceledi ve yürümeye devam etti.

“Köprüye ne oldu?” diye ısrarla sordu Agatha. “Peki ya stymphalian kuşları?”

“Prenseslerden nefret etmemin birçok sebebinden biri, kendi kendilerine cevapları bulamamaları,” diye terslendi Aric.

Agatha sessizce onu takibi sürdürdü. Gökyüzünde şafak sökmekteyken, oğlanların şatosu öfkeli bir kızılılıkta, koyun karşı kıyısında kızların kalesiyse safir renginde parlıyordu. Adeta bir cennet ve cehennem tasviri gibiydi.

Agatha korkulukların üzerinden aşağıya, erkek okulu kıyısında kemiklerle ziyafet çeken ve tüm kıyı şeridini bunlarla doldurmuş beyaz timsahlara baktı. Bunca kemiğin hangi yaratıklardan kaldığını merak etti. Sonra kıyıda duran, parçalanmamış bir kafatası gördü. Böylece, stymphalian kuşları hakkındaki sorusunun cevabını almıştı.

Arkadan bir ciyaklama duyuldu.

Agatha hızla döndü. Kimse yoktu.

“Ne oldu?” diye sordu Aric.

Agatha gözlerini kısarak boş koridora baktı. “Muhtemelen bir fareydi,” dedi, ilerlemeye hevesli bir şekilde.

Okul Müdürü’nün kulesine yaklaşırlarken Agatha başını kaldırıp kulenin bulutlarla örtülü minicik penceresine baktı. “Nasıl çıkacağız oraya?”

Aric bir ısıklık çaldı ve pencereden aşağı sarı saç örgüsünden upuzun bir ip sallandırıldı. Sınıf başkanı, Agatha’ya bakıp ipi tuttu. “Umarım prensesler tırmanabiliyordur.” Kaşlarını çatan Agatha ipe tutundu. Çıplak ayakları kurumuş saçlara basınca biraz kaşındı. Kendini tepedeki pencereye doğru çeken Agatha, aşağıdaki balçığın içinde ağızlarını açıp kapatan öfkeli timsahlardan da, ipin aşağısında hissettiği fazladan ağırlıktan da etkilenmeksizin tırmandı. Son derece sert esen rüzgârlara doğru tırmandı, tırmandı... Bir cadıyı durdurmaya son derece kararlıydı. Fakat yukarı doğru her hamlesinde Sophie’ye dair düşünceleri azaldı ve içinde beliren çok daha derin bir şey onu yukarı itmeye başladı. Yansıması, kabul edemediği şeyi görmüştü. Bu artık İyilik uğruna değildi. Bu bir oğlan uğrunaydı.

Agatha sislerin arasından ileri atılırken ve kalbi yepyeni bir sona açılırken eski mezarlıkta yaşayan o kız artık geride kalmıştı. Sırtından terler inerken, parmak uçları su toplamaya başlamıştı ama Agatha yine de tırmanmaya devam etti. Artık çok yaklaşmıştı, sona çok yakındı. Daha yükseğe, daha da yükseğe tutunuyordu; tıpkı Rapunzel’in prensi gibi. Giderek kendini daha güçlü hissediyordu... ta ki kulenin sivri tepesinin bulutlarının arasından yükseldiğini görene dek.

Tepesinde Aric pencereye bağlanmış saç örgüsüne zarifçe asılıp Okul Müdürü’nün odasından içeri salındı. Agatha ipin

durulmasını bekledi, sonra geri kalan kısmı da tırmandı ve başını içeriye görmeye yetecek kadar yukarı kaldırdı.

Belden yukarısı çıplak iki oğlan kılıç dövüşü yapıyorlardı. Bir tanesi beyaz tenli ve kırmızı başlıklıydı, diğeriye yanık tenli ve gümüş maskeli. Eğilip kalkarak soluk renkli duvarlar boyunca uzanan kitap raflarına çarpıyor, renkli masal kitaplarını taş zemine düşürüyorlardı. Soluk tenli oğlan yanık tenlinin göğsünü çizdi, yanık tenliye diğeriye bacağına; kılıçları bir kez daha tokuşmadan evvel arkalarında iki çizik bırakmıştı.

Bunun üzerine öfkelenen soluk tenli oğlan, yanık tenli oğlanı uzak duvarın önündeki, son sayfası açık, kalın bir masal kitabının bulunduğu taş bir masaya doğru sürdü. Demir zincirler tavanın iki yanından aşağı iniyor ve masal kitabının üzerinde duran bir şeyi tutuyordu. Bu şey, örgü şişine benzeyen uzun bir çelik çubuktu ve ucu ölümcül bir sivrilikteydi. Serbest kalmak için çırpınan büyülü bir kalemde bu.

Agatha'nın gözleri kocaman açıldı.

Hikâyeci!

Agatha, başlıklı ve soluk tenli oğlanın gözlerini zincire vurulmuş kalemde ayırmaksızın yanık tenliyle çarpışmasını izledi. Soluk tenli oğlanın hamlelerini savuşturan yanık tenli, bir kitaba takılıp sendeledi. Soluk tenli oğlan onun yanından geçti ve kaleme doğru atıldı.

"Aric," diyerek gülümsedi yanık tenli oğlan, başkanı karşısında görünce. İrkilen soluk tenli oğlan hızla arkasına döndü.

"Benimle beraber Hikâyeci'yi koruyacakmış," dedi yanık tenli olan. Beyaz tenli oğlanın kafasındaki başlığı çıkarınca altından parlak kızıl saçlı, uzun burunlu ve çilli Tristan çıktı. "Ben de becerilerini biraz sınavayım dedim."

"Buraya hiç çıkmaması gerekirdi, efendim," dedi Aric,

Tristan'a ters ters bakarak. Tristan ise endişeyle başını önüne eğmiş, ayakkabılarına bakıyordu. "Geliyor gidiyor, kafasına göre takılıyor. Cezayı hak ediyor."

Yanık tenli oğlan, "Çocuğu rahat bırak. Diğerleriyle hiç anlaşıyor zaten, değil mi?" dedi ve Okul Müdürü'nün gümüş maskesini çıkardı. Tedros altın rengi gür saçlarını savurarak ter damlalarından kurtuldu ve kılıcı Excalibur'u kınına soktu. Parlak kabzada yansımasını gördü o an; vücudu bir sene öncesinden daha büyük, daha güçlüydü, yanaklarında parlak sarı tüyler çıkmıştı ve çenesi çelik gibi kaskatıydı. Aric'e döndü. "Bu defa işin sonunu doğru şekilde getirdiğimizden emin olmalıyız ve fazla gardıyan göz çıkarmaz. Hem Sophie ölene dek bana arkadaşlık eder. Okul Müdürü burada sıkıntıdan kendini kesmeden nasıl onca yıl yaşayabilmiş hiç bilmiy..."

Sesi yavaşça azaldı. Penceresinin önünde, iki kocaman kahverengi gözüyle karanlığın içinden bir kedi gibi bakan bir gölge dikiliyordu.

Aric boğazını temizledi. "Efendim, arazimize izinsiz girdiğini tespit ettik..."

Tedros'un bakışlarındaki soğukluğu gören Aric sustu. Göğsü çıplak haldeki Tedros, onun yanından geçip pencereye doğru ilerledi. Her bir adımında gölgelerin, kısa siyah saçların üzerinden... pamuk gibi beyaz teninden... korkuyla gülümseyen ince, pembe dudaklardan geri çekilmesini izliyordu.

Pencerenin önünde dikilen Agatha, nefesini tutmuştu ve boynu her zamankinden daha çok kızarmıştı. Tedros'un yüzü hatırladığından daha katıydı, çok daha karanlık bir havası vardı. Çocukça ışıltısı kaybolmuştu. Ama gözlerinin derinlerinde onu... unutmak için uğraştığı oğlanı... uykusunda ona gelen oğlanı... hâlâ görebiliyordu. Derinlerde o hâlâ ruhunun ayrı yaşayamadığı oğlandı.

Sonunda Tedros, Aric'e bakmadan, "Tristan'ı al ve git," dedi. Aric kaşlarını çatı. "Efendim, bu hususta ısrar ediyorum..." "Bu bir *emirdir*."

Aric, Tristan'ı boğazından yakaladığı gibi ipten aşağı itekledi ve prensi prensesiyle yalnız bıraktı.

Ya da öyle yaptığını sanıyordu.

Pelerininin altında görünmeyen Sophie, saç örgüsünden yukarı tırmanış yüzünden hâlâ nefes nefeseydi. Taş masanın altında iyice çömelmişti ve kendisiyle Agatha'nın masal kitabının üstündeki Hikâyeci serbest kalmak için çırpınıyordu. Köprüdeki -bacağını kırık bir tuğla parçasına çarpınca çıkardığı- minik çığlığa rağmen, Tedros'un yanma kadar sağ salım ve fark edilmeden gelmeyi başarmıştı. Fakat Tedros, Agatha'ya doğru ilerlerken Sophie'nin rahatlaması yerini paniğe bırakmıştı. Zira birbirlerinin gözlerinin içine bakan prensle prensese baktığında Sophie kendi hikâyesinin çoktan bittiğini görebiliyordu.

Agatha bir oğlanı seçmişti.

Ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Demek... geldin," dedi Tedros, gerçekliğinden emin değilmişçesine Agatha'nın koluna dokunarak.

Onun elini teninde hissedince Agatha'nın boynu kıpkırmızı kesildi. Söylemek istediklerini bir türlü ağzından çıkaramıyordu. Tedros'un geri çekilmesi lazımdı. Tedros'a bir...

"Gömlek lazım," diye gakladı Agatha.

"Ne? Ah, evet." Tedros kızardı ve kolsuz bir siyah gömleği yerden alıp giydi. "Ben sadece... Seni hiç beklemiyordum." Gözleri odayı taradı. "Buraya... tek başına mı geldin?"

Agatha kaşlarını çatı. "Elbette."

"O, seninle birlikte burada değil mi?" Tedros camdan dışarı

sarkıp gözlerini kısarak ipi kontrol etti.

“Senin dediğin gibi geldim,” dedi Agatha. “Senin için geldim.”

Tedros ona tuhaf tuhaf bakıyordu. “Ama... Sen nasıl...” İçinde bir kapı kapanmışçasına gözlerindeki ifade sertleşti. “*Sen. Sen bana cehennemî yaşattın.*”

Agatha nefesini bırakıp kendini bu tartışmaya hazırladı. “Tedros...”

“Onu öptün, Agatha. Benim yerime onu öptün. Bunun beni *ne hale getirdiğinin* farkında mısın? Bunun *her şeyi* ne hale getirdiğinin farkında mısın?

“O benim hayatımı kurtardı, Tedros.”

“Benimkini de mahvetti,” diye karşılık verdi prens, öfkeyle. “Tüm hayatım boyunca kızlar sadece tacım, servetim, görünüşüm için benden hoşlandılar ve ben bunların hiçbirini kendim kazanmamıştım. Hepsinin ardında ne yattığını gören ilk kız sendin... Ne kadar aptal, fevri ve akli havada olsam da içimde sevmeye değer bir şeyler görmüştün.” Tedros duraksadı; sesi titremeye başlamıştı. Yeniden başını kaldırıp Agatha’ya baktığında yüzünde soğuk bir ifade vardı. “Ama her gece yetersiz olduğumu bilerek yatağıma yattım. Prensesimin bir *kızı* seçtiğini bilerek yatağıma yattım.”

“Başka seçeneğim yoktu!” diye ısrar etti Agatha.

Tedros kaşlarını çatı ve başını çevirdi. “Benim elimi tutabilirdin. Burada kalır ve onun eve dönmesini sağlayabilirdin.” Hikâyecî’nin altındaki kitabın son sayfasına baktı. Kendi gölgesi omuzları düşük halde tek başına karanlığa doğru yürüyordu. “Başka seçeneğin olmadığını söyleme. Bir seçeneğin *vardı.*”

“Bir oğlanın asla anlayamayacağı bir seçenektir bu.” Agatha, Tedros’un kendisine dönük sırtına baktı. “Tüm hayatım bo-

yunca bir ucube oldum ben, Tedros. Kimse, bırak çocuklarını, evcil hayvanlarının bile yanıma yanaşmasına izin vermedi. Büyüdükçe bir mezarlığın içini yuva bildim çünkü nelere sahip olmadığımı orada unutabiliyordum. Mesela konuşacak birilerine... ya da benimle konuşmak isteyebilecek birilerine sahip olmadığımı... Tek başına olmanın asıl güç olduğunu söylemeye başladım kendime. Sonunda hepimizin öldüğünü ve kurtlara yem olduğunu, bu durumda çabalamanın tamamen faydasız olduğunu söylüyordum..." Duraksadı. "Ama sonra Sophie geldi. Okuldan sonra saat tam dörtte. Her gün onu kapıda beklerdim, annemin deyimiyle 'tam bir köpek gibi.' Güneş batmadan önce birlikte geçireceğimiz o zamanı hasretle beklerdim. Gök-yüzü kararırken onu seyredirdim. O da benim eve gitmemi istemiyormuş gibi kıpır kıpır olurdu, hem de ben iyi bir arkadaşmışım gibi numara yapıyor olmasına rağmen. Hayatımda ilk kez bana sevildiğimi hissettirdi." Agatha gülümsedi, sesindeki keyifli tınıyı fark etmişti. "Sonunda her şeyin iyi olacağını biliyordum, hikâyelerimiz nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın. Kapana kısılmış, manasız köyümüzde birbirimize sahip olacaktık, daima bir arada kalacaktık; hayal edebildiğim en mutlu son buydu. Çünkü o benim arkadaşımdı, Tedros. Hayatımda bildiğim tek arkadaş. Onsuz bir hayat hayal edemiyordum."

Tedros kımıldamıyordu, sırtı hâlâ Agatha'ya dönüktü. Ya-vaşça döndü; yüzü yumuşamıştı.

"Öyleyse neden beni diledin?"

Agatha başını öne eğdi. Bu sözcükleri elinden geldiğince içinde tutmuştu, yüksek sesle söylemekten korkuyordu.

"Çünkü artık bir arkadaştan daha fazlasına ihtiyacım var."

Bir sessizlik çöktü. O sessizliği bozan tek şey, uzaktan geliyor gibi durmasına rağmen Agatha'nın kendine ait olduğunu

düşündüğü burun çekme sesleriydi.

Tedros'un kolunu kendi kolu üzerinde hissetti ve ıslıl ıslıl mavi gözlerine baktı.

"Ben buradayım, Agatha," dedi Tedros. "Tam burada."

Agatha yaşlarla dolu gözlerinin yanmaya başladığını hissetti. "Bunun için beni asla affetmeyecek," dedi, titrek bir sesle; Tedros'un sıcak dokunuşu altında titriyordu. "Sophie yine cadı oluyor. İkimizi de öldürecek."

Tedros'un gözleri parladı. Kılıcını çekerek pencereye doğru atıldı. "Prenslere ihtiyacımız var!"

"Hayır!" dedi Agatha, onu gömleğinden yakalayarak.

"Ama şimdi dedin ki..."

"Bunu biz sona erdirebiliriz. Masalımızı... yeniden yazabiliriz." Agatha'nın ağzı kavruluyordu. Yüzü kızardı. "S-S-Sophie eve dönecek. Tıpkı senin istediğin gibi. Kimsenin ölmesine gerek yok."

Durumu anlayan Tedros'un yüzü yavaşça sakinleşti.

Agatha, gözlerini onunkilerden ayırmadan, Tedros'un nasırlı parmaklarının arasından Excalibur'u çekip aldı ve altın kabzasını kendi eline geçirdi. Tedros'un gözlerindeki korkuyu gördü, avuçlarının terlediğini hissetti ve bir süre elini elinden çekmedi. Agatha kılıcın ucu Tedros'a dönük halde geri çekilirken bakışlarını ondan ayırmadı. Tedros onu izliyordu. Burun delikleri açılıp kapanıyor, boyun damarları şişiyordu. Harekete geçmeye hazır bir kaplan gibiydi. "Bana güven," diye fısıldadı, kılıcı daha da sıkı kavrayarak.

Sonra masanın üzerinde duran Hikâyeci'ye döndü ve kılıcı savurup kalemi zincirlerinden kurtardı. Tedros şaşkınlıkla Agatha'ya doğru atıldı.

Sihirli kalem rahatlayarak masal kitabına indi ve yeni bir son

sayfa yazmaya başladı. Ucundan muhteşem bir resim çıkmaya başladı. Bir prens ile prenses kuledeki odalarında ellerini birbirlerine kenetlemiş, öpüşmeleriyle masallarına bir 'Son' yazmak üzerelerdi.

Tedros donup kalmış bir halde resme bakıyordu. Kılıcın arkasında yere düştüğünü duydu. Yavaşça dönüp baktığında Agatha'nın yanaklarının al al olduğunu gördü.

"Sonsuza dek burada mı kalacaksın?" Tedros'un boğazı düğümlendi. "Benimle mi?"

Agatha titreyen elini uzatıp ona dokundu. Tıpkı masal kitabındaki çizimde betimlendiği gibi duruyorlardı.

"Hikâyecî ancak gönülden inanırsam 'Son' yazacak," dedi, sessizce. "Ve kalbim, bu Son'un seninle birlikte olacağını söylüyor tümüyle."

Tedros'un gözleri nemlenmişti. "Her masalın sonunda prensesler muradına erer," dedi, Agatha'nın yüzüne odaklanarak. "Bu defa ben ereceğim galiba."

Agatha onu belinden tutup kendine çektiği an sessizlik daha da yoğunlaşmıştı. Hikâyecî'nin sayfanın üzerinde çıkardığı sesler duyuluyordu sadece. Tedros, Hikâyecî'nin parıldayan çelik gövdesinde birbirine sarılmış iki gölgeyi görebiliyordu. Onu kendisine doğru çeken Agatha'nın alçak nefes alıp verişlerini hissedebiliyordu. Prensesi onu daha sıkı tuttukça Tedros'un kasları yumuşuyordu. Dudakları birbirine yaklaşıyordu.

Tedros birden irkildi. Kalemin çelik gövdesinde siyah bir gölge vardı.

Tedros aniden arkasına döndü.

Kaleminden başka bir şey görünmüyordu.

"O burada," dedi, geri çekilerek. "Buralarda bir yerde."

"Tedros?" Agatha kaşlarını çattı, şaşkındı.

Tedros kitap raflarının arkalarına bakıyordu. “Nerede o? Sophie nerede?”

“Burada filan değil!” diye ısrar etti Agatha, elini ona uzatarak.

Tedros sert bir hareketle kendini çekti. “B-be-ben... yapamam. O cadı hayatta olduğu sürece olmaz.”

Agatha’nın gözleri çıkmak çıkmak bakıyordu. “Ama sonsuza dek gidecek işte!”

“O bir *cadı*,” dedi Tedros. “Sophie bu dünyada olduğu sürece bizi ayırmanın bir yolunu bulacaktır!”

“Hayır! Ona zarar veremezsin! Tedros, tek yol bu...”

“Geçen defa senin yüzünden onun yaşamasına izin vermiştim ve seni benden *aldı*,” diye karşı çıktı Tedros. “Aynı hatayı tekrar yapamam, Agatha. Seni bir daha kaybedemem!”

“Beni dinle!” dedi Agatha, kıpkırmızı kesilerek. “Senin için bildiğim her şeyden vazgeçmeye razıyım! Evimi bir daha asla görmemeye razıyım! Annemi bir daha asla görmemeye razıyım!” Agatha onu omuzlarından tuttu. “Sophie artık bizim masamızın bir parçası değil. Bu yüzden bana bu gece gelmemi söyledin. Onu incitmek istemiyorsun çünkü. *Benim* senin için yeterli olduğumu biliyorsun.” Onu daha sıkı tutarak gözlerinin içine baktı. “Bırak, evine dönsün. Lütfen, Tedros. Çünkü ona dokunmana izin vermeyeceğim.”

Tedros ona garip garip bakıyordu. “Senin ne kadar tuhaf olduğunu unutmuşum.”

Agatha bir anda rahatlayarak onu kucakladı. “Tuhaf bir prenses,” diye fısıldadı, başını göğsüne yaslayarak. “Böyle bir prensesin vakti gelmişti bence.”

“Hem de tuhaf hikâyeler anlatan bir prenses.”

“Ne gibi?” Agatha gülümseyerek onu öpmek üzere uzandı...

“Bu gece buraya gelmeni söylemişim güya,” dedi prens.

Agatha ok gibi geri çekildi, gülümsemesi kaybolmuştu.

Odadaki tek ses, görünmez bir kızın ansızın kesilen burun çekişleriydi.

Aric hışımla ilerliyordu. *Kızlara güvenilmez.* Bu dersi genç yaşta öğrenmişti. Tristan'ın soluk tenli bacaklarının şatoya doğru sıvıştığını uzaktan görebiliyordu. *Pabucumun erkeği. Buna erkek bile denem...*

Aniden durdu.

Aric yavaşça yere diz çöktü ve yerde gördüğü, üzerinde taze kan izleri olan bir tuğla parçasını eline aldı.

Aric'in parmağı ılındadı ve adamlarını toplamak üzere şatoya doğru bir ışık topu gönderdi.

Agatha'nın bir yerinin kanadığını hatırlamıyordu.

Masanın altına gizlenmiş olan Sophie, Agatha'nın Tedros'tan uzaklaşmasını, mavi gözlerin ısıltısını yitirmesini izliyordu.

"Sen *b-ba-bana* gelmemi söyledin," diye kekeledi Agatha. "Bana köprüyü geçmemi söyledin."

"Köprüyü *havaya* uçurduk, karşıya geçemezdin normalde," diye karşılık verdi Tedros. "Ancak bir *cadının* büyüsüyle buraya gelmiş olabilirsin."

"Ama ben... ben seni gördüm Tedros! Sınıfta... rüzgârın içinde."

"Ne?"

"Ben gördüm... senin... senin..." Agatha'nın sesi kısıldı ve yerini Dekan'ın sesinin yankısına bıraktı.

"*Bazen görmek istediğimiz şeyi görürüz.*"

Bir hayalet. Kalbi tıpkı diğer kızlarınkı gibi bir hayalet doğmuştu.

Tek fark, Agatha'nın hayaletin gerçek olduğuna inanmasıydı.

Agatha yavaşça başını kaldırıp prensine baktığında, altın rengi ışıldayan parmağını kendisine doğrulttuğunu gördü.

"Demek o sen değildin," diye fısıldadı Agatha.

"Buraya nasıl geldin Agatha?" diye sordu Tedros, Hikâyeci ile Agatha'nın arasına girerek. Işıldayan parmağı Agatha'ya dönüktü ve belirgin bir şekilde titriyordu. "Köprüyü nasıl geçtin?"

Agatha geri çekildi, savunmaya geçtiği anda onun parmağı da ışıldamaya başladı. "Sana güvenerek," diyebilirdi güç bela. Başı dönüyordu. *Oklar. Aranıyor ilanları. Kapıdaki prensler.*

"Senin derdin en başından beri ben değilmişim meğer..." dedi Agatha. "Senin derdin Sophie'den intikam almakmış."

"Görmüyor musun? Geçen sefer de kalbinden geçenleri bildiğini sanıyordun," dedi Tedros. "Bunu senin için yapıyorum, Agatha. *Bizim için.*"

"Neden bana güvenemiyorsun?" dedi Agatha. "Neden onun ölmesi gerekiyor?"

Tedros ikisinin de birbirlerine doğrulttukları ışıldayan parmaklarına baktı.

"Çünkü bir gün yine fikrini değiştirebilirsin," dedi, yumuşak bir sesle.

Tedros acı dolu bir ifadeyle bakan gözlerini ona doğrulttu.

"Bir gün benim yerime onu dileyebilirsin."

"Lütfen, Tedros," diye yalvardı Agatha. "Lütfen, bırak onu gitsin."

"Ya şu an seni incitmeye çalışırsam?" Prensini gözleri kocaman açılmıştı, korku doluydu. "Kendini gösterir miydi? Seni kurtarır mıydı?"

"O *burada* değil! Ben seni seçtim Tedros!"

"Bu defa beni seçmen yeterli değil Agatha."

Tedros gözlerinin içine bakıyordu; tıpkı rüyalarında olduğu gibi.

“Bu defa emin olacağım.”

Agatha yutkundu.

Bir anda Sophie, bunun tek fırsatı olabileceğini anladı ve aralarına pembe renkli bir büyü fırlattı. Agatha büyüün Tedros’tan geldiğini düşünerek öne atıldı ve Tedros da tam tersini düşünerek eğildi. Aynı anda pencereden içeri dalıveren kırmızı başlıklı on asker oklarını Agatha’ya doğrulttu. Agatha dehşet içinde geri çekildi; dört bir yanı sarılmıştı. Öfkeyle Tedros’a bakıyordu. Yanakları sinirden kıpkırmızı kesilmişti.

“Sen bir *hayvansın*,” diye tısladı. “Asla seni seçmeyeceğim. Beni duydu mu? *Asla!*”

Bir büyü yaptı ve pencereden giren şafak ışığı sihirli bir şekilde kararıp kuleyi karanlığa boğdu. Bir an sonra tekrar aydınlık oldu ama Agatha gitmişti.

Tedros hızla pencereye koştu ama ipin üzerinde de, aşağıda da kimse yoktu; prensesi gitmişti. Öfke kanını dondurmuştu. Az önce mutluluğu yakalayabilirdi. Sonuna ulaşabilirdi. Ama o cadiya olan takıntısının bir kez daha bunu zehirlemesine izin vermişti. Şimdi kalemle bir başınaydı. Sonsuz mutluluğunu kendi eliyle mahvetmişti.

“Doğru dedi,” diye fısıldadı. “Ben... ben bir ahmağım!”

“Pek sayılmaz.”

Tedros arkasını döndü. Aric eğilip masal kitabının sayfasında zengin renklere sahip bir resmi tamamlayan Hikâyeci’nin çizdiği şeye baktı. Birbirlerine büyüler fırlatan Tedros ile Agatha’nın resmiydi bu. Etraflarını silahlı adamlar sarmıştı. Fakat Tedros daha yakından baktığında resimde başka birinin daha olduğunu gördü. Masanın altında, görünmezlik pelerini-

nin içinde keyifle gülümseyen birisi daha vardı resimde.

Tedros ile Aric'in gözleri yavaşça masanın altına kaydı. Sophie çoktan gitmişti.

"Agatha en başından beri yalan söylüyormuş, efendim," dedi Aric. "İkisi birlikte buraya sizi öldürmeye gelmişler."

Sessizliğe bürünen Tedros, ağzı bir karış açık halde resme bakakalmıştı. Onun bir sonraki hamlesini bekleyen Hikâyeci'nin gövdesinden yansıyan rengi atmış yüzünü gördü ve başını çevirdi.

"Prensler," dedi, keskin bir ses tonuyla. "Artık... onları içeri almanızın zamanı geldi, değil mi?"

Aric sırtıttı. "Bence öyle."

Tedros onun ve adamlarının gidişlerine kulak verdi.

"Aric."

Başkanının arkasında durduğunu işitti.

"Onlara ödülün artık tek bir kelle için olmadığını söyle."

Tedros ona döndü, kıpkırmızı kesilmişti.

"İki oldu."

Güneş doğarken koca gözlü, telaşlı bir sinek, oğlanların şatosundaki Masallar Tiyatrosu'nun kilitli kapısının altından geçerek tamamen kayalarla kapatılmış Ağaç Tüneli'ne girdi. Pannikle vızıldayan sinek, çayıra çıkana dek kayadan kayaya sekti.

Gözlerinden yaşlar boşanan Agatha'nın biçimine girdiği sinek, karşısına ne çıkacağından korka korka Onur Kulesi'nin mavi tepesindeki odasına doğru uçuşt. Açık pencereyi sıyrarak ve kanadını vurarak arkadaşının -oğlanlar uğruna ihanet ettiği, bir prene değiştiği, canı bir cadı olduğuna yemin ettiği arkadaşının- yatağına hızla düşüverdi.

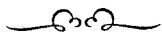
Fakat çarşaftan yukarı doğru telaşla tırmandığında dehşet

içinde donup kaldı. Çünkü en başından beri görmek istediği şeyi görmüştü.

Sophie yüzünde bir gülümsemeyle uyuyordu, sanki hayatının en huzurlu gecesini geçirmişti.

Boynu pürüzsüz ve çıplaktı, tek bir çıban bile yoktu.

II. KISIM

Yemekhane Kitap Kulübü

Ortasına vals yapan bir prensesle cadının resmedildiği camdan saatin yüzeyinden güneş ışığı yansıyor. Saat yediyi geçmişti. Şafak sökeli çok olmuş ve yerini soğuk bir Aralık sabahına bırakmıştı.

Giyileri üzerinde olduğu halde yatağında uzanmış bulunan Sophie, uyuyan Agatha'yı izliyordu. Beatrix kahvaltıya inmişti. İki baş başaydı.

Sophie'nin el ve ayak bileklerinde yılanların kendisini ısırarak yerler hâlâ

yanıyordu ve bacakları da erkeklerin okulundan yaptığı görünmez kaçış nedeniyle ağrıyordu: Agatha'nın sineği oğlanların karyalarla kapatılmış Ağaç Tüneli'nde debelenirken, Çayır'ın üstünde asılı duran eski öğretmen balkonuna atlamış, iki nöbetçi Sonsuz'un yanından geçmiş ve kızların Ağaç Tüneli'ne dalıp odasına çıkmıştı. Pelerinini ve Hort'un üniformasını Beatrix'in yatağının altına tıkmış ve Agatha'nın vızılıtısının pencereye doğru yaklaştığını duyduğu sırada yorganın altına girmişti.

İşte, şimdi gayet insan halleriyle yan yanaydılar; daha önce defalarca olduğu gibi.

Tek fark, her şeyin değişmiş olmasıydı.

Sophie, Agatha'nın yüzünü inceledi; bir zamanlar tanıdığı, mezarlıkta yaşayan o kızı arıyordu. Fakat tek gördüğü bir prensesin burnuydu... Pamuk gibi beyaz bir tendi... Bir prense doğru uzanmış narin dudaklardı...

Onu öpmemiş bir prense uzanan dudaklar.

Benim yüzümden.

Sophie kendinden utandı. Agatha'nın dileğinin gerçek olmasını engellemişti. En iyi arkadaşının kalbini kırmıştı.

Sophie ağlamamak için kendini zor tutuyordu. İyi olmak için çok çabalamıştı ama Agatha'yı kaybettiği o an -katlanılamaz derecede gerçek olan o an- onu tekrar Kötü yapmıştı. Tıpkı eskiden olduğu cadıya yaraşır şekilde bir mutlu sonu mahvetmişti.

Ancak, bu suçluluk duygusuyla boğuşurken, aniden içinde bir umut hissetti...

Benim bir arkadaştan fazlasına ihtiyacım var, demişti Agatha.

Peki ama ya Agatha'yı yeniden mutlu edebilirse? Ya Agatha'ya Tedros'a ihtiyacı olmadığını gösterirse? Arkadaşlıklarının bir prensle gelecek her tür mutlu sondan daha yüce olduğunu gösterirse?

Ya Agatha'ya bir zamanlar bana öğrettiğini öğretebilirsem?

İçindeki umut derinleşirken, Agatha'yı Tedros'tan uzak tutmanın her şeye değeceğini düşündü Sophie. Dün gece yaptığı her şeye değerdi. Çünkü o zaman Agatha, 'Son'unun onunla olmasını dileyecekti; hem de yürekten.

Agatha'yı bir geri alabilsem.

Agatha gözlerini açtı. Sophie'nin kendisini izlediğini gördü ve belirgin biçimde irkildi.

"Dün gece nasıldı?" diye sordu Sophie, boğazını temizleyerek.

"D-dü-dün gece mi?" Agatha arkasını döndü ve yere attığı üniformasını toplamaya başladı. "Uzun bir geceydi; tahmin edersin ki. Dot'un çenesi çok düşük..." Bir an tereddüt etti. "Sen bizi izlemedin, değil mi?"

"Uyuyakalmışım," dedi Sophie, Agatha'yı dikkatle izleyerek. "Ama kaygılanacak bir şey yoktu, değil mi?"

Agatha'nın tüm bedeni kaskatı kesildi.

"Öff, burası fırın gibi kokuyor," dedi Sophie, Beatrix'in uzun pelerinlerinden birini üniformasının üzerine düğmelerken. "Mutfaktan gelen dumanlardan oluyor kesin. Tek bildiğimiz, Sonsuz kızlarının artık kahvaltıda pastırma yedikleri..."

"Sophie?"

"Hı?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

Sophie yavaşça gözlerini kaldırıp ona baktı.

Tam o anda koridordan insanın kanını donduran çılgınlık yükseldi ve iki kız birden irkildi. Agatha kapıya doğru döndü ve hızla açtı. Yoğun bir duman tabakası odaya dolarken kaçışan kızların ve kelebeklerin gölgeleri önlerinden geçiyor, parlak saçlı dev periler arkalarından öcüler gibi telaşla bağrışıyorlardı.

"Neler oluyor?" dedi Sophie, korkuyla Mona'nın koluna yaslanarak.

“Prensler! Kalkanı kırmayı başardılar!”

Sophie ile Agatha dehşet içinde birbirlerine döndüler.

Pollux’un sesi uzaklardan yankılanıyordu. “Tüm kızlar gal-
leriye! Örtülü geçitleri kullanın, giriş salonunu değil! Tekrar
ediyorum: Giriş salonunu *kullanmayın!*”

Agatha’yla Sophie acı acı yakan dumandan boğularak
Mona’nın peşinden Onur Kulesi’nden Kahramanlık Kulesi’ne
doğru koşturdular.

“Nereden geliyor bu?” diyerek hırıldadı Sophie, elini bur-
nunun önünde sallayarak. Önlerindeki mavi geçit bedenlerle
tıkalıydı, kelekler üstlerinde fır dönüyordu.

“Haydi!” dedi Agatha, onu arka taraftaki merdivenlere doğ-
ru sürükleyerek. “Giriş salonundan geçelim.”

“Ama Pollux orayı kullanmayın dedi!”

“Ne zamandan beri *Pollux’u* dinliyoruz?”

Onur Kulesi’nin merdivenlerinden aşağı dumanların arasında
sendeleyerek inerken Agatha’nın gözü camdan duvarların ardında
görünen Yarı Yol Koyu’na takıldı. Uzaklarda, silahlarını kuşanmış
pislik içindeki prensler, orman kapısının üzerindeki kalkanda açıl-
mış bir gedikten akın akın geçerek Erkekler Okulu’nun kıyılarına
toplaşıyorlardı. Agatha bunu görünce kaskatı kesildi, müthiş bir
korkuya kapıldı. Dün geceden sonra bu zamanlama tesadüf ola-
mazdı. Aniden durduğu için Sophie ona arkadan çarptı ve Agatha
son merdivenden aşağı sendeleyerek indi.

Kulelere dolan tüm duman buradan çıkıyordu. Kubbeli çatı
parçalanmış ve duvarların her birine yüzlerce alevli ok saplan-
mıştı. Dev periler dört kulenin merdivenleri çevresinde dönüyor,
ufak çaplı yangınları söndürmek için su büyüleri fırlatıyorlardı.
Yerlerdeyse alevlerden can vermiş ölü kelekler yatıyordu.

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi Sophie, camdan tırabzanı tu-

tarak. “Neden giriş salonunu ateşe verm...”

Sophie sözünü bitiremeden, karşılarındaki manzara belirginleşti ve söndürülmüş okların her birinin ucunda ufak tefek parşömen parçaları olduğunu gördüler. Parçaların geri kalanı koparılıp alınmıştı.

“Sophie, şuna bak.”

Sophie merdivenlerin arkasındaki gölgelerin arasına, Agatha’nın gösterdiği noktaya baktı. Yere düşmüş bir kâğıt tomarı göze çarpıyordu. Alevlerden ciddi ölçüde kavrulmuş ama büyük kısmı zarar görmemişti. Dev periler külleri süpürür ve giriş salonunu oklardan temizlerken Agatha çabucak oraya koşturdu ve kâğıdı kaptı. Tomar kan renginde, balmumundan bir yılanla mühürlenmişti. Agatha tomarın yanmış kenarlarından tutup açarken Sophie de yanına geldi ve iki kız merdivenlerin ardına gizlendiler.

*Tam ON GÜN sonra,
Mavi Orman’da, günbatımında
Masal İmtihanı yapılacak*

*Yıl 10 kısrız bizim en iyi 10 erkeğimize karşı yarışacak.
Safak sökerken hangi takımdan daha fazla kışır,sa,
kazanan o takım olacak.*

*Eğer KIZLAR kazanırsa, okulumuza
KÖLE olarak teslim oluruz.*

*Eğer ERKEKLER kazanırsa, Sophie ve Agatha’yı herkesin gözü
önünde İDAM EDİLMELERİ için teslim edersiniz.*

*İmtihana katılım ya da şartlar konusunda
pazarlık etmeniz mümkün değil.*

Tedros

Sophie kâğıdı o kadar kuvvetli kavramıştı ki ellerinin üstü bembeyaz kesilmişti.

Başını kaldırarak, “Agatha?” diye seslendi. “Bana az önce ne söyleyecektin?”

Fakat Agatha hâlâ parşömene bakıyordu.

Göz altlarındaki morluklar geri dönmüştü. Yanaklarındaki allık solmuştu. Mezarlıkta yaşayan kız geri gelmişti; dileği unutulmuştu. Başını kaldırıp üzgün ve boş gözlerle Sophie’ye baktı.

“Seni dinlemeliydim,” dedi, titrek bir sesle.

Sophie ihtiyatla sordu. “Onu görmeye mi gittin?”

Agatha gözlerinin yaşını sildi, Sophie’ye bakamıyordu.

“O da sana saldırdı, değil mi?” diye sordu Sophie.

Agatha artık hüngür hüngür ağlıyordu. “Nereden bi-bi-bilebi...”

“Seni uyarmıştım,” diye fısıldadı Sophie. “Oğlanların yapabilecekleri konusunda seni uyarmıştım.”

Agatha hıçkırıklar içinde kendini onun kollarına bıraktı. “Özür dilerim... Çok özür dilerim...”

Sophie suçluluk duygusunu bastırarak ona sıkıca sarıldı.

O gece öpüşmelerini engellemesi Kötülük değildi. Hayır, bu tamamen İyi bir şeydi.

Arkadaşı ona geri dönmüştü.

Okul Müdürü’nün penceresinden Tedros, Aric’in kırmızı başlıklı adamlarının mor renkli, köpüğe benzeyen kalkandan içeri yalnızca en iri ya da en iyi silahlanmış prensleri kabul etmelerini izliyordu. Yanında dikilen Aric, çenesini sıkarak konuştu.

“Saygısızlık olarak addetmeyin, efendim, ama bu imtihan korkakça bir hareket bence,” dedi, alayla. “Bu kadar çok sayıda adamla onların şatolarını başlarına yıkarız.”

“Dün geceden sonra olmaz. O kızlar kendi sahalarında kapışamayacağımız kadar kurnazlar,” dedi Tedros. “Üstelik şatoya saldırdığımız takdirde, kızların yanında öğretmenleri de çarpıştır. İmtihansa bizi tarafsız bir sahaya taşır.”

“Tarafsız saha!” diye tepki gösterdi Aric. “Prensleri kalkan-
dan içeri almamın nedeni bana bir *savaş* yapılacağı garantisini vermedi.”

“Burada amacımız okulumuzu onu yok etmeye çalışan iki kızın elinden kurtarmak. Adi, alçakça bir kıyım yapmak değil.”

“Öğretmenlerimiz geri döndüğünde yaptıklarından dolayı seni cezalandıracaklar,” diye çıkıştı Aric.

Tedros onu tuttuğu gibi pencereye yapıştırdı. Aric’in başı camdan dışarı sarkıyordu. “Haddini bil, seni hayvan! Bu okula seni ben aldım. İstedğim zaman da defederim!”

Aric kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu.

Tedros onu geri çekti ve başını öte yana çevirdi. İki delikanlı, kalkanda açılan delikten içeri giren gözü dönmüş prensleri sessizlik içinde izlemeye koyuldu.

“Bunu delebildiğine göre, epey sağlam bir büyücü olmalısın,” dedi Tedros, nihayet. “Leydi Lesso kalkanı bizzat yapmıştı.”

Aric cevap vermedi.

“Aric, senin ve benim yanımızda sadece en iyi çarpışanların olmasını istiyorum,” dedi Tedros, ona dönerek. “Kazanan, söz verdiğim gibi hazinemi alabilir.”

Aric ona yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Nasıl isterseniz, efendim.”

Duvarın üzerinde bir gölgenin hareket ettiği görüldü ve Aric dönüp baktığında Tristan’ın zincire vurulmuş Hikâyeci’nin yakınında gezindiğini gördü. Aric bir köpek gibi sivri dişlerini gösterdi ve Tristan irkildi.

“Onu rahat bırak,” diyerek iç geçirdi Tedros. “Nöbette yardımına ihtiyacım var. Özellikle de dün gecedен sonra.”

Gözleri koyun diğer yakasında safirden bir şehir gibi parlayan kızların okuluna kaydı. Dört kulesinden yükselen son duman bulutlarının dağıldığını görebiliyordu. İmtihan duyuruları teslim edilmişti.

“En başından beri Sophie’nin burada olması konusunda yalan söylüyordu demek?” diye sordu Tedros.

“Sesinizde şüphe var, efendim.”

“Bana bakışı... dokunuşu... Her şey çok içtendi.”

“Size *saldırdı*. Cadısı da işi bitirmek üzere yanındaydı,” diye hırladı Aric. “Neden kalemi serbest bıraktı sanıyorsunuz? Ölümünüz onların masalının sonu olacak ve masaldan çıkarılacak ders de dört bir yana yayılacaktı. Prenslerin olmadığı bir dünya. Kızların efendi, oğlanların da köle oldukları bir dünya. Son.” Başkan, Tedros’a öfkeyle bakıyordu. “Sizi kurtarmaya yetişmemiş olsam...”

Tedros başını öne eğdi. “Farkındayım.”

“Bu, kabullenmesi güç bir şey. Babasının hatalarını yeniden yaşayan bir oğul. Her ikinizin de sevdiği... bir başkasına gitti.”

Tedros yavaşça başını kaldırdı.

“Babanız olsa ne yapardı?” diye sordu Aric, menekşe gözlerini Tedros’a merakla dikerek.

Tedros başını çevirdi, öfkesi bir kez daha göğsünü yakıyordu. Şatosuna doğru yürüyüşe geçmiş barbar prenslere baktı.

“Bana *saldırdı*,” diye fısıldadı, en sonunda bu sözlerin doğru olduğuna inanıyormuşçasına.

“Sana *saldırdı* mı?” diye sordu Hester, Agatha’ya. Anadil, Dot ve diğer kızlarla birlikte galeri zeminine oturmuş, Dekan ve öğ-

retmenlerin gelmelerini bekliyorlardı.

“Onu öldürmek için Sophie’yi yanımda getirdiğime fazlasıyla emindi,” dedi Agatha, buruk bir tonla. “Garip büyüler denedi; pembe renkli olduğuna yemin edebilirim ama çok hızlı geldiği için kesin göremedim. Adamları gelmeden elinden güç bela kurtuldum.”

Dot, şaşkınlıkla, “Adamları mı?” diye sordu. “Tedros’un mu?”

“Bir de *pembe* büyü, ha?” dedi Anadil. Üç sıçanı da en az onun kadar şaşkın görünüyordu. “Kesin yanlış görmüşsündür. Bir oğlan pembe büyü kullanıyorsa, bu çok ciddi bir kara büyü yaptığını gösterir.”

“Ondan beklerim,” dedi Agatha.

İmtihan söylentileri hemen yayılmıştı ve kızlar hararetli bir şekilde oğlanlara karşı yarışmak üzere kimin seçileceğini tartışıyorlardı. Sophie banyoda yüzündeki is lekelerini yıkıyordu. (*“Ölüm tehdidi olsa da olmasa da, siyah noktalara müsamaha gösteremem!”*) Agatha bu fırsattan yararlanarak cadılara önceki geceden beri olan her şeyi anlatıyordu.

“Kötü olan asıl oymuş, Sophie değil,” dedi Agatha, prensinin delici bakışlarını ve intikam hırsını düşünerek. “O rüya bana bir uyarıymış.”

“Yani Sophie cadıya dönüşmüyor, öyle mi?” diye sordu Hester, şaşkınlık içinde.

Agatha başını iki yana salladı.

“Çıban filan da yok mu?” dedi Anadil.

Agatha utançla başını öne eğdi.

“Ama gördüğüne yemin etmiştin!” diye tısladı Hester. “Peki ya zebani? Peki ya kedi?”

“Son kez söylüyorum, bunların hiçbirinin benimle bir alakası yoktu!” diye çıkıştı, arkalarından yaklaşıp aralarına yerleşen

Sophie. “Ayrıca çıban meselesini de ilk kez duyuyorum. Bizim kellelerimiz bir... *çıban* yüzünden mi koparılmak isteniyor?”

Kızlar şaşkınlıkla ona bakıyordu; gözlerine bakamayan Agatha hariç.

“Dün gece neredeyse birbirimizi kaybediyorduk, Aggie,” dedi Sophie, yumuşayarak. “Ama bana inanman gerek. Arkadaş olduğumuz sürece, ben *mutluyum*. Arkadaş olduğumuz sürece, cadı diye bir şey *olmayacak*.”

“Elime fırsat geçmişken ikimiz için Hikâyecî’yi çalmalıydım,” diye geveledi Agatha, başını postallarından kaldırmadan. “Bu defa dileğimi gönülden dileyeceğime şüphe yok. İkimiz çok uzaklara gideceğiz.”

Sophie’nin yanakları şaşkınlıkla kızardı.

“İyi de bu hiç mantıklı değil,” diye araya girdi Hester. “Biz o güvercinin *öldüğünü* gördük.”

“Nasıl bir saçmalık gördüğünüz umurumda değil,” diye karşılık verdi Sophie. “Belli ki birileri, Agatha’nın bana zıt düşmesini isteyen birileri, benim Kötü olduğumu düşünmenizi istemiş.”

“Tamam da *kim*?” diye sordu Agatha, en iyi arkadaşına ihanet etmesinin suçunu atabileceği başka birinin çıkmasından dolayı rahatlatarak. “Oğlanlarla savaşılabilmemiz için Dekan’ın bizim arkadaş olmamıza ihtiyacı var.”

“Belki de belirtileri ortaya çıkartan Lesso ya da Dovey’dir,” dedi Dot. “Onlar hep Agatha’nın Tedros’la birlikte olması gerektiğini düşünmüşlerdir.”

“Belki de Anemone ya da Sheeks’tir,” diye tahmin yürüttü Anadil, sıçanlarının kuyruklarını birbirine bağlarken. “İyilik ve Kötülük Okulu’na dönmeyi bizden daha çok istiyorlar.”

“Belki de benim gitmemi isteyen biridir,” dedi Sophie; göz-

leri Hester'a dönüktü. "Sınıf *Başkanı* olmak isteyen biri."

Hester bu suçlamayı kelimelerle onurlandırmayı reddederek sadece şiddetli bir osurukla yanıt verdi.

"Kim olduğunun bir önemi yok. Artık hepimiz aynı taraftayız. *Tedros*'un karşısında," dedi Agatha, Sophie'nin elini tutarak. "Bu imtihana da katılmıyoruz."

Sophie içinin ısındığını hissetti. Agatha'yla arkadaş gibi olduklarını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Aggie haklı," dedi. "İmtihanın düzenlenmesini engellemeliyiz."

"*Biz mi?*" Hester camdan bir kasaya yaslanmıştı. "Bence oğlanlara karşı bir imtihan harika bir fikir."

"Biraz kan dökmenin vakti gelmişti çoktan," dedi Anadil, kuyrukları birbirine bağlı sıçanlarının da oybirliğiyle ona katılmasıyla.

"Bir köleye hayır demem," dedi Dot, neşeyle.

"Bu bir oyun değil, geri zekâlılar! Kaybedersek, Agatha ve ben *öleceğiz!*" diye şarladı Sophie. "Dekan'ın bunu reddetmesi ge..."

Sözü yarım kaldı çünkü kelebekler o anda galeri kapısının altından içeri doluştular ve peşlerinden açılan kapıdan içeri her zamanki bakımlı ve havalı haliyle Dekan girdi. Onu dağılmış, suratsız öğretmenler izliyordu. Profesör Dovey ile Leydi Lesso en suratsızlarıydı.

"Duyduğunuz üzere oğlanlar bir imtihan talep ediyorlar," dedi Dekan; bunu der demez, meşalelerin ışığı sihirli bir biçimde üzerine odaklanmıştı. "Öğretmenler benden farklı düşünüyor olsalar da, ben bunu reddetmek için bir sebep göremiyorum."

Sophie'yle Agatha donup kaldılar.

Agatha hızla Leydi Lesso ve Profesör Dovey'ye döndü ancak

ikisi de aynı derecede korkmuş görünüyordu. Dün gece işlerin beklendiği gibi gitmediğini sanki ikisi de biliyordu.

“İmtihana dek derslerdeki sınavlar devam edecek ve en yüksek sıralamayı elde eden ilk sekiz öğrenci takıma seçilecek.” Dekan’ın parıldayan gözleri Sophie ve Agatha’ya döndü. “Sınıf başkanlarımızın iki kontenjanı zaten *garanti*, hele ki onların hayatlarının mevzubahis olduğu düşünülürse.”

Kızların ikisinin de beti benzi attı. “Ama oğlanları yenmenin imkânı yok, Aggie! Onlar daha hızlı, daha güçlü, daha *kötüler*,” diye fısıldadı Sophie. “Hemen eve dönmeliyiz, yoksa ölüyoruz!”

“Eve dönmenin yolu yok!” diye cevap verdi Aggie. “Tedros hâlâ Hikâyeci’yi elinde tutuyor!”

Sophie inil dedi ve kendini Agatha’nın üzerine bıraktı.

Sonra yavaşça doğruldu; gözleri kocaman açılmıştı.

Agatha onun yüzünü gördü ve dehşetle geri çekildi. “Sophie, tahmin ettiğim şeyi düşünüyor olamazsın!”

“Kendin söyledin! Artık dileğimiz gerçekleşebilir!” diye fısıldadı Sophie. “Bu defa sonsuza dek ‘Son’u yazabiliriz! Tek ihtiyacımız olan şey o kalem!”

“Aklını mı kaçırdın! Kanımıza susamış bir erkekler ordusu var karşımızda! Şansımız yaver gider de onları atlatmayı başaracak bile, Tedros bizi o kuleye asla yaklaştırmaz! Bunun imkânı yok!”

“Olmalı Agatha,” diye ısrar etti Sophie. “Yoksa ikimiz de büyük bir izleyici kitlesinin önünde öleceğiz.”

Agatha midisinin bulandığını hissetti. Etrafındaki diğer kızların birbirleriyle fısıldaştıklarını, oğlanlarla yapılacak ölümcül bir yarışmanın gerçekliğini sindirmeye çalıştıklarını görebiliyordu.

“Takıma seçilmemek için sıralamalarda geride kalmayı planla-

yanlar yeniden düşünseler iyi ederler,” dedi Dekan; birkaç kelebek uçuşup elbisesine geri kondu. “Sonuçta üçüncü sınıfta yapılacak ayrımı şimdiki sıralamalarınız belirleyecek. En düşük notları alanlar ileride hayvan ya da bitki olacaklar.” Sanki Dekan akıllarından geçeni okumuş gibi, kızlar hemen konuşmayı kestiler. “Son olarak, Leydi Lesso’nun kalkanında açılan talihsiz *gedik* nedeniyle dev periler geceleri okulun çevresinde nöbet tutacaklar.”

Leydi Lesso ayakkabılarının sivri demir uçlarına bakıyordu ve soluk tenli yanakları kızarmıştı.

“Tüm dersler ve etkinlikler normal şekilde devam edecek,” diye konuşmasını sürdürdü Dekan. “Buna imtihandan önceki gece yapılacak olan okul piyesimiz de dâhil.” Dönüp Profesör Sheeks’e gülümsedi ancak aynı karşılığı alamadı. “Kulüpler ve müfredat dışı etkinlikler aynı şekilde devam edecek.”

“Bu gece Kitap Kulübü var!” diye yüksek sesle bağırdı Dot, arkadaşlarına el sallayarak. “Yemekhanede Kitap Kulübü toplanıyor.”

Anadil’in ayakkabısı kalçasına inince Dot çığlığı bastı.

“Şatonun şu anki halini düşünecek olursak, dersler yarın devam edecektir,” diye sözlerini tamamladı Dekan ve peşinden, meşalelerin alevleri zayıfladı. “Hepinize önünüzdeki zorlu haftaları göz önünde bulundurarak dinlenmenizi öneriyorum. Erkekler savaşmadan teslim olmayacaklardır.”

Kızlar öğretmenlerinin peşinden mırıldanarak dışarı çıktılar. Profesör Dovey ile Leydi Lesso Agatha’yla bir araya gelebilmek için gerilerde kalmaya çalıştılar. Onunla konuşmayı çok istedikleri açıkça anlaşılıyordu ancak Dekan diğerleriyle birlikte onları da dışarı çıkardı.

Lesso ve iyilik meleşinin gidişlerini izleyen Agatha, olduğu yerde perişan bir halde kalakaldı; tıpkı onlar gibi çaresizce yar-

dıma ihtiyacı vardı. Cadıların az ötede kendi aralarında konuşuklarını duydu.

“Bahse girerim Yara oğlanları mağlup edebilir,” dedi Dot. “Kaslarını gördünüz mü hiç?”

“Yara mı?” diye burun kıvırdı Hester, tepesinde uçuşan bir keleşi kovalarken. “Günlerdir onu gören olmadı. Tek bildiğimiz, bir timsaha yem filan olmuş olabileceğı.”

“Gerçekten onun yarı stymphalian olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Yarı *bir şey* olduğu kesin,” diye mırıldandı Anadil, peşinde kendisini takip eden sıçanlarıyla.

Agatha onlara doğru yavaşırken, Sophie yanma geldi.

“Kalemi ele geçirmek için hâlâ on günümüz var, Aggie,” dedi Sophie, arkadaşının asık suratını görünce. “Tek bir dilek ve oğlanlardan sonsuza dek kurtuluruz.”

Agatha yüzünü daha da astı ve Sophie nedenini biliyordu.

Dün gecedten sonra o kalemi alma şansları, imtihanı kazanma şansları kadar düşüktü.

“Artık onu asla ele geçiremezler,” diye homurdandı Tedros, çırpınan Hikâyeci’yi ayağıyla bastırırken. Tristan son tuğlayı da yerine koyunca, kalemi kulenin yer döşemesinin altına kapatmış oldular.

Hikâyeci’den gelen sesleri hâlâ duyabiliyorlardı.

“Masayı yerine itmeme yardım et,” dedi Tedros. Tristan ağır mermer masayı gevşek tuğlanın üzerine doğru hevesle iterek kalemin çıkardığı sesleri iyice boğdu. Tedros masayı ayarlarken, Tristan çizmesinin ucuyla yerinden söktükleri tuğlayı çaktırmadan işaretledi ve üstüne bir çizik attı.

“İşte.” Tedros, Sophie ile Agatha’nın masanın üzerinde açık

duran masal kitaplarına öfkeyle bakıyordu. “Şimdi ‘Son’u yazsınlar bakalım.”

“KÖLE Mİ?” Ravan’ın sesi dışarıda yankılanıyordu. “KAYBERDERSEK, SONUNDA KÖLE Mİ OLACAĞIZ?”

Tedros pencereden eğilip baktığında Sonsuzların, Hiçlerin ve çok sayıda yeni prensin kuleler arasındaki geçitlerde toplandıklarını ve Aric’in adamlarının da ellerinde sopalarla onları karşıladıklarını gördü.

“SAÇMASAPAN BİR İMTİHAN UĞRUNA HAYATLARIMIZI PAZARLIK KONUSU YAPMAYIZ!” diye bağırان Chad-dick, Okul Müdürü’nün kulesine doğru beyhude bir şekilde taş atıyordu.

“Bize savaş sözü vermiştin!” diye bağırdı yeni gelen bir prens ve parmağını Tedros’a doğru salladı.

“Savaş! Savaş! Savaş!” diye bağırان oğlanlar ve prensler, Aric’in adamlarını kulelere doğru püskürttüler.

Tedros dudaklarını kemiriyordu. “İyi ve Kötüyü çıkardığın zaman, erkeklerin tek istediği hazine ve kan.”

“Aşağıda sana ihtiyaçları var,” dedi Tristan. “Burayı yeniden gerçek bir okul haline getirmelisin. Tıpkı kızların yaptığı gibi.” İşaretli tuğlaya gözünün ucuyla baktı. “Ayrıca biraz uyusan... Hatta belki yıkansan...”

“O kadar kötü mü kokuyorum?” diye sordu Tedros, kendini koklayarak.

Tristan’ın yanakları en az saçları kadar kırmızı kesildi. “Yo-yo-yok...”

Aşağıdaki adamlardan biri, avuçlarına alev alev yanan sıçan pisliği doldurmuş ve bir sansar gibi tıslayarak kendisini kovalamakta olan Hort’tan kaçarken, etraflarındakiler onu yuhalıyorlardı. Tedros hayal kırıklığına uğramış bir halde çıktı.

Aniden, prensin gözleri çakmak çakmak oldu. “Tristan, haklısın! Bana ihtiyaçları var!”

Tristan hissettiği rahatlama duygusuyla keyiflendi ve prensi adeta pencereye doğru itti; ta ki Tedros parmağının altın rengi ışığını şatoya yönlendirip Aric’i çağırana dek.

“Ama ben tek başıma koruma görevini sürdürebilirim!” diye ısrar etti Tristan.

“Bırak, Aric yapsın.” Prens yerdeki lüle lüle sarı saçları aldı ve pencereden aşağı attı. “Seninle benim yapacak bir işimiz var.”

“İ-i-iş mi?” diye kekeledi Tristan.

“Gel haydi.” Tedros onu aşağı inen ipe doğru itekledi. “Öğretmenleri geri getireceğiz.”

Merhamet Kulesi’nin birinci katında yer alan kızlar yemekhanesi bir boğa güreşi arenası gibi yuvarlak ve parlak biçimde aydınlatılmış bir yerdi. Farklı şekillerde camdan masalarla doluydu. Kitap Kulübü toplantıları için Dot burayı özellikle seçmişti çünkü mutfaktaki sihirli sürahiler ve tencereler içecek ve sandviç servisi yapıyordu. Bir yandan da tabak çanak gürültüsünden, kokulardan ve birbirine karışan sohbetlerden rahatsız olan Dekan’ın kelebekleri buradan uzak duruyorlardı.

Saat tam sekiz buçukta Dot merdivenlerden hızlı hızlı indi. Geçen haftaki *Utanç Vesikası: Beyaz Atlı Prensın Sırrı* kitabının yeni üyeleri cezbedeceğini ve bu sayede ciddi bir katılım olacağını ümit ediyordu. Hester, yemekten sonra Agatha ve Sophie’yle bir buluşmadan bahsetmişti ama Dot’un buna ayıracak zamanı yoktu. Dişlerini fırçalamış, makyajını tazelemiş, tartışma sorularını hazırlamış olan Dot, boğazını temizledi ve kapının koluna elini attı ancak kapıda bir yazı asılıydı.

KİTAP KULÜBÜ,
YETERSİZ BESLENME, SONSUZ ÖZENTİLİĞİ
VE HASSAS BAĞIRSAK SENDROMU NEDENİYLE
SÜRESİZ OLARAK
İPTAL EDİLMİŞTİR!
SEVGİLER, DOT

Dot tepkiyle çığlığı bastı ve kapıyı hışımlla açtı. “Bu da ne demek oluyor?”

Bomboş salonun duvarı boyunca Anadil, Hester, Agatha ve Sophie yan yana sıralanmışlardı.

“Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?” diye sordu Sophie, Hester’a ters ters bakarak.

“Pekâlâ,” diye homurdandı Hester. “Ama sadece Agatha’nın ölümünü görmek istemediğim için. Senin herkesin gözü önünde asılmanı görmek içinse, üstüne para bile veririm.”

Sophie yutkundu.

“Bakın, Sophie haklı. Bu bizim ölmeden kaçabilmek için son şansımız,” dedi Agatha; ancak, hâlâ halka açık bir idamın oğlanların şatosuna geri dönmekten daha kötü olup olmadığından emin değildi. “Tedros muhtemelen şimdiye kadar Hikâyeci’yi saklamıştır bile. Bize o okulda kalemi bulmamıza yetecek kadar uzun süre kalmamızı sağlayacak bir büyü lazım.”

“Görünmezlik?” diye öneride bulundu Anadil.

“İkimiz birden mi? Çok kolay yakalanırız,” dedi Sophie. Aric’in izini bulduğundan gayet emindi.

“Köprüyü yeniden geçmeye ne dersin?” diye sordu Hester, Agatha’ya. “Dün gecedan sonra oraya mutlaka nöbetçi yerleş-

tirmişlerdir,” dedi Agatha.

Kızlar aynı anda kapıda dikilen, kıpkırmızı kesilmiş ve öfkeyle kendilerine bakan Dot’u gördüler. “Hassas *Bağırsak* Sendromu mu?”

“Tuvaletlere saklanma merakını düşününce akla uygun göründü,” dedi Anadil.

“Ama Kitap Kulübü’nü iptal edemezsiniz!” diye sızlandı Dot. “Ben bu sayede arkadaş bulmuştum!”

“Bizim de mahremiyete ihtiyacımız var. Senin o Kitap Kulübün artık böyle, ki *asıl* arkadaşlarının biz olduğu düşünülürse, böyle olması gayet de uygun görünüyor. Şimdi otur ve çeneni kapa,” diye çıkıştı Hester. Dot itaat etti, hâlâ burnunu çekiyordu.

“Dovey ya da Lesso ile konuşmanın bir yolu olmalı,” dedi Sophie; “veya belki de Profesör Sheeks’le...”

“Bu çok tehlikeli,” dedi Agatha. Dekan’ın muhbirlerinin etrafında dolanmadığı bir öğretmen yoktu. “Dekan bizim bile bir şeyler karıştırdığımızdan şüpheleniyor ve bizi buraya kısırmaya çalışacak. Kendiniz duyduunuz. Bu imtihanı *kazanabileceğimizi* düşünüyor!”

“Biçim değiştiren olmaz mı?” diye sızlandı Dot.

Sophie ve Agatha aynı anda, “*Hayır!*” dediler.

Agatha arkadaşına bakakaldı.

“Demek istediğim; onların okulları hakkında hiçbir şey bilmiyorum tabii, çünkü oraya hiç gitmedim ama son derece tehlikeli olduğu gayet açık, öyle değil mi?” diye geveledi Sophie; her yanına ter basmıştı. “Oğlanlar bu konuda tedbir almışlardır.”

Agatha ona daha da dik bakmaya başladı. Sophie yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu.

Agatha tekrar cadılara döndü. “Bakın, Sophie doğru noktaya parmak basıyor. Beklenmedik bir şeye ihtiyacımız var.”

Sophie tuttuğu nefesini bıraktı ve suçluluk duygusuyla gü-

lüksedi. Bir gün Agatha'ya dün gece nerede olduğunu anlatacaktı. Bir gün güvenli bir şekilde evlerine döndüklerinde, her zamankinden daha güçlü ve mutlu olduklarında.

"Bir planımız olana dek her gece burada buluşalım," dedi Hester, sonra da Dot'un başını iki yana salladığını gördü. "Yine o salak Kitap Kulübü yüzünden dertleneceksen..."

"Hayır, o değil," dedi Dot, kaşlarını çatarak. "Siz de Tedros'un Agatha'ya *saldırmasını* tuhaf bulmuyor musunuz?"

Sophie huzursuzca kıpırdandı. "Geçen sene onu öldürmeye çalışmıştı."

"Çünkü geçen sene *sen* oradaydın ve işleri karıştırıyordun," diye cevap verdi Dot. "Tedros, Agatha'yı seviyor! Ona asla siville saldırmaz." Dot önünde duran sahipsiz çatalı bir Çin lahanasına çevirdi ve derin derin kafa yormaya devam etti. "Bence burada eksik bir parça var."

Dot başını kaldırdı ve Agatha'nın kendisine baktığını gördü.

"Eksik olan tek parça, oğlanların şatosuna nasıl sızacağımız," diye kestirip attı Sophie ve konuşmayı yeniden plana döndürdü. "Kütüphanede büyü araştırması yapmalıyız."

Agatha dikkatini vermeye çalıştı ancak gözleri Dot'a kayıp duruyordu.

"Agatha?" dedi Sophie, kaşlarını çatarak. "Sen de gelir misin?"

Agatha irkilerek toparlandı. "Tabii... Elbette."

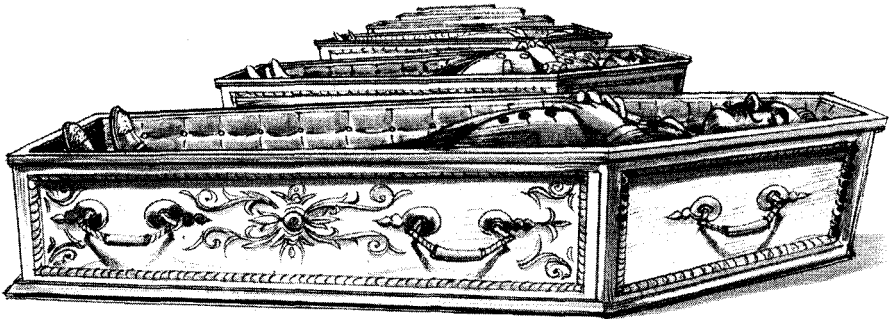
Birden, Sophie'nin bileğinde, pelerininin altından çıkmış bir şey fark etti: hafifçe kabuk tutmuş minik kesikler. Tanıdık bir hisse kapılan Agatha gözlerini kısarak yakından bakmayı denedi fakat dışarıda bir gürültü kopunca tüm kızlar dönüp kapıya baktılar. Tam o anda kapılar ardına kadar açıldı ve kafası ölü bir devekuşunun gövdesine oturtulmuş olan Pollux sendeleyerek içeri girdi. Ortalıkta hiç kitabın olmadığı bir kitap kulübüne şüpheyle bakıyordu.

Merlin'in Kayıp Büyüsü

Noel vakti yaklaşırken kelebekler Mavi Orman'daki en yüksek çam ağacına süsler ve parlak lambalar asmak için gecenin karanlığından faydalanıyorlardı; sanki ölümcül bir imtihanın yapılacak olması bu kutlamaları hiç etkilemeyecekti.

Şafak vakti geldiğinde oğlanlar pencerelerinden çıkmış, süslemelerin üstüne işemeye ve onları ateşe vermeye başlamışlardı bile.

Leydi Lesso sıralamaları açıklarken, Sophie de Anadil ve Hester'a oğlanların okullarına sızma yollarıyla ilgili notlar yazıyordu. Yan tarafındaysa Agatha, donmuş sandalyesinde geriye

doğru kaykılmış, gözlerini kısarak Sophie'nin bileğindeki solgun izlere bakmaktaydı.

Vakit daha öğlendi ama İmtihan Seçmeleri tüm hızıyla sürüyordu. Derslerdeki sınavların her birinde, öğretmenlerin mümkün olduğunca kötü ve korkutucu görünümlü yarattığı, zombi suratlı ve feci çığlıklarla kızlara saldıran hayalet prensleri öldürme çalışmaları yapılıyordu. Aslına bakılırsa, öğretmenlerin tüm gönülsüzlükleri uçup gitmiş gibiydi. Profesör Anemone bile en acımasız ölümleri onaylıyordu. Artık, hayatlar tehlikedeydi ve öğretmenler olabilecek en iyi takımı çıkarma işine tüm çabalarıyla eğilmişlerdi.

Sophie ve Agatha, kaçma planlarını Dekan'a fark ettirmek için coşkulu davranmaya karar vermişlerdi. Aslına bakılırsa, Sophie rolünü gayet iyi oynuyordu. Oğlanların hayaletlerini büyük bir kinle öbür tarafa postalıyor, sınıf arkadaşlarını yüreklendiriyor ve günler evvel başına bela olan korkutucu cadılık belirtilerinden hiçbirini göstermiyordu. Üstelik Agatha, Sophie'nin eski kaygısız hallerine geri döndüğünü, dersler arasında neşeyle koluna yapışarak Gavaldon'a dönüşleri hakkında romantik hayaller kurduğunu ve Agatha'nın Tedros'a yaptığı ziyaret hiç olmamış gibi davrandığını görüyordu.

Leydi Lesso'nun dersine giderlerken Sophie, "Başka saldırı olmazsa, İhtiyar Heyeti bize zarar vermez ve ben de bizimki yerine sizin evde daha çok zaman geçiririm," diye fikir yürütüyordu. "Belki en sonunda kendi gösterim bile olur!"

"Beni gösteriye dâhil etme de, ne yaparsan yap," diye sızlandı Agatha; Sophie'nin sırttığını gördüğündeyse fena yıkıldı.

Agatha, Sophie'ye onu bu kadar kolay affedebilmesinden şüphelenmek, ona bunu nasıl yapabildiğini sormak istiyordu ama Sophie, en iyi arkadaşını geri aldığı için öyle rahatlamış ve mutlu görünüyordu ki.

Dileğiyle sebep olduğu bunca şeyi düşününce Agatha bu okuldan kurtulma konusunda Sophie'den bile daha istekliydi. Tedros'un kulesine girmenin yolları konusunda kafa patlatıp duruyor ancak her seferinde eli boş kalıyordu. Hayal kırıklığı seçmelere de yansıyor ve oğlanların hayaletlerine eski cadı halleriyle saldırıyor, hepsini ateşe veriyor ve toza dönüşüp yok olmalarını soğuk bir edayla izliyordu. Üçüncü sınava geldiklerinde bir zamanlar Tedros'tan nefret etmesinin tüm nedenleri eski coşkusuyla geri dönmüştü; oğlanın kibri, kayıtsızlığı, fevri toyluğu... Hepsine duyduğu nefret tekrar canlanmıştı içinde.

Peki ama Dot'un sorusu neden hâlâ aklını kurcalıyordu?

Eksik parça filan yok, diyerek yatıştırıyordu kendini. *Tedros* ona saldırmıştı. *Tedros* masallarını mahvetmişti.

Ruhunun onu dilemesi boşunaydı.

Ama yine de... Agatha kendini sandalyesinde daha da ileri eğilmiş buldu. Sophie'nin eli hâlâ göremeyeceği kadar uzağındaydı. Sandalyenin tek bacağı üzerinde dengesini kurarak daha da eğildi. En sonunda, Hester'ın buz tutmuş masasının üstü Sophie'nin bileğinin üstüne gelince görüntüyü bir mercek gibi büyüttü. Agatha'nın gözleri kocaman açıldı. Arkadaşının pürüzsüz tenindeki rengi soluk yaraları tanıdı.

Yılan ısırtıkları.

Sophie nerede yılanlarla karşılaşmış olabilirdi?

Ormanda, tabii ki, diye hatırlattı Agatha kendine. *Ona* orada saldırmışlardı, değil mi? Ama Sophie'nin yaraları hâlâ taze görünüyordu.

Sophie ona dönünce Agatha az kalsın sandalyesinden düşecekti. "Benimle kütüphaneye gelir misin?" diye sordu Sophie, gülümseyip elini uzatarak. "Dördüncü dersten önce, on dakika. Casusluk büyülerine bakarız!"

Agatha da ona gülümsedi ve yılanları aklından çıkararak çantasını aldı.

Artık şüphe yok. Güvensizlik yok, diye düşündü, en yakın arkadaşının ardından merdivenleri çıkarken.

Çıban meselesinde dersini almıştı.

Eriyen siyah mumlar Kötülük Salonu'nun duvarına sıralanmıştı ve sarı-yeşil alevleri yılan gözlerinin rengindeydi.

On iki tane beyaz tabut biçimli yatak odanın ortasında yan yana dizilmişti ve içinde İyilik ve Kötülük Okulu'nun erkek öğretmenleri yatıyordu: Yanık tenli, bıyıklı Profesör Espada, Sonsuz oğlanlarına Kılıç Ustalı dersi verirdi. Sivilceli, kel Profesör Manley, Hiç oğlanlarına Çirkinleşme dersi verirdi. Kıvrışıklar içindeki titrek Profesör Lukas, Şövalyelik dersi verirdi. Castor, Hizmetkârlık Eğitimi dersi verirdi ve kardeşi Pollux'un kafası, iki başlı köpek gövdesinde yerinde değildi. Beezle, Kötülerin kırmızı tenli cücesiydi ve yanında da bir dizi orman grubu lideri -bir gulyabani, bir sentor ve bir erkek peri- yatıyordu. Hatta, bir zamanlar İyilerin sıralamalarını tahta panoya oyan gözlüklü ağaçkakan Albemarle bile oradaydı. Hepsi de uyum içinde nefes alıp veriyor, uyuyan yüzleri huzur içinde gözükiyordu.

Hemen önlerinde, yerde Tristan iki büküm olmuştu ve etrafı Şer Kütüphanesi'nden alınmış ve açık duran bir sürü kitapla çevriliydi. "Sabaha dek uğraştık," diye esnedi ve kızıl saçlarını eliyle düzeltti. "Dekan'ın büyüü çok kuvvetli."

"Bunu bozamazsak hepimiz köle olacağız," diye homurdandı Tedros, *Uykuya Son* adlı kitabın sayfalarını çevirirken. "O iki kız bir araya geldiğinde nasıl olduklarını bilemezsin. Çocuklar bu imtihana iyi hazırlanmaz ve seçmelere hemen başlamazlarsa bizi kıymaya çevirirler." Eline başka bir kitap aldı. "Ama kazan-

mak için bir şansımız olsun istiyorsak, öğretmenlerimizi geri döndürmemiz gerek.”

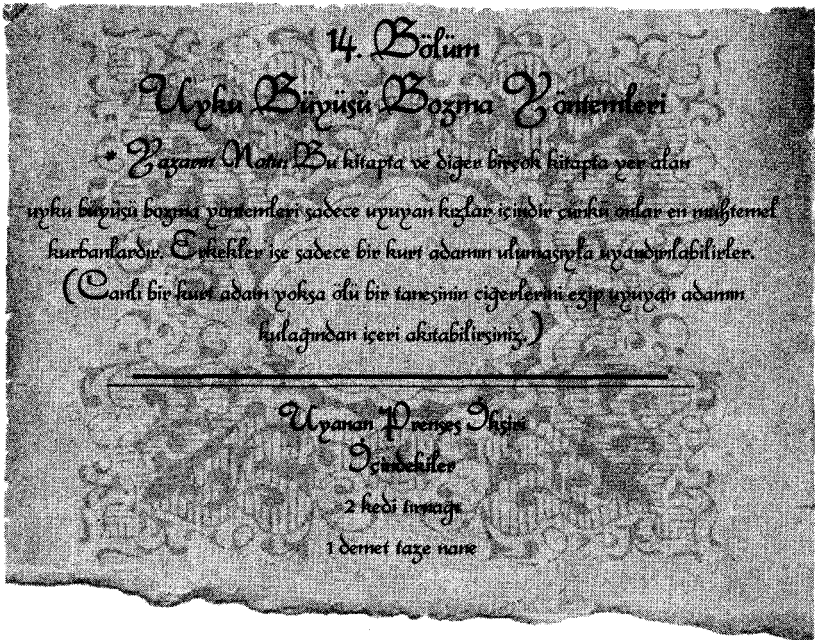
“Ben gidip Hikâyecî’ye bir baksam ya?” dedi Tristan. “Emin olalım en azından.”

“Bakin, bu bir uyku büyü. Bir tedavisi olmalı.”

“Elimizin altında bir kurt adam yoksa mümkün değil,” diye homurdanan Tristan *Uyuyan Güzeller İçin Büyüler* kitabını bir kenara attı.

Tedros da hemen arkasından elindeki sonuncu kitabı kapattı. Tristan’ın gözlerinin altında, çillerini örten mor halkaları fark etmişti. “Evet,” dedi prens, ayağa kalkarak. “Haydi, gidelim.”

Birden, Tristan’ın fırlatıp attığı kitap dikkatini çekti. Kitabın örümcek ağı bağlamış bir sayfası açık kalmıştı. Tedros ayağıyla kitabı yaklaştırdı.

“Size bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama,” dedi Tristan, sabırsızca araya girerek; “Sader bize geçen sene anlatmıştı. Kurt adamlar yalnızca Bloodbrook’ta yaşarlar.”

“Ne ilginç.” Tedros başını kaldırdı; gözleri parlıyordu. “Hort oralı değil miydi?”

Sophie elindeki *Casusun El Kitabı*’nı bir kitap yığınının üstüne fırlattı ve gözlerini kısarak Erdem Kütüphanesi’nin bir güneş saatinin üzerinde yükselen altın renkli iki katına yayılmış raflarına baktı. “Bütün bunları bitirmemiz aylar sürer!”

“Hepsinde aynı büyüler var,” diyerek kaşlarını çattı Agatha. Masasında oturmuş, *Hafiyelik Büyüleri 2. Cilt* adlı kitabın sayfalarını karıştırıyordu. “Görünmezlik, gizlenme, ileri biçim değiştirme teknikleri... Tahmin edemeyecekleri hiçbir şey yok. Tedros’un kulesine girebilmek için Erkekler Okulu’nda uzun bir süre geçirmemiz gerek. Günler sürebilir.”

“*Günler mi?* O pasaklı prenslerle mi? Kokudan ölürüz,” diye sızlandı Sophie. Girişteki masada oturan ve devasa bir kayıt defterinin üstünde uyuklayan kaplumbağaya baktı. “Bu şeyi hiç uyanık gördün mü?”

Döndüğü zaman Agatha’nın kaşlarını çatmış, içeri dalan birkaç kelebeğe baktığını gördü. “Hiç canını sıkma,” diye fısıldadı Sophie. “Biz mükemmel bir ikiliyiz unuttun mu? Geçen sene Masal İmtiham’na nasıl sızdığını hatırla.”

“Bu farklı, Sophie. *Yardıma ihtiyacımız var*,” dedi Agatha. “Dekan bizi dinlediği sürece de o yardımı alamayız.”

Ders programları farklı olduğu için Sophie, Hester ve Anadil’le Dişi Becerileri dersine giderken, Agatha da Dot’la beraber Kadın Kahramanlar Tarihi dersine gitti.

“Hâlâ bir şey çıkmadı mı?” diye sordu Dot, İyilik Salonu’nun

kireçlenmiş sıralarında yanına oturan Agatha'nın yüzünü görünce. "Babam olsa ne yapılacağını bilirdi ama kendisi şu sıralar Leydi Marian'dan kaçıyor. Kadın, Robin Hood'un gözünün dışarıda olduğunu öğrendiğinden beri Sherwood Ormanı'ndaki tüm erkekleri köle ediyormuş." Dot iç geçirdi. "Sorsa, ona bunu ben de söyleyebilirdim."

Kiko'nun başı arka sıradan yükseliverdi. "Nihayet en güzel dersimizi görebileceksin! Keşke ilk hafta burada olsaydınız. Sindirella'nın masalının derinliklerini öğrendik. Krallığını kendi üzerine yaptıran dek prensiyle evlenmediğini biliyor muydun? Sonrasında onu zindana attırmış ve mutlu bir evlilikleri varmış gibi yapıp tek başına hükmetmiş. Görüldüğü kadarıyla, erkekler sırf kızları aptal ve zayıf göstermek için masallar hakkındaki gerçekleri yıllardır gizliyorlarmış. Sonra Goldilocks ile üç ayı masalına baktık ve üç ayıyı nasıl ehlileştirip her birinden kürk yaptığını öğrendik. Bir de Pamuk Prenses'in o cinsiyetçi cüceleri elmayla zehirlemesi var..."

"Ha?" dedi Agatha, şaşkınlıkla. "Birincisi, deminden beri söylediğin hiçbir şey 'gerçek' gibi durmuyor. İkincisi, masalların *içine* nasıl giriyorsunuz?"

Kiko yaramazca gülümsedi. "Görürsün."

Dekan topuklu ayakkabılarını taş zeminde takırdatarak çift kanatlı kapıdan içeri. "Takımımıza saldırmanın yanı sıra oğlanlar, şüphesiz, Mavi Orman'ı bubi tuzaklarıyla donatacaklardır; tıpkı *bizim yaptığımız gibi*," dedi, kalçalarını kıvrarak ahşap kürsüye doğru ilerlerken. "Fakat bir erkeğin akli belki de en ölümcül tuzaktır, kızlar. Şerefleri söz konusu olduğunda, çaresizce taktiklere başvururlar, sapkınca ve hayal edilemez işler yaparlar. Hazırlıklı olmalısınız."

Kürsünün içinden çok kalın bir kitap çıkardı - *Öğrencinin Göz-*

den Geçirilmiş Orman Tarihi, yazan August Sader- ve ortalarından bir sayfayı açtı. Karşılarında duran Dekan konuşmadığı halde sesi salonda duyulmaya başlandı, sanki kitabın içinden geliyordu:

“*Yirmi Altıncı Bölüm: Kral Arthur’un Yükselişi ve Düşüşü.*”

Kitabın tepesindeki minik bir pus bulutu içinde hayaletimsi bir üç boyutlu sahne canlandı ve başında altın tacı, üzerinde kaftanıyla Camelot’un koridorlarında gezinen sessiz bir Kral Arthur görüntüsü beliriverdi.

Agatha arka sıradan çok zor görüyordu. “Çok küçük bu.”

Hemen arkasında oturan Kiko, “Bekle,” dedi.

Dekan kitabı kaldırdı ve aralıklı dişlerini gösteren bir sırtmayla hayalet görüntüye üfledi. Görüntü, cızırtılar çıkararak bir milyon ısıltılı parçaya bölündü ve camdan bir kum fırtınası gibi öğrencilerin üstüne yayıldı. Agatha elleriyle yüzünü kapadı ve bedeninin havada süzüldüğünü hissetti. Sonunda ayaklarının yere değdiğini hissettiğinde, parmaklarını yavaşça aralayıp baktı.

İyilik Salonu, tüm sıralar ve kızlarla birlikte ortadan kaybolmuştu. Koyu ahşap kaplamalı bir salonda dikiliyordu. Etrafındaki hava basık ve pusluydu, buharlı bir hissiyat veriyordu, gerçek değilmiş gibiydi. Gözlerini kısıtı ve üzerinde kurt postundan bir kaftan ve başında altın taç olan, sakallı, güçlü kuvvetli, kır saçlı bir adamın ayaklarının ucuna basarak kendisine doğru geldiğini gördü.

Agatha hayretler içindeydi. Kiko haklıydı. Kitabın bu sahnesinin *içindeydi* şimdi.

Elini dumanlı havanın içinde gördüğü duvara doğru uzattı ve parmakları, karşısında bir hayalet varmış gibi duvarın içinden geçti. Kral Arthur da tıpkı bir hayalet gibi hafifçe titreşerek ve eğilip bükülerek yanından geçip gitti. Çıplak ayaklarıyla gülurusu renkli halının üzerinde koridorun sonuna doğru ilerli-

yordu. Agatha onu köşeli çenesinden ve kristal mavisi gözlerinden tanımişti. Aynı zamanda kaftanının altındaki altın kabızalı kılıcından da kim olduğunu anlamıştı. İki gece önce oğlunun ellerinden Agatha'nın aldığı kılıcın ta kendisiydi.

“Arthur kral olmadan evvel Guinevere’le İyilik ve Kötülük Okulu’nda tanışmıştı,” diye anlatıyordu Dekan’ın sesi. “Tanıştıkları günden itibaren Arthur onun kendisini küçük gördüğünü biliyordu. Yine de onu evliliğe zorladı çünkü erkekler zalim, acımasız varlıklardır; hiçbiri Arthur’dan beter olamaz.”

Agatha gözlerini kısarak hayalet krala baktı. Bunlar gerçek olabilir miydi? Yoksa Dekan’ın çarpık masallarından biri daha mıydı bu?

Arthur’un hiç ses çıkarmamaya çalışarak koridorun sonundaki odaya yaklaşmasını izliyordu.

“Guinevere’in bir şartı vardı: Kendisi ve kral her gece ayrı odalarda uyuyacaklardı,” diye devam etti Dekan. “Arthur bu isteği reddedememişti çünkü Guinevere mükemmel bir eş gibi davranıyordu ve ona hep istediği sefil oğlunu doğurmuştu. Yine de kral uyuyamıyordu. Arthur her gece kraliçesinin odasını görmek istiyordu fakat kapısı hep kilitliydi. Ta ki bir gece...”

Şimdi Agatha, kralın gördüğünü görüyordu. Bu gece kraliçenin kapısı aralıktı. Arthur’un peşinden giden Agatha onun omzunun üstünden eğilip içeri baktı.

Tam o esnada Guinevere penceresinden atladı, tutunduğu perdeden aşağı kayd ve gecenin içinde kayboldu.

“Ertesi sabah kraliçe kahvaltı masasındaydı, her zamanki gibi gülümsüyordu ve yumuşak başlıydı,” dedi Dekan’ın sesi. “Arthur gördüğü şeyden hiç bahsetmedi.”

Agatha’nın etrafındaki sahne değişti ve bir anda kendini tozlu bir mağarada buldu. Etrafta fokurdayan laboratuvar tüpleri,

raflar dolusu ne idiği belirsiz şişeler ve kavanozlar ve onlarca yazılıp çizilmiş defter vardı. Arthur yaşlı, bir deri bir kemik, beyaz sakalı göbeğine kadar inen bir adamla tartışıyordu.

“Arthur görünmezliği, iz sürmeyi, biçim değiştirmeyi, İyilik Okulu’nda öğrendiği her şeyi denedi ama yine de Guinevere’in her gece nereye gittiğini bulamıyordu. Ona hayat boyu akıl hocalığı yapmış olan Merlin gönül meselelerinin büyüünün ötesinde olduğunu söyleyerek ona yardım etmeyi reddediyordu...”

Merlin mağarasından hışımla fırladı. Arthur peşinden gitti ama sonra ansızın durdu. Merlin’in açık duran defterlerinden birine yakından baktı ve defteri eline aldı.

“Sonra Arthur, Merlin’in sığınağında yapmakta olduğu şeyi gördü...”

Arthur’un gözleri kocaman açılmıştı.

“Öylesine cüretkâr, öylesine tehlikeli bir şeydi ki bunun tek şansı olduğunu biliyordu...”

Arthur elleri titreyerek sayfayı yırttı.

Sahne değişti ve siyah bir ata binmiş, yüzü başlığının altında gizlenen birisi ormanda, gecenin karanlığına doğru dörtlü at sürerek Agatha’nın yanından geçti.

“O gece Arthur, muhafızlarına Guinevere’in pencerelerini mühürletti. Başlıklı bir harmaniye sarınarak bitişikteki odanın penceresinden aşağı indiğinde kendisini bekleyen bir at buldu...”

At, zifiri karanlık bir açıklığa vardığında durdu. Agatha zayıf, gölgelerin arasından çıkan bir adamın uzaktaki bir ağacın altından yavaşça atın binicisine doğru yaklaştığını gördü. Fakat harmaninin ve başlığın altında tamamen gizli olan Kral Arthur, atından inmedi. Gölgeler içindeki adamın yanına yaklaşmasını bekledi... bekledi... İkisi de diğerinin kim olduğunu göremiyordu. Nihayet Agatha ay ışığının gölgeler içindeki adamın yanık tenine, kemerli

burnuna ve şövalye üniformasına vurduğunu gördü.

“Bu Lancelot’tu. Arthur’un kardeşim diyecek kadar çok sevdiği arkadaşı. Guinevere’in her gece yanma koştuğu adam.”

Lancelot ata doğru sokuldu; binicisinin yüzü hâlâ görünmüyordu. Lancelot tereddüt etti, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetmişti. Fakat sonra, binicinin harmanisinin altından görünen beyaz terlikli narin ayakları fark etti. Lancelot sevgiyle gülümseyip ata yanaşırken Agatha şaşkınlık içinde bu kadını ayaklara bakıyordu. Lancelot elini yukarı doğru uzattı. Binicinin başlığını nazıkçe geriye attı ve... Kral Arthur’un kristal mavisî gözleri ortaya çıktı.

Agatha boğulacak gibi oldu.

Artık o gözler bir adamın gözleri değildi.

Arthur bir anda bir bıçak çıkardı ve Lancelot’u karnından bıçakladı. At hızla koşmaya başlayarak kralı şatoya geri götürdü.

Sahne buharlaştı ve Agatha kendini yeniden İyilik Salonu’nda sessiz ve hayretler içindeki kızların arasında buldu.

“Büyü, Kral Arthur’u bir kız mı yapmış?” diye bağırdı Beatrice, dehşet içinde. “Bir erkek... kız mı olmuş?”

“Sadece kralın, kraliçesi tarafından aldatıldığını görmesine yetecek kadar,” dedi Dekan. “Fakat Arthur büyüünün tesirinden çıkıp Camelot’a döndüğünde, Guinevere gitmişti. Lancelot’un işini bitirmeleri için adamlarını gönderdi ama şövalye de ortadan kaybolmuştu. Ne o ne de kraliçe bir daha görüldü.”

Agatha nefes alamıyordu, hâlâ az evvel gördüğü onca şeyi sorguluyordu. Ama yine de bu hikâyenin doğru olmasına ihtiyacı vardı; Sophie’yle kendisinin hayatlarını kurtarmak için buna ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan şey...

“Büyü!” diye kaçırdı ağzından, bir anda ayağa fırlayarak. “Merlin’in büyüsi nerede şimdi!”

“Kayboldu; tıpkı diğer tüm büyüler gibi,” diye cevapladı kitabını kapatan Dekan. “Ama asıl önemli olan nokta büyü değil, tatlım.” Agatha’ya cüretkâr bir gülümsemeyle baktı. “Bir erkeğin bunu bulacak kadar akıllı ve disiplinli olması.”

Agatha oturduğu yere çökerken etrafını saran kızlar kendi aralarında heyecanla konuşuyor, zamanda yaptıkları bu yolculuğun her anını değerlendiriyorlardı.

“Sana bunun iyi bir ders olduğunu söylemiştim,” diye fısıldadı Kiko, arkasından.

Fakat Agatha daha da çökmüştü çünkü bu hikâyenin ona kazandırdığı tek şey, daha fazla çıkmazdı. Onun ve Sophie’nin yegâne umudu, koyun karşı kıyısında gördüğü zekâdan ve disiplinden yoksun, maymundan farksız oğlanların da kendi çıkmazlarına saplanmış olmalarıydı.

“Masal İmtihanı takımında ben de olmak istiyorum,” dedi Hort. Sesi, Kötülük Salonu’nda yankılanıyordu. Hâlâ iç çamaşırlarıyla idi. “Şartım budur.”

“Kusura bakma Hort ama bize en güçlü erkekler lazım,” dedi Tedros, bu pazarlığı yapmak için Tristan’ı diğer prenslerin yanına gönderdikten sonra. “Bu sebeple prensleri buraya topladık. Yalnızca Aric ve ben seçmelerden muaf...”

“Bir kurt adam ulumasına mı ihtiyacınız var? Benim Kötü yeteneğime mi ihtiyacınız var? Öyleyse bana takımda yer verin,” diye kestirip attı Hort. Başını öne eğip kılığına baktı. “Ve bir de yeni üniforma.”

“Dinle, sadece bir kez ulumanı istiyoruz...”

“Hayır, asıl sen beni dinle! Babam Kötülerin sevemeyeceğini söylerdi ve ben sevmeyi denedim,” dedi Hort, boncuk gözlerini yerden kaldırmadan. “Sophie’nin peşinden koştum, sanki bir Son-

suzmuşum gibi. Oysa ben... Halimi görüyorsun işte.” Seyrek sakallı yanaklarını sıvazladı. “Kendimi aptal durumuna düşürdüm... ve babamı da. Bu sayede en azından hazineyi kazanıp onu gömebilirim. Bunu anlıyorsun, değil mi?” Başını kaldırıp Tedros’a baktı. “Onu gururlandırmaya çalışıyorum; ölmüş olsa bile.”

Tedros’un kasılmış çenesi yumuşadı. Hort’un göğsünün kızarmaya başladığını ve alt dudağının titrediğini görebiliyordu. Bu çocuk kendisinin sahip olduğu şeylerin neredeyse tamamından yoksun doğmuştu ama yine de birbirlerinden farksızlardı.

“Kimse benim gibi savaşılamaz,” diye yakardı Hort. Titreyen bir sincabı andırıyordu. “Hiç kimse!”

Prens kollarını kavuşturdu, yiğitçe ona karşı koymaya çalıştı. “Hort, bu kızlar benim *ölmemi* istiyorlar. Geçen seneye benzemiyor bu. Hepimizin hayatının tehlikede olduğu gerçek bir İmtihan söz konusu ve ben bu okulun lideri olarak herkesin güvenliğinden sorumluyum. Hepsini şimdiden sonlarının kölelik olabileceği gerçeği karşısında ayaklanıyorlar.”

Evsiz bir köpek yavrusu gibi yalvıyordu. Tedros dişlerini gıcırdattı.

“Ne olur sanki ben-ben-ben-ben...”

Prens yüksek sesle nefes vererek teslim oldu. “Aric beni öldürecek.”

Hort sapsarı dişlerini gösterdi. Tabutlarında uyuyan öğretmenlere döndü ve o kadar ilkel bir uluma kopardı ki vücudu kasılmaya başladı. Öyle yüksek bir ses çıkardı ki Tedros duvara doğru gerileyip kulaklarını kapattı. Prens tekrar ona baktığında Hort artık bir insan değildi. Şişen kaslarıyla beraber vücudu kurt adam postuna bürünmüştü ve iki ayağının üstünde dikilmiş, kükrüyor da kükrüyordu ki. Nefesi tükenene dek kükredti.

“Artık daha uzun süre dayanabildiğimi söylemiştim sana,”

diye hırladı Hort; bir yandan da, uykularından fırlamış üst katlardaki oğlanların korku dolu bağışmalarını gururla dinliyordu.

Tek uyanan onlar değildi ama.

Öğretmenler yavaş yavaş, tek tek tabutlarında kıpırdanıyorlardı. Manley ilk uyanan oldu. Meşalelerin titreyen ışığı kat kat olmuş gerdanına ve çiçek bozuğu yüzüne vuruyordu.

Tedros sırtıttı ve elini uzattı. “Profesör, Erkekler Okulu’na yeniden hoşge...”

“Ne güzel bir pislige batırmışsın kendini. Pasaklı yabancılarla doldurmuşsun şatoyu. Saçma sapan şartları olan bir imtihan. Kızlar kabul ettiği an bizi *kapana kıştırarak* şartlar hem de,” diye dudak büktü Manley ve kapıya doğru ilerledi. “*Kızlara köle olmak ha?* Hikâyecî’nin Dekan Sader’in eline geçmesiyle masallar neye benzeyecektir, düşünsenize. Her masalın sonunda ölen erkekler. Kötülerden daha beter bir kaybetme sicili olan erkekler.”

“Ama *kazanırsak* tadından yenmez,” dedi Profesör Espada, sivri uçlu siyah çizmeleri yere dokunur dokunmaz, karşısındaki iki delikanlıya ters bakışlar atmaya başlamıştı bile. “Bu imtihanı kazanın ve o iki uğursuz Okur ölsün. Masalları anında ortadan kalsın. Okullarımız en başından beri olduğu gibi İyilik ve Kötülük okullarına dönsün.”

“Bu gemiyi hale yola sokmak için on günümüz var öyleyse,” dedi ağaçkakan Albemarle, orman grubu liderlerinin geri kalanlarıyla birlikte onların peşinden giderken. “Ben ders programlarını hazırlarım.”

“Ben de sınıfları hazırlarım,” dedi Şövalyelik öğretmeni Profesör Lukas.

“BEN DE ŞU SEFİLLERİ UYANDIRIRIM,” diye kükredi Castor, kürkünü silkeleyerek.

Beezle neşeyle geçirdi ve onun peşinden koştu.

“Peki... peki ya *ben* ne olacağım?” diye seslendi arkalarından Tedros.

“Diğer herkes gibi sen de imtihan seçmelerinde yarışabilirsin,” diye öfkeyle cevapladı Manley.

“*Yarışmak mı?*” diye sordu Tedros şaşkınlıkla.

“Peki ya ben?” diye atıldı Hort, insan haline dönerek. “Bana d-d-d-dedi ki...”

“Artık o yetkili *değil*.” Koridorun merdivenlerinden aşağı inerken Manley’nin sesi duvarlarda yankılandı.

Hort ihanete uğramış bir edayla Tedros’a öfkeyle bakıyordu. Prens kıpkırmızı kesilmişti, neredeyse sesi çıkmayacaktı. “Ama nasıl? Nasıl bilebilirler?”

Castor kapıdan ona doğru döndü. Kan çanağı gözleriyle kudurmuş gibiydi.

“UYUYURUZ DİYE KULAKLARIMIZ DUYMUYOR MU SANDIN?”

Beş gece boyunca Sophie, Agatha ve cadılar, Kitap Kulübü toplantısı için yemekhanede buluştular ve Hikâyeci’yi ele geçirip eve dönmeyi dilemenin olası planlarını tartıştılar. Hiçbiri de risksiz değildi. Her geçen gün, Agatha buldukları yeni büyülerden daha da kuşkulanıyordu, Sophie ona daha haşın davranıyordu ve her ikisi de İmtihanın planlandığı gibi gerçekleşeceğinden daha emin oluyorlardı. Zamanları giderek daraldığından, Kitap Kulübü’nün altıncı gecesinde hep birlikte bir planda karar kılmaya anlaştılar.

Saat sekiz buçukta, Agatha ile Dot, buldukları büyülerini heyecan içinde karşılaştırarak yemekhaneye gittiklerinde Sophie, Hester ve Anadil’i kapının önünde dikilirken buldular.

“Bir sorunumuz var.” Hester yana çekildi ve Kitap Kulübü duyurularının üstüne asılmış ilanı gösterdi.

PİYES SEÇMELERİ BU GECE

Kadın Başarılarının Törensels Geçmiş

Not: Kimse seçmelere katılmazsa, pıyes düzenlenmeyecektir.

**Gelmeyen herkes sınavlardan muaf olacaktır.*

Profesör Sheeks, Pıyes Yönetmeni

**Sınav muafiyetleri Dekan aracılığıyla yasaklanmıştır.*

Pollux, Pıyes Yönetmeni'nin Amiri ve Yaratıcı Danışmanı

“Başka bir yere geçemez miyiz?” diye sordu Dot.

“Kelebeklerin gelmediği tek yer burası,” dedi Sophie, endişeyle. “Zaten bir hafta kaybettik. Bu gece bir plana ihtiyacımız var.”

Kızlar sessizliğe büründüler.

“Sanırım hepimiz *Kadın Başarılarının Törensels Geçmiş* için seçmelere katılıyoruz,” dedi Agatha. Ardından, Sophie'nin heyecan dolu bakışlarını yakaladı ve kaşlarını çatı. “Piyeste rol almıyorsun.”

On dakika sonra Sophie yemekhanedeki uydurma bir sahenin üzerinde, perdenin önünde hoplayıp zıplıyordu ve anlaşılmaz bir aksanda, anlaşılmaz bir monolog icra ediyordu. “Duy beni Prrreeennss Humperdink! Benim güzelliğime ve caaazzibeme kannnnma. Ben basssiitt bir kadını. Akli da basssiitt, kalbi de basssiitt ama sakın ruhu basssiitt sannnnmaaaa.”

Sophie başını eğip, Profesör Sheeks'e ve Pollux'un masanın üstünde duran kafasına baktı. İkisi de gözlerini kırptırarak onu izliyorlardı.

“Bence gayet güzeldi,” diye fısıldadı Pollux.

Perdenin arkasından bir el Sophie'nin ensesine yapıştı ve onu içeri çekti.

"Çok mu zayıftı?" diye sordu Sophie, göz ucuyla sıralarını bekleyen kızlara bakarak.

"Zayıf olan tek şey, senin hayatta kalma şansın," diye çıkıştı Hester. "Bir plan kararlaştıracamız ve bunu hemen şimdi yapacağız. Herkes en iyi fikrini sökülsün."

"Ben tavanda yürüyebilmenizi sağlayan bir Örümcek Ağı Büyüsü buldum," dedi Anadil, pencereye yaslanarak. "Günlerce baca deliklerinde saklanabilirsiniz."

"Ben nerede banyo yapacağım peki?" diye sordu Sophie. "Nerede yemek yiyeceğim?"

"Yemek mi?" dedi Anadil, şaşkınlıkla.

"Kalemi çalması için iblisimi gönderebiliriz," dedi Hester. "Kalkanı muhakkak aşar."

"Ya yakalanırsa? İblisin ölür ve sen de ölürsün," diye karşılık verdi Sophie. "Aslında düşündüm de, bu harika bir fıkırmış."

"Sizi sebzeye çevirmeme ne dersiniz?" dedi Dot. "Oğlanlar sebze yemez."

Herkes ona dik dik baktı.

"Aggie?" dedi Sophie. "Sen mutlaka bir şey bulmuşsundur?"

Agatha en başından beri sessizce olduğu yerde oturuyordu çünkü en iyi çözümü bulacakları konusunda cadılara güvenmişti. Fakat şu an en başından beri şüphelendiği şeyle yüzleşmek zorundaydı.

"Hangi yöntemi seçersek seçelim, hiçbirisi güvenli değil," dedi. Başını kaldırıp Sophie'ye baktı. "Bu benim hatam... Sonunda o imtihana katılmak zorunda kalacağız ve bu benim hatam..."

"Ama... ama... Biz ölemeyiz, Aggie," dedi Sophie, korkuyla.

“En sonunda arkadaş olmuşken olmaz.”

Agatha başını iki yana salladı. “Bizi bulurlar Sophie. Bu büyülerin hiçbirisi... Bizi bulurlar...”

Duraksadı çünkü gözüne pencerenin dışındaki bir şey takılmıştı.

“Aggie?” diye sordu Sophie.

Cadılar etrafına toplanırken Agatha ellerini cama koydu.

“Ha, Helga’yımış canım,” dedi Sophie, Mavi Orman’dan derenin kıyısındaki kovuğuna giden eflatun renkli elbisesi içindeki cüceyi izleyerek. “Çok tuhaf ama. Daha sıska görünüyor. Cücelerin diyet yaptıklarını bilmezdim. Saçı da değişik! Tıpkı bir şey gibi...”

Kızların hepsi, dehşet içinde burunlarını cama yapıştırmışlardı.

“Olamaz!” dedi Hester.

Çünkü üzerinde Cüce Helga’nın elbisesi ve şapkası olduğu halde Helga’nın kovuğuna giren ama suratı Helga’ya ait *olmayan* kişi, kendisini izleyen kimse var mı yok mu diye dışarı çıkıp etrafı kontrol etmişti.

“Derste kızdı, her gün kızdı,” dedi Dot. “Bu imkânsız!”

Ama değilmiş, diye düşündü Agatha, Dekan’ın cüretkâr gülümsemesini aynen tekrarlayarak. Çünkü bunu mümkün kılan büyüü görmüştü, kayıp büyü artık bulunmuştu.

O büyü, Yuba’yı en başından beri düşmanın şatosunda saklamıştı.

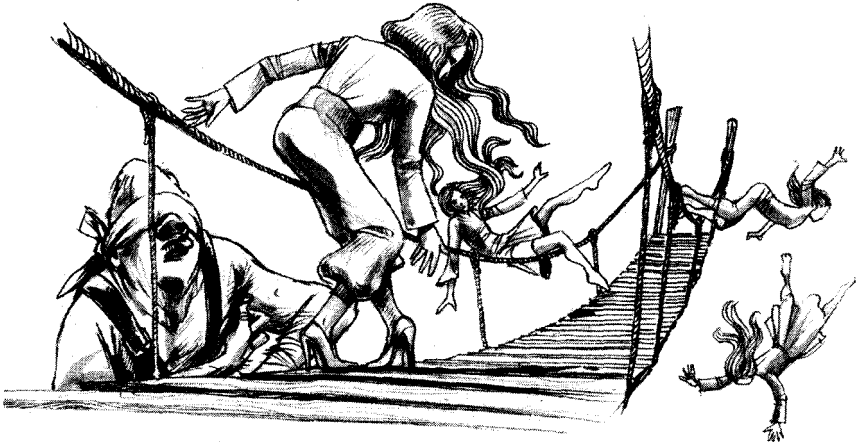
Şimdi de ona ve Sophie’ye aynı şeyi yapma konusunda yardımcı olacaktı.

Beş Kural

Anlamıyorum,” diye fısıldadı Sophie, Agatha’ya. “Bunun erkeklerin okuluna girmekle ne ilgisi var?”

Agatha onu umursamayarak, gösterişli bir sallanan sandalyeye bağlanmış, uzun beyaz saçları lahana yapraklarıyla dolu Cüce Helga’ya dik dik baktı. “Bize bunu nasıl yaptığını anlat, Yuba. Yoksa seni Dekan’a veririm.”

“Suçlamalarınız son derece çirkin,” dedi Helga, sert ve yüksek bir sesle. “Tüm erkekler şatodan *kovuldu*.”

“Seni gördük, Yuba,” dedi Hester, kollarını kavuşturarak Dot’un yanında dikilirken. “*Yüzünü gördük.*”

“Yuba mı? *Ben mi?* Abesle iştigal!” diye tepki gösterdi Helga, bir yandan da beyaz değneğine ulaşmak için çabalayarak. “Şimdi hemen defolun buradan, yoksa Dekan’ı kendim çağıracam.”

“Lütfen! Yardımına ihtiyacımız var,” diye yalvardı Agatha.

“İyi de bize *oğlanlar* konusunda nasıl yardımcı olabilir? Ayrıca neden ona sürekli Yuba diyorsunuz?” diye sorularını sıraladı Sophie, kılıksız küceyi işaret ederek. “Bir şey mi eksik, nedir anlamıyorum ki!”

“Beyin olmasın,” diye mırıldandı Hester.

Kelebekler geceleri genellikle uykuda olduğundan kızlar gece yarısına kadar beklemiş ve sonrasında tek tek Mavi Orman’a sızmışlardı (Anadil, Pollux’a yakalandığından onlara katılamamıştı). Gördükleri ufak küce kovuğuna sığınmalarının imkânı yoktu fakat Dot kovuğun etrafındaki toprağı lahanaya dönüştürdü ve bu sayede hep birlikte içeri dalarak Helga’yı sığınağında gafil avladılar. Cadılar küceyi sandalyeye bağlarken Agatha minik mobilyaları ve kitap raflarını karıştırarak burada yaşayan bir erkeğin izlerini araştırmıştı fakat dantelli nevresimler, onlarca saksı ve lavanta rengi duvar kâğıdı belirgin bir şekilde bir dışının dokunuşlarını yansıtıyordu.

Sophie bir saksıyı koklarken kaşlarını çatı. “Çok acayip,” dedi. “Daha önce *ortanca* seven bir kız görmemiştim hiç.”

Agatha, bu saçmalık tek başına bir kanıt olarak yeterliymiş gibi, öfleyerek Helga’ya döndü. “Merlin’in büyüsünden haberi-miz var, Yuba. Kitabında gördük. Onu *kullandığını* biliyoruz.”

“Dekan, kardeşinin yazdığı her şeyi kendi gündemine uygun düşecek şekilde gözden geçirmişti,” diye karşılık verdi kıp-

kırmızı kesilmiş Helga. “Hem ben nereden bileyim Merlin’in büyülerini?”

“Merlin’e bizzat öğrettiklerini bilebilirsin sadece,” dedi bir ses.

Hep birlikte dönüp Dot’a baktılar. Bir kitap rafının önünde dikilmiş, elinde Camelotlu Merlin’in yazdığı *Sihir Dolu Hayatım* kitabını tutuyordu. İlk sayfayı açarak cüceye baktı.

*En büyük öğretmenim
Helga ve Yuba’ya ithafen...*

“Öğretmenlerim olması gerekmez miydi?” diye sordu Dot. Kovuk sessizliğe büründü.

Agatha yaşlı cücenin önünde diz çöktü. “Masallarda Hayatta Kalma. Senin öğrettiğin şey bu.” Helga’nın buruşuk elini tuttu. “Biz de sensiz kendi masalımızda hayatta kalamayız.”

Helga’nın gri göz bebekleri yere sabitlenmişti, uzunca bir süre öğrencisinin gözlerine bakamadı. Sonra uzun beyaz saçları yavaşça kafatasına doğru çekilmeye başladı ve kısacık kaldı. Yüzünün kırışıkları sihirli bir şekilde derinleşti ve cildi sertleşerek uzamakta olan beyaz sakallarının altında güneşten yanmış kayış gibi bir tabakaya dönüştü. Avurtları çöktü, burnu yassılaştı, kaşları gürleşti, gövdesi varil gibi bir şekil aldı. Sonunda Cüce Yuba az önceki eflatun elbise ve topuklular içinde eski öğrencilerinin karşısında belirdi.

“Üzerimi değiştirebilir miyim?” diye sordu sessizce.

Sophie kocaman açılmış gözlerle bir kızken bir erkeğe dönüşen eski orman grubu öğretmenine bakıyordu. Sonra şaşkınlıkla Agatha’ya döndü.

“Erkekler Okulu’na böyle girmemizi mi istiyorsunuz? Bizi... cüceye dönüştürerek mi?”

Agatha kafasını duvara vurmaya başladı.

* * *

Tozlu, yün kaplı bir kanepenin üzerine sıralanmış Agatha, Sophie, Hester ve Dot ellerinde şalgam çayı dolu fincanlarıyla oturmuş, kemerli yeşil paltosu ve turuncu koni şapkasıyla odanın ortasında volta atan Yuba'yı izliyorlardı.

“Öğretmenliğin tuhaf yanı, genellikle artık kendi yapamadığımız şeyleri öğretmemizdir. Öğrencilere 115 yıldır Sonsuz Orman'da nasıl hayatta kalacaklarını öğretmeme rağmen ben artık o kapıların ardında bir gün bile hayatta kalamam,” dedi cüce; sesini inceltme gereği hissetmiyordu artık. “Tahliye olduğu zaman, denge yeniden sağlanana dek burada güvende kalmak zorundaydım. Helga kılığında saklanmak, tek yoldu. Kimse beni bulamazdı. Kimsenin aklına bile gelmezdi.” Yan yana oturmuş Sophie ve Agatha'ya ters ters baktı. “Ama İyilik ve Kötülük Okulu'nun kurallarını ne hale getirdiğiniz düşünülürse, şimdi de Erkekler ve Kızlar Okulu'nu mahvetmeye gelmiş olmanıza hiç şaşırmadım.”

Sophie, Agatha'ya doğru eğildi. “Ben hâlâ bizi cüceye dönüştürmenin nasıl...”

Agatha ona bir dirsek attı ve Sophie sustu.

Yuba çayından bir yudum içti ve sallanan sandalyesine oturdu. “Cüceler iki sebepten ötürü ormandaki diğer canlılardan farklıdır,” dedi. “Derslerinizde öğrendiklerinize dayanarak bunlardan birincisini Hester bize söyleyebilir.”

“Savaşta her zaman tarafsızdırlar,” diye cevapladı Hester, kendinden emin bir şekilde.

“Doğru. Cüceler 2000 yılı aşkın bir süredir bir kez bile çatışmanın içine çekilmemiştir. Kendi aramızda ve başkalarıyla istisnasız bir şekilde barışı hep koruduk.”

Sophie esnedi ve çay dökmeye koyuldu.

“Farklı olmamızın ikinci nedeni daha az bilinir ve ders kitaplarında yer almaz,” dedi Yuba. “Cüceler cinsiyet değiştirebilme becerisiyle doğarlar.”

Sophie fincanını ıskaladı ve çayı Hester’ın kucağına dökme-ye başladı.

“Geçici olarak, tabii ki,” diye devam etti cüce, Hester’ın yüksek sesli küfürlerini umursamayarak. “Yaşları gelene dek, erkek cüceler istedikleri zaman kız cücelere ve kızlar da erkek-lere dönüşebilir. Sonrasında, doğdukları cinsiyete daimi olarak dönerler.”

Şimdi Sophie tüm çaydanlığı Hester’ın üstüne dökmüştü.

“Babamın Sherwood Ormanı’nda genç cücelerin yanına gitmemize hiçbir zaman izin vermemesi boşuna değilmiş,” dedi Dot, hayranlıkla. Hester ise Sophie’ye bir yastıkla vurmaktaydı. “Sanırım bunun bulaşıcı olduğunu düşünüyordu.”

“Şerif bu şekilde düşünen tek kişi değil,” diyerek iç geçirdi Yuba. “Yine de cücelerin bu iki özelliği İyilik ve Kötülük Okulu’nun gelmiş geçmiş en iyi öğrencisi olan Merlin’i derinden ilgilendiriyordu. Boş zamanlarında ve çoğunlukla da tam bu kovukta cüce biyolojisini öylesine yoğun bir şekilde araştırırdı ki sınav sıralamalarında aşağı düşerdi. Sonunda bu yüzden kendi masalının kahramanı olmak yerine Arthur’un babasının yardımcısı olarak atandı.”

“İyi de Merlin neden cücelerin barış yanlısı olmalarını ya da cinsiyet değiştirmelerini bu kadar umursuyordu?” diye sordu Agatha.

“Çünkü bu ikisinin birbiriyle *bağlantılı olduğuna* inanıyordu,” dedi Yuba. “Bu kısa ve eğlenceli dönüşümün cücelerin diğer yaratıklardan daha duyarlı ve bilinçli olmalarını sağladığına inanıyordu. İnsanların bu deneyimi bir *anlığına* bile olsa yaşamalarının bir yolu olsaydı, sizler de cüceler gibi barışı seven varlıklar olabilirdiniz. Tüm savaşlar biterdi, tüm İyilik ve Kötülük mücadelesi orta-

dan kalkardı... İnsanlık mükemmel hale gelirdi.” Yuba duraksadı. “O kadar tutkulu biriydi ki ona inanmamak elde değildi.”

Şimdi hem Sophie hem de Hester dikkatle dinliyorlardı.

“Sen de ona bir büyü bulması için yardım mı ettin?” diye sordu Agatha. “İnsanlar için erkekleri kıza, kızları erkekleri çevirecek bir büyü?”

“*Bütün* türler üzerinde işe yarayacak son derece kısa ömürlü bir büyü,” dedi Yuba. “Böylesine tehlikeli bir büyüye kendi başına girişmesindense, benim nezaretim altında çalışması daha iyiydi.” Cüce kederli bir biçimde yutkundü. “İyilik ve Kötülük Okulu’ndan ayrıldıktan uzun süre sonra formül üzerinde benimle birlikte çalışmak üzere geri döndü. Aslında elimde hâlâ tarifin olmasının sebebi de budur çünkü Merlin beni tekrar ziyarete gelene kadar geçen sürede iksiri kendi üzerimde deneyerek ince ayarlarını ve denemelerini yapıyordum. Büyüyü mükemmel hale getirmek 20 yılımızı aldı ama sonra Arthur kötü emelleri için büyüyü kullanarak Lancelot’a saldırdı. Sabotaj, hile, intikam... Merlin’in büyüü barış getirmek yerine, krallıkları yıkabilen ve insanları yok edebilen bir lanetin varlığını dillere düşürmüştü.” Yuba’nın gözlerinde yaşlar belirmişti.

“Merlin, peşine düşen ordular onu yakalamadan hemen önce kaçmayı başardı ancak ardında bıraktığı bir ömürlük çalışmalarını yakıp yok ettiler. Karısı ve sevgili akıl hocası olmadan Arthur ayyaş ve kalbi kırık bir adama dönüştü. Ne ben ne de başka biri bir daha Merlin’in gördük.”

Yuba tıkırdayan fincanını elinden bıraktı. “Profesör Sader daha sonra Arthur’un oğlunun yaşayabileceği utancı düşünerek bu kısmı tarih kitaplarından çıkarmıştı. Fakat Dekan’ın bir oğlan için böyle bir kaygısı kesinlikle yok.”

“Bizim de,” dedi Sophie ve ayağa kalktı. “Bu *oğlan* şu an biz

burada konuşurken bizim idamımızı planlıyor.”

“Ve Merlin’in büyüü de onun şatosuna girmemizin tek yolu,” diye ısrar etti Agatha.

“Bir zahmet o büyüü bize verirsen,” diye çıkıştı Sophie, Yuba’ya efelenerek. “Arkadaşım! be eve döneb...”

Birden lafını yarım bırakarak duraksadı.

“Aggie, tatlım? Patavatsızlık etmiş olmayayım ama Merlin’in büyüü tam olarak nasıl bizim işimize yarayacak? Bütün gecemizi bir hiç uğruna geçirdiğimizi ya da senin bu konuya pek kafa yormadığını filan demeye getirmiyorum fakat oğlanları kızlara ve kızları da oğlanlara dönüştürebilen saçma sapan bir büyüyle ne yapabiliriz ki?”

Derken, Sophie’nin gözleri yuvalarından uğradı.

“Bahane geliyor,” diye homurdandı Dot.

Sophie, Agatha’ya döndü. “Ama... Ama sen bizim şey yapmamızı istemiyordun... Demek istediğin...”

“Peki ya Hikâyeci’yi bulursanız... ,” dedi cüce, Agatha’ya; “barış gelecek mi?”

Agatha ona hüzünle gülümsedi. “Bu savaşı bir dilek başlattı, Yuba. Şimdi de bir dilek sona erdirebilir.”

“BİR OĞLAN MI?” diye ciyakladı Sophie, elleriyle karnını tutarak. “AGGIE, SEN BENİM BİR... OĞLANOLMAMI MI İSTİYORSUN?”

“Tedros’a yakalanmadan birbirimiz adına dilek dilememizin tek yolu bu,” dedi Agatha; sonunda ona bakabilmişti.

“Ama... o-o-o-o-oğlanlar? İki... o-o-o-oğlan?”

Yuba arkalarından boğazını temizledi. “Korkarım sadece biriniz gidebilir.”

“Ne?” dedi Agatha, hızla ona dönerek.

“Kelebekler benim malzeme topladığımı duyunca notlarımı

Sheeba'nın sınıfında bıraktım," dedi Yuba, ortancaların dikili olduğu saksıya doğru eğilerek. Elini toprağa daldırdı ve gözyaşı şeklinde ufak bir cam şişe çıkardı. İçinde parlak mor renkli bir sıvı vardı. "Sonra oraya tekrar döndüğümde tarif gitmişti. Ben artık çok yaşlıyım ve hafızam zayıfladığından ne kadar çabalarsam çabalayayım sihri ezberden yapamam. Bu, elimde kalan son miktar." Başını kaldırıp iki kıza baktı. "İkinizden birinin oğlanların şatosunda üç gün geçirmesine yeter."

Agatha'nın beti benzi atmıştı. "Ama sen nasıl derslere gireceksin? Bu okulda nasıl kalacaksın?"

"Barışı getirecekse, ben hayatımı tehlikeye atmaya razıyım," diye cevapladı Yuba.

Bir süre boyunca ne Sophie ne de Agatha tek kelime etti, Yuba'nın elindeki dumanı tüten iksire bakakalmışlardı.

"Ben giderim," dedi Agatha, şişeyi almak üzere atılarak.

"Hayır! Seni öldürürler!" diye bağırdı Sophie, onu kolundan tutarak. "Şu an ayrı düşemeyiz! Onca şeyden sonra olmaz!"

"Birinin kalemi geri getirmesi gerek," dedi Agatha ve debelenip kendini ondan kurtardı.

Dövmeli cadıyı ortaya süren Sophie, "Hester'ı gönderelim!" diye bağırdı.

"Ben mi?" diye gürledi Hester; karşılık olarak o da Sophie'yi itmmişti. "Şimdi de beni mi sürüklüyorsunuz bu işin içine?"

"Bak, bu benim fikrimdi; o yüzden ben gidiyorum," diyerek kestirip attı Agatha.

"Dot da olabilir!" dedi Sophie, bu kez Dot'u ortaya iterek. "Her zaman bir işe yaramaya çalışır zaten."

"Ben oğlan filan olmak istemiyorum!" diye ciyakladı Dot ve peşinde Sophie olduğu halde kanepenin etrafında koşarak ondan kaçmaya başladı.

Sophie, “Kura çekelim!” diye önerdi ve hemen Yuba’nın defterlerinden birini alıp çaresizce sayfaları yırtmaya başladı.

Yuba onun elini tuttu. “İnsanların hayatları tehlikede, iki okul savaş halinde... Ve sen *kura* çekmeyi mi düşünüyorsun? Hayır, hayır, hayır,” dedi, iksir şişesini paltosunun cebine tıkarak. “Aslında tabii ki *benim* gitmem gerekir ama orta yaşlı bir cüceyi hemen tanır; hele ki bizim barış yanlısı tutumumuzu düşününce. Ben gidemesem de bu işi çözenin yalnızca bir yolu var. Uygun bir *sınav*; tıpkı bu okulun gerektirdiği gibi. Ayrıca Hester’in ya da Dot’un gitmemesi için hiçbir sebep yok; keza Anadil’in de. Şüphesiz bu gece burada olan her şeyi ona da anlatacaksınızdır.”

Kızlar ona şaşkınlıkla bakıyorlardı.

“Kimin erkek olacağını yarın seçeceğiz,” dedi Yuba, hepsine birden çıkış kapısını göstererek. “Orman grupları en zorlu koşullarda hayatta kalabilenlerle, başarısız olmaya mahkûm olanları birbirinden ayırmak için vardır.”

Kızlar onun lahana kaplı kovuğundan tünele doğru ilerlerken Sophie büyük bir rahatlık duygusu içinde neşeyle konuştu. “Gördünüz mü? Hester kalemi getirecek! Hester her şeyi kazanır.”

“Bir daha asla Sonsuzlarla arkadaşlık kurmayacağım,” diye köpürdü Hester ve ağaçların arasına dalarken Agatha’yı sertçe itti.

Agatha onun uzaklaşmasını izledi, suçluluk duygusu içinde gerilmişti. “Benim gitmem gerek,” dedi Sophie’ye. “Nasıl olur da bu işi *sınavla* belirler? Aklım almıyor.”

Dot parmaklarındaki lahanaları kemirerek aralarına girdi. “Beş Kural’ı duymamışsın da ondan.”

“Bence bilerek başarısız olalım,” dedi Anadil.

“Sonumuz bir kertenkele mi olsun? Yok, almayayım,” diye

homurdandı Hester. Sophie, Agatha ve mavi üniformalı kızların peşinden kapılardan geçen karalar giyinmiş iki cadı, orman gruplarına doğru ilerliyorlardı. “Benim anlamadığım şey, senin ya da benim Hikâyeci’yi nasıl *geri* getireceğimiz. Kalem nereye giderse Okul Müdürü’nün kulesi de onu takip eder. Onu çalarsak, kule de bizi takip eder.”

“Ya *ben* kazanırsam?” dedi arkalarından yetişen Dot. “Bu sabah zehirli elma imalatı denemesinde herkesi yendim!”

“Çünkü işin içinde yiyecek vardı, salak,” diye homurdandı Anadil.

Neşeli bir melodi mırıldanan Sophie, Agatha’nın önceki gecedan sonra hâlâ keyifsiz görüldüğünü fark etmişti. Tepelerindeki birkaç kelebek uçup gidince, “Aggie, bu gerçekten en iyi çözüm,” diye fısıldadı ona. “Hester kalemi çabucak alır getirir. Dekan hiçbir şeyden şüphelenmeden ‘Son’u yazarız!”

Cadıları bu işe sürüklemekten duyduğu rahatsızlığa rağmen Agatha, Sophie’nin haklı olduğunu biliyordu. Bir görevi çabucak başarma konusunda güvenilecek bir kimse varsa, o da Hester’dı.

“Ama bu Yuba’nın son iksiri,” diye endişesini ifade etti Agatha. “Burada nasıl hayatta kalacak?”

“Bence ona bir şey olmaz,” dedi Sophie, umursamaz bir tavırla.

Agatha onun gözlerinin dönük olduğu noktaya baktı ve kızlardan oluşan bir kalabalığın Mavi Dere’nin üzerindeki köprü-nün ön tarafına oturduğunu gördü. Bir zamanlar taş olan bu köprü şimdi iki kalın ipin arasına yerleştirilmiş dingildek tah-talardan oluşuyordu. Kızlar ip köprünün üzerinde dikilen yaşlı cüceye sessizce bakıyorlardı. Üzerinde eflatun elbisesi, oynak topukluları vardı. Yüzü tamamen kocaman kırmızı kabarcıklarla örtülmüş ve saçları da çirkin bir şapkanın altına gizlenmişti.

“Ne kadar süreceği belli olmayan çok bulaşıcı bir hastalığa yakalandım. O yüzden hepinize benden uzak durmanızı tavsiye ediyorum,” dedi Yuba, yapabildiği en güzel Helga taklidiyle. “Yakında oğlanların *arasında* hayatta kalmanız gerekebileceğini düşünürsek, hepinize Beş Kural’ı hatırlatmanın zamanı gelmiş olabilir.” Ucundan duman çıkan değneğiyle havaya yazılar yazarken Agatha, Sophie ve cadılara manidar bir bakış attı:

1. Kızlar tatlılaştırır. Erkekler duygusuzlaştırır.
2. Kızlar iyice düşünüp taşınır. Erkekler hemen tepki gösterir.
3. Kızlar dışa vurur. Erkekler bastırır.
4. Kızlar ister. Erkekler kovalar.
5. Kızlar uyarır. Erkekler umursamaz.

Agatha yüzünü buruşturdu. “Bunlar cinsiyetçi ve indirgeyici.”

“Bunları, prensi tarafından umursanmayan, bastırılan ve kovalanan bir kız söylüyor,” diye cevapladı Sophie.

Agatha sessiz kaldı.

“Geçen seneki tarih derslerinizden bildiğiniz üzere Inger trolleri kadın trollerdir, çoğunlukla Netherwood’da ve Runyon Mills’teki köprülerin altında yaşarlar,” dedi Yuba. “Yalnızca bugün için, bizimkinin altındalar.”

Kızlar hep birlikte köprünün altına bakınca sıska, gözleri bağlı ve derisi bir somonunki gibi pembe pullarla kaplı ve sarıkık olan bir trolü diğer dişi grup liderlerinin kafesinden çıkar-

dıklarını gördüler. Bir çocuk gibi çömelmiş, dilini aptalca dışarı sarkıtmış, kılılı koltuk altlarını kaşıyor ve yakaladığı sinekleri yutuyordu.

“Inger trolleri genç erkeklere bayılır ve onları sevgililerinden ayırmak için ellerinden gelen her şeyi yapar,” diye devam etti Yuba, sallana sallana yürüyüp ön sıraya yerleşiveren Yara’ya kaşlarını çatarak bakarken. “Köprülerinin üzerine bir çift adım atacak olursa, Inger trolü kızı köprüden atar ve oğlanın zarar görmenden geçmesine müsaade eder. Bugünkü sınavda her biriniz aşağı düşürülmeden köprüden geçmeye çalışacaksınız. Daha önce bu okulda hiçbir Hiç ya da Sonsuz kızın başaramadığı bir şey bu.” Hester’a güvenle baktı. “Ancak gerçek anlamda sıra dışı olan öğrenci başarılı olabilir.”

Tüm kızlar köprüye dizilirken, Agatha 120 kıza dersin sonuna kadar nasıl sıra geleceğini sorguluyordu ve Yara ilk adımını attığı anda, ikincisini atamadan kendini ağaçlara doğru uçarken bulunca cevabını aldı. Kızlar, daha birinci döşeme tahtasından bile ileri gidemeden, damaklarını şaklatan ve poposunu sallayarak hoplayıp zıplayan Inger trolü tarafından birbiri ardına sağa sola fırlatılıyorlardı.

“Kuralları kullanın!” diye bağırdı Yuba ve eşarbını sıktı.

Ama bunlar da işe yaramadı. Dot, Menekşe Çamları’na; Anadil, Mavi Dere’ye ve Hester da Eğreltiotu Tarlası’na fırlatıldı ama en çabuk uçan Agatha oldu.

“Sen en azından ikinci döşemeye kadar ulaşabildin,” diye iç geçirdi Agatha, Hester’a bakarak; bir yandan da sırtındaki dikenleri temizliyordu. “Galiba kazanan sensin.”

“AAAAYYYYY!”

Başlarını kaldırıp baktıklarında ciyak ciyak bağırان Sophie’nin ipten köprüye bir vahşi at terbiyecisi gibi tutunarak

canını kurtarmaya çalıştığını ve Inger trolünün de onu uçurmayla çalıştığını gördüler. Sophie buna büyük bir mutlulukla izin verirdi aslında ama küçük bir sorunu vardı.

“AYAKKABIIIIIMMMMM!” diye böğürüyor ve köprünün tahtaları arasına sıkışmış camdan topuğunu çılgınca kurtarmaya çalışıyordu. “SI-SI-SIKIŞTTTIIII!!!”

“Sen şimdi bunun *değiştiğini mi söylüyorsun?*” dedi Hester, kaşlarını çatarak.

“Eski Sophie olsa Tedros’un beni öpmesine engel olurdu,” dedi Agatha, Sophie’den yükselen ve bir kızın ağzına hiç yakışmayan küfürler karşısında yüzünü buruşturarak.

“Sen de ona inandın mı? Yani, *başka* birinin o belirtilere sebep olduğuna? Artık İyi olduğuna?”

“Sophie’den şüphelenmek yaptığım en büyük hata oldu. Hepimizin hayatını tehlikeye attı,” dedi Agatha. Trol, köprüyü tersine çevirmişti ve Sophie ciyaklamalarına baş aşağı devam ediyordu. “Artık gözlerime inanıyorum, Hester. Gördüğüm şeyse, beni evime sağ salım döndürmek için her şeyi yapmaya razı bir dost.”

Hester duraksadı, duyduklarını sindirmeye çalıştı. “Bak, bu iğrenç büyüye katlanacak ve ikinizi evinize ulaştıracam. Ama yalnızca bu defa gerçekten istediğiniz şey buysa.”

Agatha şaşkınlık içinde ona döndü. Bir an için arkasında uluyan kızı unuttu.

“Sophie’yi yanında tutmak seni bir prensten daha çok mu mutlu edecek?” diye sordu Hester.

Agatha gerginlik içinde başını öteye çevirdi. “Bir zamanlar, mutlu olmak için tek ihtiyacım olan şey bir arkadaştı, Hester. Sonra daha fazlasına ihtiyacım olduğunu düşündüm. Sorun masallarda. Uzaktan bakınca mükemmel gibi görünüyorlar. Ama yakından, gerçek hayat kadar karmaşıklar.”

Hester ona ters ters baktı. “Onunla mı, yoksa bir prensle mi daha mutlu olacaksın?”

“Tedros beni hiçbir zaman sevmeydi. Eğer sevseydi, bana güvenirdi.”

“*O mu, yoksa bir prens mi?*”

“Ben buraya ait değilim. Bir prensle de ait değilim...”

“Agatha!”

“Artık seçim filan yok, Hester!” diye bağırdı Agatha, çatallı bir ses tonuyla. “Tedros yok!”

Hester bir şey diyemedi.

Agatha kendini topladı ve gülümsemeyi bile başardı. “Hem beni kim Sophie kadar çok sevebilir ki?”

“AGATHHHHHAAAA, İMDAAAATT!” diye avaz avaz bağıırıyordu Sophie ve kızlar dönüp baktıkları zaman karşılarında delirmiş bir balerin gibi köprünün iplerinden sarkan Sophie’yi gördüler.

“Bu kız sabahları yataktan nasıl kalkıyor hiçbir fikrim yok,” diyerek iç geçirdi Agatha.

Nihayet Inger trolü köprüyü sallamayı bıraktı ve Sophie’nin ayağını ayakkabısından kurtarmaya çalıştı ama karşılığını sağlam bir tokat olarak aldı.

“Ne kabasın!” diye azarladı Sophie, şaşkın trolü. “Sindirella’nın prensi bile izin istemişti!” Sophie ayağından çıkan ayakkabısını aldı ve trole onunla bir tane daha patlattı. “Bu da mutlu çiftlerin arasına girdiğin için,” diyerek Agatha’ya gülümsedi. Trol, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, Sophie’nin üstüne atladı atlayacak haldeydi. Sophie dönüp ona baktı. “Biliyor musun, eskiden ben de senin gibiydim.”

Trol şaşırıp sakinleşti.

“Ama şimdi arkadaşımı geri aldım,” diye fısıldadı Sophie. “Beni İyi yapan bir arkadaş o.” Trolün başını okşadı. “Bir gün

umarım sen de bir arkadaş bulursun.”

Aval aval bakakalan yarattığı ardında bıraktı ve tek ayak üstünde sekerek bir kayanın üstüne oturup ayakkabısını giydi. “Agatha’nın o kaba postalları neden giydiğini şimdi anlıyo...”

Sophie nerede olduğunu fark etti ve birden ayağa fırladı.

Yuba, ipten köprüünün diğer ucunda kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu.

“Hayır! Hayır! Hayır!” diye bağırdı Sophie, elini onu uzaklaştırmaya çalışarak sallarken.

“Kızların kurallarının her birini öylesine ustalıkla ihlal ettin ki canavarların en güçlü sezgilere sahip olanını bile bir kız olmadığına ikna etmeyi başardın!” dedi Yuba.

Altından bir ‘1’ rakamı Sophie’nin başının üstünde taç gibi belirdi. “Bu... Bu istemeden oldu!” diye bağırdı, kafasındaki sıralama göstergesini eliyle kovalamaya çalışırken.

Fakat cüce, sersemlemiş bir halde kovuşuna doğru yürüyordu. “Kız gibi görünüyor, kız gibi davranıyor... Kim bilebilirdi ki!” diye geveledi kendi kendine. Ardından, dönüp Sophie’ye bakarak sırtıttı ve esasının ucundan gökyüzüne doğru bir duman yükseldi:

SAAT 9'DA

Sophie’nin beti benzi attı. Yavaşça başını eğdi ve Agatha’yla cadıların sınıfın geri kalanından bile daha şaşkın olduklarını gördü.

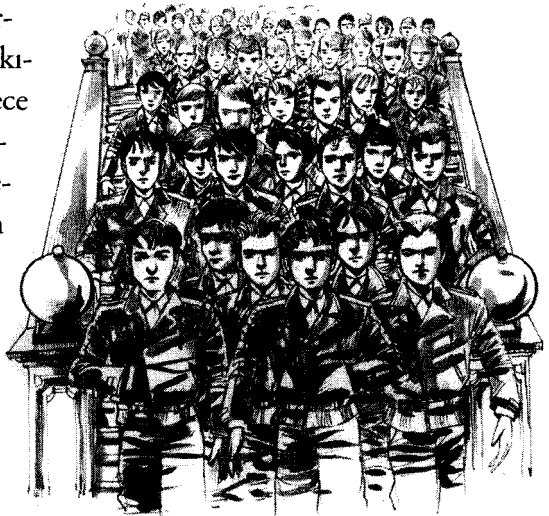
Çünkü bir erkek olarak hayatta kalmasını asla hayal edemeyecekleri tek kız, bir erkek olmak üzereydi.

Herhangi Bir Oğlan

“Her zaman istediğin şey bu değil miydi? Kendin için yeterince büyük bir rol!” diye anlatıyordu Agatha, Sophie’yle birlikte Ağaç Tüneli’nden geçerken. “Hem senden daha iyi rol kesen kim var?”

Sophie, Mavi Orman kapısının üzerindeki iki meşaleyle loş bir şekilde aydınlatılmış karla kaplı çayıra doğru ilerlerken, pelerini üstüne sıkıca çekti. Cadıların bu gece şatoda kalması konusunda ısrar etmişti. Bir cücenin ve en iyi arkadaşının buna tanıklık etmeleri yeterince küçük düşürücü olacaktı zaten.

Yuba saat dokuzu özellikle seçmişti,

çünkü kızların çoğu bu saatte ya banyo yapardı ya kulüp toplantılarında olurdu ya da ertesi günün imtihanlarına çalışırdı. Kelebeklerse giriş salonunun kirişlerinin veya tırabzanlarının üzerinde oturmayı tercih ediyor, en korkunç sesler haricindeki her şeye kayıtsız uyukluyorlardı. Beatrix'in Elfçe dersinde, Dekan'ın da çalışma odasında olduğu süre boyunca, planlarını uygulamak için yeterli zamanları olacaktı. Sophie durup durup arkadaşının yokluğunu Agatha'nın nasıl açıklayacağını soruyordu ancak Agatha soruları savuşturup duruyordu. Şüphesiz, bu davranışının sebebi, verecek cevabının olmamasıydı.

"Erkek olmak hoşuna bile gidebilir," diye vır vır konuşmaya devam etti Agatha, postalları karları gıcırdatırken. "Bunu bir kostüm gibi düşün. Bir gösteri olduğunu farzet."

"Tek farkı, izleyicilerin beni öldürmeye çalışmaları," diye homurdandı Sophie.

Arkasında arkadaşının postallarının çıkardığı gıcırтынın duyulduğunu duydu.

"Seni nasıl onunla bir başına bırakabilirim?" diye fısıldadı Agatha, pelerininin içinde titrerken.

Sophie kımıldamadan duruyor, Kahramanlık Kulesi'nin sataatinin çalışını dinliyordu. Kar taneleri yavaşça süzülerek ensesine iniyordu. "İçimde İyi olan her şeyin sebebi sensin, Agatha. Benim de senin için İyi bir şey yapmamın zamanı gelmedi mi?"

Dönüp Agatha'ya baktığında, meşale ışığı altında karla kaplı halde, arkadaşlıklarının ilk zamanlarındaki gibi yüzünde çarpık bir gülümsemeyle dikildiğini gördü. Sophie bu manzara karşısında o kadar şaşırdı ki onunla daha çok zaman geçirmek istedi birden.

"Bu sana borcum olsun, tamam mı?" dedi Agatha, gözleri parıldayarak. "Müzikalinde şarkı söylemek zorunda kalsam bile."

Sophie kendini zorlayarak güldü.

İkisi birden uzaktaki bir delikten Yuba'nın beyaz değneği-nin görüldüğünü ve sabırsızca sallandığını fark ettiler.

“Dinle, kule gardiyanlarını bul; kaleme ancak böyle ulaşır-sın,” diye anlatan Agatha, Sophie'nin elinden tuttu ve onu or-mana çekti. “Bir de garip bir büyüyle karşılaşabilirsin, dikkatli ol; Tedros bana karşı kullanmıştı.”

Fakat Sophie artık Agatha'nın sesini duyamıyordu. Sadece za-manın geldiğini bilen kalbinin deli gibi çarpmasını duyuyordu.

“Planın Sophie dönüştükten sonraki kısmıyla ilgili soru var mı?” diye fısıldadı Yuba, Agatha'ya. Ders esnasında yüzüne si-hirle yerleştirdiği çiçek bozuğu da yok olmuştu. Mutfakta ken-dine bir bardak su dolduran Sophie'ye baktı ve sesini daha da alçalttı. “Erkeklerin şatosuna en güvenli giriş yolu bu.”

“A-a-ama işe yarayacağından *emin* misin?” diye fısıldayarak sordu Agatha, cücenin önerisinden ötürü afallamış halde. “Ya timsahlar onun bir...”

Birden sustu çünkü o sırada Sophie su doldurmayı kesmişti ve onları duyabilirdi.

“Sophie, biz de seni bekliyorduk,” dedi Agatha, çarçabuk. Mağaranın köşesindeki bambudan perdeyi kaldırırken elleri titriyordu. “Unutma, büyü sadece üç gün sürüyor...”

“Bu da Sophie'ye tam imtihan başlamadan öncesine kadar zaman sağlıyor,” dedi cüce. “Sophie kalemi ve masal kitabını bundan önce almış olmalı.” Değneğiyle ateşi dürttü ve içerisi sıcak bir parıltıyla doldu. “Unutmayın; Sophie, Hikâyeci'yi ele geçirdikten sonra Okul Müdürü'nün kulesi onu takip edecek ve oğlanlar da kandırıldıklarını anlayacaktır. Agatha, Sophie döndüğü an senin de dileğini dilemek için hazır bir halde bek-

liyor olman lazım. Kalem kitabınıza 'Son' yazacak ve ikiniz de oğlanlar saldıramadan gitmiş olacaksınız.”

Agatha'nın boğazı düğümlendi. “Sophie kaçır kaçmaz kıza dönüştürebilecek mi?”

“Biçim değiştirme büyüsünden nasıl çıkıyorsa aynısını yapacak; hiçbir etkisi kalmayacak.”

“Duydun mu Sophie?” diye sordu Agatha, arkadaşının pele-rinini perdenin kancasına asarken. “Hiçbir etki kalmadan eski haline döneb...”

Fakat Sophie hâlâ mutfakta eğilmiş, camdan bir vazonun üzerindeki kendi yansımasını inceliyordu.

Agatha arkasından ona yaklaştı. “Yatma saatinden önce seni oraya ulaştırmalıyız.”

Sophie yüzüne son kez uzun uzun baktı, sonra zorla gülüm-sedi ve oflayıp puflayarak Agatha'nın yanından geçti. “Eskiden tiyatroda kız rollerini hep oğlanlar oynarmış, değil mi? Ne hoş bir hayal ürünü... Hatta bir *tour de force*... *Brava! Brava!*”

Agatha eliyle Yuba'ya mümkün olduğunca çabuk Sophie'ye iksiri vermesini işaret etti.

Az sonra Sophie bambu perdenin ardında elinde şişeyle di-kiliyordu. “Sadece minik bir hayal ürünü,” diye şakıdı. Birden bütün bu olaya gayet kendinden emin bir tavırla yaklaşmaya başlamıştı.

Perdenin diğer yanından Yuba, “Yudum yudum iç,” diye önerdi. “İşi kolaylaştırır.”

* Tour de force: Genellikle zorluğu nedeniyle girilen, üst düzeyde ustalık ve kuvvet gerektiren başarıyı belirtmek için kullanılan Fransızca ifade, olağanüstü başarı ve/veya eser.

** Brava: İtalyan dilindeki diğer birçok kelime gibi, tebrik etmek amacıyla kullanılan kelimeler de cinsiyetler için farklılaşıyor. Erkekleri için *bravo*, kadınlar için *brava* kullanılıyor.

Derin bir nefes alan Sophie, gözyaşı damlası şeklindeki şişenin tepesindeki camdan tıpayı çekti. Şişeden yükselen sandal ağacı, misk ve ter kokusu kokuları onu çarpınca öksürerek ve hırıldayarak tıpayı yeniden kapattı. Şişeyi uzağında tuttu ve tehlikeli bir şekilde dumanı tüten iksire baktı. Bu hayal ürünü filan değildi.

Cücenin mağarasına sessizlik çökmüştü.

“Sen yapamazsan ben giderim,” dedi Agatha, nazik bir sesle. “Söylemen yeterli.”

Sophie geçen sene arkadaşının onun için katlandığı onca işkenceyi düşündü. Bir kuğu olup alevlerin arasından uçmuş, haftalar boyunca hamam böceği biçiminde dolaşmış, kanalizasyonda hayatını tehlikeye atmış, canı Okul Müdürü’yle kapışmıştı.

Ama Agatha, prensine, “*Bir arkadaştan fazlasına ihtiyacım var,*” da demişti.

Sophie o kulede Agatha’yı ona delice âşık bir halde Tedros’un kollarında hayal etti. Hemen ardından telaşla bu düşüncüyü zihninden kovdu. Tüm bu yaptıkları, Sophie’nin Agatha’ya ne kadar ihtiyaç duyduğunu gösterecekti.

Bu yaptıkları, Agatha’nın Sophie konusunda bir daha asla şüphe etmemesini sağlayacaktı.

Sophie bir anda tıpayı açtı ve iksiri bir yudumda içti. Acı, asitli bir tat içini bütünüyle sardı ve dehşetle ellerini boğazına atınca şişenin yere düşüp kırıldığını duydu. Agatha’nın çığlığı basarak ona doğru atıldığını ve Yuba’nın onu tutmaya çalıştığını duyabiliyordu ancak sonrasında sesleri, heceler halinde duyabildiği hırıltılara dönüştü yavaş yavaş. Yüzünün derisi gerildi, saçları ipeksi yumuşaklığını kaybedip fırça gibi olurken yüzü kemiklerinin üzerinde yeniden şekilleniyordu.

İğrenç iksir göğsüne dolarken Sophie tüm bedeninin beton içine hapsedilmiş bir balon gibi şiştiğini hissediyordu. Omuzları üniformasının içinde geriliyor, dikişleri zorluyordu. Kollarındaki mavi damarlar belirginleşti, ayakları büyüdü ve tabanları kemerli bir hal aldı, ayak parmaklarının üzerinde minik kıllar bile çıktı. Baldırları kalınlaştı ve dengesini yitirerek dizlerinin üstüne çöktü. Sonra da sıcak bastı. Kavurucu, korkunç bir sıcak gözeneklerinden fışkırıyordu. Ne zaman bitti zannetse, acı daha da yayılıyordu ve Sophie yerde top gibi kıvrılıp kalana dek onu şekillendirmeye devam etti. Sophie bütün bunların bir rüya olması için dua ediyordu. Boş bir mezarda annesinin kollarında uyanacaktı ve annesi gözyaşlarını silerek her şeyin bir rüya olduğunu fısıldayacaktı kulağına.

“Sophie?”

Cevap gelmedi.

Agatha, Yuba’nın ellerinden kurtuldu. “Sophie, iyi misin?”

Cevap alamayınca Agatha, cüceye endişeyle baktı ve perdeye doğru atıldı.

Perdenin arkasında bir şey kıvıldıyordu ve Agatha bunu görünce dondu kaldı.

Bir şekil yavaşça dışarı adımını attı. Üstünde Sophie’nin mavi renkli, başlıklı pelerini vardı.

Pelerin üzerine küçük geliyordu.

Agatha’nın gözleri aşağıya, güçlü dizlere, kaslı baldırlara, kılı bileklere ve... iki kocaman, dengesiz ayağa kaydı.

Nefesini tutarak karşısındakine doğru yavaşça yaklaştı. Yuba’nın giysisin eteğine yapıştığını ve arkasından baktığını hissedebiliyordu. Parmak ucunda dikilen Agatha yavaşça pelerinin başlığına uzandı ve çekip açtı. Hayretler içinde gerileyerek cüceyi de beraberinde sürükledi. Başını kaldırıp yeniden

baktığında Sophie çoktan masanın üzerindeki cam vazoyu eline almış ve sırtını dayadığı duvarın önünde yere çökerek vazunun yüzeyinde gördüğü yansıması nedeniyle sızlanmaya başlamıştı.

Kendisinin güçlü, geniş çeneli bir versiyonuna dönüşmüştü. Kısa, kabarık sarı saçları, çıkık elmacık kemikleri, keskin kaşları ve derin derin bakan zümrüt yeşili gözleri vardı. Kolları bacakları uzun fakat kaslıydı. Geriye doğru yatık büyük kulakları, hokka gibi dik burnu ve gamzeli çenesiyle bir Elf prensini andırıyordu. Üzerine küçük gelen pelerini kavrayan elleri, fırlak boğumlara sahip güçlü ellerdi. Omuzları geniş, beli inceydi ve altın rengi tüylere sahip yanakları al aldı.

Sophie sönmekte olan bir balon gibi vızıldıyordu. “Ben... erkek oldum...”

Ne var ki sesi hiç de erkeksi değildi.

“Büyünün tek bir eksiği var. Sesin hâlâ aynı,” diyerek iç geçirdi Yuba. “Derinden nefes al ve pes perdeden konuş. O zaman sıkıntı yaşamazsın.” Dudağını kemirerek onu inceliyordu. “Fakat yüzün oturaklı... Vücudun sağlam... Gayet güzel bir iş oldu bana sorarsan. Çocukların hiçbiri bir şeyden şüphelenmez.”

Ne var ki Sophie’nin gözleri yansımasına takılıp kalmıştı ve bu hali cüceyi düşündürüyordu. Zira yüzüne ve pelerininin altındaki bedenine dokunurken dışarıdan kaya gibi sert oğlanı hissediyor olsa da, içinde... arkadaşından ayrılmak istemeyen yumuşak, korkak bir kız vardı. Yakından bakacak olurlarsa, oğlanlar onu görebilirdi. Yakından bakacak olurlarsa, gün doğmadan Sophie ölmüş olurdu.

Dili tutulmuş bir halde başını aldırdı ve Agatha’ya baktı; o da Sophie’nin vazodan yansıyan geniş çeneli suratını incelemekle meşguldü.

“Erkek halinle daha bile güzel görünüyorsun, bunu söylemek zorundayım,” dedi Agatha, hayranlıkla.

Sophie vazodaki çiçekleri kaptığı gibi ona fırlattı ama Agatha eğildi. Sophie titreyerek arkasını döndü.

“Ben nasıl oğlan olunacağını bilmiyorum,” dedi Sophie, yüksek sesle. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Nasıl onlar gibi yürüneceğini ya da davranılacağını bilmiyorum.”

“Sınavı kazanmanın bir nedeni vardı, Sophie,” dedi Agatha, arkasından. “Bunu yapabileceğini biliyorum.”

“Sen olmadan yapamam,” dedi Sophie, hırıltılı bir sesle.

Agatha arkadaşının sırtını sıvazladı ve eline hiç alışkın olmadığı kaslar geldi. Sakin bir ses tonuyla, “Şu an bir oğlan olman gerek,” diye karşılık verdi ona. “Bir oğlan ol ve bizi eve götür.”

Sophie yabancı bedeni içinde başını öne doğru salladı ve titremesini durdurmaya çalıştı. Agatha’nın inancı yavaş yavaş ona da geçti ve kalbini sakinleştirdi. Birlikte çok fazla şey yaşamışlar, hep birbirlerine tutunmaya çalışmışlardı. Fakat şimdi, onları Son’a sadece Sophie taşıyabilirdi. Arkadaşı haklıydı. Artık o bir erkekti ve buna uygun şekilde davranması gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak doğruldu ve ışığa döndü.

“Giyisilere ihtiyacım var,” dedi, kararlı ve alçak bir sesle.

Agatha karşısındaki azimli yüze baktı ve ilk defa bir yabancıya baktığını hissetti.

Agatha her zamanki gülümsemesiyle ona baktı. “Asıl, bir isme ihtiyacın var.”

İri yarı bir prens, odanın diğer tarafında bir goril gibi horlarken, hâlâ iç çamaşırları içinde duran Hort ise yastığına sarılmış ve pis kokulu yatağında dönüp duruyordu.

Son hafta onun açısından çok perişan geçmişti. Yaklaşan imtihanla birlikte öğretmenler, hem oğlanlara zafer kazandırma hem de İyilik ve Kötülük Okulu’nu geri getirme azmiyle yö-

netimi devralmışlardı. Hort'un artık bunları umursadığı yoktu elbette. Ertesi gün resmi imtihan seçmelerinin ilk günüydü ve onun bu seçmeleri kazanmak için en ufak bir şansı yoktu. Hâlâ yeni bir üniforması yoktu, yeni gelen prensler ona Zort diyorlardı, iri kıyım olanları öğle yemeğine el koyuyorlardı ve Dot burada olmadığından, konuşacak kimsesi yoktu.

Neden bu korkunç yerdeydi? Okul Müdürü onda ne görmüş olabilirdi ki? Başarısız bir Kötüydü ve berbat bir oğuldu.

Hort, babasının -İyi ile Kötünün Bahçesi'nde gömülmeyi bekleyen bir kilometrelik ceset kuyruğunda yatan babasının-cesedini düşünerek gözlerini ovuşturdu. Hort'un tabut almayaya parası yoktu ve bu yüzden babası tepesinde daireler çizerek uçan akbabaların altında çürüyordu ve Mezarlık Bekçisi'nin onun bedeniyle ilgilenmesine daha yıllar vardı.

Hort dışlerini gıcırdattı. İmtihani kazanacak olursa, Sonsuz Orman'daki en güzel tabutu babasına alabileceği bir hazinesi olacaktı. İmtihani kazanacak olursa, kalbini kıran kızıdan intikam alabilecekti. Bundan böyle kimse onu yumuşak başlı olmakla suçlayamayacaktı.

Kulakları delen bir horlama tüm düşüncelerini dağıttı ve Hort, yastığını başının üstüne çekti. İçinden kendini boğup öldürmek geçiyordu. Hazineyi filan kazanamayacaktı. İntikamını da alamayacaktı. Çünkü diğer yatakta uyuyan şu kıllı, koca göğüslü prens, imtihan takımına seçilecekti ve zavallı sıska Hort dışarıda kalacaktı.

Burada bir tanecik arkadaşım olsaydı, diye dua etti Hort. Kendini bir zavallıdan birazcık daha değerli hissetmesine yardımcı olacak bir arkadaşına ihtiyaç duyuyordu. Burnunu çekerek dizlerini topladı; tam pencerenin kenarında iki büklüm olup örtüsünü başını çekecekken...

Hort birden doğruldu ve camdan dışarı baktı.

Kıyıda birisi yatıyordu ve lime lime olmuş giysileri kanlıydı. Ay ışığı bulutların arkasından sızıyordu ve bir an için Hort parmaklarının oynadığını gördü.

Heyecanla yorganını üzerinden attı ve yataktan dışarı fırladı. Yeni bir arkadaş edinmenin en iyi yolu, onun hayatını kurtarmaktı, elbette.

“Adın ne?” diye soran tanıdık bir ses duydu Sophie.

Gözleri yavaş yavaş açıldı ve karnını sert zeminin üzerinde, kalın ellerini de kelepçelenmiş halde buldu. Bol miktarda sahip olduğu yeni kasları ağrıyordu ve gözüne bulanık bir perde inmişti. Bura nasıl geldiğini çok az hatırlıyordu. Aklında bir tek hayal meyal Yuba’nın eski masa örtüsünden yeni kocaman gövdesini örtmeye yetecek bir gömlek dikmeleri (“Bir fil kadar geniş omuzlarım var,” diye şikâyet etmişti), Agatha ile cücenin arkasında gölün kıyısına doğru ilerlemesi (“Neden her şey bu kadar sert!”) ve çok duygusal bir vedalaşmanın ardından (“Elveda haysiyet! Elveda dişilik!”) Yuba’nın onu bir sersemletme büyüsiyle bayıltması vardı.

Yuba ile Agatha daha öncesinde planın üzerinden geçerken Sophie onları duymamış numarası yapmıştı. Buna göre cüce ile en iyi arkadaşı, onun bedenini gölün kızlar tarafındaki kıyısından timsahlarla dolu kızıl balçığa doğru suya bırakacaklar ve akıntılar onu mutlaka erkeklerin kıyısına ulaştıracaktı. Cüce, timsahların bir oğlanı hafifçe ısırmaktan daha fazlasını yapmayacaklarına Agatha’yı temin ediyordu ancak iki taraf da Sophie’nin bu deneyim esnasında baygın olmasının daha akıllıca olduğunu düşünüyordu ki Sophie de kesinlikle buna itiraz etmeyi düşünmedi. Kıyafetindeki tırtıklı diş izlerine ve kan damlalarına bakınca, erkek olarak yaşadığı hayatın ilk birkaç saatini baygın geçirdiği için müteşekkirdi.

“Adın ne?”

Sophie gözlerini yavaş yavaş kaldırdı ve karşısında Erkekler Okulu’nun öğretmenlerini ve onların önünde dikilen Castor’u buldu. Hepsi de kırmızı-siyah giysiler içindeydi ve önlerindeki oğlana dik dik bakıyorlardı.

Sophie kalbi güm güm atarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Öğretmenlerin geri dönüşü şaşırdığı tek şey değildi.

Arkalarında bulunan okul da tamamen temizlenmişti. Oğlanların çatı kirişlerinden sallandığı, yazılarla dolu kapıların ve leş bir kokunun olduğu hayvan gibi yaşama anlayışına veda etmişlerdi. Kötülük Okulu’nun giriş salonu kan kırmızı rengine boyanmış, duvarlara da yılan motifleri çizilmişti. Arka taraftaki üç merdiven siyaha boyanmıştı ve dönerek yükselen tırabzanlar kırmızı rengine bürünmüştü. Kırmızı karınlı yılanları andırıyorlardı. Merdivenlere sıralanmış iki yüzden fazla oğlan aşağı sarkmış, yeni gelene bakıyorlardı; onlarca tanıdık Hiç ve Sonsuz simanın yanında onlara yeni katılmış prensler vardı. Hepsi de yıkanmış, arınmış ve tertemiz siyah-kırmızı deri üniformalarını giymişti.

Sophie’nin ağzı açık kaldı. Hayatı boyunca hep bir gün yakışıklı erkeklerle dolu bir şatoda olmayı hayal etmişti.

Bu konudaki beklentilerini biraz daha ayrıntılı ifade etmiş olmalıydı.

“ADINI SÖYLE, OĞLUM!” diye kükredi Castor, patisiyle yakasına yapışarak.

Agatha, kendisine babasının hep istediği oğlanın, babasının ondan daha fazla sevdiği doğmamış oğlunun ismini vermenin berbat bir fikir olduğunu söylemişti. Fakat Sophie diğer tüm isimleri reddetmişti.

“Filip,” dedi, titrek bir sesle.

Bu ismi yüksek sesle söylemek, içinde bir şeyleri harekete ge-

çirmişti. Başını kaldırıp sert ve kararlı bir ifadeyle Castor'a baktı.

"Honora Dağlı Filip," diye tekrarladı derin ve güçlü bir sesle. "Krallığımı hain bir cadıya kaptırdım. Hazine için şansımı denemeye geldim."

Gözlerini ayırmadan kendisini izleyen oğlanların arasında mırıldanmalar yayıldı bir anda.

Manley'nin Espada'ya "Neresiymiş bu krallık?" diye fısıldadığını duydu.

"Maidenvale'in bir bölgesi sanırım," dedi Espada.

"Peki, buraya nasıl geldin Honora Dağlı Filip?" diye höy-kürdü Castor, iki yakasından daha da sıkı tutarak.

"Kalkandaki bir çatlaktan," dedi Sophie.

"İmkânsız," dedi yükseklerden duyulan bir ses.

Sophie başını kaldırıp, Gaddarlık Kulesi'nin merdivenlerinde, diğer oğlanların tepesinde duran Aric'le kırmızı başlıklı adamlarına baktı. Kemerlerinde kamçılar asılıydı, gömleklerinin üzerine kırmızı asker parkaları giymişlerdi ve diğer oğlanlar onlardan eskisinden daha fazla korkuyor gibi görünüyorlardı. Öğretmenlerin geçen sene okulda görevli kurtların yerine yenilerini bulduğu aşıkârdı.

"Leydi Lesso'nun kalkanından geçebilen tek kişi benim," dedi Aric, mahkûma dik dik bakarak. "Prensleri içeri almamdan sonra gedik *sıkıca* kapatılmıştı."

Sophie onun menekşe gözlerinin içine baktı. "Daha iyi iş çıkarman gerekirdi belki de."

Merdivenlere dizilmiş kitleden çıt çıkmaz oldu. Aric ve adamları, kendilerinden daha kısa boylu, daha sıska olup da tüm okulun önünde onlara kafa tutma cüretine sahip bu yeni çocuğa öldürecekmiş gibi bakıyorlardı.

Fakat Castor bu durumdan eğlenmişti ve yabancıya hafifçe gülümseyerek bakıyordu. "Erkekler Okulu'na hoş geldin Filip."

Sophie rahatladı. O sırada Aric'in bakışlarının çok daha soğuk bir hal aldığını fark etti.

“Üç gece sonra kızlarla karşı karşıya geleceğimiz ve hepimizi *köleleştirebilecek* zırva bir imtihanımız var,” diye havladı köpek, merdivenlere dizilmiş oğlanlara bakarak. “Kazanırsanız, İyilik ve Kötülük Okulu’nu mahveden iki Okur’dan kurtuluruz. Kazanırsanız, okullar *geleneksel* hallerine geri döner.”

Oğlanlar hep bir ağızdan tezahürat etmeye başladılar. Sophie yutkundu ve kendi sonunun gelmesi ihtimalini elinden geldiğince neşeyle kutlamaya çalıştı.

“Önümüzdeki üç gün boyunca kızlara karşı kimin savaşaacağını imtihan seçmeleriyle belirleyeceğiz,” diye devam etti köpek. “Seçmelerin ardından ilk dokuz sırayı alanlar takıma girecek. Takımın onuncu üyesi, ilk sırayı alan lider tarafından *seçilecek*. Buna göre etrafınızdaki yeni prenslerle arkadaşlık kurmanızı ve Hiç-Sonsuz ittifakları oluşturma tavsiye ederim.”

Eskiler ve yeni gelenler etraflarına bakınıp birbirlerini ihtiyatla tartmaya başladılar.

“Ayrıca, sizi teşvik edecek diğer bir husus da,” dedi Castor; “her günün sonunda en yüksek sırayı alan öğrencinin o gece Okul Müdürü’nün kulesini koruma nöbeti tutma gibi şerefli bir göreve seçileceğidir.”

Oğlanlar merdivenlerde homurdanmaya başladılar. Bu hiç de büyük bir şeref gibi gelmemişti onlara. Fakat Sophie bunu fark edemeyecek kadar neşe doluydu. Köpek az önce hiç farkında olmadan onun ve Agatha’nın hayatlarını kurtarmıştı. Bugün yeterince sınav kazanırsa, gece Hikâyecî’yi çalabilirdi! Şafak sökerken de Agatha’yla birlikte eve dönmüş olurlardı!

“Filip’e verecek yatak yok, Castor,” dedi defterini inceleyen gözlüklü ağaçkakan Albemarle. “Şato tamamen dolu.”

Castor yeni gelen oğlana baktı. “Onu sefilin yanma koyun. Her günün sonunda ikisinden hangisi daha düşük puan alırsa, onu cezalandırın.”

Sophie’nin gülümsemesi kaybolmuştu. Albemarle çalışkan bir şekilde parşömeni hazırlamaya koyulurken, merdivenlerdeki oğlanlar da kıkırdıyorlardı. Aric de şu an kendisine bakarak sırtıyordu.

Sefil mi? diye düşündü Sophie gerilerek. *Sefil de kim?*

Castor onun kelepçelerini açtı. “Dersten önce git yerleşmene bak, oğlum. Genç Filip’e odasını göstermek isteyen kimse var mı?”

Bir anda merdivenlerden aşağı inen gümbür gümbür ayak sesleri duyuldu ve Sophie gözlerini kısıp sesin geldiği yöne bakınca üzerine iki beden büyük gelen üniformasıyla oğlanların arasından çılgın gibi fırlayan Hort’u gördü. “Ben varım! Ben varım, Filip!” Ders programını Albemarle’ün gagasından kaptı ve yeni gelen oğlanı tutup ayağa kaldırdı.

“Benim adım Hort ve bir Sonsuz olmana rağmen en yakın arkadaşım olabilesin diye senin hayatını ben kurtardım,” dedi bir solukta. Sonra da ona programı gösterdi. “Sana dersleri, kuralları açıklarım ve öğle yemeğinde benimle birlikte oturabiliriz.”

Fakat Sophie dinlemiyordu. Tek gördüğü, parşömenin tepesinde, gayet belirgin bir şekilde yazılmış yazıydı.

HONORA DAĞLI FILIP
OĞLAN, 2. SINIF
ODA ARKADAŞI: TEDROS

İşte şimdi, sefilin kim olduğu sorusu cevaplanmıştı.

İki Okul, İki Görev

“Agatha?”

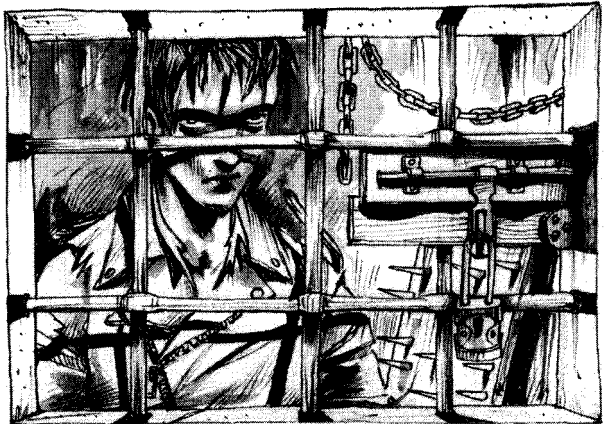
Agatha kıpırdandı, kar taneleri göz kapaklarının üzerinde eriyordu.

“Agatha, uyan.”

Agatha gözlerini açınca karşısında Tedros’u gördü. Mavi renkli Sonsuz üniforması içinde, yeni tıraşlı yüzüyle yatağının başucunda diz

çökmüştü ve saçlarına karlar düşmüştü.

Agatha’nın saçını nazık bir hareketle geriye doğru attı. “Benimle gel, Agatha,” diye fısıldadı. “Çok geç olmadan.”

Agatha, kendisine doğru eğilen Tedros'un gözlerine baktı; onun o tatlı tatlı bakan masum gözlerine... Kendisine yaklaşan dudaklarına baktı... Ilık nefesini hissetti ve sonra tatlı ağzını...

Agatha yatağından fırlayarak uyandı. Ter içindeydi ve yastığına sarılmıştı.

Bir an için Orakçı'nın neden her zaman yaptığı gibi yanı başında kıvrılıp yatmadığını merak etti. Sonra her şeyi hatırladı. Agatha pencereden içeri rüzgârla dolan, boş ve cibinlikli iki yatağın üzerinde döndükten sonra kendininkinin üzerine düşen sabah karını ilgiyle izliyordu. Nefes alamadan, Sophie'nin hiç bozulmamış yatak örtüsüne bakakaldı. En iyi arkadaşı düşmanın şatosundaydı, onları eve döndürebilmek için bir *oğlan* kılığında hayatını tehlikeye atmıştı ve Agatha rüyasında onu... o oğlanı...

Agatha hemen bu düşüncayı aklından çıkarmaya çalışarak, kaygı içinde kendini yatağın dışına attı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Sadece bir kalıntı, bir artık, yakında düzeltilecek bir dileğin hayaletiydi. Şu an önemli olan şey Sophie'ydi.

Telaşlı bir şekilde dönüp saate baktı ve 7:30 olduğunu gördü. Sophie'nin hayatta olup olmadığını öğrenmesine daha 15 saat -54.000 saniye- vardı. Birbirleriyle iletişim kurabilmek için günbatımında ikisi de pencerelerine birer fener asmayı kararlaştırmışlardı. Fenerin rengi, güvende oldukları takdirde yeşil, güvende değillerse kırmızı alevli olacaktı. O saate kadar Agatha sadece, bir zamanlar prenses olmaya hevesli bir genç kızken, şimdilerde bıçkın bir prens olan ve Hort tarafından baygın halde oğlanların şatosuna alınan arkadaşının aklında yer eden görüntüsüyle idare etmek zorundaydı.

Agatha hâlâ rüyanın yarattığı sersemliği üzerinden tam atmamıştı. Odasında dolanıyor, üniformasının sağını solunu düzeltiyordu. Dün gece Beatrix'ten kurtulmak gayet kolay olmuştu; yatma vaktinden önce birkaç öksürük, yüzünde pancar kö-

küyle yaptığı lekeler ve Yuba'nın hastalığının bulaşıcı olduğunu söyleyişini hatırlatması oda arkadaşının tası tarağı toplayıp Reena'nın yanına kaçmasına yetmişti. Yine de çok geçmeden biri onu ve Sophie'yi kontrole gelecekti.

Agatha postallarını ayağına geçirerek kapıya doğru ilerledi. Profesör Dovey'yi bulmalı ve her şeyi itiraf etmeliydi. Dovey meşhur bir iyilik perisiydi neticede; namını insanların sorunlarını çözerek kazanmıştı! İyi ama kimse onları duymadan nasıl konuşacaklardı? Dekan'ın casusları devamlı öğretmenin peşindeydi ve en iyi yerlerin -tuvaletlerin, yemekhanenin, Sader'ın çalışma odasının- hepsinin de güvensiz olduğu anlaşılmıştı. Kelebekler onu bulsalar bile konuşmalarını duyamayacakları bir yer olsaydı keşke... Agatha zihninin kendisine bir çözüm sunması, onu kapıdan dışarı itecek bir şey üretmesi için bekledi.

Bir cevap bulamayınca, kendini Beatrix'in yatağına attı. Hatalı kırıklığı içinde postalını yatağın direğine vurdu.

Topuğu ıslak bir şeye dokunmuştu.

Eğilip baktığında, yatağın altında erimiş kar suyundan oluşan bir birikinti gördü. Karnının üzerinde uzanıp, kolunu döşegün altına soktu ve eline kalın, lastik gibi bir şey geldi. Bulduğu şeyi yavaşça dışarı çekince kırmızı ve siyah renkte deri bir üniformayla yılan derisinden ince bir pelerin gördü.

Agatha kan ve pislikle lekeli üniformayı havaya kaldırıp baktı. Neden Beatrix bir oğlanın üniformasını saklıyordu? Mavi Orman'da bir yerlerde mi bulmuştu acaba? Neden bundan hiç bahsetmemişti? Agatha'nın parmakları pelerinin parıldayan, siyah renkli pullarına dokundu. Geçen yıl yılan derisi pelerinlerin istisnasız bir şekilde tek bir amaç için kullanıldığını öğrenmişti: görünmezlik. İyi de neden Beatrix kendi şatosunda görünmez olma ihtiyacı hissetmişti?

Pelerinden güçlü bir lavanta kokusu yayılıyordu ve bu koku Agatha'yı hapsırtti. Beatrix prenses saçlarından vazgeçmiş olabiliirdi ama Sophie'nin parfümünden kullandığı kesindi.

Agatha, Beatrix'in tuhafliklarının içinde bulunduğu açmazla hiçbir alakasının olmadığına gayet emin bir şekilde kıyafetleri yeniden yatağın altına tıktı. Onun ve Sophie'nin ihtiyaçları olan şey bir öğretmenin yardımıydı.

Arkasından hafif bir sürtünme sesi geldi o anda. Agatha dönüp bakınca kapının altından bir zarf atıldığını gördü. Zarfı eline alarak yırtıp açtı ve Profesör Dovey'nin kabak mührünün altından küçük bir parşömen çıktı.

Kanalizasyon. Şimdi.

Kimsenin onları duyamayacağı tek yer orasıydı.

Agatha o anda, Sophie'yle birlikte yaptıkları şeyi itiraf etmesine gerek olmadığını anladı.

İyilik perisi zaten her şeyin farkındaydı.

“Yuba bize her şeyi anlattı,” dedi Profesör Dovey. Karanlık, nemli kanalizasyon tüneline Leydi Lesso ile yan yana dikiliyorlardı; yanlarından gürültüyle akan sular, Dovey'nin sesini bastırıyordu. “Böylesine saçma bir plan karşısında şaşkınlık, tiksinti ve hayretler içerisindeyiz.”

Agatha kıpkırmızı kesilerek başını öne eğdi.

“Ama bir yandan da çok etkilendik.”

Agatha şaşkınlıkla kendisine gülümseyen öğretmenlerine baktı. “Ne?”

“O çiçek kokulu budalaya işkence edecek her şey benim kitabımda beş yıldızı hak eder,” dedi Leydi Lesso.

Profesör Dovey iş arkadaşını umursamadan devam etti. “Agatha, burada sonsuza dek prensinle kalmak için arkadaşını feda edebilirdin. Tedros’u öpüp kendi hayatını koruyabilirdin. Bunun yerine Sophie’nin hayatını ondan korumayı seçtin, hem de cadılık belirtilerinin farkında olmana rağmen,” dedi. “Ancak Sophie’yle birlikte ‘Son’u yazdığın zaman, Tedros senin ona zarar vermeyi amaçlamadığını anlayacak. Tedros sana güvenmesi gerektiğini ancak o zaman anlayacak.”

Agatha rüyasında gördüklerinin parça parça geri döndüğünü hissetmeye başlamıştı ve telaşla onları bastırdı.

“Prensi utandıracak bu ders dört bir yana yayılacak,” diye devam etti Profesör Dovey; “ve Leydi Lesso’yla ben, bunun kızlarla erkekleri yeniden bir araya getirmeye yetecek kadar güçlü bir ders olduğuna inanıyoruz. Sonuçta, masalınızın doğru sonu bu. Tek ihtiyacımız olan, Sophie’nin o kalemi getirmesi ki siz de sonunuzu yazabilesiniz.”

Agatha rahatlayarak çabucak başını salladı fakat hemen aklına daha büyük bir sorun geldi. “İyi de, Sophie’nin yokluğunu nasıl gizleyeceğiz?”

“Yuba bu konuda şüphelere yer bırakmayacak kadar iyi bir öğretmen,” dedi Profesör Dovey, tünelin ardına doğru bakarak. “İkinizin imtihan takımındaki yerlerinizin garanti olduğunu düşünerek Dekan’a haber göndermiş ve oğlanlara karşı zafer kazanma ihtimalinizi arttıracaklarını söyleyerek, kalan üç günde ikinizi Mavi Orman’da bizzat eğitmek için izin istemiş.”

Agatha’nın gözleri yerinden fırlamıştı. “Eee?”

“İlginçtir; imtihan gecesi ikinizin de yarışmaya hazır olması koşuluyla izin vermiş. Bu sabah itibariyle ikinizi de Helga’nın yanında zannediyor.”

“Bu her şeyi çözüyor öyleyse!” dedi Agatha, rahatlayarak.

“Pek sayılmaz,” dedi Leydi Lesso. “Sophie’nin belirtilerine ne olduğu konusu hâlâ çözülmedi.”

“O belirtilerin başkası tarafından ortaya çıkarıldığını söylemişti...” diye onu savunmaya geçti Agatha.

“Aslına bakılırsa,” dedi Leydi Lesso; “bizimkilerden çok daha güçlü bir sihir kullanılmadan cadılık belirtileri ortaya çıkarılamaz. Bu durumda iki olasılık var. Birincisi, Tedros’u diletiğin için seni affettiği konusunda Sophie *yalan söylüyor* ve sen de korkunç bir cadıyı kendi elinle prensine gönderdin.”

“Hayır,” dedi Agatha, kendini zorlayarak. “Sophie artık İyi. Bunu biliyorum.”

“İyi olduğundan emin misin, Agatha?” diye sordu Profesör Dovey, meslektaşıyla bakışarak. “Bu son derece önemli.”

“Beni eve götürmek için yaptığı bu son şeyden sonra mı?” diye karşılık verdi Agatha. “%100 eminim.”

“Bu durumda o belirtiler kesinlikle çok güçlü biri tarafından ortaya çıkarıldı,” dedi Profesör Dovey. “Sophie’nin belirtilerinin görüldüğü her yerde ve her seferinde hazır bulunan biri. Leydi Lesso ve benim geldiğinizden beri sizi hakkında *uyarmaya* çalıştığımız biri.”

Agatha onun azarlayan ses tonundan cevabı anlamıştı. “Dekan Sader mı?” dedi. “Olamaz! O bizim arkadaş olmamızı istiy...”

“Evelyn tehlikeli bir kadın, Agatha,” dedi Leydi Lesso, Agatha’nın daha önce de tanık olduğu tuhaf bir korkuyla gerilerek. “Eğer belirtileri o ortaya çıkardıysa, sizinle Sophie’nin arkadaş olmanızı istediğini ileri sürmek için hiçbir neden yok.”

Agatha ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Ama o benim Sophie’nin bir *cadı* olduğunu düşünmemi asla istemez.”

“Evelyn Sader ve neler yapabileceği hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun,” dedi Leydi Lesso, birden gözleri yaşlarla dolarak.

“Nasıl? Siz onu nereden...”

“Çünkü Clarissa ve ben, bundan on sene önce Evelyn Sader’ın bu okuldan *kovulmasına* tanık olduk!” diye patladı Leydi Lesso, kıpkırmızı bir suratla. “Aynı okul, şimdi onun *tarafını* tutuyor.”

Agatha duyduklarına inanamayarak ona bakıyordu.

“Kim var orada?” diye bir ses yankılandı arkalarından. Dönüp baktıklarında, tünelin ilerisinde, sislerin arasında dolaşan bir gölge gördüler.

Profesör Dovey kaskatı kesildi ve Agatha’nın omuzlarını tuttu. “Bir kez uzaklaştırıldın mı, okul bir daha dönmene asla izin vermez! Fakat senin ve Sophie’nin masalınız bir şekilde onun geri dönmesine imkân yarattı, Agatha. Artık o sizin masalınızın bir parçası, tıpkı geçen sene Okul Müdürü’nün olduğu gibi. Eğer Sophie’nin belirtilerini o ortaya çıkardıysa, mutlaka onun kafasında da belirli bir son vardır.”

Agatha başını iki yana salladı. “Ama Sophie, Hikâyeci’yi ele geçirince...”

“Sence Evelyn bunu *düşünmemiş* midir?” diye tısladı Leydi Lesso. “Evelyn her zaman bir adım önde, Agatha! Önümüzdeki üç gün sizi Mavi Orman’da zannediyor. Sophie dönene kadar onu kendini göstermeden izlemen için önemli bir fırsat bu. Evelyn’in *neden* Sophie’nin belirtilerini ortaya çıkardığını bulman gerek! Clarissa’yla benim başarısız olduğumuz noktada senin başarman gerek. Zamanını akıllıca kullan, anladın mı? Sophie’yle senin buradan canlı kurtulmanızın tek yolu bu! Haydi, şimdi git!”

Agatha hiçbir şey söyleyecek halde değildi. “Ben... Ben anlamıyorum.”

Dovey ve Lesso ondan uzaklaşmaya başlamışlardı bile. “Bundan sonrasına karışamayız,” dedi Dovey, sert bir tavırla.

“Kim var orada dedim!” diye tekrar gürledi ses.

Agatha sislerin arasından çıkan gölgeye döndü. Sonra tekrar öğretmenlerin olduğu tarafa döndü. “İyi ama ben nasıl...”

Fakat öğretmenleri gitmişti.

Birkaç saniye sonra Pollux kafasını uzatıp kanalizasyonun ıssız boşluğuna bir göz attı ancak kanalizasyonu adamakıllı kontrol etseydi, korkudan ödü patlamış bir kızın sırtını duvara yapıştırmış, köpüren suların içine boynuna dek gömülmüş bir halde en iyi arkadaşıyla konuşabilmeyi dilediğini görebilirdi.

“En iyi arkadaşımın bir prens olacağını hiç düşünmezdim,” diye vır vır konuşuyordu Hort, Kötülük Okulu’nun kanalizasyonunda aceleyle ilerlerken.

“Nereye gidiyoruz? Beni odama götürdüğünü söylemiştin,” dedi Sophie, nemli tünellerde kaynayan kızıl çamurların tepesinde yankılanan sesindeki gerginliği belli etmemeye çalışarak. Kolsuz kırmızı-siyah deri üniforması içinde daracık yolda Hort’un arkasında zorlukla yürüyor ve fazladan ağırlığa hâlâ alışmadığından, geniş omuzlarını duvarlara çarpıyordu. Parlak çamurun üzerinde kabarık sarı saçlarının, köşeli çenesinin ve damarları fırlamış pazılarının yansımasını gördü ve hemen gözlerini çevirdi.

“Bizi aynı odaya versinler diye uğraştım ama benim odamda hâlihazırda Ginnyvale’den gelen bir prens kalıyor,” dedi Hort, gözünün ucuyla yeni gelen çocuğa bakarak. “Öğretmenler geri döndüğünden beri okulda işler çok katı. Bana sorarsan, Aric ve adamlarının yanında bizim eski kurtlar köpek yavrusu gibi kalırdı. Ama endişelenme. En iyi arkadaşımı beladan uzak tutacağım.”

Sophie kaşlarını çatı. Erkek haliyle bile bu sürüngenden kaçamaması nasıl bir işti? Kanalizasyonun tam orta noktasını, balçıkla gölün temiz sularının arasındaki ayrımı uzaktan göre-

biliyordu. “Ama ben hâlâ anlamadım. Neden indik bura...”

“Söyle, *nerede?*” diye gürleyen Manley’nin sesi ileriden yankılandı, Sophie’nin sözünü yarıda keserek.

“Sana onu gömdüğüm yeri gösterdim,” diyen Tedros’un ısrarcı sesi duyuldu.

“Burada *yok işte*. Yalan söylemeye devam ettiğin sürece sana yemek verilmeyecek.”

“O iki kız! Şatoda saklanıyorlar!”

“Sence şatomuzda bir kız olsa, haberimiz olmaz mıydı?” diye alaycı bir şekilde sordu Manley. “O kalem hâlâ Okul Müdürü’nün kulesinde *bir yerlerde*, yoksa kule onun *peşinden giderdi*. Şimdi bana onu nereye sakladığını söyle, yoksa babanın kılıcını eritir ve tuvaletleri onunla kaplarım.”

“Sana söyledim! Masanın altına gömmüştük!”

Sophie’nin kalbi duracak gibi oldu. *Hikâyeci... kayıp mıydı?* Şimdi o ve Agatha Son’u nasıl ‘yazacaklardı?

Birden, ilk günkü sınavlarda birinci olmanın daha da önem kazandığını düşündü telaşla. Kalem o kulede saklıysa, onu bulmak için zamana ihtiyacı olacaktı.

Midesi kaygıyla kasılan Sophie kanalizasyon duvarına sürtünerek Hort’u izlemeye devam etti. Kıvrılarak ilerleyen yol, zifiri karanlık bir hücrenin paslı demir parmaklıklarının önüne çıktı. Köşede Manley’nin kel kafası ve iri gölgesi, önündeki kişinin üzerine düşmüş, onu kapatıyordu.

“Lütfen Profesör, beni o imtihana almalısınız,” diye yalvardı Tedros. “O kızları yenebilecek tek kişi benim!”

“O kalemi bulamazsak, imtihandan çok önce açlıktan ölmüş olacaksın,” dedi Manley, hücre kapısına doğru dönerek.

Yeni gelen çocuğun parmaklıkların arasından kocaman açılmış gözlerle kendisini izlediğini gördü. “Erkekler yalancılardan

hoşlanmazlar, Filip. Tedros çocuklara Agatha'yı öpeceğine söz verdi. İyilik ve Kötülük Okulu'nu eski haline döndüreceğine söz verdi. Peki, bunun karşılığında çocuklar ne aldı? *Köle* olabilme şansı. Tüm erkeklerin şu an ondan nefret etmesine şaşmamak gerek," dedi Manley, kapıyı açarken. Çıkarken yeni gelen çocuğu hücrenin içine itti. "Bütün okul bugün senin arkanda, Filip. Bu kendini beğenmiş kabarık horoza iyi bir ders ver."

Sophie hızla döndü. "A-a-ama bir saniye..."

Hort hücre kapısını sertçe kapattı. "Derste görüşürüz, Filip!"

"Hort! Burası benim odam *olamaz!*" diye bağırdı Sophie, parmaklıkları kavrayarak.

Fakat sansar çoktan Manley'nin dibine sokulmuş, heyecanla lafa koyulmuştu bile. "Tedros'u öyle bir benzetecek ki göreceksiniz Profesör..."

Sophie tek bir mumla aydınlatılmış izbe hücreye döndü yavaşça. Tüyler ürpertici işkence aletleri duvarlara asılı çelik kafeslerin içinde duruyordu. Altlarındaki iki demir somyadaysa ne döşek vardı ne yastık. Bir yıl önce burada zebaniyle yaşadıkları aklına gelince, Sophie'nin nefesi kesiliverdi. Burası onu Kötü yapmıştı. Burası ona kontrolünü kaybettirmişti. Sophie panik halinde başını öte yana çevirdi.

Kan çanağına dönmüş bir çift göz köşeden kendisine bakıyordu.

Sophie geriye doğru sendeledi.

"Duyduklarım doğru mu?" diye sordu Tedros, karanlığın içinden.

"Ne duydun?" dedi Sophie, sesini yükseltmemeye özen göstererek.

"İmtihan seçmelerinde en kötü dereceyi alanın her gece cezalandırılacağını."

“Köpek öyle söyledi.”

Tedros gölgelerin arasından yavaşça ona doğru döndü. En az on kilo zayıflamıştı, üzerindeki üniforma pislik içindeydi, mavi gözlerinin ferisi sönmüştü.

“Öyleyse *arkadaş* olamayacağız desene.”

Sophie, dişlerini göstere göstere üzerine yürüyen prensten uzaklaştı.

“O imtihana katılacağım. Beni duyuyor musun, kardeşim?” diye bağırdı, ağzından tükürükler saçarak. “O iki kız bu dünyada elimde kalan neyim varsa benden aldılar. Arkadaşlarımı, itibarımı, şerefimi...” Yeni gelen çocuğun boğazına yapıştı ve onu parmaklıklara yasladı. “Senin ya da başka birinin onlarla savaşma şansımı elinden almasına izin vermeyeceğim!”

Nefesi kesilen Sophie ellerini kaldırarak teslim oldu. Buradan çıkması gerekiyordu! Bu bedenden çıkması gerekiyordu! Bir erkek olarak devam edemezdi.

Birden, hiç bilmediği ani bir öfke kanını kaynattı ve içindeki korkuyu yok etti. Zihni tuhaf bir şekilde açıldı, kendisini parmaklıklara yapıştırmış olan oğlana odaklandı... Prenseslik hayallerini elinden alan oğlana... Tek arkadaşını neredeyse elinden alan oğlana... Şimdi de onun ve arkadaşlarının canlarını almaya çalışan oğlana. Yeni edindiği kaslarına yabancı bir güç doldu ve Sophie bir anda kükreyerek prensi itti.

“Prensesini bir *kıza* kaptırmış biri için ne kadar havalısın,” diye çıkıştı, sesindeki karanlıktan kendisi de etkilenerek.

En az onun kadar şaşkın olan Tedros’un elleri gevşedi ve bu kez yeni hücre arkadaşının yakasına yapışmasını izledi. “Neden Sophie’yi seçtiğini şimdi anlıyorum,” dedi yabancı. “Sophie arkadaşlığını, sadakatini, fedakârlığını, sevgisini veriyor. İyilerin tüm güçlü yanlarını. Senin ona verecek neyin var? Sen zayıf,

aciz, sığ ve sıkıcısı. Yalnızca güzel bir yüzün var, hepsi bu.” Yeni çocuk, prensi iyice kendine doğru çekti; burunları birbirine değiyordu. “Şimdi, o güzel yüzün altında ne olduğunu görebiliyorum.”

Tedros kıpırmızı kesilmişti. “Ben de karşımda benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen, kabarık saçlı, ergen irisi bir oğlan görüyorum.”

“Ben ne görüyorum, biliyor musun?” Yabancıнын zümrüt yeşili gözleri onunkileri deliyordu. “*Hiçbir şey.*”

Tedros’un yüzündeki kavgacı ifade kayboldu. Bir an için küçük bir çocuk gibi göründü.

“K-ki-kimsin sen?” diye kekeledi.

“İsmim Filip,” dedi Sophie, buz gibi bir sesle ve onu bıraktı.

Tedros başını diğer yana çevirdi, nefesini topladı. Sophie demir yatağın yüzeyinde onun perişan yüzünü görebiliyordu; gülmemek için kendini zor tuttu.

Erkek olmak aniden hoşuna gitmişti.

Dışarıdan anahtarların şıngırtısı duyuldu. İkisi birden dönüp baktıklarında, Aric’in başlıklı adamlarından birinin hücre kapısını açtığını gördüler.

“Ders vakti,” diye hırladı kapıyı açan adam.

İki yüz oğlan ilk günün sıralamaları için kapışıyordu. Onunla Hikâyeci arasında iki yüz kişi vardı. Sophie, Kötülük Okulu’nun dersliklerine doğru ilerleyen diğer üniformalı oğlanlara yetişmek için, beceriksizce hoplaya zıplaya yürüyordu. Başarılı olma ihtimali pek yüksek değildi.

Koltuk altındaki ter damlalarını sildi. Yeni bedeninin bu kadar çok terlemesinden çok rahatsız oluyordu. Erkeklerin *sürekli* dayanılmaz derecede sıcakladıklarını bilseydi, yanma bir

kavanoz ya da şişe soğuk su alırdı. Guruldayan midesi kendini öğle yemeği düşüncelerine kaptırmasına neden oldu. Bunca iri kıyım oğlanın olduğu yerde, bir ziyafet planlamış olmalılardı mutlaka: fırında hindi butları, yaprak yaprak pastirmalar, sulu sulu jambonlar, az pişmiş biftekler... Nefis etlerin tadını şimdiden damağında hissedebiliyordu; ağzı sulanmaya başlamıştı.

Sophie'nin rengi soluverdi. Akan salyalarını elinin tersiyle sildi. Ne zamandan beri et hayalleri kurar olmuştu? Ne zamandan beri *yemek* hayalleri kurar olmuştu? Aniden ayağı tökezledi ve Ravan'a çarptı. "Yürümek. Pek *zor* bir iş olmasa gerek," diyerek onu azarlayıp itekledi ve yanından geçip gitti.

Sophie başını öne eğdi; lüle lüle saçları gözlerine iniyordu. Bedeninin hiçbir yeri bükülmüyor gibiydi. Kendini ipleri çok sert gerilmiş tahta bir kukla gibi hissediyordu. Ötede görebildiği Aric'e baktı. Göğsünü şişirmiş, bir aygır gibi çalımlı dolaşıyordu. Sophie onu elinden geldiğince iyi bir şekilde taklit etmeye çalıştı.

Arkasına dönüp baktığında kalabalığın gerisinde yapayalnız, arkadaşsız Tedros'u gördü. Manley, imtihanın şartlarını belirlerken özgürlüklerini tehlikeye attığı için oğlanların ona sırt çevirdiklerini söylemişti. Fakat Sophie işin içinde bundan fazlasının olup olmadığını merak ediyordu. Erkekler, kendi yaptıkları şeyleri -ister kumdan bir kale olsun ister bir prens- yık-maya bayılırdı. Son iki yılın büyük bölümünde Tedros zengin, gözde, aşırı derecede yakışıklı Sonsuz sınıf başkanı olmuştu, yani tüm oğlanların olmak istediği yerdeydi. Şimdiyse, kayıp Hikâyeci nedeniyle Manley onu cezalandırırken diğerleri, sırtlanların insafına kalmış yaralı bir aslan gibi düşmesini keyifle izliyorlardı. Sophie onun balkondan esen soğuk rüzgârda nasıl da hafifçe titrediğini gördü; iyi beslenemediği için iyice zayıf-

lamıştı. Sophie'nin içinde ona karşı azıcık bile acıma duygusu uyanmamıştı.

"Filip! Filip, ders programını unutmuşsun!" diye bağırان Hort, etrafındakileri ite kaka kendine yol açarak, Sophie'nin yanına geldi ve elindeki buruşuk parşömeni Sophie'ye uzattı. "Bütün gün benimlesin!"

Sophie gözüne düşen saçlarını çekti ve eline tutuşturulan parşömene baktı.

HONORA DAĞLI FILIP OĞLAN, 2. SINIF ODA ARKADAŞI: TEDROS

<u>Ders</u>	<u>Öğretmen</u>
1: İMTİHAN SEÇMELERİ: ERKEK SİLAHLARI	Prof. Rumi Espada
2: İMTİHAN SEÇMELERİ: FORMDA OL, HAYATTA KAL	Castor
3: İMTİHAN SEÇMELERİ: KIZLARA KARŞI SAVUNMA	Prof. Bilious Manley
4: ÖĞLE YEMEĞİ ARASI	
5: İMTİHAN SEÇMELERİ: BİRLİK BERABERLİK ve TAKIM ÇALIŞMASI	Prof. Aleksander Lukas
6: İMTİHAN SEÇMELERİ: ORMANDA FORMUNU KORUMA	Dev Muhsin
(Grup No. 2)	

“Bizi haftalardır talimlerle, derslerle ve okuma çalışmalarıyla imtihana hazırlıyorlar. O yüzden, biraz şansa ihtiyacın olacak,” dedi Hort, sinsi sinsi göz kırparak. “Özellikle de etrafta bu şekilde dolaşırken. Sanki bütün hayatını topuklu ayakkabı filan giyerek geçirmiş gibisin.”

Sophie’nin sırtından aşağı soğuk terler boşanıverdi. Hâlâ erkek gibi yürüyemiyordu ve şimdi de bir okul dolusu erkeği savaş taliminde yenecek miydi?

On dakika sonra Profesör Espada, Kötülük Salonu’ndaki koyu renk bir örtü serilmiş uzun bir masanın önünde, kırk kişilik sınıfının önünde belirdi.

“Kızlar Okulu’ndan Dekan Sader’ı Masal İmtihanı’nın kurallarının geleneksel biçimde uygulanacağı konusunda bilgilendirdik,” dedi. Özenle taranmış saçları, kıvrık bıyıkları kadar siyahtı. Hafif, kendini beğenmiş gülümsemesi Sophie’ye İhtiyar Heyeti’nin en genç üyesini -onu kendi kanıyla işaretleyeni- hatırlatmıştı.

“On kız ve on erkek günbatımında Mavi Orman’a girecek. Takımlar sadece birbirlerine karşı değil, öğretmenlerin kurdukları tuzaklara karşı da dikkatli olmak zorunda. Güneş doğarken hangi tarafın ormanda en fazla oyuncusu kaldıysa, o taraf galip sayılacak. Erkekler kazanırsa, Sophie’yle Agatha idam edilmek üzere bize teslim edilecek ve okullar yeniden İyilik ve Kötülük Okulu düzenine dönecek. Kızlar kazanırsa, şatomuzu onlara teslim edecek ve köleleri olacağız.”

Herkes birbiri arasında mırıldanmaya başlarken, Sophie geniş sırtının terden sıırıslıksam olduğunu hissediyordu.

“Adet olduğu üzere her yarışmacıya bir teslim bayrağı verilecek,” diye devam etti Profesör Espada. “Kendinizi ölüm-cül bir tehlikenin içinde bulursanız, bayrağı yere atın ve Mavi

Orman'dan zarar görmeden kurtulun. Yarışmacıların kendilerini koruyabilmeleri için her birine bir silah bulundurma hakkı verilecek. Bugünkü sınavda, bunlardan en çok kullanılanı sına-
yacağız...”

Masanın üzerindeki örtüyü kaldırdı ve ortaya farklı büyük-
lüklerde kılıçlar ve hançerler çıktı. Hepsi de her zamanki talim
kılıçlarından daha keskin görünüyordu.

“Önceki yıllarda imtihanlarda kılıçlar köreltilirdi. Bu sene-
ki imtihanın özel koşulları göz önüne alındığında, bu kibarlığı
yapmak için bir neden göremedik,” dedi Espada, ısıltı ısıltı parla-
yan boncuk gözleriyle. “Kılıç, çabukluğu ve gücü ödüllendirir.
Bu sebeple, başarılı olabilmek için ikisini de kullanmalısınız.
Kılıcınızı bir kızın kalbine doğrultursanız, teslim bayrağını
anında çeker.”

Elinde tuttuğu biri kırmızı, diğeri beyaz iki mendili öğrenci-
lere gösterdi. “Şimdi, kimlerin ne meziyetleri varmış, bakalım.”

Sophie gerildi. Hayatında eline kılıç almamıştı.

Profesör Espada'nın ikili olarak yanına çağırdığı oğlanlar kılıç-
larını seçiyor ve bir tanesi teslim olana kadar dövüşüyorlardı. Kılıç
ustalığı konusunda eğitimli Sonsuzlar ve yeni prenslerin sportmen-
likten nasibini almamış Hiçlerle giriştikleri düellolar gayet kısa sü-
rüyordu: Chaddick kılıcının ucunu Hort'un boğazına dayayıver-
mişti, Ravan bir Avonlea prensini kasıklarına diz atarak bertaraf
etmiş, Aric ise Vex'i sadece bakışlarıyla pes ettirmişti...

“Tedros ve Filip. Sıra sizde,” diye bağırdı Espada.

Sophie başını yavaşça kaldırıp, alev alev yanan gözleriyle
kendisine pis pis bakan Tedros'a döndü. Belli ki zindanda ken-
disine söylediği sözleri unutmamıştı Tedros.

Oğlanlardan “FIL-IP, FIL-IP, FIL-IP,” diye tezahüratlar yükse-
lirken, Espada ikisine de mendillerini uzattı. “Silahlarınızı seçin.”

Sophie'nin gözleri ter damlalarından bulanıklaşırken, kocaman elleri titreyerek masanın üzerindeki uzun, ince bir metal parçasına uzandı.

Hort o anda dirseği yapıştırdı. "O biley çubuğu aptal!"

Sophie biley çubuğunun yanındaki kısa kılıcı aldı ve Tedros'a döndü ancak yaptığı hata prensin gözünden kaçmamıştı. Tedros dişlerini gıcırdatarak ve kocaman açılmış burun delikleriyle devasa kılıcını havaya kaldırdı.

"Hazır... Başla!" diye bağırdı Espada.

"HIYYYYAAAAAAA!" diye bir haykırış koparan Tedros, azgın bir boğa gibi Filip'in üstüne koşmaya başladı.

Sophie bırak kılıç kullanmayı, erkek bedenini daha doğru dürüst döndüremiyordu bile; arkasındaki duvara doğru devrilerle tek eliyle mendilini aranmaya başladı. Uzun, kalın parmakları cebine sıkışıp kaldı ve telaşla başını kaldırıp baktığında Tedros'un kılıcını havada savurarak, var gücüyle üzerine koştuğunu gördü. Bir çığlık koparan Sophie, mendilini cebinden çıkarmayı başardı ve tam yere atacaktı ki...

Tedros'un ayağı takıldı ve ayaklarının dibine iki seksen uzandı.

Sophie şaşkınlıkla ona bakarken gözlerini kaldırdı ve Hort'un gururla sırtıttığını gördü. Çizmesi Tedros'un koşu yoluna uzanmıştı.

Tedros kılıcını almaya çalıştı ancak Chaddick bir tekmeyle kılıcı uzaklaştırdı. Prens sendeleyerek ayağa kalktı ve Ravan ona bir şok büyüü fırlatarak tekrar yere düşmesine neden oldu. Tedros acıyla bağırırken Sophie, Hort'un kendisine işaret ettiği Tedros'un mendilini fark etti. Sophie sakince çömeldi, mendili prensin cebinden çekip aldı ve yere attı.

"Filip kazandı!" diye ilan etti Espada ve oğlanların coşkulu tezahüratlarına Sophie prenlere has şekilde eğilerek selam verdi.

“Ama... Ama bu adil değil!” diye bağırdı Tedros.

“Akıllı bir erkek, kendine müttefik edinir,” dedi Espada, alaycı bir şekilde gülümseyerek.

Tedros’un başının tepesinde kapkara, leş kokulu bir duman bulutunun içinden ‘20’ rakamı belirirken, Sophie başını kaldırdı ve kendi başının tepesindeki taç misali, altın renkli ‘1’ rakamına baktı.

Güneş battığında ilk günün dersleri tamamlanmıştı ve Sophie okulun en üst sıralamasına yerleşmiş öğrencisi olarak Cehennem Odası’na doğru kasıla kasıla yürüyordu. Bileğinin hakkıyla tek bir sınav bile kazanmamıştı ancak tüm okul Tedros’u tekrar tekrar yenmesi için Filip’le işbirliğine girmişti. Masallarda Hayatta Kalma dersinde prensin halkalı solucanlarını zehirlemiş, Kızlara Karşı Savunma dersinde iki Dilek Balığı’m korkutup kaçırmış, Birlik Beraberlik ve Takım Çalışması dersinde onunla eş olmayı reddetmiş ve Ormanda Formunu Koruma dersinin sınavından önce pantolonuna bir örümcek atmışlardı.

Tüm oğlanların -hatta yeni gelen prenslerin bile- onun sıralamasını yükseltmek için çabalaması Sophie’ye epey tuhaf gelmişti; sanki kimse bir numaraya yerleşmek istemiyordu. *Ama o eski deyişte olduğu gibi, beleş atın dişine bakılmaz,* diye düşündü Sophie. Öğretmenlere gelince; hepsi de Espada gibi yapılanları görmezden gelmişti, Hikâyeci’yi çaldığı için Tedros’a ders vermek niyetindeydiler. Hatta Manley o kadar memnun olmuştu ki herkesin önünde Filip’e dilediği gibi girip çıkabilmesi için zindanın anahtarını bahşetti; ‘sefile’ verilmeyen bir imtiyazdı bu.

Sophie hücrenin kilidini açtı ve içeri girdi. Yanakları al aldı, yeni banyo yapmıştı. Midesi fasulye ve kaz dolmasından oluşan akşam yemeğiyle tıka basa doluydu ve nöbet için Okul Müdürü’nün kulesine gitmeye hazırdı. *Agatha şu an beni görebil-*

seydi keşke, diye düşünerek sırtıttı çünkü sadece onca yiyecek varken *fasulye* yemekle kalmamış, görevini layıkıyla yerine getirmişti. Hikâyeci'yi bulmak için önünde koca bir gece vardı. Tedros yakında cezasını çekecekti. Ertesi günse o ve en yakın arkadaşı sağ salim evlerinde olacak, imtihan denen cinayetten yırtacaklardı.

Hücre kapısını tekmeleyerek kapattı. Bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu. Filip olmak o kadar da kötü değildi. Yürüyüşünü geliştiriyordu, sesi daha doğal çıkmaya başlamıştı ve fazladan taşıdığı ağırlık artık güçlü hissettiriyor ve ona iyi geliyordu. İşkence için kullanılan demir gerginin üzerinden yansıyan köşeli çenesini, biçimli burnunu ve yumuşak, dolgun dudaklarını keserken, yeni yüzüne bile alışmaya başladığını düşündü Sophie. Agatha haklıydı; öyle yakışıklıydı ki.

“Hile yaptın.”

Sophie nemli, pis köşede oturan Tedros’a döndü.

“Cezalandırılacak olmam, yemek verilmemesi ya da herkesin benden nefret etmesi umurumda değil,” dedi prens, gözlelerini ondan ayırmadan. “Ama senin hile yapman umurumda.”

Sophie hücreden çıkmak üzere kapıyı açtı. “Sohbet muhabbet için biraz meşgulüm ne yazık ki...”

“Senin Agatha’dan hiçbir farkın yok.”

Sophie zınk diye durdu.

“Onu o kadar seviyordum ki,” diye mırıldandı arkadan, adeta kendi kendine konuşurcasına “Onun dileğini gerçekleştirmeye çalıştım. Bir prensin yapması gerektiği şekilde düzeltmeye çalıştım masalı. Cadıyı öldürürsün, prensesini öpersin. Masallarda işler böyle yürür. Onun istediği de buydu.” Sesi titremeye başladı. “Ama Agatha’ya sonsuza dek sahip olabilmemin şartı bu olsaydı, Sophie’nin yaşamasına izin verirdim. Onu oracıkta öperdim ve Sonumuza kavuşurduk. Ama o da

hile yaptı. Agatha hile yaptı. En başından beri Sophie masanın altında saklanıyormuş... Agatha bana *yalan söyledi*.”

Sophie dönüp baktığında Tedros’un öne eğilmiş, başını dizlerinin arasına gömmüş olduğunu gördü.

“Bir insan nasıl bu kadar Kötü olabilir?” dedi keskin bir ses tonuyla.

Onu izlerken Sophie’nin yüzü yavaşça yumuşadı.

Tam o anda prensin üzerine bir gölge düştü.

Tedros başını kaldırıp baktığında hücrenin kapısında diki-
len Aric’i gördü.

“Özel durum,” dedi Aric, parmaklarını kütleterek. “Bu sefer cezalandırma işini ben yapacağım.”

Tedros boynunu büken bir köpek gibi başını yana çevirdi.

Aric’in gözleri Filip’e döndü. “Çık *dışarı*.”

Parmaklıklı kapıdan çıkarken ve Aric o kapıyı yüzüne çarp-
tığında Sophie’nin yüreği buz kesti. Aceleyle kaçıp Tedros’u
işkencecisiyle bırakırken Aric’in ona doğru yaklaştığını gördü
en son. Kendini ikna etmeye çalışıyordu zorla: Tedros bunu
hak etti, bunu hak etti, bunu hak etti.

Agatha koyun uzak kıyısında, karanlık bir odanın penceresin-
den Erkekler Okulu’na bakıyordu. Mavi elbisesinin üst kısmı
kan lekeleri taşıyordu, kolları ve bacakları çiziklerle, çürüklerle
doluydu.

Acele et Sophie, diye dua etti Agatha.

Çünkü Dekan hakkında öğrendiği yeni bilgiler doğruysa,
zamanları çoktan tükenmişti.

Sader'ın Gizli Geçmişi

Bundan sekiz saat önce, üç cadı Agatha'nın yatağına tüne-mişti. "Dovey ile Lesso'nun söylediği her şeyi bize anlat," dedi Dot.

"Detaylarıyla," diye ekledi Hester.

Anadil, sivri dişleri ve tırnakları çıkmış hazır pençeleriyle kapının altındaki boşluğu koruyan üç kara sıçanı başıyla işaret

ederek, "Olabildiğince kısa ve öz biçimde anlat," diye belirtti. "Kelebeklerin hepsini öldüremeden bir tanesi içeri sızabilir."

Agatha hepsine tek tek baktı; başı dönüyordu. Profesör

Dovey ve Leydi Lesso ile gerçekleştirdikleri gizli toplantıdan sonra

bütün kızlar ilk derslerine girene dek beklemişti. Sonra, cadıların odalarına birbirinin aynısı notlar bırakmış, gidip kendi odasının dolabına saklanmış ve notlar okunup da gereği yapılan dek ortalıkta devriye gezen kelebeklerle ders aralarında odaya girip çıkan Beatrix'ten sakınarak beklemişti. Şimdiyse cadılara öğretmenlerin kanalizasyonda kendisine söylediklerini anlatıyor, kalbi güm güm atarken ağzından çıkan her kelimeyi yeniden yaşıyordu.

"Dekan'ı *tanıyorlar mıymış?*" diye patladı sonunda Dot, ağız dolusu enginarı dışarı püskürterek.

Hester yumruklarını sıktı. "Dovey ve Lesso'nun okulun ilk bir ayında tuhaf davrandıklarını fark etmiştim zaten. Ne zaman Dekan'ın yakınlarında olsa Lesso yaralı bir köpek yavrusu gibi görünüyor."

Agatha bundan daha iyi bir tasvir düşünemezdi. Evelyn Sader'ın bazı yönleri okulun en korkutucu öğretmenini *insana* dönüştürmüştü.

"Dekan'ın kendisini sorguladığı için Dovey'yi cezalandırdığını söylemiştin, hatırlıyor musun?" diye ekledi Hester. "Eski bir hesabı kapatıyormuş gibiydi adeta."

"Lesso, Evelyn Sader'ın on sene önce okuldan kovulduğunu söyledi," diye devam etti Agatha. "Eğer okuldan kovulursan bir daha asla geri dönemezsin."

"Bunun sebebi, öğrencileri ya da öğretmenleri sadece Okul Müdürü'nün kabul edebiliyor olması," dedi Hester. "Eğer onu müdür gönderdiyse, bu geri alınamaz bir karardır; tabii onu bizzat kendisi yeniden kabul etmediyse. Adamın *ölmüş* olduğu düşünülürse, bu biraz zor olurdu."

"Bir oğlan prensleri kalkandan içeri sokabiliyorsa, neden Evelyn de aynı şekilde içeri giremesin?" diye karşı çıktı Agatha.

“Öyle bile olsa, içeriye adımını attığı an şato onu dışarı atardı,” dedi Anadil. “Ayrıca o kalkandaki gediği bir oğlanın açmış olmasını hâlâ inanılmaz buluyorum. Leydi Lesso’nun büyülerini bilen birisi kesin ona yardım etmiştir.”

“Peki ama Evelyn Sader’in şatoya girmesine müsaade edilmiyorsa, kendisi nasıl *burada* olabiliyor?” diye sordu Agatha, şaşkınlığını üzerinden atamarak.

“Sorulması gereken soru nasıl değil, *niçin*. Dovey ve Lesso’nun sana anlattıklarını unuttun mu? O, bir biçimde sizin masalınızın bir parçası,” dedi Hester. “Şimdi bu durumda Evelyn Sader hakkında ne biliyoruz? Birincisi, kendisi Profesör Sader’ın kız kardeşi. İkincisi, konuşulan her şeyi duyuyor. Üçüncüsü, senin Sophie’yi öpmen onu bu okula geri döndürdü. Niçin *sizin* masalınızda olduğu sorusunun cevabı oralarda bir yerlerde yatıyor.”

Agatha, bir enginar yaprağını kemiren Dot’un yoğun bir şekilde düşündüğünü gördü. “Dot?”

“Geçen yıl babama Kötülerin Tarihi ve Profesör Sader’ın ne kadar sıkıcı olduğu hakkında mektup yazdığım da, babam ‘o kadın’ okuldan ayrılalı çok oldu sanıyordum diye yazmıştı cevabında,” dedi Dot. “Babam bu okulda çok uzun yıllar önce okuduğundan karıştırıyordur diye düşündüm. Ama şimdi düşünüyorum da...” Kızlara döndü. “Sizce Evelyn eskiden burada *öğretmenlik* yapmış olabilir mi?”

Hester çoktan elini çantasına atıp bir ders kitabı çıkarmıştı. “Tarih kitabımızın 28. Bölümü önemli kâhinleri anlatıyor. August Sader ve ailesinden de bahsediliyor. Bir öğretmenin kendi akrabalarını kaleme almasını tuhaf bulduğumu hatırlıyorum...”

“Bir tek *sen* kitapta işlenmeyen bölümleri okursun zaten,” diye homurdandı Anadil.

“Çünkü annem gibi sonumun bir fırın olmasını ya da seninki gibi bir varilin içinde ölmeyi istemiyorum!” diye karşılık verdi Hester, en sonunda aradığını bulana dek sayfaları çevirirken

“İşte. *Yirmi Sekizinci Bölüm: Önemli Kadın Kâhinler,*” diye hırladı Hester ve *Öğrencinin Gözden Geçirilmiş Orman Tarihi* kitabını sertçe kapattı. “Yuba onun kitapları kurcaladığını söylerken haklıymış.” Başını kaldırıp Agatha’ya baktı. “Birinin geçmişinizi öğrenmesinden sakınmanın en iyi yolu, onu yeniden yazmaktır; sence de öyle değil mi?”

“Benim anlamadığım şey şu,” dedi Anadil. “Dovey ve Lesso, Sophie’nin cadılık belirtilerinin sebebinin o olduğunu mu söylüyorlar?”

“Ya o ya da Sophie olmalı dediler ve Sophie olmadığını biliyoruz,” diye cevapladı Agatha, en az onun kadar şaşkın bir halde. “İyi de, Dekan neden benim arkadaşımın bir cadı olduğunu düşünmemi ister ki?”

“En başından beri Tedros’a gitmeni istiyorsa, başka,” dedi Hester, dudağını kemirerek.

Sıçanlar bile seslerini kesmişlerdi.

Hester, Agatha’ya döndü. “Bak, önümüzdeki üç gün boyunca biz imtihan seçmelerine hapsolmuş durumdayız. Ama öğretmenler doğru söylüyorlar. Sader’ı takip edip, neyin peşinde olduğunu öğrenmelisin. En iyisi, neler bulduğunu gözden geçirmek üzere her gece Kitap Kulübü’nü yeniden toplamaya başlayalım.”

“İyi de nasıl?” diye sordu Agatha. “İyi de Dekan’ı nasıl takip edeb...” Birden konuşmayı kesti ve bakışları Beatrix’in yatağına doğru döndü.

“Ne oldu?” diye sordu Hester.

Ansızın kapı tarafından ciyak ciyak hışırtı ve çıtırtı sesleri

yükseldi. Kızlar hep birden dönüp baktıklarında, sıçanların odaya girmeye çalışan kelebekleri yalayıp yuttuklarını gördüler. “Çabuk olalım,” dedi Anadil, cadılara. “Dekan bir şeyler karıştırdığımızı anlayacak!”

“Kusura bakma, sana yardım edemeyiz,” diye homurdanan Hester, Dot’u kapıya doğru itti.

“Bunu nasıl kullanacağım konusunda yardım edebilirsiniz,” dedi Agatha, arkalarından.

Cadılar geriye dönüp baktıklarında Agatha’nın elinde parılayan bir yılan derisi pelerin tuttuğunu gördüler.

“Görünüşe bakılırsa Beatrix’in bazı sırları varmış,” dedi Agatha, kaşlarını kaldırarak.

Hester’in dudaklarında kocaman bir sırıtma belirdi.

Kelebekler dört kişinin odadan çıktığını duysalar da, kordodaki tanıklar daha sonra Pollux’a sadece üç kişi gördüklerinde ısrar edeceklerdi.

Dekan günün büyük kısmında İyilik Salonu’nda kendi yorumladığı tarihi öğretirken, Agatha da Erdem Kütüphanesi’ne gitmiş ve bir umut Evelyn Sader’ın geçmişi hakkında daha fazla şey bulma arayışına girişmişti.

Hâlâ lavanta parfümü kokan yeni görünmezlik pelerini altında Hansel’in Cenneti’nden süzülerek geçti; Profesör Sheek derste bir oğlanın kılıcını sihirle küçültmek için Kılıç Küçültme büyüsü öğretiyordu. Profesör Anemone ise Yara’ya derse geç kaldığı için bağırıyordu. Önünden geçip gittiği Profesör Dovey, bir yandan kana susamış hayaletleri şefkat ve sağduyuyla ikna etme konulu bir Erkek Diplomasisi sınavı için kızları zorlarken, tuhaf bir şekilde, Agatha’nın olduğu tarafa şöyle bir bakar gibi olmuştu.

Agatha arka merdivenlerden aceleyle kütüphanenin girişine doğru yollandı. Güneş saati öğleden sonranın ilk saatlerinde alev kırmızısı ve altın rengi kitap raflarının tepesinde parlıyordu. Kütüphanecinin masasının yanından hızla geçti ve bir anda donup kaldı.

İki yıldır ilk kez kaplumbağayı uyanık görüyordu. Dev kayıt defterinin üzerine eğilmiş sürüngen kaleminin tüylü tarafıyla domates ve salatalıktan oluşan sulu salatasını yavaşça kaşıklıyor, büyük bir kısmını da kucağına döküyordu. İlerlemiş yaşı, kireçlenmiş eklemeleri ve kaplumbağaların genel ağırlıkları birleşince, her bir lokmasının arasında üç öğün yemek yenirdi. Sabırsızlanan Agatha, adımlarının kaplumbağanın ısırtıklarına denk getirmeye özen göstererek parmak ucuna basa basa yanından geçti ve tarih kitaplarının bulunduğu birinci kata gitti hızla.

Rafları tararken, *burada mutlaka bir şeyler olmalı*, diye düşündü Agatha. Birkaç kelebek de tepesinde uçuyordu. Okulun geçmişiyile ilgili Evelyn'in müdahale etmediği ya da gözden kaçırdığı bir şey olmalıydı. Fakat kitapların sırtlarını okurken midesine bir ağırlık oturdu:

Prenslerin Başarısızlık Tarihi

Rapunzel: Devi Asıl Öldüren O muydu?

Prenslerin Düzmece Kurtarışlarının Tarihi

Kırılğan Erkekler: Gereksiz Bir Türün Düşüşü

Pamuk Prenses'in Boşanmasının Saklı Tarihi

Agatha kendini yere bırakıverdi. Dekan izlerini onun sandığından da iyi örtmüştü.

Agatha cesaretini yitirmiş bir halde başını kaldırdı ve kaplumbağanın doğruca onun bulunduğu noktaya baktığını gör-

dü. Agatha kılını bile kıpırdatmadı, pelerininin altında onu göremeyeceğine emindi ama yine de kaplumbağanın parlak kara gözleri tam üstüne sabitlenmişti. Ağır göz kapaklarını kırparken bedeni tamamen hareketsizdi. Gözlerini ondan ayırmayan kaplumbağa, kalın ve güdük kollarını yavaşça geriye atıp alacalı kabuğunu yukarı doğru çekti. Kabuğunun içinden sessizce kalın bir kitap çıkardı ve masasının kenarına bırakıverdi. Ardından kabuğunu eski haline getirdi ve gözlerini ögle yemeğinin geri kalanına çevirerek çiğnemeye kaldığı yerden devam etti.

Agatha ikinci katın pencerelerinden vuran güneşin altında parlayan kitaba kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

Dışarıdan kıkırdamalar ve yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Agatha derhal fırladı ve masaya doğru atıldı. Tam Arachne ve Mona içeri girdiği sırada kitabı pelerininin altına almayı başardı. Kızlar dedikoduya öyle kendilerini kaptırmışlardı ki saçlarını havalandıran rüzgârı fark etmediler bile.

Görünmez yılan derisinin altında Agatha merdivenlerden yukarı, Onur Kulesi'nin çatısına koşturdu ve buzlu camlı kapıyı ardından kapadı. Dondurucu rüzgâra göğüs gererek Guinevere'in çalı heykelleri arasında ilerledi ve en dipte, mor dikenlerden oluşan bir duvarın ardına saklanmış, balkonun yanındaki göleti buldu. Kıyıya oturdu ve kitabı pelerininin altından çıkardı.

Öğrencinin Orman Tarihi

AUGUST A. SADER

Agatha kuvvetli bir nefes verdi ve eski tarih kitabını sevinçle bağrına bastı. İşi ehline bırakınca, aradığı kitabı kolayca buldu-

ğunu düşünerek içinden sessizce kaplumbağaya teşekkür etti. Peki ama bu sayfalarda ne bulmasını istemişti? Agatha, siyah ve beyaz kuğuların arasında Hikâyeci'nin parladığı gümüş rengi, ipek kaplı kitap kapağını okşadı.

Kalın kitabı açınca karşısına kelimeler yerine toplu iğne başı kadar küçük, özenle yan yana dizilmiş noktalardan oluşan tanıdık bir gökkuşağı çıktı. Profesör Sader kör olmasına ve tarihi kendisi yazamamasına karşın, onu *görmüştü* ve öğrencilerinin de aynısını yapabilmelerinin bir yolunu bulmuştu. Agatha parmaklarını noktaların üzerinde gezdirince kitabın üzerinde üç boyutlu bir sahne canlandı ve Sader'ın sesi olayı anlatmaya başladı; aynı sahneleri Dekan yeni kitabında elden geçirdiği için kızlar artık hangisinin doğru, hangisinin yanlış olduğunu ayırt edemiyorlardı.

Agatha parmaklarını sayfalarda gezdirerek aradığı sayfayı bulana dek hızla ilerledi:

“Yirmi Sekizinci Bölüm: Önemli Kâhinler,” diyen Profesör Sader'ın sıcak, derin sesi duyuldu.

Kitabın üzerinde ufak, sessiz bir sahne belirdi. Sakalları yerlere kadar uzanan üç yaşlı adam Okul Müdürü'nün kulesinde, ellerini önlerinde bağlamış dikiliyorlardı. Agatha sahneyi izlemek üzere öne doğru eğildiği anda Sader'ın bedensiz sesi konuşmaya devam etti:

“Birinci Bölüm’de Sonsuz Orman’ın Üç Kâhini ile öğrendiğimiz üzere, kâhinlerin üç ortak özelliği vardır: Sıradan insanlardan iki kat daha uzun yaşarlar, gelecekle ilgili bir soruyu cevaplayacak olurlarsa ceza olarak on yıl yaşlanırlar ve bedenlerinde ölümcül etkilere sahip ruhlar barındırabilirler...”

Agatha'nın elleri kitabın bu bölümünü hızla tarayarak bir sahneden diğerine atlıyordu ve sonunda bir sayfanın ortasında

diğerlerinden daha parlak ve yeni görünen bir dizi nokta görünce zıncı diye durdu.

İlk yeni noktaya dokundu merakla.

Bir adamın yakışıklı yüzü puslu sahnenin ortasında beliriverdi. Bu gümüş rengi kır saçların ve ela gözlerin sahibini hemen tanımişti Agatha. İyilik Okulu'ndan eski tarih öğretmeni kendisine mavi pusun arasından bakarken Agatha'nın boğazına bir yumru oturdu. Yutkunarak parmaklarını hareket etmeye zorladı...

"Saderlar kâhinlerin en uzun ve en başarılı soyudur. Sader ailesinin en son vefat eden üyesi, en genç oğul olan August'tur ve Sophie ile Agatha'nın Masalı'nda vefat etmiştir.

"İyi ve Kötü iki Okul Müdürü kardeşin arasındaki Büyük Savaş'ın ardından August Sader uzun süre İyi kardeşin ölmeden önce ikiz kardeşine -İyi ile Kötü'nün dengesini korumanın bir yolu olarak- bir büyü yaptığını ve bu büyüyü öğrencilerin üniformalarındaki işlemelere sakladığını düşünmüştü. Kötü kardeş, koruması altındaki bir öğrenciyi öldürerek bu dengeyi bozunca, büyü hareketine geçti ve İyi kardeşin hayaletini geri getirdi. Bir kâhin olan Sader, bedenini bu hayalete feda ederek İyi kardeşin Kötü ikizini öldürmesine ve Sonsuz Orman'da dengenin yeniden sağlanmasına imkân yarattı."

Agatha'nın eli sayfanın üzerinde donup kalmıştı. Kalbine bir ağırlık çöktü. Elinin altındaki noktalar bu yüzden yeniydi. Gerçekleşmeden önce kendi ölümünü de kitabına eklemişti. Sader'ın hayaletimsi yüzünün kitabın tepesinden, tıpkı İyilik Okulu'na ilk geldiğindeki gibi, kendisine gülümsemesini izledi. Belki de, daha Agatha gelmeden önce bile onun uğruna öleceğini biliyordu. Yine de ona gülümsemişti. Yine de ona yardım etmişti.

Agatha çenesinin titrediğini hissediyordu. Babası olmadığı

için hiç üzülmemişti bugüne dek. Bu düşüncenin kendisini etkilemesine hiçbir zaman izin vermemişti... ta ki bir baba sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığı şu ana dek.

Puslu görüntüyü bir damla gözyaşı bozdu ve ölü profesörün yüzünü dağıttı.

Agatha gözlerini sildi ve elini geri kalan yeni noktaların üzerinde gezinmeye devam etmeye zorladı.

“Ayrıca August Sader’ın masal dünyasının dışından olan Okurların Sonsuz Orman’a gelmelerinin de sorumlusu olduğuna inanılır. Kötü Okul Müdürü, Hikâyeci’yi kontrol etmek için İyi kardeşini öldürdükten sonra, sihirli kalem buna tepki olarak her masalda İyilerin kazandığı sonlar yazmaya başladı; Kötülerin gerçek sevgiden yoksun olduklarını hatırlatan ebedi bir duruştu bu. Sevgiden daha güçlü bir silah bulmak için Kötü Okul Müdürü ormandaki her kâhine başvurdu ve en sonunda August Sader’ı buldu. O da İyilik ve Kötülük Okulu’nda kendisine bir pozisyon verilmesi karşılığında Okul Müdürü’ne aradığı silahın Sonsuz Orman’ın dışından geleceğini açıkladı. Sader’ın tahmini daha sonra Okur Kehaneti -yani, tamamı erkek olan Sader kâhinler soyunun en ünlü kehaneti- olarak tanınacaktı.”

Agatha birden oklava yutmuş gibi doğruldu. *Tamamı erkek olan bir soy mu?* Gözlerine inanamayarak satırı yeniden okudu. August Sader’m tamamı erkek olan soyunda nasıl bir kız kardeşi olabilirdi?

Sayfaları endişeyle çevirmeye başladı, Sader soyağacını ve Profesör Sader’ın kardeşleriyle yeğenlerinin kehanetlerini tek tek taramaya başladı. Noktalar artık yeni değildi. Sonunda boş bir sayfaya geldi; yani, bölümün sonuna.

Belli ki Sader, kız kardeşinin sözünü etmeye değer bir kişi olduğunu düşünmemiş, diye geçirdi aklından Agatha, yüzünü bu-

ruşturarak. Hayal kırıklığına uğramış bir halde tam kitabı gölete doğru savuracaktı ki, aniden, boş sayfanın altında, dipnot şeklinde verilmiş bir dizi minicik, yeni nokta fark etti.

Gözlerini kısarak yakından baktı, burnunu neredeyse kitabın içine gömmüştü. İlk noktaya dokundu ve ufak, posta pulu büyüklüğünde iki boyutlu bir portre belirdi. Son derece güzel, ayırık dişli, gür kestane saçlı, dolgun dudaklı ve zümrüt yeşili gözlü bir kadın karşısında gülümsüyordu.

Agatha'nın kalp atışları hızlandı ve parmakları aceleyle diğer noktalara geçti.

"Sader ailesinin bahse değer bir ferdi daha vardır. August Sader, sorusuna cevap verme şartlarından biri olarak, Okul Müdürü'nden kendisinin İyilik Okulu'nda, üvey kardeşi Evelyn'in de Kötülük Okulu'nda tarih dersi vermesine olanak sağlamasını istemişti. Ancak Constantin Sader'ın gayrimeşru kızı olan Evelyn Sader, ne Sader soyunun mensubu kabul edilir ne de kehanet yeteneğine sahiptir."

"Evelyn Sader iki ay süreyle Kötülük Okulu'nda öğretmenlik yapmış ve sonrasında öğrencilere karşı işlediği suçlar nedeniyle Okul Müdürü tarafından sonsuza dek kovulmuştur."

"August Sader kardeşinin Kötülük Okulu'ndaki derslerini devralmış ve ölümüne dek sürdürmüştür."

Dekan'ın portresi havada pusun içinde asılı dururken Agatha'nın eli sayfanın son noktası üzerinde titriyor ve eski öğretmeninin sözleri kulaklarında yankılanıyordu.

Öğrencilere karşı işlediği suçlar.

O kadar korkunç, öylesine affedilemez suçlardı ki Kötü Okul Müdür bile onu *kendi tarafından* kovmuştu.

Agatha'nın adeta kalbi durmuştu.

Evelyn Sader ne yapmıştı ki?

Birden, Dekan'ın kitabın üzerinde asılı duran hayalet portresi kıpkırmızı yanmaya başladı ve yüzü hızla Agatha'ya döndü.

“YASAK KİTAP!” diye tısladı. “BU KİTABI OKUMAK YASAK.”

Bir anda, kitabın açık duran sayfası jilet gibi keskin bir hal aldı ve hızla kitaptan koparak Agatha'nın göğsünü çok kötü bir şekilde kesti. Ödü kopan Agatha parmağını ısıltatmaya çalıştı fakat diğer sayfalar da keskinleşerek kitaptan kopmaya ve dört bir yandan ona saldırıp yaralamaya başladılar. Agatha bir çaliya sırtını vererek geri çekildi, kollarını savurarak sayfaları uzaklaştırmaya çalışıyor, bir yandan da parmağını ısıltatmaya odaklanmaya uğraşıyordu ancak, onlarca sayfa kollarını, bacaklarını, karnını doğramaya başlamıştı ve tüm bedeni alev alev yanıyordu. Nefes nefese yardım istemek için bağırmaı denedi ama buna karşılık yüzlerce sayfanın kitaptan havalandığını ve bıçak gibi keskin bir hal alarak yüzüne doğru dalışa geçtiğini gördü. Çılgılığı basan Agatha nihayet parmağının altın renginde ısıldadığını hissetti ve sayfalara doğru kaldırdı.

Bir tane beyaz sayfa havada papatyaya dönüştü ve göletin üstüne süzülerek düştü.

Soluk soluğa kalan Agatha, suda yüzen kendi kanma bulanmış çiçeklere bakakaldı.

O anda aşağıdan, Erdem Kütüphanesi'nden büyük bir güm-bürtü koptu ve çalılardan arasındaki kuğuların korkuyla havalanmasına neden oldu. Agatha'nın gözleri kocaman açıldı. Görünmezlik pelerinin üstüne çekti ve sendeleyerek buzlu camlı kapıdan geçip merdivenlerden aşağı inerek kütüphaneye daldı.

Kütüphane sorumlusu masasında yoktu. Tüylü kalemını ardında bırakmış, yarısı yenmiş öğle yemeğinin suları kayıt defterinden aşağı damlıyordu. Salonun ortasında Mona ile Arachne

kireç gibi bembeyaz yüzlerle bir masada oturuyorlardı. Önlerindeki parşömenler ve kitaplar dört bir yana saçılmıştı ve kızlar şaşkın gözlerle ikinci katın penceresine bakıyorlardı.

Agatha yavaşça onların gözlerinin baktığı yöne döndü ve camdaki dev kırığa baktı: Bir kaplumbağa şeklindeydi.

Arkasından hafif karalama sesleri duyuldu ve Agatha dönüp baktığında tüylü kalemin sihirli bir şekilde deftere yazmaya başladığını gördü. Her hareketinde acı çekiyormuş gibi sürükleniyor ve zorlanıyordu. Kalem sonunda masanın üstüne ölü gibi düşüp kaldı.

Kalbi gümbür gümbür atan Agatha, yaklaşıp deftere baktı ve kaplumbağanın son sözlerini okudu.

İMTIHANA DİKKAT ET

* * *

Acele et Sophie, diye dua ediyordu Agatha.

Güneş batarken penceresinin pervazına oturmuş, Erkekler Okulu'na bakıyordu. Mavi elbisesi kan lekeleriyle kaplıydı, kolları ve bacakları kesik ve çürük içindeydi. Yanı başında, parşömeden yaptığı yuvarlak bir fenerin içinde yeşil bir alev parlıyordu.

Sophie de her an fenerini yakabilirdi. Güvendeyse yeşil, değilse kırmızı.

Agatha saati izliyordu: 7:15... 7:30... Erkekler Okulu'nda hâlâ bir ışık belirmemişti.

Agatha kalbinin korkuyla attığını hissedebiliyordu; kaplumbağanın uyarısı adeta beynine işlemişi.

İmtihana iki gün kalmıştı.

İki gün.

Onun ve Sophie'nin bu okuldan *derhal* çıkmaları gerekiyordu.

Gözleri yeniden saate döndü... 7:45... 7:50...

Oğlanların şatosunda ışık filan yoktu.

7:55...

Sophie orada Agatha'nın prensiyle bir başıyaydı...

Kötü prensiyle...

Bu sabah rüyasında öpüştüğü, hiç de Kötü görünmeyen Kötü prensiyle...

Kapa çeneni, diye azarladı kendini ve yine saate baktı.

8:00...

Koridordan sesler gelmeye başladı; kızlar yemekten dönüyorlardı.

Agatha'yı ter bastı. Sophie her neredeyse, başı beladaydı! Nefesi kesilerek, acı içinde kapıya doğru atıldı. Arkadaşını kurtarmalıydı!

Tam o anda donup kaldı. Yavaşça pencereye döndü ve gözleri kocaman açıldı.

Göğün yükseklerinde, koyun karşı kıyısında, bulutların ardında yeşil bir ışık parlıyordu. Agatha pencereye yaklaştı, gözlerini kısarak pusun ardını görmeye çalıştı. Yeşil ışık bir balkondan ya da oğlanların kulelerinden gelmiyordu.

Okul Müdürü'nün kulesinden geliyordu.

Agatha'nın nefesi kesildi. Elini fenerinin önünden geçirerek alevin titreşmesini sağladı.

Uzaklarda, Sophie de aynısını yaptı.

Agatha'nın gözleri adeta yuvalarından uğradı; üstüne büyük bir rahatlama geldi. Sophie kuleye ulaşmıştı bile! Hikâyeci'yi her an serbest bırakabilirdi!

Nefessiz kalan Agatha pelerinini üstüne çekti ve kendini odanın dışına atarak cadılık belirtilerini, rüyalandaki öpüşme-

leri ve Evelyn Sader'ı ardında bıraktı. Merdivenlerden aşağı koşarak inerken kalemin giderek yaklaştığını, ucundan 'Son'un damladığını hissedebiliyordu. Kıyıya gidip, dillerinin ucunda dolaşan o dileği söyleyebilmek için Sophie'nin dönmesini bekleyecekti. Kule onun peşinden gelecek, arkada kalan oğlanlar savaş çığlıkları atacak fakat yalnızca el ele ışıklara karışıp yok olan iki kız göreceklerdi. Engellenmiş bir İmtihan, düzeltilmiş bir mutlu son, eve dönmüş ve dostlukları her zamankinden daha güçlü iki arkadaşı...

Ancak, gece dondurucu rüzgârlarla gelip geçti. Sophie geri dönmedi.

İki Gün Kaldı

Kahvaltı sırasındaki oğlanlar Filip'i karşılarında tepeden tırnağa toza ve küle bulanmış, gözleri kan çanağı ve mosmor, yaz vakti bir samanlık nasıl kokarsa o şekilde kokar halde bulunca gözlerini kocaman açarak ona baktılar.

Kötülük Okulu yemekhanesindeki sihirli tencereler, paslı çanağına çırpılmış yumurta ve tepelime pastırma doldururken Sophie, erkekler ağlamaz diye kendini teskin ederek gözlerini kırptırıyor ve ağlamamaya çalışıyordu. Şimdiye Son yazılıp mühürlenmiş, Sophie kendi cinsiyetine dönmüş, yanında Agatha'yla birlikte evde olmalıydı. Ama gel gör ki buradaydı işte.

Fil genişliğindeki omuzları, kullı bacakları, hormonlarından türeyen öfkesiyle, bedenini ele geçirmiş oğlanın yemek için sabırsızlandığı yağlı pastırmaların sihirli tencerelerden tabağına dolmasına müsaade ediyordu.

Önceki gece, Hikâyeci nöbeti için kuleye tırmandığında Manley onu bekliyordu. “Bin kere araştırdık,” diye dudak bük-müştü. “Castor, genç gözler belki bulur diye düşünüyor.”

O gittikten sonra Sophie yüzünü buruşturarak ortalığın berbat haline bakmıştı: bir yığın sökülmiş tuğla, etrafa saçılmış masal kitapları, toz toprak... Ama yine de onların başarısız oldu-ğu noktada kendisinin başaracağına umudu tamdı. Bütün geceyi Okul Müdürü’nün odasını arayarak geçirmiş, gevşek tuğlaları yerinden sökmüş, kitap raflarının ardını araştırmış, masal kitabı üstüne masal kitabı karıştırmıştı. Taş masanın üzerinde duran kendi masallarıysa, sanki gözlerini Sophie’nin üzerine dikmiş gibi geliyordu ona. Sonunda günün ilk ışıkla-rıyla birlikte Castor çıkageldiğinde, Sophie’nin de diğerleri gibi eli boş olduğunu görmüştü.

“İşe yaramaz bir prens daha. Aman ne şaşırtıcı,” diyerek çıkışan köpek, patisiyle birkaç gevşek tuğlayı tekmelemişti. “Kalemin bu odada olması *gerek*, aksi halde kule hâlâ burada olmazdı.” Pencereden dışarı, koyun karşı kıyısındaki camdan şatoya baktı. “Pollux olsa bu saklambaç oyunundan ne hoşla-nırdı. İki kafa böylesi bir iş için bir taneden her zaman daha iyidir.” Kocaman kara gözleri nemlenir gibi olmuştu...

“İzin verin, aramaya devam edeyim,” demişti hemen Sop-hie; bir yandan da elindeki *Çirkin Ördek Yavrusu* masalını sal-lıyordu.

“Sen şansını kullandın, Filip,” diye hırlayan Castor, onu pencereye doğru iteklemişti.

Sophie başını öne doğru sallamış ve görevinde başarısız olduğunun bilinciyle, sarı saçlardan oluşan ipe tutunup aşağı inmişti.

“Tedros’a de ki, onu bulmamız için dua etsin,” diye seslenmişti Castor, arkasından. “Hikâyecî, Dekan’ın eline geçerse, hepimiz ayvayı yeriz.”

Sophie güneş ışığı altında parlayan saç tellerinden aşağı sessizce inmişti.

Şimdiyse ufak ve yuvarlak bir demir masanın başına çökmüş, saatlerce çöelmekten ve kazmaktan her yanı tutulmuş bir halde, nefes bile almadan pastırmalarıyla yumurtalarını yiyor, ne ellerine ne de terbiyesine söz geçirebiliyordu. Tedros, Manley’ye yalan söylemiş ve kalemi onunla Agatha’dan uzak tutabilmek için başka bir yere mi saklamıştı? Yoksa doğruyu mu söylüyordu; yani başka biri onu bulmuş ve farklı bir yere saklamıştı? Kim almış olabilirdi ki? Ve *nereye* saklamış olabilirdi?

“Hikâyecî senin derdin değil, arkadaşım,” dedi Chaddick, üstüne acı biber sosu dökülmüş yumurtalarıyla masaya çökecek. “Öğretmenler bir haftadır uğraşıyorlar. Şimdi de bizleri köle olarak kullanmaya başladılar.”

“Yeni prenslerin bile sana hile yapman için yardım etmelerinin sebebi ne sanıyorsun?” dedi Nicholas, masaya oturur oturmaz gevrek pastırmaları ağzına tıkarak. “Kimse Hikâyecî nöbetini istemiyor.”

“Yine de ilk gününde kazandığında Aric’in suratını görmek her şeye değerdi,” dedi Ravan, Vex ile Brone’un arasına sıkışarak. “Sizin takımda olacağı için şanslısınız. Şimdiden, imtihan da kızları teslim olmaya zorlamak yerine öldürmeyi planlıyor.”

Sophie bir anda gerildi ve adamlarıyla birlikte masada oturan Aric’i gördü. Her biri üçer porsiyon yiyordu. Agatha’yla

birlikte bu hayvanlara karşı imtihana girmesine iki gün kalmıştı. O kalemi bu gece bulmalıydı.

Sivri kulaklarını oynatarak Sophie'ye bakan Vex, "Tedros dünkü takım oyununu hiç beklemiyordu," dedi. "Onun canına okuman için hepimiz elimizden geleni yaptık."

"Bugün de aynısını tekrarlasak, çok şeker olmaz mı?" diye kaygıyla sırıttı Sophie.

Chaddick homurdandı. "Birincisi, *şeker mi* dedin sen? Muhallebi çocuğu olmayan hiçbir erkeğin ağzından bu kelimeyi duymamıştım bugüne dek. İkincisi de, kendi işini kendin görmenin zamanı geldi artık. Orada olmayı hak etmiyorsan seni imtihanda istemeyiz... Sonuçta ucunda *kölelik* var."

Sophie kıpkırmızı kesildi. Yardım alamazsa Hikâyeci nöbetine hak kazanmayı nasıl başarırdı? Daha fazla pot kırmamak için yumurtalarını ağzına tıktı.

"Selam Filip!"

Başını kaldırınca Hort'un yanına oturmaya çalıştığını gördü.

"Yer yok," dedi Chaddick, kenara doğru kayıp onu engellerek.

Üstüne büyük gelen üniformasının içinde adeta kaybolan Hort, titreyen sarkık dudağıyla, kendi doğum günü partisinden kovulmuş bir çocuğu andırıyordu. Sansar gibi sızlanarak kuyruğunu kısırdı ve arkasını döndü.

Sophie'nin bir anda gözleri parladı. "Hort! Gel, buraya otur!"

Hort neşeye döndü ve diğerlerinin homurdamalarını umursamadan Sophie'nin yanına oturdu. "Pastırmamı ister misin?" dedi ve çanağını Filip'e doğru uzattı. "Ağzıma süremiyorum ben bunu. Babam zamanında bakmam için bana bir domuz yavrusu vermiş ve bir gün onu öldürmem gerekeceğini söylemişti; Kötü ebeveynlerin çoğu böyle yapar, çocuklarına evcil hayvanlarını yedirirler."

“Tedros bugün beni yenebilir, Hort,” diye fısıldadı Sophie, samimi görünmeye çalışarak. “Ne yapmalıyım?”

“En iyi arkadaşlar bunun içindir, Filip,” diye fısıldadı Hort, sinsice. “Şey, bir de sana tıpkı bir kız gibi bacak bacak üstüne attığını söylemek için...”

Rahatlayan Sophie, “Bana yardım edecek misin?” diye sordu keyifle.

“Tıpkı zamanı gelince senin de *bana* yardım edeceğin gibi,” dedi Hort, birden ciddileşerek.

Sophie gergin bir ifadeyle gülümsedi ve kafasını pastırması-na gömerek bu bacaksızın iyiliğine karşılık kendisinden ne beklediğini öğrenmeden çok önce, asıl en iyi arkadaşıyla çoktan buradan gitmiş olmaları için dua etmeye başladı.

Dün gece bir köşeyi gözden kaçırmış olmalıyım, diye düşünüyordu Sophie, bir yandan elmasını dişleyip bir yandan da kanalizasyonda aceleyle ilerlerken. Hikâyeci öyle ince ve keskindi ki gümüş tuğlaların arasındaki boşluklara, hatta bir kitabın cildinin içine rahatlıkla gizlenebilirdi. Ama yine de kalemin bir yerlerden gelen debelenme seslerini duyması gerekmez miydi?

Şakakları zonklayan Sophie, köşeyi döndü ve fokur fokur kaynayan kızıl balçığın yanından geçti. Bu gece daha dikkatli arayacaktı. Dersten önce birkaç dakika bile olsa uyuyabilme umuduyla Cehennem Odası’nın kapısını açtı.

Tedros yattığı yerden başını kaldırdı ve bunu gören Sophie durdu.

Tedros’un gözleri şişmiş ve kızarmıştı, altları mosmordu. Teni güneş yanığından hayalet beyazına dönmüş, damarları ortaya çıkmıştı ve Sophie dışarı fırlamış kemiklerinin üzerindeki zayıf düşmüş, titreyen kaslarını görebiliyordu. Üzerinde ne bir çürük

ne de yara bere vardı. Ama yine de gözlerinden bir erkeğin kaldıramayacağı boyutta bir işkenceye maruz kaldığı okunuyordu.

“Aric sana ne yaptı?” diye sordu, yumuşak bir sesle.

Tedros iki büklüm eğilmiş, yüzünü ellerinin arasına almıştı.

Sophie yanma gitti ve yarısı yenmiş meyvesini ona uzattı.

“Lütfen...”

Tedros elindekine bir tane patlattı ve elma pis bir köşeye doğru yuvarlandı. “Uzak dur benden,” diye fısıldadı.

“Ama bir şeyler yemelis...”

“UZAK DUR BENDEN!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı bu sefer Tedros, yanakları kıpkırmızı kesilerek.

Sophie elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde hücreden kaçtı. Tedros’un bağıışlarının yankısı yol boyunca kulaklarından silinmedi.

Silah eğitimi dersi için Kötülük Salonu’na doğru giderlerken “Yapamam. Hile yapamam,” dedi Sophie, Hort’a. “Hele ki bu yüzden bir daha işkence göreceksen kesinlikle olmaz.”

“Aric’in *sana* işkence etmesini mi istersin?” diye cevabı yaptırdı Hort.

Sophie sessizliğe büründü. Geri dönüp kollarını bedenine sarmış, zorlukla yürüyen Tedros’a baktı. Suçluluk duygusu iyice kabardı.

Neyim var benim! diye kendini azarladı, önüne dönerek. Neden *Tedros’u umursuyordu?* Onun *ölümünü* isteyen bir oğlan için neden endişeleniyordu?

“Peki, plana bağlı kalıyoruz öyleyse,” dedi dişlerini gıcırdatarak.

“İşte, benim en iyi arkadaşım,” dedi Hort, keyifle. “İmtihanda muhteşem bir ikili olacağız, öyle değil mi?”

Sophie kaşlarını çatı. “Hort, sen imtihan takımına girme-

nin yakınından bile geçem...”

Fakat sansar, çoktan keyifli bir ısıklık tutturmuş ve ilerlemeye başlamıştı bile.

İlk üç sınavda, Hort’un hile yapmadaki yeteneği ve Sophie’nin oyunculuk becerileri, öğretmenlerin ya da oğlanların hiçbirine fark ettirmeden her defasında birinci sırayı elde etmesine imkân sağlamıştı. Hort okçuluk sınavında onun okunu sihirli bir şekilde hayalet prensesin kalbine yönlendirdi, Canavarlarınızı Tanıyor Musunuz? isimli sözlü sınavda cevapları işaretlerle anlatmış ve o zarar görmesin diye Zehirli mi, Yenir mi? isimli sınavda Sophie’nin bitki yapraklarını tatmıştı. Öğle vakti geldiğinde Sophie, tüm oğlanların Honora Dağlı Filip’e, imtihan takımında yer almayı gerçekten hak ediyormuşçasına, yeni bir saygıyla baktıklarını fark eder olmuştu. Aric’in ters bakışları bile daha az nefret doluydu artık; yeni prensleri kalkandan geçirmesinin asıl nedeni Filip gibi bir takım arkadaşına sahip olmaktı adeta.

Ama Tedros, Filip’in hâlâ hile yaptığını biliyordu ama çocuklara ya da öğretmenlere tek kelime etmemişti. Sophie her yeni sınavdan sonra Tedros’un ona, daha önce hiç bu kadar Kötü birini görmemiş gibi, daha karanlık baktığını görebiliyordu. Üçüncü sınavın sonunda artık çabalamayı dahi bırakmıştı. Sonuncudaysa, orman gruplarından sorumlu kıllı dev Muhsin, Sihirli Kapışma sınavı için Tedros ile Filip’i bir ringin ortasına attı. Hiçbir kuralın olmadığı teke tek bir yumruk dövüşüydü bu... Daha başlamadan Tedros dizlerinin üstüne çöktü ve Filip’i adeta delip geçen bakışlarla teslim oldu.

Herkes deli gibi bağırıyor, yeni gelen çocuğu iki gün üst üste kazandığı için yüceltiyorlardı. Fakat Sophie, Tedros’un buz gibi gözlerine bakıp da onun içinde asıl yatanı gördüğünde, Sophie azıcık bile zafer duygusu hissetmedi.

* * *

Sophie neden hâlâ dönmedi? diye düşündü Agatha, görünmezlik pelerini altında, mor örtülü geçitten Merhamet Kulesi'ne doğru ilerlerken. Önceki gece Sophie'nin feneri Okul Müdürü'nün penceresinden güvenli biçimde parlamıştı ama yine de Sophie, kalemi alıp dönmemişti. Bu da tek bir anlama gelirdi:

Kalemi bulamamıştı.

Agatha'nın soluk alıp verişleri zayıfladı. Sophie'yle o imtihana her an bir adım daha yaklaşıyorlardı. Sophie o kalemi bulamazsa... Kaplumbağanın uyarısını hatırlayan Agatha'nın midesi kasıldı.

Dekan'ın neler planladığını öğrenmeliydi.

Bütün sabah pelerini altına gizlenip, onu tarih dersleri arasında takip etme umuduyla İyilik Salonu'nun dışında Evelyn'i beklemişti. Her yeni ders başlangıcında Agatha kapıdan içeri bakıp onun bir grup kızı *Mavi Sakal* masalının içine götürmesini izlemişti. Sekiz karısının hepsini öldüren bir kocanın kanlı masalı tüm kızların midesini bulandırılıyordu.

"Bu masalı sizi korkutmak için izletmiyorum," diyordu Dekan, her defasında. "Amacım, erkeklerin imtihan sırasında ne kadar kötü kalpli olabileceklerini size hatırlatmak. Mendilinizi yere atmanızı beklemelerini ya da teslim olmanızı kabul etmelerini beklemeyin." Hafifçe gülümsedi. "Siz de aynı şekilde onlara bu merhameti göstermeyin."

Dekan ders aralarında salondan çıkınca Agatha onu takip etmeye çalışmıştı. Ancak, kalabalık koridorlarda görünmez bir şekilde ilerlemek hem zarafet hem de çeviklik gerektiriyordu ki bunlar Agatha'nın en zayıf olduğu konulardı. Dekan'ın izini dört kez kaybeden Agatha, cesareti kırılmış bir şekilde bir duvara yaslanıp kaldı.

“Gerçekten Pollux, öğle yemeğimi *kendim* almaya tamamen muktedirim,” diye oflayıp pufleyen Profesör Dovey’nin sesi duyuldu geriden.

Agatha başını kaldırıp baktığında, tüylü kafası titrek bir yaşlı baykuşun gövdesine oturtulmuş olan Pollux’un yeşil elbiseli profesörün ardından kanatlarını çırparak ilerlediğini gördü.

“Son zamanlarda tuhaf şeyler oluyor,” dedi Pollux, nefes nefese. “Kanalizasyonda sesler duyuluyor, kelebekler sıçanlar tarafından yeniyor, hayaletler koridorlarda kızlara çarpıyor... Dekan bana imtihana kadar hem sizin hem de Lesso’nun yakınıınızda olmamı emretti.”

“Evelyn *çalışma odamı* almasaydı, beni bulmak daha kolay olurdu belki,” diye çıkıştı Profesör ve baykuş Pollux ardında tökezleyerek ilerlemeye çalışırken hızla merdivenlerden aşağı indi.

Agatha’nın gözleri kocaman açılmıştı.

Dersin bitimine otuz dakika kala Merhamet Kulesi’nin sarmal biçimli cam merdivenlerinden Profesör Dovey’nin eski çalışma odasına hızla koşturdu. Altıncı kattaki bu tek beyaz mermer kapının üzerinde bir zamanlar zümrüt yeşili bir böcek işlemesi varken, şimdi mavi bir kelebek duruyordu. Agatha merdiven boşluğundan aşağı baktı ve kimsenin peşinden gelmediğinden emin oldu.

Gümüş kapı koluna elini attı ancak kapı kilitliydi. Işıldayan parmağıyla anahtar deliğine bir şok büyüğü fırlattı; ardından, hepten faydasız olan bir eritme büyüğü ve son olarak, çaresizce yaptığı bir dondurma büyüğü...

Kilit açılıverdi.

Şansına şükrederek elini kapı koluna atan Agatha, tam o anda kapının *içeriden* açıldığını fark etti. Kapı tamamen açılır-

ken telaş içinde tırabzanın önüne çömeliverdi.

Bir kız uzun burunlu, çilli yüzünü aradan uzattı, kapanan kapıdan aceleyle dışarı fırlamadan önce gözleriyle etrafı kolaşan etti ve ardından, tırabzandan alt kata kaydı bir çırpıda.

Yere çömelmiş olan Agatha, kızın gözden kaybolan kızıl saçlarına kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

Yara, Dekan'ın çalışma odasında ne yapıyordu?

Ansızın, arkasından bir gıcırta duydu ve dönüp baktığında kapının kapanmak üzere olduğunu gördü.

Ayağını kapıya doğru uzatarak tam zamanında araya sokmayı başardı.

Profesör Manley akşam yemeğinden önce iki kez Cehennem Odası'na gelerek Hikâyeci'nin yerini kendisine söylemesine karşılık Tedros'a yemek verme vaadinde bulundu. Tedros yalvarıp merhamet dilediyse de, verecek yeni bir cevabı yoktu. Manley, prensi bir kez daha aç bıraktı.

Günbatımında kanalizasyona ışık vururdu. Batan güneşin koy yüzeyine vuran yansıması minik ışıltılara bölündüğünde, İyilik Okulu'nun tünellerinden Kötülük Okulu'nunkilere kırmızı-turuncu bir parıltı doluyordu. Prens demir somyasında, daimi karanlığın içinde oturmuş, fokurdayan balçığın iki tarafı birbirinden ayıran kayalara vurmasını dinliyordu. En son altı gün önce yemek yemişti. Kalbi ölümü yaklaşan bir piston gibi zayıf atıyordu. Boş midesi o kadar ağrıyordu ki artık dayanılmaz durumdaydı. Bunaltıcı sıcaklıktaki tünellerde olmasına rağmen dişleri birbirine vurmaya başlamıştı.

Bu geceki cezadan sağ çıkamazdı.

Hücre kilidi açıldı ve kapı gıcırdadı ancak prens başını kaldırıp bakmadı. Ta ki burnuna et kokusu gelene dek.

Filip bir tas dolusu kuzu pırzola ve patates püresini onun önüne bırakıp geri çekildi.

“Manley’ye Castor’a götürüyorum dedim,” diye açıkladı o tuhaf kısık sesiyle. “Castor’a da Manley’ye götürdüğümü söyledim.”

Tedros karşısındaki prene baktı. Gayet güçlü ama bir o kadar da narin görünüyordu, adeta nasıl erkek olunacağını bilmiyor gibiydi. Çok fazla gülümsüyor, diğerlerinin çok yakınına sokuluyor, saçlarıyla çok fazla oynuyor, acayip küçük lokmalarla yiyor, sivilce kontrolü yaparcasına devamlı elini yüzünde gezdiriyordu. Yine de, en tuhafı o gözleriydi... Filip’in kocaman yeşil gözleri bazen buz gibi soğuk, bazen derin ve acizdi; sanki İyi ile Kötü arasında gidip geliyordu. Bir zamanlar Tedros tıpkı bunlara benzer gözlere kapılmıştı.

Ama dersini almıştı.

Tedros yemek dolu tası kapığı gibi içindekileri taş duvara fırlattı ve Filip’i yağa buladı. Tası kulak tırmalayan bir tangır-tıyla yere attı ve nefes nefese yatağına oturdu.

Filip hiçbir şey demedi ve kendi yatağının kenarına ilişti.

İki hücre arkadaşı kamburlarını çıkartmış, bir ölüm sessizliği içinde yan yana oturdular. Sonunda, kapı bir kez daha gıcırdayarak açıldı ve karanlık bir gölge üstlerine düştü.

“Hayır!” dedi Filip, başını kaldırıp belinde bir kırbaç asılı olan Aric’e bakarak. “Onu öldüreceksin!”

“Sen Hikâyeci nöbetine geç kalmadın mı?” diyerek güldü Aric.

“Şu haline baksana!” diye ısrar etti Filip, çatlayan sesiyle. “Bir ışkenceye daha dayanamaz.”

Fakat Aric’in menekşe gözleri Tedros’un yatağının yanındaki boş yemek tasına doğru kaydı. “Yiyecek çalınmış bakıyo-

rum.” Kırbacını okşayarak prence bakıyordu. “Belki de bu gece fazladan cezaya başlamalıyız.”

“Hayır!” diye bağırdı Filip. “Bu benim hatam! Tedros, söylesene ona!”

Tedros onu sert bir bakışla susturdu ve soğuk bir şekilde başını çevirdi.

Tedros, orada istenmediğini anlayan Filip’in nefesinin kesildiğini hissetti. Filip’in gölgesi bir an için daha duvarın üzerinde kaldı ve sonunda süklüm püklüm hücreden çıktı.

“Haydi bakalım, tuğlalar seni bekler,” diye emretti Aric, prence.

Tedros döndü ve ellerini küflü duvarın üstlerine doğru kaldırdı.

Aric’in belinde asılı kırbacı indirmesi sırasında çıkan hafif sesi duydu. Kalbinin telaşlı gümbürtüsü ona bu kırbaç darbelelerinden birinin onu öldüreceğini söylüyordu. Ölmek istemiyordu; en azından böyle bir ölüm istemiyordu. Babasının ölümünden daha kötüsü olmamalıydı. Gözyaşlarının içinde yükseldiğini hissederken, kolları ve bacakları titriyordu; başını kaldırdı ve kırbacını eline alan Aric’in duvardaki gölgesine baktı.

Gölge el, kırbacın sapıyla birlikte havaya kalktı ve sonra tüm hızıyla indi. İlk darbe, Tedros’un sırtına doğru ılık çalarak gelmişti.

Aric’in gölgesi duvarın üzerinde sendeledi ve kırbaç başka birinin teni üzerinde şakladı.

Tedros hızla döndü.

Filip boğazına yapıştığı Aric’i duvara dayadı. Kırbaç, Filip’in kanayan koluna dolanmıştı.

“Öğretmenlere de ki, bundan sonra ona zarar vermek isteyen, önce benim cesedimi çiğneyecek,” diye bağırdı Filip.

Tedros gözlerini kırıştırdı, hayatta olup olmadığından emin değildi.

Filip'in giderek sıkıdığı parmaklarının arasında Aric gergin görünüyordu. Ancak sonunda zalimce bir gülümseme yüzüne yayıldı ve kendini geri çekti. "İmtihanda tam ihtiyacımız olan şey bu. Sadakati her şeyin önüne koyan biri," dedi kendini kapıya doğru çabucak atarken. "Sana daha uygun bir oda bulmaları için öğretmenlerle konuşacağım."

"Burası iyi!" diye bağırdı Filip, arkasından.

Tedros'un gözleri kocaman açılmıştı. Yavaşça Filip'e döndü. Yanakları öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olan Filip ona dişlerini göstererek ters ters baktı.

"Ya hemen şu yemeğini ye ya da seni bizzat öldüreceğim," diye çıkıştı Filip.

Tedros bu defa itiraz etmedi.

Agatha çalışma odasının köşesindeki ayaklı saate baktı.

Bir sonraki teneffüse on dakika kalmıştı.

Dekan'ın tuhaf bir şekilde eşyadan yoksun çalışma odasına göz gezdirdi. Profesör Dovey'nin masası bir zamanlar yoluk kaz tüyleri, not defterleri ve balkabağından kâğıt ağırlıklarının altına sıkıştırılmış parşömenlerle doluyken, Evelyn Sader'ın masası bomboş uzanan maun bir yüzeyden ibaretti ve köşesinde parşömen renginde ince uzun bir mumdan başka bir şey yoktu.

Yara'nın içeride ne işi vardı acaba? diye merak etti Agatha. O gün galeride Yara'yı Dekan'la konuşurken duyduğuna emindi; Yara'nın burada kalmasına izin vermekle ilgili bir şey konuşuyorlardı. Agatha bu düşüncüyü zihninden kovaladı. Dekan'a odaklanması gerekiyordu, konuşup konuşmadığı bilinmeyen uçuk kaçık bir kıza değil.

Agatha boş masanın ardındaki ahşap sandalyeye oturdu; dakikalar tek tek geçiyordu. Dalgın bir halde mumun fitiline bakıyordu.

Dekan, İyilik ve Kötülük Okulu'nun Erkekler ve Kızlar okullarına dönüştüğü gün gelmişti. Yani, onun ve Sophie'nin masalı Okul Müdürü'nü öldürmüştü ve sonra da müdürün yasak koyduğu Kötü bir öğretmeni yeniden kabul etmişti.

İyi ama *neden?*

O an Agatha'nın aklına Dovey ve Lesso'nun söyledikleri geldi. Sophie'nin cadılık belirtileri ya Evelyn'den ya da Sophie'nin kendisinden doğmuştu. Başka şüpheli yoktu. Evelyn'in daha önce öğrencilere karşı işlediği suçlar sabitti. Sophie'nin gösterdiği tüm cadılık belirtileri esnasında Evelyn de oradaydı... Zebani... Çıban... Yolunda gitmeyen biçim değiştirme... *Neden bunu düşünüyorum ki?*... Elbette bunu yapan Evelyn olmalıydı... Evelyn'di...

Peki ama... ya Evelyn *değilse?*

Agatha gözlerini kapadı, gördüğü rüyanın geri dönmesine izin verdi. Tedros ne kadar da sakın ve mutlu görünüyordu, altın sarısı saçları karların altında parlıyordu... Hafif gülümsemesini, gömleğinin yakasının açılmasını görebiliyordu; tıpkı bir zamanlar tam da bu okulda onu baloya davet ettiğiindeki gibiydi... Sanki o zamandan beri masallarında her şey tersine dönmüştü; sanki bütün bunlar büyük bir hataydı... Onu kollarına aldığı anda, kalbi onun kalbinin üzerinde pır pır ve her zamankinden daha hızlı atarken, Tedros'un dudaklarının tadını aldı.

Agatha'nın gözleri birden soğuk, boş çalışma odasına açıldı. Bu defa hissettikleri bir rüyadan daha fazlasıydı.

Kalbi hâlâ Tedros'u diliyordu.

Daha da güçlü bir şekilde diliyordu.

Agatha kıpkırmızı kesildi. Hâlâ prensini arkadaşına tercih mi ediyordu? Kalbinin dilediği oğlanın ta kendisinden onları kurtarmak için hayatını tehlikeye atan sadık arkadaşına mı tercih ediyordu hem de? Agatha masadan öfkeyle kalktı; içindeki zayıf, aptal, sesini bir türlü kesemediği prenesten nefret ediyordu.

Sonra yavaşça yeniden oturdu.

Mumun gövdesinde tuhaf, tırtıklı bir kırışıklık vardı. Uzanıp mumun yüzeyine dokundu. Balmumuyla karşılaşmayı bekliyordu ama elini sürdüğü yüzey kâğıttı. Mumu yakınına çekti ve gizlenmiş bir parşömenin mumun etrafına sıkıca sarıldığını, ufak beyaz bir iple de bağlandığını gördü. Dekan'ın her an dönebileceğini aklından çıkarmayan Agatha, heyecanını bastırma-ya çalıştı. Parşömeni dikkatle açtı, mumun gövdesinden ayırdı ve masanın üzerine yaydı.

Üç sayfadan oluşuyordu.

Birincisi, Mavi Orman'ın bir haritasıydı. Orman gruplarında öğrencilere her sene bu haritadan verilirdi, üstünde tüm önemli yerler belirtilmişti: Eğreltiotu Tarlası, Turkuaz Çalılık, Mavi Dere...

Sonra Agatha bu alanlardan bir tanesinin kırmızı mürekkeple işaretlendiğini fark etti. Haritadaki tek işaretli yer burasıydı; tuhaf bir durumdu. Daire içine alınmış isme baktı.

Camgöbeği Mağaralar

Öğretmenler daha önce mağaralardan ne bahsetmiş ne de öğrencileri oraya götürmüşlerdi. Belli ki dik yamaçtan yukarı uzanan bir yol yoktu; keza içinde bir şey olmayan mağaraları

keşfetmeye çalışmak da anlamsızdı. Dekan burayı neden işaretlemişti acaba?

Agatha diğer sayfaya geçti: kırmızı renkli yılan mührü kırılmış bir mektup. Üstünde bugünün tarihi vardı.

Sevgili Evelyn,

Belirsizliğe yer bırakmamak amacıyla imtihanın kurallarını açıklıyorum.

1. Yarın öğle vakti seninle Mavi Orman kapısında buluşacağız. Okullarımızın vekil dekanları olarak her birimizin sahaya tuzaklarımızı yerleştirmek için otuzar dakikamız olacak. Senin talep ettiğin gibi Camgöbeği Mağaralar imtihan sınırları dışında kalacak.

2. Söz konusu olan büyük risk dikkate alınarak ormanda yapılan geleneksel ön keşif her iki taraf için de iptal edilmiştir.

3. İki okuldan onar yarışmacı imtihana katılacak ve her birinin kendi seçtiği bir silahı yanında bulundurma hakkı olacaktır. Yarışmacılardan başka kimse ormana giremez ve orman, imtihan süresince seyircilere kapalı olacaktır. Her türlü sihir becerisi ve büyü serbesttir.

4. Güneş doğduğunda ormanda hâlâ erkeklerden ve kızlardan yarışmacılar varsa, sadece erkekler ya da kızlar kalana dek imtihan devam edecektir.

5. Sonuç ne olursa olsun, Tedros'un en başta teklif ettiği şartlar geçerli olacaktır. Kızlar kazanırsa erkekler, okulunuza köle olarak teslim olacaktır. Erkekler kazanırsa, Okurlar idam edilmek üzere bize teslim edilecek ve okullar eski düzenlerine geri dönecektir.

Bu kuralların herhangi bir şekilde ihlali imtihanı geçersiz kılar ve savaş sebebi sayılır.

İyi şanslar.

Profesör Bilius Manley

Dekan Vekili, Erkekler Okulu

Agatha kaşlarını çattı; aklında bir sürü soru vardı. Evelyn imtihan öncesi keşfin iptal edilmesini neden istemişti? Sınırların dışında tutulan mağaraları neden işaretlemişti? Bırak dilemeyi, Tedros'u düşündüğü için dahi içten içe kendine kızarak üçüncü sayfaya geçti.

Gördükleri karşısında kalbi duracak gibi oldu.

Elinde uzun ve minicik yazılarla yazılmış bir iksir içeriği, altındaysa iksirin nasıl kaynatılacağıнын titizlikle anlatıldığı daha da uzun bir tarif vardı. Eski, yıpranmış parşömenin her bir köşesini dolduruyordu bu yazılar.

Yuba'nın haftalar önce sınıfta kaybettiğini söylediği sayfayı bu.

O an Dekan'ın çalışma odasında bu sayfaya bakarken Agatha'nın kafasının içinde canlanan bir soru diğer tüm düşünceleri yakıp kül etmeye yetmişti.

Fakat bu soru, Evelyn Sader'ın Merlin'in kayıp büyüsünün tarifini nasıl ele geçirdiği değildi.

Bununla ne yapıyordu.

Bir Adım Önde

Dizlerinin üstüne çökmüş olan Tedros, yerden bir pırzola daha aldı ve tıpkı bir aslan gibi eti sıyrıp kemiği, kenardaki kemik yığınının üstüne attı. Altı tane daha yedikten sonra elini midesine attı, yediklerini içinde tutabileceğinden emin değildi.

Hücre kapısı gıcırdayarak açıldı; Tedros başını kaldırdığında, kan ter içinde kalmış Filip'i karşısında gördü. Kolları kurumuş kan damlalarıyla doluydu ve ellerinde dumanı tüten birer kupa tutuyordu.

"Aşırı yiyeceğini biliyordum," dedi

Filip ve üstü köpüklü içeceği önüne bıraktı. “Sıcak suda haşlanmış bir parça pirinç mideyi bastırır. Keşke biraz nanemiz ya da taze zencefil olsaydı. O zaman sindirime yardımcı güzel bir...”

Sophie, Tedros’un kendisine şaşkın gözlerle baktığını görünce boğazını temizledi ve maço bir homurtuyla konuştu. “İçşunu.”

Tedros dilini çıkarıp çaya değdirdi ve kaşlarını çatarak kupaı önüne koydu. “Hikâyecı nöbetine geç kalmadın mı sen, Filip?”

“Manley’ye önce seni sorgulamam gerektiğini söyledim,” dedi Sophie, sert bir tonla ve karşısına geçip oturdu.

Hayatını da bu yüzden kurtardım zaten, diyerek kendini azarlayan Sophie, geniş omuzlarını duvara dayadı. Çünkü Tedros ona Hikâyecı’nin nerede olduğunu söyleyecekti. *Sadece bu yüzden. Onu azıcık bile umursadığım için değil.* Tedros’a ters ters baktı. Kasları gerildi ve yeniden hedefine odaklandı.

“Bana nerede olduğunu söyle, Tedros.”

“Son kez söylüyorum. Tristan ve ben onu Sophie ve Agatha’dan uzak tutabilmek için gömdük,” dedi. “Gevşek bir tuğlanın altına sakladık. Nasıl olup da yer değıştirebildiğini bilmiyorum.” Filip’in kendisini incelediğini gördü ve başını kaldırdı. “Bak, sana yalan söylemem, Filip. Hele ki benim için yaptıklarından sonra.”

“Öyleyse kalemi kim aldı?” diye sordu Sophie, midesi bulanarak. “Tristan’ı sorguladılar mı?”

“Hah, kalemin yerini bilse öğretmenlere ilk teslim eden o olurdu,” diye homurdandı Tedros, çizmelerini çıkararak. “Hem o fareyi günlerdir gören olmadı. Muhtemelen dersler başlamadan evvel çekip gitmiştir. Diğer çocukları hiçbir zaman sevmemiştir zaten.”

“Ama Castor dedi ki onu bulamazsak hepimizin sonu felake...”

“Çünkü kalem efendisinin ruhunu yansıtır,” diye mırıldandı Tedros, oturduğu yere daha da gömülerek. “Dekan Sader’ın eline geçecek olursa, masalların sonunda ölen erkeklerin sayısının artacağından emin olabilirsin. İlk örneğini de benim masalımda görebilirsin.”

Benim masalım. Bu kelimeler Sophie’yi ormanda ölme ihtimalinden daha fazla etkilemişti. Sophie bunu en başından beri *kendi* masalı olarak görmüştü ve Tedros da önüne çıkan bir Kötüydü. Ama işin aslını şimdi fark etmişti: Tedros da bunu kendi masalı olarak görüyordu... Ve mutlu bir sonu en az kendisi kadar hak ettiğini düşünüyordu.

“Peki ya Agatha’nın seni dilemesi,” dedi Sophie, sessizce. “Bunu nasıl duydu?”

Tedros duraksadı; çenesi kasılmıştı. “Annem bizi terk ettiğinde dokuz yaşındaydım. Gecenin bir yarısıydı ve ben odamda uyuyordum. Ter içinde kalmış bir halde yataktan kalktığımı ve sebebini bilmeden pencereye gittiğimi hatırlıyorum. Göğsümü yarıp kalbimi çıkarmışlar gibi hissediyordum. Son gördüğüm şey, annemin en sevdiğim atın sırtında dörtnala ormana dalması oldu.” Parmağını tuğlaların arasındaki boşlukta gezdirdi. “Agatha’nın dileğini duyduğumda da aynı şekilde uyandım. Benim onu duymamı *istiyordu*, Filip.” Gözleri yaşla doldu. “Ben de doğru olduğunu sanmıştım.”

Sophie pis tırnaklarıyla oynuyordu. “Belki de doğrudur,” dedi, kendi kendine konuşur gibi. “Belki bir şeyler... engel olmuştur.”

Tedros gözlerini ovaladı ve doğruldu. “Sen iyi bir arkadaşsın, Filip. Bana yardım etmek zorunda değildin.”

Sophie başını iki yana salladı. “Seni ölüme terk edemedim,” dedi derin bir nefes alarak. Tedros’un gözlerine bakamıyordu. “Yapamadım.”

“Sophie de geçen sene aynı şeyi söylemişti. İmtihanda beni koruyacağına ant içmişti... Sonra beni tek başıma ölüme terk etti,” dedi Tedros, pis siyah çorabındaki delikle oynayarak. “Sanırım bir kızla bir erkek arasındaki fark bu.”

Sophie nihayet başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı.

Tedros başını öne doğru salladı. “Bana güven, Filip; bundan eminim. Tıpkı masal kitabında anlatıldığı gibi her anlamda Kötü biriydi.”

Sophie yutkundu. “Bana biraz... ondan bahseder misin?”

“Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı, tıpkı seninki gibi sarı saçları vardı... Ve şu an fark ediyorum da gözleri de seninkilere çok benziyordu,” dedi Tedros, Filip’e dikkatle bakarak. Hücre arkadaşı rahatsız olarak gözlerini kaçırdı ve Tedros da hemen başını önüne eğdi. “Ama altında hiçbir şey yoktu. Ne zaman ona yeni bir şans versem, daha fazla sahtekârlık görüyordum. Sanki bir prensi sırf bir mal gibi sahip olabilmek için istiyordu, benim aslında kim olduğum umurunda bile değildi. Agatha’nın onda kurtarmaya değer ne gördüğünü hiçbir zaman anlamadım.”

“Belki de Agatha’yı Sophie kadar iyi tanıımıyorsundur.”

“Agatha’nın eskiden prensiyle mutlu olmayı hak eden İyi biri olduğunu biliyorum,” diye karşı çıktı Tedros. “Şimdiyse gerçek sevgiden vazgeçti. Bunu ona Sophie yaptı. Sophie onu *mahvetti*.”

“Çünkü sen prensesini *seçim yapmak* zorunda bıraktın,” diye çıkıştı Sophie, yüzü kızararak. “Kaderinden bizzat sen sorumlusun, Tedros. Agatha değil. Sophie de değil.”

Tedros yüzünü buruşturdu, yanıt vermedi.

“Neden bir kız ikisine birden sahip olamıyor?” diye sordu Sophie, yumuşak bir sesle. Yatağın demirinden yansıyan erkek-si yüzüne baktı. “Neden prensinin sevgisini ve en yakın arkadaşının sevgisini aynı anda alamıyor?”

“Çünkü büyüyoruz, Filip,” dedi Tedros. “Gençken en yakın arkadaşının her şeyin olduğunu zannedersin. Ama gerçek sevgiyi bulduğunda... bu değişir. Arkadaşlığınız bunun ardından asla eskisi gibi olamaz. Çünkü her ikisini de sürdürmek için ne kadar çabalasan da, sadakatin sadece bir tanesine karşı olabilir.” Hücre arkadaşına üzgün bir şekilde gülümsedi. “Agatha’nın en büyük hatası bu. Bana âşık olduğu an Sophie’yle onun sonunun geldiğine inanamadı bir türlü.”

Sophie yeni bedenini saran kas duvarının ağırlaştığını hissetti, sanki Tedros onun ısrarla bastırmaya çalıştığı gerçeği kelimelere dökmüştü. O gece Agatha’nın Tedros’u öpmesi ve Sonsuz Mutluluğunu yaşaması gerekiyordu. O gece kendisinin de evine yalnız dönmesi, en iyi arkadaşını bir oğlana kaybetmiş olması gerekiyordu.

Ama o, masallarını yeniden yazmıştı. En iyi arkadaşını elinde tutmuştu.

Peki ama ne pahasına?

“Artık çok geç,” dedi Tedros, alnını birbirine kenetlenmiş kollarının üstüne dayayarak. “Bir daha başka birini sevmeyeceğim.”

“Belki de Sophie’nin Agatha’ya senin ona olduğundan daha çok ihtiyacı vardır,” diye ısrar etti hücre arkadaşı; gözleri yaşarmıştı “Belki Agatha, Sophie’nin sevgiye en çok yaklaşılabileceği insandır. Belki Sophie sonuç itibariyle İyi olanı yapmıştır!”

Tedros öfkeli bakışlarını ona çevirdi.

“Görmüyor musun Tedros? Sen sonunda başka birini bulabilirsin,” dedi Filip, titrekle bir sesle. “Ama Sophie bulamaz.”

“Sen bir Okur kadar kötüsün, Filip,” dedi Tedros; ses tonu karanlıktı. “Sadece bir tane gerçek sevgi vardır. *Tek bir tane!*”

Oğlanlar birbirlerine dik dik baktılar ve sonra sırtlarını dönüp sessizce oturdular. Tükenmekte olan bir meşalenin altında iki silüetten ibaretlerdi.

Derken, Filip kapıya doğru hamle yaptı. “Haydi, gel.”

“Ne?” dedi Tedros. “Benim buradan çıkmam yasak!”

“Seninle aramızdaki fark bu işte,” diyen Filip ona dik dik baktı. “Sen kurallara uyan bir prensisin. Ben değilim.”

Tedros kendisini sabırsızlıkla bekleyen yeni arkadaşına baktı.

“Bana patronluk taslamak için sağlam delikanlı olmak gerekir,” diye mırıldandı Tedros ve oturduğu yerden doğruldu.

Filip kapıyı tutuyordu. “Hem de nasıl.”

Yemekhanedeki prova sahnesinde Pollux, kat kat palyaço makyajı yapılmış ve üzerlerine hiç olmayan geleneksel Çin elbiseleri giymiş Hiç kızlarından oluşan beş kişilik şaşkın bakışlı oyuncu kadrosuna havlamakla meşguldü. “Son defa söylüyorum, sizler imtihanın canlı *metaforları*sınız. Kadının ezelden beri boyun eğmesinin ve nesneleştirilmesinin vücuda gelmiş hallerisiniz. Hayatlarımıza mal olabilecek ölümcül bir imtihanın anıtı

Dot, yanındaki Yara’ya, “Bu oyun, imtihanın kendisinden daha ölümcül bitecek gibi görünüyor,” diye mırıldandı. Ama Yara, Dot’u hiç umursamadı ve bir sonraki sahne için gereken kostümleri hazırlamaya koyuldu neşeyle. Dot, salonun diğer ucundaki Hester ve Anadil’e baktı. Dekorlardan birini boyarken fısıldaşıyorlardı; aralarındaki tuhaf boşluğun Agatha

olduğunu tahmin etti Dot. “Kitap Kulübü’nün sonunun bu olacağını bilseydim, koroya katılırdım,” diyerek iç geçirdi ve kızların sohbetine katılmak üzere yanlarına gitmeden evvel, elindeki kuğu tüyünü rokaya dönüştürdü.

“Dekan’ın Merlin’in büyüyle ne işi olabilir?” diyordu Anadil.

“Kendisi kullanmış olabilir mi?” dedi Agatha ve pelerininin başlığını sadece kahverengi gözlerini gösterecek kadar geri çekti.

“Öncelikle, Dekan kendini bir erkeğe dönüştürmüş olsaydı, bunu fark ederdik,” dedi Hester. “İkincisi, görünür olsan da, olmasan da gözlerin o kadar büyük ve içli bakıyor ki insanın seni ciddiye alması mümkün değil.”

“Hepimizin set ekibine katılmaya gönüllü olduğunu bilmiyordum,” dedi Agatha. Bu sırada Anadil’in sıçanları da sırayla boyaya bulanıp setin üzerinde yuvarlanıyordu.

“Nerede buluşabileceğimiz konusunda daha iyi bir fikrin mi var?”

“Ben *ölmemeye* çalışmakla çok meşgulüm.”

“Sence biz değil miyiz?” diye karşılık verdi Anadil. “Bütün bunlar boşa giderse diye imtihan takımına girebilmek için kendimizi paralıyoruz.”

“Sizce Dekan, oğlanların şatosuna bir kız göndermiş olabilir mi?” diye sordu Dot, laf olsun diye.

Diğer kızlar ona döndüler.

“Eğer öyleyse, Sophie’nin Hikâyeci’yi neden hâlâ bulamadığının açıklaması bu olabilir,” dedi Dot. “Dekan kızlardan birini erkeğe dönüştürüp kalemi saklamasını istemiş olabilir. Böylece dileğinizi gerçekleştiremezsiniz ve imtihan da planlandığı gibi yapılır.”

Anadil gözlerini kırıştıtarak ona baktı. “Ben de mi sebze yemeye başlasam acaba?”

“Hikâyeci’yi gizlemekten sorumlu bu kız kim olabilir peki?” diye alaycı bir edayla sordu Hester. Bu fikri bulan kendisi olmadığı için rahatsız olmuş bir hali vardı.

“Beatrix,” dedi Agatha, yüzünü ortaya çıkarmak için başlığını geri iterek. “Sonuçta bu onun pelerini, öyle değil mi? Yatağının altında da o erkek üniforması duruyordu! Dekan’ı çok seviyor! Mutlaka o olmalı!”

“Ondan neler öğrenebileceğimize bir bakalım,” dedi Anadil, Agatha’nın yüzünü kimse görmesin diye öne doğru eğilerek. “Ama sadece iki gece kaldı, Agatha. Sophie’nin yarına Hikâyeci’yi bulmuş olması gerek. Feneri bu gece neredeydi?”

“Dışarıda göz gözü görmüyor. Her tarafı sis basmış durumda,” dedi Agatha, hüznü bir sesle. “Ben kendi fenerimi penceremde bıraktım ama sis dağılana dek onunkini göremem.”

“O kalemi geri getirmesi şart, Agatha,” dedi Hester. “Yoksa *hepimiz* o imtihana giriyoruz.”

Bu gerçek, Agatha’yı yeterince korkutmasa bile, Hester’in yüzündeki korku dolu ifade onu ürpertmeye yetmişti.

“Dekan’ın bir de imtihan haritası vardı,” dedi Agatha. “Camgöbeği Mağaralar’ı işaretlemiş.”

“Camgöbeği Mağaralar mı?” diye sordu Hester ve ardından Anadil’le bakiştılar. “Orası güney kapısının orada dekordan ibaret bir yer. Mağaralar on beş metreden derine inmez. Ne olabilir ki orada?”

“Gidip bakamayalım diye imtihan öncesi keşfi de yasaklamış,” dedi Agatha, yeniden pelerininin altına gizlenerek.

“Tabii sana önceden izin vermişse başka.”

Agatha başını kaldırıp Hester’a baktı. Görünmez arkadaşına

kurnaz bir ifadeyle bakıyordu Hester.

“Dekan seni bir cüceyle beraber Mavi Orman’da biliyor.”

Saat gece yarısını vurduğunda Agatha pelerininin altında gizlenerek sisli Mavi Orman’ın içinden güney kapısına doğru ilerliyordu. Hayatında böyle bir sis görmemişti. Havada süzülen beyaz bulutlar mavi çimenlerin her birini gizliyordu. Gözlerini kısarak sisin arasından Erkekler Okulu’na baktı ancak tek bir tuğlasını bile göremedi.

Bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşündü Agatha. Sophie’yle tek iletişim yolunun tuhaf hava koşulları nedeniyle kesilmesinin başka bir açıklaması olabileceğini aklından geçirmedi.

Leydi Lesso’nun uyarısı zihninde dolaşıyordu: “*Evelyn her zaman bir adım öndedir.*”

Agatha bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı ve ormanın derinliklerine doğru daldı. Önüne herhangi bir ağaç ya da kendisi gibi siste yolunu seçemeyen bir hayvan çıkarsa diye çok yavaş hareket ediyordu. Ürkütücü sessizliğin içinde Tedros’a dair düşüncelerinin onları bastıramayacağı kadar hızlı bir şekilde yükseldiğini hissediyordu. Onu ne kadar çok inkâr ederse, o kadar güçlü bir şekilde kendini gösteriyordu. Tıpkı kapısına dayanmış bir canavar gibiydi. Sinirleri gerilen Agatha, sisle kaplı yola daha yoğun bir şekilde odaklandı. Mezarlıktaki evine döner dönmez, eline geçen tüm masal kitaplarını yakacaktı. Gavalton gerçekten de prensiz bir dünya olacaktı.

Yolun yavaş yavaş yokuş yukarı çıkmaya başladığını hissetti. Demek ki balkabağı bahçesinden geçmişti ve güney kapısına yaklaşıyordu. Ertesi gece imtihan arifesiydi, Pollux’un berbat tiyatro oyunu ve takımın açıklanması gerçekleşecekti. O vakte

kadar Dekan Sader ile Profesör Manley ormanı tuzaklarıyla donatmış olacaktı. Camgöbeği Mağaralar'ın sınır dışı olduğu konusunda fikir birliğine varmışlardı. Öyleyse Dekan oraya ne saklıyordu?

Korkudan ödü kopmuş yavrusunu ağzında taşıyan beyaz bir tavşan telaşla ayaklarının dibinden geçti ve beyaz sisin içinde sayfadan silinmişçesine kayboldu. Agatha adım adım, dikkatle ilerliyordu. Derken, karşısında mavi-yeşil kayadan bir duvar durduğunu gördü.

Arazinin güneydoğu tarafındaki bir yamacın tepesinde bulunan ve dev mavi çamlarla üstten örtülen Camgöbeği Mağaralar'ın girişi, farklı büyüklükte üç yuvarlak, deniz yeşili delikten oluşuyordu. Agatha tepesindeki mağaralara baktı, oraya nasıl ulaşacağını bilemiyordu. Biçim değiştirip sihirli pelerinini yitirmeyi göze alamazdı. Bu sebeple tek seçeneği mavi çamlardan birine tırmanmak ve oradan uçuşunun kenarına doğru atlamaktı. Şansına çam dalları kalın ve sağlamdı ve Agatha sisin içinde kendisine yol gösteren sivri çam iğnelerine minnettar olarak çabucak yukarı tırmandı. Sonunda en üst noktaya ulaştı ve derin bir nefes alarak sivri kayaların üstüne sadece çok hafif bir ses çıkararak konmayı başardı.

Agatha önünde sıralanan mağara sırasına baktı: farklı büyüklükteki üç yuvarlak mağara ağzı Goldilocks ve üç ayı masalına daha uygun düşmüş gibi görünüyordu: Birinci mağara girişi çok büyüktü, ikincisi çok küçüktü, üçüncüsü ise orta büyüklükteydi. Görünmezlik pelerininin altında boynunun kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. İçinden bir ses, o mağaralarda karşısına çıkacak şeyin Evelyn Sader'ın neden onun masalında olduğunun cevabını vereceğini söylüyordu. Ve Dekan'ın masalı nasıl sonlandırmayı planladığını...

Bacakları titreyerek ilk mağaraya adımını attı. Parmak ucunun altın renkli ışıltısını bir meşale gibi kullanıyordu. Parlak deniz mavisi renkteki yüksek duvarlardan Agatha'nın parmağının ışıltısı ve gergin yüz ifadesi yansıyor. Her şeyi ayna gibi aksettiren bu duvarların arasında Agatha adım adım ilerliyor, her santimi gözleriyle tarıyordu ancak sağda solda birkaç halkalı solucan ve böcekten başka bir şey göremeyerek sonunda bir çıkmaza vardı.

Kaşlarını çatan Agatha, ikinci mağarayı denemek üzere geldiği yoldan geri çıktı. Fakat bir yemek tabağından daha büyük olmayan girişi nedeniyle Agatha içeri kafasını bile sokamıyordu. Daha da kötüsü, bu mağara ilkinden daha alçaktı ve parmağının ışıltısı yalnızca çıplak duvarları ve birkaç parça küfü aydınlatıyordu. Rahatsız olan Agatha kıvrıla kıvrıla geri çekildi.

Ne işim var benim burada? diye sordu kendine, üçüncü mağaraya doğru sendelerken. Orta büyüklükteki üçüncü mağarayı aydınlatırken şatoda Sophie'yi beklese çok daha iyi olacağı geçiyordu aklında. Arkadaşı her an o kalemle dönebilirdi. Geçen sene taşın altına elini sokan, iş bitiren, onları geri döndürmek için her şeyi yapan kişi kendisiydi. Şimdiyse sıra Sophie'deydi. Bu sebeple, onun yerine oğlan olabilmek için sınavı Sophie kazanmıştı. Bu defa prens Sophie'ydi. Sophie onu yüzüstü bırakmazdı.

Parmağının ışıltısını söndüren Agatha, aceleyle mağaranın ağzına doğru gitti ve aniden durdu. Arkasından tuhaf bir ses geliyordu, öfkeli fısıltılardan oluşan bir koro gibiydi.

Agatha yavaşça döndü ve sesin giderek yükseldiğini duydu. Dehşet içinde titreyerek ışıldayan parmağını havaya kaldırdı...

Karanlığın içinden bir mavi kelebek ordusu fırtına gibi üs-

tüne çullandı. Görünmez bedenini arılar gibi sardılar ve görünmezlik pelerinini parçalamaya başladılar. Belirli bir amaç doğrultusunda ve inanılmaz bir hızla hareket ediyorlar, yılan derisini lime lime ederken Agatha'yı da uçuşumun kenarına doğru geriletiyorlardı. Açılıp kapanan kanatlarının altında Agatha teninin ve giysilerinin ay ışığında parça parça ortaya çıktığını görebiliyordu ve sonunda pelerinin son parçasını da yırtıp kopararak onu hep birlikte uçuşumdan aşağı ittiler. Agatha aşağı düştü ve birbirine dolanmış çam dallarının oluşturduğu bir çalılığa popo üstü iniş yaptı. Her tarafı yara bere içindeydi. Başını kaldırıp yukarı baktığında kelebek bulutunun sisin içine karıştığını, pelerinin son siyah parçalarını ormanın üzerine kül misali serptiklerini gördü.

Agatha nefes alamıyordu. Hayatta kalmanın rahatlığı yerini az önce meydana gelenlerin yarattığı paniğe bırakmıştı.

Dekan o haritayı çalışma odasına Agatha bulsun diye koymuştu. Yani, Dekan onun son iki gündür Mavi Orman'da Yuba'yla birlikte olmadığını biliyordu...

Sophie'yle birlikte olmadığını da.

Beyninde bir alarm zili gümbür gümbür öttü ve Agatha hemen koşmaya başladı.

Acısını unutarak sisle kaplı yolda olabildiğince hızlı ilerliyor, bir yandan da Yuba'nın kovuğunun yerini hatırlamaya çalışıyordu. Eğreltiotu Tarlası ile Çalılık arasındaki vadiyi incelemek üzere yere çömelirken dallar ve dikenler giysilerini parçaladı. Sonunda ileride, yerin altındaki bir çukurdan siyah bir duman yükseldiğini gördü. Yere uzandı ve kafasını küçük açıklıktan içeri uzattı.

Çok geç kalmıştı.

Yuba'nın evi kül edilmişti, her yeri cayır cayır yakılmıştı.

Sadece küllerin üzerine savrulmuş birkaç ortanca yaprağı kalmıştı... Cüceden ise hiçbir iz yoktu.

Midesi kasılan Agatha, ayağa kalktı ve sis tabakasının görevini tamamlamışçasına sihirli bir şekilde çekildiğini gördü. Pus giderek inceldi ve en son gökte bir ize dönüşerek Kızlar Okulu'na doğru çekilip en üst kattaki çalışma odasına doğru gözden kayboldu.

Agatha başını kaldırıp baktığında, pencerede duran ve geri dönen kelebeklerin çevrelediği Evelyn Sader'ın ayrık dişli gülümsemesini karanlığın içinde gördü.

Evelyn'in Sophie'nin şu an nerede olduğunu gayet iyi bildiğini anlatan bir gülümsemeydi bu.

Çünkü en başından beri bir adım öndeydi.

Agatha yavaşça döndü ve Erkekler Okulu'nun etrafındaki sisin de kalktığını, okulun gecenin içinde apaçık görülebildiğini fark etti.

Pencerelerin hiçbirinde yeşil bir ışık göze çarpmıyordu.

Arkadaşından hiç iz yoktu.

Öğretmen yatakhanelerinin önünden geçerlerken, Filip'in kabarık sarı saçlarını karanlık koridorda gözden kaçırmamaya çalışan Tedros, "Senin Hikâyecî'yi araman gerekmiyor muydu?" diye sordu "Vakit gece yarısını geçti."

"Önce sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Filip, iki dar kaya sütunun arasından geçerek.

"Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandı Tedros; midesi zindanda yediklerinden dolayı hâlâ rahatsızdı. "Tek istediğim bir banyo yapmak ve..." Bir anda sessizleşti.

Öğretmenlerin balkonuna çıkmışlardı. Bulundukları yer Mavi Orman'a tepeden bakıyor, her tarafı çepeçevre görmeleri-

ni sağlıyordu. Havada tuhaf, soğuk bir pus vardı; sanki az evvel yoğun bir sis bulutu dağılmıştı.

Ormanın üzerindeki hava berraklaştıkça Tedros yaprakların ve çimenlerin buz mavisi bir ışıltıyla parladıklarını gördü. Rüzgâr otların ve çiçeklerin arasında dalgalar gibi dolanıyor, düzenli sesler çıkarıyordu. Kuzey kapısının yakınlarındaki mas-mavi Eğreltiotu Tarlası minik gümüşü ışıltılarla kaplıydı; doğu yolu üzerindeyse söğütler rüzgârın her bir hızlı esışıyle safir rengi yapraklarının bir kısmını daha kaybediyordu. Güneyde kalan Camgöbeği Mağaralar ise mavi balkabağı bahçesi üzerine gölgelerini düşürüyordu.

Tedros küçükken ebeveynleriyle çıktıkları gezilerde çok fazla güzelliğe tanık olmuştu: Uğultulu Dağlar'daki cennet mağaraları, Avonlea'daki deniz kızı gölleri, Shazabah Çölleri'ndeki Dilek Balığı vahaları... Fakat bu ufak, kapılarına kilit vurulmuş, dünyevi tehlikelerden muaf ormana yükseklerden bakarken prens, cennetin nasıl bir yer olabileceğini görebiliyordu. İki gece sonra burayı cehenneme çeviren kişi bizzat kendisi olacaktı.

Birden, kapı tarafında bir hareket çarptı gözüne: Bir insan gölgesi ormandan çıkıyordu.

Tedros gözlerini kısarak baktı.

“Bana katılacak mısınız?” diye sordu Filip, arkasından.

Tedros dönüp baktığında onun geniş, düz mermer çıkıntının üzerine oturmuş, ayaklarını ormana doğru uzatmış olduğunu gördü.

“Yoksa hâlâ o banyoyu yapma derdinde misin?” diye sordu hücre arkadaşı, alaycı bir edayla.

Tedros çıkıntının üstüne tırmandı ve Filip'e normalde yapacağından daha fazla sokularak oturdu. Yüksekten pek hoşlanmıyordu.

“Kolun nasıl oldu?” diye sordu Tedros, hücre arkadaşının hâlâ taze ve kanlı yarasını inceleyerek. “Mikrop kapmasını istemem.”

Filip kolunu çekip gözlerini ormana çevirdi. “Orada iki kızı ölümüne gönderdiğini bile bile nasıl uyuyabiliyorsun geceleri? Her ikisi de seni sevmiş iki kızı hem de?”

Tedros bir an için hiçbir şey söylemedi. “Masallarda her zaman bir üçlü vardır, Filip. Gerçek âşıklar ve kötü karakter. Sonunda birinin ölmesi gerekir. Agatha, Sophie’yi benim kuleme sakladığı anda, bana saldırdığı anda, *beni* kötü karakter yaptı.” Filip’e öfkeli gözlerle baktı. “Eğer ucunda kendi hayatımı kurtarmak varsa, ben de bu rolü rahatlıkla oynarım.”

Tedros hücre arkadaşının şaşkın gözlerle kendisine baktığını, yanaklarının giderek kızardığını gördü. Birdenbire Filip kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle katıla katıla gülüyordu ki gözleri yaşardı.

“Senin sorunun ne, Tanrı aşkına?” diye sordu Tedros, kaşlarını çatarak.

“Herkes sadece gerçek sevgiyi bulmak istiyordu ama şimdi herkes birbirini öldürmek istiyor,” diye kıkırdadı Filip, gözlerini silerken. “Kimse artık gerçeğin ne olduğunu bilmiyor.”

“Filip kusura bakma ama sen ne biliyorsun yahu?”

Filip yüzünü ellerine gömerek daha yüksek sesle gülmeye ve ağlamaya devam etti.

“Sen kızlardan betersin be,” diye homurdandı Tedros.

Filip artık ulumaya başlamıştı ancak Tedros’un taş gibi katı suratını görünce, kahkahaları kesik kesik hıçkırıklara ve sonunda sessizliğe dönüştü.

Aşağıda bir yerlerde cırcır böceklerinin ötüşleri ansızın değişti. Tedros aşağı baktığında bir leyleğim Mavi Dere üzerinde

süzüldüğünü ve iki sincabın köprüünün korkulukları üzerinde birbirlerini kovaladıklarını gördü. Yarın Manley ve kızların dekanı, ormanı tuzaklarla donatacağı ve hayvanlar imtihan sona erip de tehlike geçene dek bir yerlere gizlenecekti.

“Eee, senin şaton nasıl bir yer Filip?”

Hücre arkadaşı gözlerini kırptırdı. “Ne şatosu?”

“Sen prens değil misin? Kulübede yaşamıyorsundur herhalde.”

“Ha, tabii canım. Şey... benimki biraz... ufak bir şato. Şekli gerçekten de... kulübeye benziyor.”

“Sevimli bir yer olsa gerek. Büyük şatolarda yaşamaktan ol-
dum olası hoşlanmamışımdır. Günün çoğunu şatonun içinde
insanları arayarak geçirirsin. Bütün ailen de seninle birlikte mi
yaşıyor?”

“Yalnızca babam,” dedi Filip, dokunaklı bir ses tonuyla.

“En azından bir baban varmış,” diye iç geçirdi Tedros.
“Okul bittikten sonra eve döndüğümde yapacak hiçbir şeyim
yok. Bomboş bir şato, hırsızlık yapan hizmetkârlar ve çöken bir
krallık.”

“Annemi bir daha görebilecek misin sence?”

Tedros başını iki yana salladı. “Görmek de istemem zaten.
Babam başına ödül koydu. On altı yaşına bastığımda kral ola-
cağım. Onu bulacak olursam, babamın vasiyetini yerine getir-
mem gerekir.”

Filip dehşet içinde ona döndü ancak Tedros hemen gözleri-
ni kısıp başını gökyüzüne çevirdi. “Artık Hikâyeci’yi aramaya
gitsen iyi olur, Filip. Yakında gün ağaracak.”

“Annene nasıl zarar verebilirsin?” diye sordu Filip, hayret-
ler içinde. “Ben annemi bir daha görebilmek için ne gerekirse
yapardım. Ne gerekirse! Benim için asıl sonsuz mutluluk bu
olurdu.” İç geçirdi ve kamburunu çıkarıp oturdu. “Ama ben

Agatha gibi değilim. Kimse benim dileklerimi işitmiyor.”

“Bana biraz ondan bahsetsene... annenden yani.”

“İsmi Vanessa’ydı; ‘kelebek’ anlamına geliyor. Her baharda, kocaman mavi sürüler halinde uçtuğuları zaman annemin onlara nasıl baktığını hâlâ hatırlarım. Günün birinde benim de onlar gibi uçup gideceğimi söylerdi hep; onunkinden daha güzel bir hayat bulacağımı, tüm dileklerimin gerçek olacağı bir yere gideceğimi... ‘Kimsenin seni mutlu sonundan mahrum etmesine izin verme’ derdi hep bana. ‘Kimsenin seni sevmekten mahrum bırakmasına izin verme,’ derdi...” dedi Filip, çatallı bir ses tonuyla. “Bana hep ‘tırtıllar kelebek olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezler’ derdi...”

Tedros onun omzunu sıvazladı. Filip ona yaslandı ve nihayet kendini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı.

“Tek arkadaşı, sevdiği tek erkeği onun elinden almış, Tedros,” dedi Filip. “Sonunum onun gibi yapayalnız olmasını istemiyorum.”

İki oğlanın arasındaki sessizlik derinleşti.

“Daha önce bir kelebek olmak isteyen bir oğlanla hiç tanışmamıştım,” dedi Tedros, yumuşak bir sesle.

Filip başını kaldırıp ona baktı. İki oğlan birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, bacakları çıkıntının üzerinde birbirine temas ediyordu.

Tedros yutkundü ve çıkıntının üstünden balkona atladı. “Ben geri dönüyorum. Sen de git o kalemi bul.”

“Tedros, beni bekle!”

Fakat prens koşarak uzaklaştı ve sütunların arasında sendeleyerek gölgelerin arasına karıştı.

Sophie’nin eli yavaşça çıkıntının üzerinde az evvel Tedros’un oturduğu yere dokundu.

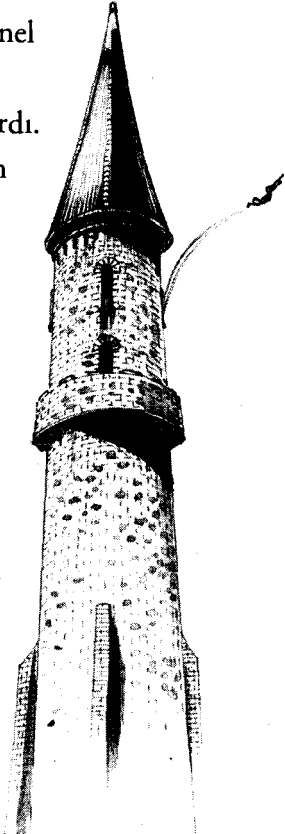
Kendine hemen gümüş kuleye gitmesini, kalan vaktinde kalem bulmasını ve Agatha'yı eve götürmesini hatırlattı. Hemen *şimdi* ayağa kalkmasını söyledi kendi kendine.

Ama bunun yerine, olduğu yerde oturmaya devam etti ve sabahın ilk ışıkları karanlığı delene dek tek başına ormanı izledi.

Kırmızı Işık

İyi arkadaşlıklar kurma konusundaki genel başarısızlıklarına karşın, üç cadı artık Agatha'yı iyi bir arkadaş olarak görüyorlardı. Bu yüzden de imtihandan önceki son gün Agatha tarih dersi için İyilik Salonu'na girdiğinde Hester, Anadil ve Dot'un onu gördüklerinde gülümsemelerini, el sallamalarını veya en azından yanlarında ona bir yer açmalarını beklemek yersiz olmazdı. Fakat Agatha okul üniforması içinde, kıpkırmızı gözleriyle ve uykusuz bir halde yanlarına sıkıştığında, cadılar yeni arkadaşlarını görmek dünyada olabilecek en kötü şeymiş gibi davrandılar.

"Senin ne işin var *burada?*" diye tısladı Hester. "Ayrıca neden *görünür* haldesin?"

“Her şeyi *biliyor*,” diye aynı şekilde tıslayarak karşılık verdi Agatha.

Cadılar bir anda ona döndü. “Biliyor mu?” diye sordu Dot. “Ne kadarını?” dedi Hester.

Arkalarındaki çift kanatlı kapı tam o anda açıldı ve Dekan elinde gözden geçirilmiş ders kitabıyla içeri girerken Agatha’ya hınzırca gülümsedi.

“Sınıf başkanımızın eğitiminden döndüğünü görmek ne güzel. Eminim çok faydası olmuştur,” dedi tatlı bir sesle. “Duyduğum kadarıyla Sophie *kendini iyi hissetmiyormuş?*”

Agatha iğnelemeye karşılık verdi ve ona ters ters baktı. “Biz burada konuşurken o bir şey *arıyor*.”

Salondaki tüm kızlar bu konuşmanın yarattığı şaşkınlıkla Dekan’a döndüler.

“Öyle mi canım? Kıymetli vaktinizi harcamamalısınız; hele ki yarın ikinizin de hayatının tehlikede olduğu düşünülürse,” dedi Evelyn, masum bir edayla. “Herhalde *bulamadığı* bir şeyin peşinde Sophie, ha?”

“Bulacaktır,” diye karşılık verdi Agatha, kızlar hep birden kendisine dönerken. “Siz Sophie’yi tanımazsınız.”

“Sen daha iyi tanırırsın tabii,” dedi Dekan, gözleri parlayarak. “*Çıbanlar*, filan hani.”

Kafası karışan kızların doldurduğu salonda etrafını fısıltılar sarmaya başlarken Agatha’nın beti benzi attı.

“Her şeyi,” dedi Hester. “Her şeyi... *biliyor*.”

“Bu gece akşam yemeğinde imtihan arifesi kutlamamızı yapacağız. Tiyatro gösterisi, imtihan takımının ilanı ve yarışmacılarımıza erkekler karşısında şans dilemek için mükellef bir ziyafet yapılacak,” diye ilan etti Dekan, ağabeyinin eski ahşap kürsüsünden. “Fakat bu sabah imtihana hazırlanmak üzere son

bir tarih dersi yapacağız.”

“Sophie’nin erkek olduğunu biliyor olamaz,” diye fısıldadı Dot, Agatha ve diğer cadılara. O sırada gözüne Anadil’in omzundaki iki kelebek takıldı ve onları Brüksel lahanasına dönüştürdü. “Öncelikle, Merlin’in büyüsünü kullandığınızı nasıl bilebildi?”

“Bize Merlin’in büyüsünü kendisi öğretti zaten,” dedi Agatha, Dekan’ın o günkü sinsi gülümsemesini hatırlayarak. “Bizi adeta onu bulmamız için yüreklendirdi.”

“Belki de en başından beri planının bir parçasıydı,” dedi Anadil. “Sophie’yle Agatha’yı ayırmak, sonra Hikâyeci’yi saklamak ve onları imtihana girmeye mecbur bırakmak.”

“Onları bir yere de tıkalırdı,” dedi Hester, başını iki yana sallayarak. “Sophie’yi erkeklerin şatosuna sokmak için bu kadar zahmete neden girsin?” Derken, kara gözleri kısıldı ve hafifçe buğulandı. “Tabii eğer...”

“Beatrix’le konuştunuz mu?” diye telaşla sordu Agatha, Dekan’ın elbisesinin üzerinden havalanan daha fazla kelebeğin kendilerine doğru uçuşunu görünce. “Bize kalemin yerini söylemek zorunda!”

“Kalemi onun sakladığını sanmıyorum,” dedi Dot. “Birkaç Sonsuz kızıyla birlikte imtihana çalışıyormuş numarası yapıp yanlarına sokuldum ve ona yılan derisinin özelliklerini sordum. Görünmezlik sağladığına dair en ufak bir fikri dahi yoktu. Sonsuz kızlarının hiçbirini bunu bilmiyor hatta. Odandaki o pelerini kullanan her kimse, mutlaka bir Hiç olmalı!”

Hester ne yorum yapacağını merak ederek Agatha’ya baktı fakat Agatha elini Dot’a doğru sallayarak inanmadığını belirtti. “Beatrix yalan söylüyor,” diye ısrar etti. “Mutlaka o olmalı!”

“Kusura bakma ama Keltoş bize bir şey söylemiyor ve bu

gece, Sophie'yle senin kaçmak için son şansınız," diyerek kesti-rip attı Anadil.

"Sophie'nin cadılık belirtilerinin sorumlusunun Evelyn olduğundan %100 *emin* misin?" diye sordu Hester, Agatha'ya bakıp kaşlarını çatarak.

"Kıllı bacaklara ve bir Âdem elmasına sahip olmak için Sophie'nin neler çektiğini görseydiniz, onun İyi olup olmadığını sorgulamaktan vazgeçerdiniz," diye karşılık verdi Agatha.

Hester homurdanarak iblisini kaşdı.

"Bakın, şu an boş yere tartışıyoruz," dedi Agatha. "Sophie, Okul Müdürü'nün kulesindeydi, hatırlarsanız. İki gece önce fenerini bize oradan yaktı! Muhtemelen şu an biz burada konuşurken Hikâyeci'yi bulmaya çok yaklaşımıştır."

"Öyleyse dün gece *neden* yakmadı fenerini?" diye sordu Hester. "Neden fenerini hiçbir şekilde yakmadı?"

Dekan'ın o günkü ders için kitabını açmasını izleyen Agatha, Hester'ı duymazdan geldi. Dün gece aynı soruyu kendine sorarak sabaha dek gözünü kırpmamıştı.

"İmtihan takımının lideri olmayı neredeyse başardın!" dedi Hort neşeyle. Günün ilk dersi için Filip'in peşinden aceleyle sınıfa gidiyordu. "Sakin unutma. Sana yardım ettim ve sen de bana yardım edeceksin. Anlaştık mı?"

Sophie cevap vermedi. Bacaklarını güçlükle yerinden kaldırıyor, nefes almakta zorlanıyordu ve alnında çıkan bir sivilceyi fazlasıyla kafaya takmış bir haldeydi. Güneş doğarken zindanlara geri dönmüş, ter içinde ancak bir saatçik uyuyabilmiş ve banyosunu yapmış, kolları kesik bir gömlek giymiş, elinde bir tas dolusu tereyağlı ekmek tutan Tedros tarafından uyandırılmıştı.

"Kahvaltıya katıldığımı görünce Aric kafamı koparır sanı-

yordum ama kimse tek kelime etmedi. Sanırım herkes dün geceden sonra Barbar Filip'ten çekiniyor," dedi prens, hücre arkadaşına gülümseyerek. "Kalk bakalım, kelebek çocuk. Bir şeyler ye."

Gözlerinden uyku akan Sophie, ekmeğin yüzeyindeki yağ katmanına baktı. Devasa midesi her zamanki gibi gurulduyor ve yenilebilir her şeyi talep ediyordu fakat erkek olarak bile sınırları vardı. İnleyerek örtüyü kabarık sarı saçlarının üstüne çekti.

"Sonra şikâyet etme ama," dedi Tedros ve ekmeğine bir ısı- rık attı. "Banyo yapmak istiyorsan hemen kalksan iyi olur, Fil. Derse on dakika kaldı sadece."

Sophie yaralı bir goril gibi inledi.

"İlk tanıştığımızda biraz kılıkk yaptığımın farkındayım ama artık arkadaş olduğumuz için mutluyum," dedi Tedros, odanın diğer köşesinden. "Ayrıca benim sınavlarımı baltalamayacağın için de mutluyum. Bugün kazanmak zorundayım, böylece bu gece o kuleye girebilirim. Eğer Hikâyeci'yi kendim bulursam, belki Manley bana imtihan takımında bir yer verir."

Örtünün altında Sophie'nin midesi kalkmıştı. "Böylece Sophie'yi öldürebilirsin."

"Böylece *seni* ondan koruyabilirim."

Sophie gözleri kocaman açılmış bir halde doğruldu.

"Ve diğer herkesi," dedi prens, üniformasının gömleğini sırtına geçirirken.

Sophie bir anlığına Tedros'un çıplak sırtının kendisine dönük olduğunu gördü. Cildi yeniden sağlıklı parlıyor ve düne nazaran bugün biraz daha toparlanmış görünüyordu. Birden, omzundaki kasları... pürüzsüz altın rengi tenini... banyo sonrası naneli kokusunu fark etti.

“Filip!”

Hort’un çatlak sesi onu yaşadığı rüyadan uyandırdı.

Kötülük Salonu’na doğru döndükleri sırada Hort, “Anlaştık mı?” diyerek onu dürtükledi.

Sophie’nin yanakları kıpkırmızı yanıyordu. Agatha onu bekliyordu, kızların hayatı onun ellerindeydi ve o güpegündüz müstakbel katilinin hayalini mi kuruyordu?

“Anlaştık,” dedi Sophie, kendini zorlayarak; bir yandan da üniformasını çekiştiriyordu. “Bu gece Hikâyeci nöbetine tekrar seçilmem için bana yardım etmen gerek.”

“İşte, benim arkadaşım Filip. Çocukların arasında senin dün gece Tedros’u cezalandırılmaktan koruduğun şeklinde dedikodular dolaşıyordu ama ben bunun doğru olamayacağını biliyordum. Tedros bu imtihanla *sen* dâhil hepimizi bahis konusu yaptı. En azından Yakışıklı Prens’e bir ders verebiliriz.”

“Hayır. Burada benim sıralamadaki yerimden bahsediyoruz, başka birinin durumundan değil. Onu rahat bırak.”

Hort koridorun ortasında zınk diye durdu. “*Gerçekten* de dün gece onu korumuşsun!”

Sophie buz gibi bir yüz ifadesiyle Hort’a döndü. “Bunun seni hiç ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

Hort, Filip’e kendisini bıçaklamış gibi bakıyordu. Sonra yutkundu ve kendini gülümsemeye zorladı. “A-a-ama... ama biz hâlâ en iyi arkadaşlarız, değil mi Filip?”

Sophie yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Elbette,” dedi ve ona hiç bakmadan yoluna devam etti.

“İyi kalpli dostum,” diye yağ çekti Hort ve ona yetişmek için arkasından koşturdu. “Yalnızca *gerçek* dostunun kim olduğunu bildiğinden emin olmak istedim.”

Sophie dikkatini ona vermeden öylesine başını salladı.

Agatha'ya odaklanmaya çalışıyordu... Ama tek düşünebildiği bir prensti.

“İmtihandan önceki son dersimizde, size *kendi* geçmişimle ilgili bir şeyler anlatmanın faydalı olabileceğini düşündüm,” dedi Evelyn Sader; sesi İyilik Salonu’nu inletiyordu.

Agatha ve Hester fısıldaşmayı kesip şaşkınlık içinde kürsüye döndüler. Dekan’ın geçmişine ışık tutmasını bekleyecekleri son kişi Dekan’ın kendisiydi.

“Hikâyeci hiçbir zaman benim masalımı yazmayı tercih etmedi. Gelecekte bu eksikliği mutlaka gidereceğine inanıyorum. Çünkü beni hepinizin lideri olarak buraya geri döndüren şey, kana susamış bir erkeğin karşısında hayatta kalmayı başarabilmemdir,” diye devam etti Evelyn. “Şimdi, ilk defa, tarih gerçekleri yansıtacak.”

Parmaklarını kürsüde açık duran kitabın üzerinde gezdirdi ve bedeninden bağımsız olarak yükselen tutkulu sesi tüm salon-da yankılandı:

“Yirmi Sekizinci Bölüm: Önemli Kadın Kâhinler.”

Kitap sayfasının üzerindeki pusun içinde eski İyilik ve Kötülük Okulu’nun üç boyutlu, hayalet gibi solgun görüntüsü beliriverdi.

“Okumaya devam etmeliymişiz sanırım,” diye mırıldandı Hester, Agatha’ya doğru.

Dekan öğrencilerine gülümsedi. “*Benim* masalıma hoş geldiniz.”

Hayalet görüntüye üfledi ve görüntü binlerce minik parlayan parçaya dönüşerek hafif çatırtılar eşliğinde kızların üzerine yayıldı. Agatha gözlerini parlak ışıktan korumak için kapattı ve kendini yine boşlukta düşüyor gibi hissetti; ardından, ayakları

nazikçe yere temas etti. Gözlerini açıp baktığında kendini yine İyilik Salonu'nda buldu; üç cadı ve okulun diğer tüm kızları gitmişti. Salonun havası sisli ve ağırdı; her şeyin üzerine puslu bir film çekilmiş gibiydi. Duvarlar daha az kireçli ve daha düzgün görünüyordu. Oturdıkları sıralar pembe elbiseli kızlarla ve mavi Sonsuz üniformalarını giymiş oğlanlarla doluydu.

Agatha yavaşça başını kaldırıp ahşap kürsüdeki Evelyn'e baktı. Yüzü berrak ve sıcaktı, on yaş daha gençti. Elbisesindeki kıpır kıpır keleklerin rengi mavi değil, kırmızıydı.

"Bir zamanlar, ben burada İyilik Okulu'nda öğretmenlik yapıyordum. Kardeşim August ise Kötülük Okulu'nda öğretmenlik yapıyordu," diye anlatan Dekan'ın sesini duydu.

Agatha şüpheli bir şekilde kaşlarını çattı. Profesör Sader kendi kitabında tam aksini iddia ediyordu; yani, Evelyn'in Kötülük Okulu'nda öğretmenlik yaptığını ve bunun da ancak Okul Müdürü'nden bizzat kendisi istediği için mümkün olduğunu yazmıştı.

"Fakat kardeşim uzun zamandır benim güçlerimi kıskanıyordu," diye devam etti Dekan; "ve benim okulumda da kendisi ders vermek istiyordu."

Agatha kaşlarını daha da çattı. *Yalanlara bak sen*, diye düşündü. Ama yine de dersin içine yedirilmiş yakışıklı, kibar müstakbel prenlere ve gülümseyen, güzel kızlara baktıkça, her şey ona o kadar gerçek görünüyordu ki.

"Çok geçmeden kardeşim saldırısını gerçekleştirdi..."

Salonun camları paramparça oldu ve içeriye basan yeşilimsi sis sıraları dolduran öğrencileri bir anda vurdu. Ödleri patlayan Sonsuzlar kendilerini kapılardan dışarı atarken, sis bulutu Evelyn'i kaptığı gibi pencereden dışarı fırlattı; kırmızı kelekleri de onun peşinden telaşla kanat çırpı.

“Ölümünden sonra buraya dönmeye yemin ettim,” diye anlatmayı sürdürdü Evelyn. “Bir gün kızları erkeklerin yalanlarından ve zalimliğinden kurtaracağıma kendime söz verdim...”

İyilik Okulu öğrencileri çığlık çığlığa salondan dışarı kaçırsın Agatha’nın çenesi sertçe kasılmıştı. Karşısındaki sahne gidecek daha gerçekçi gelmeye başlamıştı. Okuldaki ilk yılında Dovey ile Lesso’nun August Sader’ı kaçık ve tehlikeli olarak yaftalamalarını hatırladı... Kaplumbağanın ona verdiği ders kitabındaki değişiklikleri kendi geçmişini örtmek için mi yapmıştı? Yoksa en başından beri yalan söyleyen kişi *Profesör Sader* miydi?

Sihirle oluşturulmuş salona yeşil dumanlar dolarken ve hayalet Sonsuzlar önünden koşarak kaçırsın Agatha gözlerini kapattı. Beyni zonkluyordu ve neyin gerçek olduğunu, neyin olmadığını artık anlayamıyordu.

Ta ki son derece gerçek bir şey burnunun ucuna batana dek.

Agatha gözlerini açtı ve tek bir beyaz kuğu tüyünün dumanların ve koşuşan Sonsuzların arasından geçip, İyilik Salonu’nun resimlerle bezeli uzak duvarına doğru uçtuğunu gördü.

Agatha, gümüş maskeli Okul Müdürü’nün öne doğru uzattığı elinde Hikâyeci’yi tuttuğu resminin bulunduğu duvara doğru tüyü takip etti. Kuğu tüyü duvara doğru süzüldü ve kulanılmayı bekleyen bir tüy kalem misali Hikâyeci’nin resminin üzerine kondu. Agatha içgüdüsel olarak elini uzattı, parmakları tüyü okşadı. Tüyün altındaki yer döşemesi aniden duvara doğru çekildi ve ortadan yok oldu. Aynı anda arkadaki sütunun altındaki döşeme taşları da yok olarak duvarda tam Agatha’nın geçebileceği kadar bir boşluk oluşturdu. Kalbi hızla çarpan Agatha delikten içeri girdi.

Karşısına sadece loş bir oda ve daha küçük, beyaz mermerden bir kapı çıktı. Agatha kapıyı açınca daha da loş bir geçit ve

şimdi açtığından da küçük beyaz bir kapı daha gördü. Bunları daha loş pasajlar ve daha küçük kapılar izledi. Daha loş, daha küçük, daha loş, daha küçük... En sonunda ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek minicik bir delikten geçti ve kendini zifiri karanlığın içinde buldu.

Agatha soğuk, sonsuz karanlığın içinde sendeleyerek doğruldu ve tüyleri diken diken olmuş kollarını elleriyle kavradı. Artan korkusuna odaklandı ve parmak ucunun ısındığını, ışık yaymaya başladığını hissetti.

“Neredeyim ben?” diye sordu, şaşkınlık içinde.

“Evelyn’in hafızasında kimsenin görmesini istemediği yerdesin,” diye cevapladı, tanıdık bir ses.

Agatha ışıldayan parmağını tıpkı bir fener gibi yavaşça havaya kaldırdı.

Profesör August Sader ona gülümsüyordu.

Hikâyeci’yi bulmak için son bir şansı kalan Sophie, o günkü beş sınavdan çoğunu kazanması gerektiğini biliyordu.

Silah sınavındaki baltayla kırma yarışmasında rakibinin kılıcını Hort’un sihirle parçalaması ve ardından yapılan Hayatta Kalma sınavındaki geniş katılımlı saklambaç oyununda yine Hort’un herkesin dikkatini Sophie’nin saklandığı yerin uzağına çekmesi sayesinde ilk iki sınavı kazanınca belirgin bir rahatlığa kapılmıştı. Fakat Hort’un yardımıyla dahi Tedros’u güç bela yenebilmişti. Eski gücüne yeniden kavuşan Tedros, her iki sınavda da ikinci sırayı almayı başarmıştı.

Bir sonraki sınava odaklanmış olan Sophie, Profesör Manley’nin duvarları isle kaplı sınıfına girerken, prensin kolunu geniş omuzlarına attığını hissetti.

“Bakıyorum da yine hile yapıyorsun, Filip.”

“Belki Hikâyeci’yi *ben* bulursam, o aptal imtihanını durdururum,” diye cevabı yapıştırdı Sophie.

“Ya evet, dün gece Hikâyeci’yi bayağı güzel aradın,” diye karşılık verdi Tedros.

“Sayemde hayatta kaldığını unuttun galiba?” diye laf soktu Sophie.

“Tedros! Filip! Flörtü kesin artık,” diye hırladı Manley, hemen arkalarından sınıfa girerek.

Herkes bir anda Tedros ve Filip’e dönünce onlar da kaygıyla gerilip birbirlerinden ayrıldılar.

Şaşkınlığını üzerinden atamayan Sophie, sonraki iki sınavda Tedros’un arkasında kaldı çünkü prensin gerçekten kendisiyle flört edip etmediği düşüncesi dikkatini dağıtmıştı.

Tabii ki benimle flört ettiği filan yoktu, diye azarladı kendisini. *Ben bir erkeğim, seni salak. Bir erkek!*

“Sıralamada seni geçiyor, Filip,” diye söylendi Hort, son derse doğru giderlerken. “Son sınavı kim kazanırsa, günün galibi o olur. Takım liderliğini kaybedebilirsin, Filip! Onu sabote etmeliyiz!”

“Sana *olmaz* dedim,” diye öyle tiz bir şekilde bağırdı ki Sophie, Hort irkilerek yerinden sıçradı.

Ertesi geceki imtihana kadar Mavi Orman’a giriş izni olmadığından, Ormanda Formunu Koruma dersini alan 80 oğlan Kötülük Salonu’na toplandılar ve Albemarle’ün döküntü bir şamdanın üzerine tünemiş olduğunu gördüler.

“Şatonun etrafında basit bir yarış yapılacak,” diye açıkladı ağaçkakan, gözlüklerinin üzerinden onlara bakarken.

Sophie parlak sarı bir çizginin sihirli bir şekilde tuğla zeminde belirdiğini, bacaklarının arasından geçip koridordan dışarı merdivenlere doğru uzadığını gördü.

“Sarı tuğla yolu izleyerek bu salona ilk gelen kişi, birinci sırayı alacak.” Albemarle kanadının altından küçük bir defter çıkardı ve gözlerini kısarak dikkatle deftere baktı. “Kayıtlara bakılacak olursa, Filip’in takım liderliği ve imtihan takımının son üyesini seçme yarışında Aric ve Chaddick’in az bir farkla önünde olduğu görülüyor. Fakat yine de yarışmanın bitiminde her sonuç çıkabilir.”

Sophie göz ucuyla Aric’e, Chaddick’e ve her biri yarış başlangıç pozisyonunu almış, diğer hırs küpü oğlanlara baktı.

“Hazır... ,” diye şakıdı Albemarle. “Dikkat...”

Sophie, Hort’un pazısını kavradığını ve ıslak nefesiyle kulağının dibine sokulduğunu hissetti. “Koş Filip. *Hayatının* koşusu bu.”

“Başla!”

Yetmiş dokuz oğlan bir anda boğa gibi kapıya hücum etti.

Sadece Sophie yerinden kıınıldamadı, kulakları sağır eden çarpışma seslerini duyana dek bakımsız tırnaklarıyla ilgilendi. Sonra sakince kapının ağzına yığılmış inleyen bedenlerin üstüne basa basa geçti. Bir yandan da merdivenlerden sırayla inmeyi dahi düşüncecek sağduyuya sahip olmadan erkeklerin doğada bunca zaman hayatta kalmayı nasıl başardıklarına hayret ediyordu. Oğlanlardan bir grup yeni yeni toparlanırken Sophie çoktan final çizgisine varmıştı ve terlememişti bile.

“Belli ki Filip, Hikâyeci nöbetini gerçekten istiyor, öyle değil mi?” diye alaycı bir şekilde güldü Castor.

Sophie kabarık saçlarını üfürerek bir rahatlamayla iç geçirdi. O kalemi bu gece bir şekilde bulacaktı. Gerekirse her bir tuğlanın altına tek tek bakacaktı.

“Ne var ki Filip dün gece nöbete *gelmedi*,” diye hırladı köpek, kuduz gibi. “Bizim dünyamızda *hayatın* devamını sağlayan o kalemi bulmaktan daha önemli bir şey olduğunu düşü-

nüyorsan, Filip, o zaman git o işle ilgilen.”

Sophie oklava yutmuş gibi dimdik oldu. “Hayır... Ben sadece...”

“Vex, kapıya en yakın olan sendin. Onun yerine Hikâyeci nöbetini *sen* devralacaksın,” diye kestirip attı Castor.

“Hayır, hayır, hayır!” diye sızlandı Sophie, dehşet içinde. “Ben yaparım!”

“Bakin, Filip yaparmış,” diye yan çizdi hemen Vex. Uykusuz geçecek bir arama gecesinin hiç heveslisi olmadığı belliydi.

“Filip imtihan takımının *lideri* olduğundan yapamaz,” diye homurdandı Castor, Albemarle’ün defterine bakarak. “Hepimizin sonunun kölelik olmasını istemiyorsak, Filip’in bu gece dinlenmesi daha da büyük önem kazanıyor.” Yeni, bebek yüzü takımı liderine tehditkâr bir şekilde baktı. “Bu gece yatağından çıkmayı bir dene de seni oraya zincirleyeyim.”

Sophie çığlık atmamak için kendini zor tuttu; kalbi duracak gibiydi. Hikâyeci! Az evvel Hikâyeci’yi bulmak için son şansını da kaybetmişti!

Sırtını köpeğe döndü, kontrolsüz bir şekilde nefes almaya başlamıştı. *Eve nasıl döneceğiz?*

Erkek kaslarına adrenalin hücum etmişti. Agatha’ya haber vermeliydi. Penceresinde kırmızı bir fener yakarsa, Agatha *hemen* buraya gelmenin bir yolunu bulurdu. Sophie nefes almaya çalışıyor, sırtından aşağı soğuk terler boşanıyordu. *Telaşa kapılma!* Agatha bir yolunu bulur. Agatha her zaman onu kurtarırdı. Bu şatodan birlikte kaçacak ve ortalık güvenli hale gelene dek -Hikâyeci’yi bulmak ve eve dönmek için güvenli hale gelene dek- ormanda saklanacaklardı.

“Bir konu daha var Filip,” dedi Castor. “İmtihan takımının kesinleşmiş lideri olarak, Sophie’nin takımına karşı vereceğiniz

mücadelede sana katılacak bir arkadaşını seçme hakkına sahipsin.”

Sophie artık köpeği duymuyordu bile. Sadece deli gibi atan kalbiyle Agatha’nın yanında olması için yalvarıyordu.

“Filip’e imtihan takımında yer almayı hak edecek kadar iyi bir arkadaş olduğunu iddia eden herkes şimdi bir adım öne çıksın,” diye hırladı Castor.

Sonsuzlar, Hiçler ve yabancı prensler hareketlendiler ve kendi aralarında mırıldanmaya başladılar fakat içlerinden sadece tek bir kişi öne çıktı.

Sophie dikkatini topladığında karşısında Hort’un salak sırtısını gördü.

Elbette. Sansarın en başından beri istediği anlaşma buydu.

Sophie kalbinin çarpmasını yavaşlatmak için nefesini tuttu. *Madem çok istiyor, takıma girsin bari gerzek,* diye düşündü; bu umurunda bile değildi. O imtihana asla katılmayacaktı nasıl olsa. Bir kırmızı fener yakacaktı ve Agatha yanına gelip onları eve götürecekti. Kendini bu salondan dışarı atıp bir an önce kırmızı fenerini yakmaktan başka bir şey düşünemez halde tam Hort’a bakıp başını öne doğru sallayacaktı ki...

Başka biri daha öne çıktı.

“Ben de aday olmak istiyorum,” dedi Tedros.

“Profesör Sader?” diyebilirdi Agatha; sesi titriyordu. Zifiri karanlık boşlukta ona doğru yaklaşırken parmağı daha da parlak bir ışık saçmaya başlamıştı.

Üzerinde her zamanki yeşil takım elbisesi olan kır saçlı, ela gözlü tarih öğretmeni, ona hâlâ hayattaymış gibi bakıyordu. “Sadece birkaç dakika vaktimiz var, Agatha. Sana çok fazla şey göstermem gerek.”

“Ama nasıl? Siz nasıl?” diye geveledi Agatha.

“Evelyn kurcalanmış hatıralarının içine girmene müsaade etme hatasını yaptı,” dedi karanlığın içinde havada süzülür gibi görünen Profesör Sader. “Sen onların gerçekliğinden şüphe duyduğun an, ardında yatanlara açılan kapıyı araladın.”

“Yani, kaplumbağanın kitabında gördüklerim doğru muydu?”

“Hiçbir tarih anlatımı mutlak gerçeği yansıtmaz, Agatha. Bu okulda geçirdiğin zamanın sonunda, herhangi bir kitapta, benimkinde bile karşına çıkanlara güvenmemen gerektiğini çok daha iyi bileceksin.”

“İyi ama on yıl önce, kız kardeşinizin burada öğretmenlik yapması için Okul Müdürü’nü neden zorladınız? O da neden kovdu karde...”

“Sorulara vaktimiz yok, Agatha,” dedi öğretmeni, katı bir sesle. “Az sonra Evelyn’in kendi hatıralarına tanık olacaksınız; değiştirilmemiş, su katılmamış hatıralarına. O kadar derine gömülmüşler ki Evelyn mutlaka onların ne zaman su yüzüne çıkartıldığını anlayacaktır. Ama bu riski göze almalıyız. Çünkü onun neden sizin masalınızda olduğunu anlamamanın tek yolu bu. Ve karşı karşıya olduğunuz düşmanla ilgili gerçeği anlamamanın tek yolu da bu.”

Kelimeler Agatha’nın boğazına düğümlenmiş, gözleri yaşla dolmuştu. Hiçbir şey görmek istemiyordu. Sadece burada onunla birlikte karanlıkta oturmak istiyordu. Şu an kendini o kadar güvende hissediyordu ki...

“Artık benim gitmem gerek, Agatha,” dedi öğretmeni, yumuşak bir sesle. “Ama gözlerimin senin üzerinde olduğunu unutma. Masalınızın her adımını takip edeceğim. Son’una varana dek gideceğin upuzun bir yol var daha.”

“Hayır! Lütfen...” diyebildi Agatha. “Gitmeyin!”

Profesör Sader sessizce bir ışık topuna dönüşerek ortadan

yok oldu. Agatha elleriyle yüzünü kapattı... Bir an için gözleri kör eden bembeyaz bir ışığın içinde sendeledi ama en sonunda ayaklarının yere bastığını hissetti.

Gözlerini açtığı anda kendisini kitaplarla dolu bir rafın karşısında buldu. Burada hava Evelyn'in çarpık hikâyelerindekinden çok daha temizdi, renkler daha zengin ve canlıydı; sanki gerçeğin üzerindeki perde en sonunda kaldırılmıştı. Raftaki renkli ciltlere baktı: *Hansel ile Gretel, Prenses ve Bezelye Tanesi, Ardiç Ağacı ile Ardiç Kuşu...* Hemen nerede olduğunu anladı.

Dönüp baktığında, Okul Müdürü'nün, beyaz taş masanın üstünde bir masal kitabının son sayfasını sihirli bir şekilde resimleyen Hikâyeci'nin üzerine eğilmiş, onu izlediğini gördü. Efsunlu kalem masalın sonunu getirirken Agatha, tüm bedenini kapatan mavi tuniği ile parlak mavi gözleri, dolgun dudakları ve hayalet beyazı rengindeki gür saçları haricinde yüzünün tümünü örten parlak gümüş maskesi içindeki Okul Müdürü'nün kaşlarını giderek daha fazla çatıldığını görebiliyordu. Karşısında o kadar kanlı canlı bir hali vardı ki Agatha'nın tüyleri diken diken olmuştu ama kendisini göremediğini de biliyordu.

Kalem son rötuşlarını yapıp da kılıçtan geçirdiği devin karşısında güzel prensesinin beline kolunu dolamış bir prensin resmini tamamladığında, Okul Müdürü masal kitabına daha da öfkeli bakmaya başladı.

"Son," diye hırladı ve kitabı sihirli bir şekilde duvara fırlattı.

Bir duman bulutu yaratan Hikâyeci, ucundan yepyeni bir masal kitabı çıkardı ve kitabın yeşil renkli ahşap kapağını çevirip, kendisini izleyen Okul Müdürü'nün önünde ilk boş sayfaya yeni bir masal yazmaya başladı.

"Bir zamanlar Thumbelina adında bir kız yaşarmış..."

Tam o esnada sayfanın üzerinde kelebek gölgeleri belirdi ve

Okul Müdürü dönüp baktığında, pencereden içeri kırmızı kanatlardan ibaret bir bulutun süzüldüğünü ve sihirli bir şekilde on yaş genç haliyle Evelyn Sader'a dönüştüğünü gördü. Tek farkı, kendi sahte tarihinde gösterdiği gibi nazik, temiz yüzlü bir Evelyn değil, gözlerinde Agatha'nın çok iyi tanıdığı o fesatlığı ve kötü niyeti taşıyan bir Evelyn olmasıydı.

"Buraya girmen yasak, Evelyn," dedi Okul Müdürü, hırlarcasına. Parmağını kaldırıp Evelyn'in ayaklarını bastığı noktanın önündeki döşemeyi çizgi çizgi siliverdi.

"Kardeşim size yalan söylüyor," dedi Evelyn, sakince.

Okul Müdürü büyüye son verdi ve Evelyn'i beyaz bir boşlukla çevrili ufak bir taş döşeme parçasının üstünde bıraktı.

"Sizin Kötü olduğunuzu biliyorum, efendim. Kardeşiniz ne kadar İyiye, siz de o kadar Kötüsünüz," dedi Evelyn, Okul Müdürü'nün sert bakışlarından çekinmeden. "Geleceğiniz için yanlış Profesör Sader'a yatırım yaptığınızı söylemeye geldim."

Okul Müdürü parmağını yavaşça indirdi ve Evelyn'in etrafındaki zemin geri geldi.

"Ben sizin ne aradığınızı biliyorum, efendim," diye devam etti Evelyn, ona doğru yaklaşarak. "Kötüler üzerindeki laneti bozacak bir kalp... Sizin sevginiz uğruna her türlü günahı işleyebilecek bir kalp... Hiçlik Diyarı'nı hak eden bir kalp..."

Elini Okul Müdürü'nün göğsüne koydu, alev alev yanan yeşil gözleri müdürünkilere odaklanmıştı.

"O kalp, *benim* kalbim."

Okul Müdürü kılı kıpırdamadan ona bakıyordu. Sonunda dudakları kıvrıldı ve başını yana çevirdi. "Yok ol, Evelyn. Kendini daha fazla aptal durumuna düşürme."

"August size aradığınız kişinin Uzak Orman'dan geleceğini söylüyor. Bu yüzden okulumuzu bu rezil Okurlarla lekeliyorsunuz."

Okul Müdürü gerildi; sırtı Evelyn'e dönüktü.

"Bu bir ölüm tuzağı, efendim," dedi Evelyn. "Kardeşimin yüreğinden geçenleri bilirim. Sizi gerçek sevdiğinize değil, sizi katledecek olana doğru yönlendiriyor."

Okul Müdürü tek hareketle ona döndü. "Sen yalnızca kardeşinin güçlerini kısıkanıyorsun, üçüncü sınıf bir hizmetkâr gibi. Sende geleceği görme gücü yok!"

"Ben şimdiki *işitme* gücüne sahibim ve bu çok daha güçlü bir meziyet," dedi Evelyn, gözü pek bir şekilde. "Kelimeleri, dilekleri, sırları işitebilirim; sizinkileri bile, efendim. İnsanların ne aradığını, ne arzuladığını, ne uğruna *hayatlarını* verdiklerini bilirim. Herkesin masalının gidişatını değiştirebilir ve sonunu dilediğimce getirebilirim."

"Dünyamızın kuralları, kendi sonumuzu hazırlamadan Hikâyeci'nin masallarına müdahale etmeyi yasaklar," dedi Okul Müdürü ve yüzünü buruşturarak kaleme baktı. "*İki defa* öğrenmeyi düşünmediğim bir ders bu."

"Çünkü siz hâlâ kalemin gücüne inanıyorsunuz. Kendiniz bir şeyler yapmadan Kötülerin katledilmesini sona erdirmeye çalışıyorsunuz. Tek derdi kardeşinizi öldürdüğünüz için sizi cezalandırmak olan bir kalemi kontrol etmeye çalışıyorsunuz." Evelyn'in yüzündeki katı ifade kayboldu. "Ama ben sizin yüreğinizi biliyorum, efendim ve kendiminkini de biliyorum elbette. Çünkü Kötülerin aslında nelere muktedir olduğunun sadece siz ve ben farkındayız; hiçbir masalda görülmemiş derece güçlü bir Kötülükten bahsediyorum. Beni öpün ve gerçek sevginize kavuşun; İyilerin sevgilerinin gerçekliği kadar nefret dolu bir sevgiye. Öylesine kudretli, öylesine zehirli bir Hiçlik Diyarı ortaya çıkarırsınız ki İyiler bizi hiçbir silahla mağlup edemezler. Beni öpün ve İyileri mahvedelim, masal masal yok edelim... ta ki

kalemin zerre gücü kalmayana dek.”

Okul Müdürü parlak mavi gözlerini ona dikti. “Hiçbir şüphen olmaksızın *senin* benim gerçek sevdiğim olduğuna inanıyor musun?” diye sordu, yavaşça öne doğru eğilerek. “Ruhumun aradığı kişinin *sen* olduğuna inanıyor musun gerçekten?”

Evelyn’in yanakları kızardı; alacağı öpücüğe hazırlandı.

“Karanlık kalbimin tüm varlığıyla.”

Okul Müdürü’nün dudakları onunkilere bir santim kala durdu. Haince gülümsedi. “Öyleyse bunu kanıtla.”

Karşısındaki sahne buharlaşıp kaybolurken Agatha’nın kalbi buz kesmişti. Şimdi, Çayır’ın öğle yemeği saatindeki geniş, çimenlik alanına bakıyordu. Fakat bir tarafta Sonsuzlar, bir tarafta Hiçlerin oturduğu her zamanki sakın halleri yerine birbirleriyle dövüşen Sonsuzları dehşetle izleyen Hiçler vardı bu defa karşısında. Sonsuz oğlanları birbirlerini yumruk ve sopalarla dövüyor, Sonsuz kızları ise birbirlerini tırmalıyor ve saçlarını çekiştiriyorlardı. Öğretmenler, kurtlar ve periler beyhude bir çabayla onları ayırmaya çalışırken, kan kırmızı kelebekler herkesin tepesine üşüşmüştü. Agatha şimdikinden daha genç görünen Profesör Dovey’nin koşarak yanından geçtiğini ve Kötülük Okulu’nun Ağaç Tüneli’nden çıkan Leydi Lesso’yla konuştuğunu gördü.

“Bu Evelyn’in işi,” dedi Profesör Dovey, nefes nefese. “Kelebekleri öğrencilerimin konuşmalarını gizlice dinliyor ve sonra duyduklarını koridorlarda fısıldıyorlar! En ufak bir sıkıntı, hakaret, kıskançlık salt kaos yaratmak için kullanılıyor!”

“Hiçlere ilk önce öğrettiğim derslerden biri, birbirlerinin yüzlerine karşı hakaret etmeleridir. Bu gibi dramlara hiç meydan vermezsin böylece,” diye cevap verdi Leydi Lesso.

“Sen Kötülerin dekanısın! Onu kontrol etmek senin sorumluluğun!”

“Sonsuzların disiplini de *senin* sorumluluğun, Clarissa,” diye konuştu Leydi Lesso. “Belki kardeşiyle konuşsan iyi edersin. Onu buraya getirmekten sorumlu olan kendisi.”

“August onunla konuşmayı ya da benim sorularıma cevap vermeyi reddediyor. Lütfen Leydi Lesso!” diye yalvardı Profesör Dovey. “Bir öğretmen öğrencilerin arasındaki olaylara karışamaz! Evelyn’in *senin* öğrencilerine de bulaşması an meselesi!”

Leydi Lesso kaşlarını çatarak İyi meslektaşına baktı, düşünüyordu.

Sahne eriyip yok oldu ve Agatha kendisini Leydi Lesso’nun eski donmuş sınıfında buldu. Evelyn Sader, Kötülük Okulu Dekam’nın buzdan oyulmuş masasının önünde dikiliyordu.

“Sana tekrar söylemeyeceğim,” dedi Leydi Lesso, buz gibi bir sesle. “İster İyi olsun ister Kötü, bundan böyle öğrencileri gizlice dinlemeyeceksin. Aksi halde bu okuldan kovulursun.”

Evelyn aralıklı dışlerini göstererek alaycı bir şekilde güldü. “*Senden* emir almamı mı bekliyorsun? Herkesten sakladığı oğlunu görmek için gizlice ormana giden bir dekandan mı emir alacağım?”

Leydi Lesso kıpkırmızı kesiliverdi; menekşe gözleri kocaman açılmıştı. “Ne dedin sen?”

“Seni özlüyor, değil mi?” dedi Evelyn, ona doğru eğilerek. “Belki o da büyüyünce annesi kadar zayıf olacaktır.”

Leydi Lesso bir an için şaşırmış göründü ancak sonra buz gibi gülümsemesini takındı. “Benim oğlum filan *yok*.”

“Okul Müdürü’ne de öyle dedin, değil mi?” dedi Evelyn, ona daha da yaklaşarak. “Sonsuz Orman’da Kötüler üzerinde bir lanet olduğunu biliyorsun. Burada kendini güvende tutabilmek için elinden ne gelirse yaparsın. Ama hiçbir Kötü öğretmenin bu kapıların dışındaki kişilerle bağlarını sürdürmesine izin

verilmez; hele ki *Dekan'ın* asla! Bu yüzden sen de çocuğundan vazgeçmeye yemin ettin ve ruhunu Kötülüğe adadın.” Evelyn, Leydi Lesso’nun üzerine eğilmiş, yaldızlı tırnaklarını onun buzdan masasına geçirmişti. “Ama her gece hâlâ onu sakladığın mağaraya gidiyorsun gizli gizli. Her gece ona doğruyu söylemek yerine hep kendisini seven bir annesi olacaktı numarası çekiyorsun. Ama şu sözlerimi unutma, Leydi Lesso: Bir gün oğlun sırf bu sebepten senden iyice *nefret edecek*. Çünkü yakın zamanda kendinle onun arasında bir tercih yapmak zorunda kalacaksın. Kimi seçeceğini ise ikimiz de biliyoruz.”

“Çık dışarı!” diye bağırarak Leydi Lesso, ayağa fırladı. “ÇIK DIŞARI!”

Fakat Evelyn çoktan geri adım atmıştı bile; kelebekleri de kırmızı bir bulut halinde onu takip ettiler.

Leydi Lesso soğuk, boş sınıfta tek başına kalmıştı. Kendini kontrol edemeyerek sarsılmaya ve gözyaşı dökmeye başlarken yanakları kıpkırmızı kesilmişti. O esnada dışarıdan sesler duydu ve bir sonraki ders için Hiçler sınıfa doluşmadan evvel çabucak gözlerini sildi.

Sahne yavaş yavaş yok olup Okul Müdürü’nün kulesine dönerken Agatha güçlkle nefes alabiliyordu. Bu defa Okul Müdürü, August Sader’la baş başaydı.

“Leydi Lesso ve Profesör Dovey, kız kardeşinin bu okuldan derhal kovulması gerektiğinde ısrar ediyorlar,” dedi Okul Müdürü. “Dekanlarımın genellikle hiçbir konuda hiçbir zaman hemfikir olmadıklarını düşünecek olursak, bu isteklerini yerine getirmem gerektiğine inanıyorum.” Pencereden dışarı, iki okuluna baktı. “O gittikten sonra Evelyn’in derslerini üstlenmen gerekecek.”

“Nasıl arzu ederseniz, efendim,” dedi Profesör Sader, arkasından.

Okul Müdürü ona döndü. “Kız kardeşini savunmayacak mısın? Onun burada öğretmenlik yapması için ısrar eden sendin.”

“Belki de henüz vakti gelmemiştir,” dedi Profesör Sader, gizemli bir gülümsemeyle. “Şimdi izninizle dersime yetişmem gerek.”

Onu dikkatle süzen Okul Müdürü, parmağını havaya kaldırdı. Profesör Sader beyaz çizgiler halinde yok olmaya başladı ancak son anda birden geri döndü.

“Son bir şey daha var, August,” dedi Okul Müdürü, onu geri çağırarak. “Aradığım kişinin... bizim dünyamızdan biri olmadığına kendi hayatın üzerine yemin eder misin?”

Profesör Sader gözünü bile kırpmadı. “Hayatım üzerine yemin ederim.”

Okul Müdürü gülümsedi ve arkasını döndü. “Bu arada, Leydi Lesso’ya söyle, okul kapılarının ardına çıkma imtiyazları kaldırılmıştır.”

Arkasında duran Profesör Sader parlak beyaz bir ışık çıkarak kuleden kayboldu.

Agatha beyaz ışık solana dek gözlerini kapattı ve parmaklarının arasından baktığında Evelyn’i yeniden Okul Müdürü’nün karşısında gördü.

Evelyn, müdürün omzunun üstünden, İyi ve Kötülük Okulu’nun pencerelerinden adeta bir idamı beklercesine onları izleyen yüzlerce öğrenciye ve her iki okulun öğretmenlerine bakıyordu.

“Kardeşimi bana tercih mi ediyorsunuz?” dedi, onları izleyen kitleye alaycı bakışlar atarak. “Sizi kurtaracak bir kadına sizi mahvedecek bir adamı mı tercih ediyorsunuz?”

“Kardeşin yalan söylemiyor,” dedi Okul Müdürü, sessizce.

Evelyn ona döndü. “Sizin ölümünüzü görmek için gerçeklerden bile fazlasını feda eder o. Kendi hayatını bile feda eder.”

Okul Müdürü düşünceli bir şekilde Hikâyeci'ye bakıyordu. "Kardeşim benden korunmalarını sağlamak için ruhunun bir parçasını öğrencilerin göğüslerindeki işlemelere yerleştirmişti," dedi sonunda. "Ben de bir teminat olmadan şansa güvenerek iş yapmamayı tercih ediyorum."

Yeniden Evelyn'e döndü. "Ne yazık ki bu okuldaki zamanın artık doldu."

Evelyn onu omuzlarından kavradı. "Peki ya yanılıyorsanız? Ya gerçek sevginizin sahibi bensem?" diye çılgın gibi yalvardı. "Ya hatanız yüzünden *ölürseniz*?"

Okul Müdürü başını eğip kendisini kavrayan ellere baktı. "Ne büyük bir bağlılık..." Zümrüt yeşili gözlerine bakarak gülümsedi. "Seni tamamen umutsuz da bırakamam."

Yavaşça elini kendi göğsüne götürdü ve kalbinin ısıldayan bir parçasıymış gibi parlak mavi bir dumanı içinden söküp çıkardı. Yumruğunun içine sıkıştırdığı dumanı Evelyn'in kalbinin üzerine koydu ve göğsünden içeri dolmasını izledi. Elbisesindeki tüm kırmızı kelebeklerin maviye dönmesini dehşet içinde seyrediyordu Evelyn.

"Bu *benim* teminatım, Evelyn." Okul Müdürü mutlulukla onun yanağını okşadı. "Eğer yanılıyorsam, günün birinde bu okula dönebilirsin." Keskin bir hareketle geri çekildi. "Gerçek aşkını da *yanında getirirsin*."

Evelyn yüksek sesle yutkundu.

Okul Müdürü onu mavi ışıklı bir kuyruklu yıldız halinde kuleden gönderdi. Mavi ışık topu ormanın üstünde göğe yükseldi ve ufukta gözden kayboldu.

Sahne birden buharlaşıp bir duman bulutuna dönüşürken Agatha, Okul Müdürü'nün ölümcül mavi gözlerine bakakalmıştı.

Çılgık çılgıla kaçışan Sonsuzlar önünden geçip giderken

Agatha öksürdü ve elini sallayarak zehir gibi boğucu sis tabakasını dağıtmaya çalıştı. Puslu, hayaleti andıran bir görüntünün hâkim olduğu İyilik Salonu'na geri dönmüştü. Evelyn'in değiştirilmiş tarihine dönmüştü.

Bu da yalnızca tek bir anlama gelebilirdi.

Agatha dönüp baktığında Evelyn Sader'ın korkunç bir yüz ifadesiyle İyilik Salonu'nun diğer ucundan kendisine doğru fırtına gibi geldiğini gördü. Ancak bu Evelyn on yıl daha yaşlıydı. Bu Evelyn'in kelebekleri kırmızı değil, maviydi. Bu Evelyn hayalet filan değildi, az evvel hatıralarını işgal eden kıza doğru öldürecekmiş gibi hücum ediyordu.

"Bu yüzden bizim masalımızdasın! Bizi bir şekilde kullanıyorsun!" diye bağırды Agatha, geri çekilerek. "Sen... Sen onu ge-ge-geri getiriyorsun!"

Evelyn onu mavi bir ışık topuyla vurdu ve o an tüm salon eriyerek dersin başındaki haline döndü. Üç cadı yere yığılan Agatha'ya doğru koştuysa da artık onu kurtarmak için çok geçti.

Agatha.

Agatha.

Agatha.

Sophie gözleri kocaman açılmış, ikisi de bizzat *kendisine* karşı düzenlenecek olan imtihanda onun takım arkadaşı olabilmeyi isteyen Tedros ile Hort'a bakıyordu.

Şu an Agatha'ya ihtiyacım var, diye düşündü Sophie, yaprak gibi titreyerek. Kendisi imtihanın yakınından bile geçemezdi.

Castor patisiyle Hort'u öne itti. "İkinizin de Filip'e seçilmeyi hak edenin neden *siz* olduğunu anlatma hakkınız var."

Hort, Tedros'a o kadar korkunç bakıyordu ki az sonra alev alacakmış gibi bir hali vardı. "Benim Filip'in yanında dövüş-

mem gerek çünkü ben ona yalnızca kırbaçlanmadığım zamanlar iyi davranan bir iyi gün dostu değilim.” Solgun dudaklarını titreterek Sophie’ye baktı. “Ayrıca ben Filip’in en iyi arkadaşıyım. Bunu kendisi söyledi.”

Sophie tüm öfkesi dinmiş ve şu an zavallı bir sıçana benzeyen Hort’a bakakalmıştı.

“Ben Filip’in en iyi arkadaşı olmayabilirim,” dedi diğer bir ses arkadan. “Ama onun hayatta kalmasını sağlayabilirim.”

Sophie yavaşça başını kaldırdı.

“Agatha ile yaşadığım şey, hayatımın en derin sevgisiydi,” dedi Tedros, gözlerini Sophie’ye kilitleyerek. “Ancak Filip bana daha da derin bir şeyi gösterdi, her zaman istediğim bir kardeşlik bağı. O bizim gibi düşüncesiz, fevri ve burnu havada prenslerden çok farklı. Dürüst, duyarlı, çok düşünen ve gerçek duyguları olan biri. Erkeklerin hiçbir zaman gerçek duyguları yoktur; en azından bastırmadıkları ya da saklamadıkları duyguları olmaz. Ama Filip, gerçek bir erkeğin aslında olması gerektiği gibi biri. Onurlu, gözü pek ve harika bir kalbi var. Agatha ile Sophie’yi neden yalnızca ölümün ayırabileceğini belki de ilk kez anlamamı sağladı.” Tedros, Filip’in hayretler içindeki bebek yüzüne baktı. “Hayatımda erkek ya da kız hiç kimseye ona olduğum kadar sadık hissetmedim.”

Kötülük Salonu’nda kimseden çıt çıkmıyordu.

Sophie’nin gözleri dolmuş, bir zamanlar prensi olan delikanlıya bakıyordu. Tüm hayatı boyunca bir erkeğin kendisini arzulamasını istemişti. Bunun kendisi de bir erkekken mümkün olacağını nereden bilebilirdi ki?

“Tedros mu yoksa Hort mu, Filip?” diye sordu Castor, oğlanların arasına girerek.

Sophie gözlerini Tedros’tan çevirdi. Ne yapıyordu böyle? Şu an hemen Agatha’yı çağırması gerekiyordu!

“TEDROS MU, HORT MU?” diye kükredi Castor, ona dik dik bakarak.

Sophie nefeslerini yavaşıttı, kafasının içinde yankılanan Tedros’un sözlerini bastırdı. Agatha yakında yolda olacaktı.

Ne diyeceğimin hiçbir önemi yok. Olmayacak. İmtihan olmayacak.

Ama ya olursa? Ya bir şekilde olursa? Görevi onu öldürmek olan prens, şu an kendisinden imtihana giriş izni istiyordu!

Hort.

HORT.

HORT.DE!

İsim yavaşça ve yumuşakça dudaklarından döküldü ve Sophie rahatlayarak bir an önce gidip fenerini yakmak ve en yakın arkadaşını çağırmak için sabırsızlanmaya başladı.

Ama başını kaldırıp Hort’a baktığında, sansarın yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerini öylesine dehşet ve ihanete uğramışlık dolu bir ifade aldı ki Sophie ağzından çıkan ismin Hort olmadığını anlamıştı.

Sophie yavaşça döndü.

Tedros minnet ve sevgiyle dolu bir şekilde en yakın arkadaşına gülümsüyordu. Yüzü Erkek Sophie’yi Kız Sophie’den koruma vaadiyle ışıltıyordu.

Ancak Sophie’nin kalbinin durmasına neden olan, Tedros’un ısıltısı değildi.

Omzunun üstünden görünen ışıltıydı...

Erkeklerin okulunun salon penceresinden içeri giren...

Koyun uzak kıyısında kızların kulesinde parlayan...

Tehlike sinyali veren kırmızı bir fenerin ışıltısı...

İşte, o anda Sophie korkunç, çok korkunç bir hata yaptığını anladı.

Son Katılımcı

İnsan kendini evinde gibi hissediyor.”
Kulağına çalınan sözlerin gerisinde,
tıpkı bir arpın tellerinin şarkının
içinde duyulması gibi, su dam-
lalarının sesi geliyordu
kulağına.

Agatha gözlerini
açınca güneş
ışıklarının ta-
nındık bir gölün
yüzeyine vurdu-
ğunu gördü. Su,
ılık bir meltemin
etkisiyle dalgalanıyor
ve yüzeyi pul pul
ışılıyordu. Su bir
an için duruldu ve

yüzeyinde Agatha'nın çuvala benzeyen siyah elbisesi ve hayalet gibi solgun yüzünün yansıması, yanı başında altın sarısı saçlı, mavi Sonsuz üniformalı bir oğlanla birlikte belirdi.

"Na-na-nasıl geldik biz buraya?" diye sordu Agatha, başını kaldırıp ona bakarak.

Agatha domates gibi kıpkırmızı kesildi. "Nerede o? Güven-de mi?" diye soruverdi, gölün etrafındaki her şeyi bir anda silen altın sarısı bir parlama nedeniyle başını diğer yöne çevirmeden evvel. "Yoksa burada..."

"Kaç zamandır sana sormak istiyordum," dedi Tedros, bir çimen yaprağını suya atarken. "Tanıştığımız andan itibaren beni küçük gördün... Bana katil dedin, hindi gibi kabaran bir geveze dedin, eşeğin kıcı dedin ve kim bilir daha neler..." Ona bakmadan bir çimen yaprağı daha kopardı. "Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Anlamıyorum... Neredeyiz?" dedi Agatha, kaygıyla. Bir zamanlar prensinin hayaletini saklayan karanlık rüzgâr duvarları misali etraflarını saran korkutucu altın ışık duvarlarına kaygıyla bakıyordu. "Masalımıza ne oldu?"

"İkimiz de zaten bunu anlamaya çalışmıyor muyuz? Bu yüzden soruma cevap vermen gerek, Agatha," dedi Tedros, hâlâ ileriye bakarak. "Bende ne gördüğünü bilmem gerek."

Agatha'nın yanaklarındaki kırmızılık kayboldu. Bir zamanlar tam da bu kıyıda oturmuş, çimen yaprakları yerine yaktığı kibrit çöplerini suya fırlatarak Sophie'ye arkadaşının kendisinde ne gördüğünü sormuştu.

"Bir anlık bir şeydi," dedi Agatha, yumuşak bir sesle. "Hepsi bu." Prensi nihayet gözlerine baktı.

"Geçen seneki imtihanda seni yüzüstü bıraktığında Sophie'ye bakışın yüzündendi," dedi Agatha. "Yüzündeki kır-

gın ifade. Sanki en başından beri senin onları koruduğun gibi birinin de seni korumasını ister gibiydin.”

Tedros homurdandı ve başını diğer yana çevirdi. “Benden bir kızmışım gibi bahsediyorsun.”

Agatha kendi kendine gülümsedi. “Bir erkek görmemi sağlayan bu olmuştu.”

Prensin omuzları gerildi.

“Güçlü olduğu kadar zayıf bir erkek,” dedi Agatha, onu izleyerek.

“Demek benim sana zarar verecek kadar zayıf olduğumu düşünüyorsun,” dedi sessizce. “Sen, benim gerçekte kim olduğumu gören tek kişiydin.”

Tedros yüzünde insanın kalbini delen, yakaran bir bakışla ona döndü.

“Hâlâ eksik bir parça var gibi geliyor. Sence de öyle değil mi?”

Tedros’un ardındaki altın renkli ışık duvarı çatlayarak açıldı ve Agatha ona ulaşmadan ışık onu yuttu. Etrafındaki çimenler birden laciverte, ağaçlar menekşe mavisine dönüştü, göl alev aldı ve alevden dalgalar kabardı.

Agatha karanlığın içinde gözlerini açtı; başı zonkluyordu. Gümüş yıldızlar apaçık gökyüzünde parlıyordu. Agatha birden doğruldu ve yavru köpek desenli battaniyelere sarınmış halde, yanı başında ufak bir ateşin sıcaklığı ve kimselerin olmadığı Çayır’da kendisine bakan iki kızın gölgeler altındaki yüzleriyle çevrelendiğini gördü.

“Kendine geldin,” diye cıyıkladı Kiko. “Kendine geldi!”

Reena ağzına çikolatalı bir şeker tıktı. “Be-be-ben gidip Dekan’a haber vereyim,” diye kekeledi ve kocaman kalçasını sallayarak karanlığın içinde ilerledi.

Agatha kupkuru ağzının içinde sözcüklerin bozulduğunu

ve bir türlü dudaklarından dökülmediğini hissediyordu. Elleri ayakları buz gibiydi, zihninde panik dolu imgeler uçuşurken şakakları zonkluyordu: Tedros'un göl kıyısındaki yalvaran, güzel yüzü... Sophie'nin ürkmüş, erkek yüzü... Evelyn'in üstüne doğru gelirken yüzündeki ifade...

"Okul Müdürü... Dovey'yle konuşmam gerek!" dedi Agatha; sesi kesik kesik çıkıyordu. Bayılmadan önceki son anlarını hatırladıkça büyük bir telaşa kapılmaya başladı. "Onu hayata geri döndürüyor!"

"Ah, canım. Dekan bize kendine geldiğin zaman biraz tuhaf davranabileceğini söylemişti," dedi Kiko, avucunu Agatha'nın alnına koyarak. "Hmm, çok fena ateşin var, sanki yüzünü alevler sarmış gibi."

"E burada ateş yanıyor ya," diye terslendi Agatha.

"Dekan senin hayalet dumanına tepki gösterdiğini söyledi," diye vır vır konuşmaya devam etti Kiko. "Çünkü sen Okur olduğundan daha hassasmışsın falan filan. Hester, Anadil ve Dot ısrarla Dekan'ın sana bir şey yaptığını söyleyip durdular ama diğer herkes de çok fazla duman soluduklarını düşünüyordu. Son görüşümde Hester aklını oynatmış gibi pencereden dışarı kırmızı bir fener sallayıp duruyordu. Dövmeli bir cadıdan daha kötü bir şey varsa, o da *kafayı yemiş* bir dövmeli cadıdır. Yine de, ister hassas ol ister olma, koca bir *gün* boyunca baygın yatmak çok zalıca bir şey, Agatha. Her şeyi kaçırdın: takımın açıklanmasını, büyük şenliği, piyesi... Gerçi erken bitti çünkü Mona'nın eşarbi onu yemeye kalktı. Bana sorarsan Hester onu lanetl..."

Agatha onun yakasına yapışarak sözünü kesti. "Beni dinle, kuş beyinli papağan!" diye bağırdı; sesi hâlâ hırıltılı ve güçlükle çıkıyordu. "Dekan çok *tehlikeli*! Dovey ve Lesso'yla imtihan-
dan önce konuşmam gerek!"

“Agatha.” Kiko’nun sesi katı ve kararlıydı. “İmtihan iki saat önce başladı.”

“Ne?” Agatha şaşkına dönmüş bir halde Kiko’nun yakasını bıraktı. “Ama bu... bu...” Yaşadığı dehşetten konuşamıyordu.

Agatha yavaşça başını aşağı indirdi ve üstündeki köpek yavrusu desenli battaniyeyi kaldırınca, üstünde safır mavisi bir imtihan üniforması olduğunu gördü. İnce bir örme zırhtan ve onunla uyumlu, gümüş sırma işlemeli, başlıklı, yün bir harmaniden oluşuyordu üniforma. Harmaninin ön cebine dikişleri sihirle parıldayan, mavi kelebek işlemeli beyaz bir mendil konmuştu.

Agatha dönüp tepesinde yükselen Mavi Orman kapılarına baktığında, içeridekileri oraya hapseden sihirli alevlerin yandığını, diğer taraftan da kapılardan itibaren ağaçlara doğru efsunlu, gri bir pusun yayılarak ormanın içinin görünmesini engellediğini fark etti. Kafasını çevirip, batı kapısının üzerindeki devasa ahşap panoya baktı ve parıldayan ateş böcekleriyle yazılmış sözcükleri okudu:

MASAL İMTİHANI: KIZLAR

SOPHIE

HESTER

DOT

BEATRIX

ANADIL

MONA

ARACHNE

MILLCENT

YARA

“Bunlar şu an ormanda olanlar,” dedi Kiko. “On dakikada bir yeni bir çift gönderiyorlar: bir kız, bir oğlan. Şu ana dek

dokuz çift girdi, sadece bir tane kaldı. Kimse mendilini yere atmadığına göre henüz pes eden de çıkmadı.”

Fakat Agatha hâlâ şaşkın gözlerle panoya bakıyordu. “*Sophie? Sophie de... içeride mi?*”

“İlk çift olarak girdiğini söyledi Dekan. İlginçtir; kimse onun içeri girdiğini *görmedi*. Ama ateş böcekleri ismini aydınlattıklarına göre ormanda olmalı. Tanrı’ya şükürler olsun, siz ikiniz olmadan kazanamazdık. Dekan senin kendine geleceğinden bir an bile şüphe duymamıştı zaten.”

“Ama Sophie nasıl imtihanda olabilir?” dedi Agatha, kapılara doğru sendeleyerek. “Ne zaman geri döndü? Neden bana yardım etmedi? Dovey ya da Lesso’yu görmem gerek ya da...”

Yukarılardan bir tezahürat koptu.

“A-GAT-HA! A-GAT-HA! A-GAT-HA!”

Agatha hayretle başını kaldırıp, kendisini Çayır’ın yapraksız ağaçları arasından rahatça görebilen öğrencilerle dolu mavi şato balkonlarına baktı. Ziller, borazanlar çalıp konfetiler yağdırırken Agatha’nın ismini tekrarlıyor, renkli pankartlarını sallıyorlardı: HAYDİ KIZLAR! ERKEKLER = KÖLELER! GÜNÜ KURTARIN S&A!

Agatha gözlerini kısıp, tüm öğretmenlerin bulunduğu ancak yüzlerinin pek de seçilemediği Merhamet Kulesi’nin en yüksek balkonuna baktı. Ne var ki Profesör Dovey ile Leydi Lesso’nun gerilmiş silüetlerini, korku dolu bakışlarını görebiliyordu. Kafası devasa bir ayı gövdesinin üzerine yerleştirilmiş olan Pollux’un arkalarındaki kapıyı tuttuğu da anlaşıyordu.

“Gördün mü Bilius, sana zamanında hazır olur demiştim,” diyen bir ses çınladı.

Agatha hızla kafasını çevirince, batı kapısının olduğu köşeden Dekan’ın, yanında çiçek bozuğu yüzlü, armut kafalı Profe-

sör Manley ve onlara eşlik eden iki yeşil saçlı dev periyle birlikte, havada süzülerek kendisine doğru yaklaşmakta olduklarını gördü. Profesör Manley kendisine hırlayınca Kiko kurt görmüş bir kuzu gibi kaçtı ve sonrasında Manley, Agatha'ya çok daha tehditkâr bir şekilde hırladı.

“Çok şanslısınız,” dedi. “Tam zamanında.”

“Şanslıyız gerçekten,” dedi Dekan, Agatha'ya bunun şansa en ufak bir alakası olmadığını anlatan alaycı bir gülümsemeyle bakarak.

Manley doğu kapısına doğru yürüdü. “Evelyn, bir kez daha saçmalayacak olursanız, hepinizin av yasağını kaldırıyorum,” diye öfkeyle konuştu. “Okur hazır olsa da olmasa da iki dakika sonra son yarışmacımızı içeri gönderiyorum.”

O gözden kaybolur kaybolmaz Agatha kıpkırmızı kesilmiş bir halde Dekan'a döndü. “Sophie'yi imtihana nasıl soktun, seni cadı? Benim için geri döndüğünde onu tuzağa mı düşürdün? Onu *da* bayılttın mı?”

Dekan ona doğru yaklaşırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Görüyorsun ya Agatha, masalın senin versiyonunda ben Kötüyüm. Senin versiyonunda Sophie'nin belirtilerine *ben* sebep oluyorum... Sophie'yi imtihana *ben* sokuyorum... *Ben* bir hayaleti yeniden hayata döndürebiliyorum...” dedi. “Sen hâlâ öğrenemedin mi şimdiye dek?” Agatha'nın yanaklarını sivri, ojeli tırnaklarının arasına aldı. “Senin versiyonun genellikle *yanlış*.”

Agatha ona dişlerini göstererek hırladı. “*Gerçekten* mi? Madem bütün bunları sen yapmıyorsun, *kim* yapıyor acaba?”

Dekan karanlık bir şekilde gülümsedi. “Kardeşim ne derdi hatırlıyor musun? Bazen cevap göremeyeceğin kadar yakındadır. Bazen cevap...” Soğuk dudaklarını Agatha'nın kulağına

değdirdi. "...tam burnunun *ucundadır*."

"Sen yalnızca yalancının tekisin," dedi Agatha, onu itekleyerek. Fakat Dekan buna sadece daha da sırtarak cevap verdi; sanki bir sır biliyordu.

"Onu kapıya götürün," diye emretti.

Dev periler Agatha'nın kollarından tuttukları gibi onu yerden kaldırdılar ve ormanın batı kapısına doğru alıp uçurdular.

"Hayır! Sophie oradan canlı çıkacak, beni duydun mu?" diye bağırdı Agatha. "İkimiz de *canlı* çıkacağız!"

Ancak periler Agatha'yla birlikte köşeyi dönüp kapının alev alev yanan parmaklıklarının ötesine uçtuklarında Dekan'ın kendinden emin gülümsemesi ve kızların tezahüratları arkalarında kaldı.

Dev periler onu batı kapısının üzerine, kızların panosunun altında bekleyen bir kelebek sürüsüne doğru götürdü. Beyhude bir şekilde debelenen Agatha, doğudan ormanın üzerine doğru yükselen, erkeklerin kırmızı şatosuna baktı. Kırmızı ve siyah deri üniformaları içindeki oğlanların balkonlara doluşmuş, tezahürat ettiklerini ve ellerindeki pankartları salladıklarını görebiliyordu. Erkeklerin yarışmacı panosu doğu kapısının üzerinde, onların okuluna doğru dönüktü ve ateş böcekleriyle aydınlatılmıştı. *Erkekler imtihana bu kapıdan giriyor olmalı*, diye düşündü Agatha.

Ansızın, neyle karşı karşıya olduğunun ayırdına vardı. İşte, o vakit gelmişti. Gerçekten yaşanıyordu.

Kendi prensine karşı imtihana giriyordu. Mavi Orman'da ondan ve diğer kana susamış oğlanlarla prenslerden daha fazla dayanırsa, o ve Sophie buradan canlı olarak kaçabilirlerdi. Kaybederse, en iyi arkadaşıyla birlikte idam edilecekti.

Eksik parça filan yok, diye söylendi, zavallı prens hayallerine küfrederek.

O ve Sophie, Tedros'a karşı ölümüne bir imtihana girmişlerdi.

İyi de Sophie ne zaman dönmüştü? Hikâyeci'yi bulmuş muydu? Agatha arkadaşının panonun üzerindeki ismine bakarken bu sorular kafasının içinde delice dönüyordu. İmtihana girerken Dekan'la kapışmış mıydı?

Ama yine de... kızların hiçbirinin Sophie'yi imtihana katılırken *görmediğini* söylemişti Kiko. Agatha kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. Sonuçta Dekan arkadaşını içeri girmeye zorlamamış mıydı?

“Sophie'ye ne oldu?” diye sordu kızların panosu üzerinde kümeleşmiş kelebeklere doğru yaklaşan dev perilere. “Onu görd...”

Bir anda sesi kesildi. Çünkü artık, ormanın diğer tarafındaki panodan oğlanların isimlerini okuyabiliyordu.

TEDROS

ARIC

AVONLEA PRENSİ

GINNYMILL PRENSİ

RAVAN

NICHOLAS

SHAZABAH ÇÖLÜ PRENSİ

FOXWOOD PRENSİ

Fakat en tepede ışıldayan bir isim daha vardı.

FİLİP.

Agatha çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

FILIP.

FILIP.

FILIP.

Sophie imtihana bir erkek olarak katılmıştı.

Sophie imtihanda kendisini öldürmek isteyen erkeklerin yanında dövüşüyordu.

Agatha'nın yaşadığı dehşet ağır bastı ve bunun nasıl meydana geldiğine dair tüm sorular zihninden siliniverdi. Eğer Sophie bir erkekse, Tedros'a karşı *güvende* olurdu, öyle değil mi? *Sophie, Filip olarak kaldığı sürece Tedros onu bulamaz*, diye düşündü Agatha. Dev periler onu tepelerinde uçuşan keleklerin önüne bırakırken kalp atışları düzeliyordu. *Onu bulamazsa, öldüremez de*. Belki de arkadaşı dâhiyane bir hamle yapmış sayılabilirdi.

Agatha'nın aniden midesi kasılıverdi.

Üç gün. Yuba, Merlin'in büyüsünün etkisinin üç gün süreceğini söylemişti; yani, imtihanın başlangıcına kadar.

Sophie her an kız haline dönebilirdi.

Onu oracıkta öldürecek bir grup oğlanın tam ortasında hem de!

Agatha'nın bacaklarına birden kan pompalandı ve onu hemen koşmaya sevk etti.

Sophie'yi *hemen* bulmalıydı.

Kızların ve erkeklerin panolarından göğe doğru kırmızı ve mavi bir renk patlaması yükseldi. AGATHA'nın ismi kızların panosunda ateş böcekleri tarafından aydınlatılırken, erkeklerin de son yarışmacısı VEX'in ismi yandı.

Mavi kelekler kapıya doğru ilerledi ve alev alev yanan parmaklıkların üzerinde bir kapı şekli oluşturdu. Bu kapının için-

de kalan alevler anında eriyip suya dönüştü ve ormanın içine girmek için ufak bir yağmur perdesi haline geldi. Agatha gözlerini kısarak bulanık yağmur perdesinin ardında, eğreltiotlarının arasında kıvrılarak ilerleyen ince toprak yola baktı.

Bir sene önce bu imtihanda Sophie'yle beraber çarpışmış ve buradan sağ çıkmayı başarmışlardı.

Bu sene ise birbirlerini bulmak zorundaydılar.

Agatha sadece Sophie'yi önce Tedros'un bulmamış olmasını umut edebiliyordu.

Geliyorum Sophie.

Dev periler onu kapıdan içeri ittiler ve Agatha kendisini bağrına basan, ılık yağmuru hissetti. Sonra, arkasından alevlerin kükremesini duydu ve artık içeride olduğunu anladı.

Ormanda Ölüm

Mavi Orman'ın üzerinde yükselen kızların panosunda Agatha'nın isminin yandığını gören Sophie'nin erkek bedenindeki her kas taş kesilmişti.

İçeride.

Agatha içeride.

Dün arkadaşının kırmızı fenerinin ışığını gördüğünden ve bu iğrenç imtihanda kendini kapana kısırdığından beri bütün

gün boyunca içinde biriken tüm korku ve kendinden nefret etme hissi adeta bir rüzgâr gibi uçup gitmişti; neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. İkisini de bu noktaya getirmek için yaptığı onca şeye rağmen en azından ikisi de hâlâ hayatta ve aynı yerdeydiler.

Nasıl Tedros'u seçebildim? diye kendine kızıp duruyordu Sophie. O inanılmaz aptallık anında Tedros'un kendisini yeniden sevebileceğini düşünürken iki şeyi unutmuştu. Birincisi, Tedros onu ve en iyi arkadaşını öldürmek istiyordu. İkincisi de... Sophie'nin bir *erkek* olduğunu sanıyordu. Bir *ERKEK*!

Sophie önlerinde uzanan sık ormana baktı. İmtihan için aydınlatılmış, kar beyazı ve mavi arası bir tonda, adeta sinir bozucu bir kış harikalar diyarı gibi ışıldıyordu. İçinden çığlık çığlığa Agatha'nın ismini bağlamak, onunla kaçıp saklanmak geçiyordu.

"Acele et, Filip," diyerek kaşlarını çatan Tedros, büklüm büklüm Turkuaz Çalılık'ta ilerlerken geriye dönüp ona baktı. Elinde yuvarlak demir kalkanını ve kılıcı Excalibur'u taşıyordu, siyah-kırmızı pelerininin üzerine işlenmiş T harfine kan sıçramıştı. "Şimdiden ikimizi de öldürüyordun neredeyse. Geri kalmamaya çalış."

Sophie ona yetişmek için koştururken kınının içindeki kılıcı kalın bacağına vuruyordu. Üniformasının üzerindeki F harfindeyse Tedros'unkinden daha fazla kan vardı. İmtihanın yirminci dakikasında yaralı bir stymphalian kuşuna rastlamışlardı. Etsiz bedeni Maviyemiş Tarlası'nda yatıyordu, kemikten kanatlarının biri kırılmıştı. Tedros ona hiç ilişmemesini söyledi çünkü stymphalian kuşları Hiçlere saldırırdı, prenslere değil. Ancak, kuşun çığlıklar atarak Filip'e saldırmasına ve kalkanını olduğu gibi yutmasına tanık oldu. Tedros arkadaşının yardımını

na koşarken Filip tam bir gerzek gibi bağırıp çağırıyordu ve en sonunda Tedros kafasını uçurmasaydı kuş ikisini de yiyecekti. O olaydan beridir Tedros arkadaşına ihtiyatlı bakışlar atıyordu.

“Kuş manyaksa benim suçum mu?” diye ısrarla sordu Sophie, dördüncü kez; bir yandan da elinden geldiğince prens havasına leke sürdürmemeye çalışıyordu.

Erkekler Okulu’ndaki son günü panik duygusuyla dolu geçmişti. Agatha’nın alarm çağrısına cevap vermek isteyen Sophie kızların şatosuna kaçabilme umuduyla gece olana dek beklemişti ancak erkekler takımının liderinin hücrelerinden çıkmayıp iyice dinlendiğinden emin olmak isteyen Castor’un Cehennem Odası’nın kapısının tam önünde uyuduğunu görmüştü. Sophie istese de dinlenemezdi oysa. Tedros tüm geceyi bir zamanlar İyilerin başkanyken yaptığı gibi Mavi Orman’ın ayrıntılı haritalarını çizerek, Manley’nin homurdanarak kendisine iade ettiği babasının kılıcını bileyerek ve stratejiler planlayarak geçirmişti.

“Biz kendi grubumuzu oluşturacağız. Bırakalım, Aric’le prensler diğer kızlarla ilgilensin. Biz doğruca Sophie ve Agatha’nın peşine düşeceğiz. Tıpkı seninle benim gibi onların da birlikte çarpıştıklarına şüphe yok,” demişti Sophie’ye. “Onları gördüğümüz yerde öldürmeliyiz, yoksa onlar bizi öldürür.”

Yastığını kabarık saçlarının üstüne çekmiş olan Sophie, “Güneş doğana dek Mavi Dere köprüsünün altında saklansak olmaz mı?” diye sızlanmıştı.

“Bunu bir kızın söylemesini beklerim ancak,” diyerek kaşlarını çatmıştı Tedros.

Şimdiyse, o kız bir erkek bedeni içinde, geçit vermez mavi bir çalılığın ortasında, müstakbel suikastçısının peşinden gidiyordu. Tedros turkuaz renkli meşe ağaçlarının her birine memnuniyetle baktı ve en yüksek olanına tırmanmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Sophie.

“Agatha az önce batı kapısından içeri girdi,” dedi Tedros, ağaca maymun gibi tırmanırken. “İlk işi Eğreltiotu Tarlası’nı geçip Sophie’yi bulmak olacaktır. Haydi gel, buradan eğreltiotlarının orayı rahatça görürüz.”

Sophie daha önce hayatında hiç ağaca tırmanmamıştı. *Sadece oğlanlar bu kadar basit bir eğlenceden keyif alabilir*, derdi hep. Fakat Agatha’yı görme düşüncesi onu meşenin tepesine Tedros’tan bile hızlı çıkardı. Kendini en yüksek dalda buldu. Buz gibi rüzgâr yüzünü hissizleştirirken, gözlerini kısarak sık ağaçların tepesinden ileriye bakındı; bu arada prens de yanına kadar tırmandı.

“Hiçbir şey göremiyorum,” diye söylendi.

“Gel, elimi tut.”

Sophie, Tedros’un açık avucuna bakakalmıştı.

“Sakin ol kardeşim, seni düşürmem,” dedi.

Sophie koca elini Tedros’un güçlü eline bıraktı ve Tedros, hücre arkadaşını ardından çekerek daha seyrek yapraklı dallara tırmandı. Tedros’un bundan bir sene önce birbirlerine âşık oldukları zaman elini nasıl tuttuğunu hatırlayınca, Sophie’nin kirli sakallı yüzü kıpkırmızı kesildi. Tam da bu ormanda onu baloya davet etmişti. Ay ışığı altında aynı bu şekilde üzerine doğru eğilmiş, dudakları onunkilere uzanmıştı...

“Sucuk gibi terliyorsun, Filip,” diye homurdandı Tedros, Sophie’nin elini bırakarak.

Sophie irkilerek, girdiği trans halinden çıktı. İçin için kendini azarlarken dengesini yitirince bir dala sarıldı.

“Kızlardan hiçbiri görünürde yok,” dedi Tedros. “Sen görebiliyor musun?”

Sophie yaprakların arasından ormanın kuzey tarafına geniş bir

açıyla göz gezdirdi. Eğreltiotu Tarlası, Çam Korusu ve Turkuaz Çalılık aynı kış beyazı parıltıyla gayet net bir şekilde aydınlanıyordu ancak kızların safir rengi üniformalarından herhangi birini göremiyordu, yalnızca çalılıkların arasından ilerleyen birkaç oğlanın gölgesini seçebiliyordu. Agatha'yı göremediği için keskin bir hüznü duydu ancak sonra Tedros da göremediği için rahatladı.

“Agatha’yla Sophie korkuyla bir yerlere saklanmışlardır,” dedi Tedros. “İçlerinden biri harekete geçene dek burada bekleyeceğiz.”

Ormanın güneyinden beyaz havai fişekler patladı ve ilk pes edenlerin haberini almış oldular böylece. Seslere hızla dönen Tedros ve Filip neredeyse ağaçtan düşeceklerdi. Balkabağı bahçesinin yakınındaki ağaçların tepelerinin sallandığını gördüler. Sonra kız ve erkek çığlıkları yankılandı, peşinden de bir canavarın kükremeleri. Mavi balkabakları tekmelenmiş toplar gibi ağaçların üzerinden uçuyordu; ardından, kırmızı-beyaz havai fişekler korkutucu bir patlamayla ateşlendi.

Sonra sessizlik çöktü.

“Ne oldu?” diye sordu Sophie, dehşetle.

“Öğretmenlerden birinin tuzağı,” dedi Tedros. “Ama bu her neyse, iki taraftan da birilerini götürdü.”

Sophie dönüp panolara baktı. *Lütfen. Agatha olmasın.*

VEX, RAVAN, MONA ve ARACHNE isimleri bir anda karrardı.

Sophie rahatlayarak iç geçirdi, sonra gerildi. “Hiçbiri ölmemiştir, değil mi?”

Tedros başını iki yana salladı. “Teslim olmayıp ölürsen, farklı havai fişekler atılır. Manley’ye sormuştum.”

Sophie aniden midesinin bulandığını hissetti. Tedros’un onu gerçekten öldüreceği düşüncesini tüm gerçekliğiyle hiç bu

kadar baskın hissetmemişti. Ancak Manley'ye bu basit soruyu sorması, durumu bir anda gerçekliğe yaklaştırmıştı.

Altlarındaki çalılıktan ayak sesleri işitildi ve ikisi birden eğilip baktıklarında biri iri yarı, diğer zayıf iki prensin ellerinde savaş baltalarıyla patika boyunca yürüdüğünü gördüler.

“Hiçler canavarlarla baş etme konusunda berbattır, onlarla aynı tarafta olmaya fazla alışkındırlar çünkü,” dedi iri yarı prens. “Bizim yardımımıza rağmen o Hiç oğlanlar mendillerini yaşlı teyzeler gibi çekip attılar.”

“Olsun, hazineyi elde etme şansımız çoğalmış oldu,” dedi zayıf olanı, dişleri soğuktan takırdayarak. “Ama şu Okur kızlardan hiç iz yok. Ormanın güneyini tamamen araştırdık hâlbuki.”

“Muhtemelen Mavi Dere köprüsünün altında ödleğ gibi saklanıyorlardır. Haydi gidelim.”

Sophie onların uzaklaşmasını izlerken yüreğine daha da büyük bir ağırlık çöktü.

“Filip?” dedi Tedros, arkadaşının yüzünü görerek.

“Prensleri suikastçılara dönüştürmek... İki kızın başına ödül olarak hazineni koymak...” Sophie solgun ve korkmuş bir ifadeyle ona döndü. “Bu sen değilsin, Tedros. Neler yaşandığını düşünürsen düşün,” dedi cılız sesi çatallanarak; “sen bir Kötü değilsin.”

Prensin yüzündeki ifade yumuşadı, sanki nihayet kendini arkadaşının gözlerinden görebilmişti. “Beni tanı mıyorsun,” dedi sessizce.

Sophie dalın sallandığını hissediyordu, bunun kendi titreyen bacağından kaynaklandığını anladı. “Ya bütün bunlar bir hataysa?” diye sordu hırıltılı bir sesle. “Ya Sophie yalnızca arkadaşıyla birlikte eve dönmek istiyorsa?”

Başını diğer yana çeviren Tedros'un çenesi kasıldı; kendisiyle bir mücadele halindeydi.

“Ya sadece mutlu sonlarını geri istiyorsa?” dedi Sophie.

Tedros’un bedeni kırılmak üzere olan bir kabuk gibi iyice çöktü.

Sonra yüzü tıpkı bir maske gibi katılaştı.

Sophie onun baktığı yere dikkat edince, kızların kulelerinden birinin, tam üzerinde bulundukları ağaçla aynı hizada olan çatısına odaklandı. Tedros gözlerini kısarak Onur Kulesi’nin meşalelerle ve az evvel atılan havai fişeklerin solmakta olan ışıklarıyla aydınlanan açık hava sergisine bakıyordu.

Orada ne olduğunu çok iyi bilen Sophie, “Haydi gidelim,” dedi telaşla.

Fakat Tedros kımıldamadı, bir zamanlar hayran olduğu babasına adanmış, çalılardan yapılma açık hava sergisinden gözlerini ayırmadı. Çünkü bu sergi artık, kendisini terk eden annesini konu alan yepyeni bir sergiye dönüştürülmüştü.

“Tedros, o gördüğün her neyse bence bakmakla vakit harcamaya değmez,” diye fısıldadı Sophie.

Tedros ağaçtan kocaman bir mavi yaprak kopardı ve parmağının altın rengi ışıltısıyla onu buza dönüştürdü. Gözünün önüne tuttuğu buz parçasının kenarlarını sihirli bir şekilde eriterek bir dürbün merceğine dönüşene dek yuvarlattı ve böylece daha keskin bir görüş elde etti.

“Tedros, lütfen,” diye yalvardı Sophie.

Ama o çoktan balkonun yanındaki mor dikenlerle çevrelenmiş son heykeli bulmuştu bile: Annesinin bebek prensini gaddarca bir nefretle boğma sahnesi... Tek oğlunun ölmesini isteyen anneyi...

Dürbünden bakan Sophie, “Bu doğru değil,” diye konuştu, yumuşak bir sesle. “Doğru olmadığını biliyorsun.”

Tedros hiçbir şey söylemedi. Öylece önündeki sahneye ba-

kıyor, hafif nefesleri soğuk havada buhara dönüşüyordu.

“Bu kızların neden ölmesi gerektiğini bilmek istiyor musun?” diye sordu. “Babamın annemin başına ödül koymasıyla aynı sebepten ötürü.”

Gözleri yaşlı arkadaşına döndü. “Çünkü geriye kalan tek mutlu son bu.”

Sophie’nin yüzündeki umut, solan bir ışık gibi çekilip gitti. “İşte, şimdi tam bir Kötü gibi konuştun,” dedi.

İki delikanlı, dalların üzerinde temas eden göğüsleri ve yaşlı gözleriyle, birbirlerine dik dik bakıyorlardı.

Tedros, Filip’i itti ve ağaçtan inmeye başladı.

“Git, saklan istiyorsan,” dedi. “Ama ben o kızları bulmaya gideceğim.”

Sophie gergin bir şekilde onun gidişini izliyor, sırtından aşağı soğuk terler iniyordu. İçinden, kaçıp güneş doğana dek köprüünün altında saklanmak, kendi hayatını kurtarmak geçiyordu.

Ama Tedros’un Agatha’yı bulmasına izin veremezdi.

Bacakları titreyerek prensi izledi.

Agatha en sevdiği renkten (fosforlu pembe) ayak bileğindeki çilek şekilli doğum lekesine ve gülmeden önce nasıl kıpkırmızı kesildiğine kadar Sophie hakkında birçok şey biliyordu. Fakat hepsinden ötesi, Agatha bu imtihanda hayatta kalmak için Sophie’nin sadece ve sadece tek bir taktiğinin olacağını biliyordu:

Köprüünün altına saklanmak.

Ormana adımını attığı andan itibaren Tedros’un kendisinin peşine düşeceğini -hatta bir ağacın tepesinden onu gözetleyeceğini- gayet iyi bilen Agatha, biçim değiştirerek siyah bir vaşağa dönüştü ve giysilerini ağzına alarak Eğreltiotu Tarlası’ndan çaktırmadan ilerlemeye başladı. Mavi Dere’ye vardığında sular

gri taş köprüünün ardında sessizce şırıldıyordu. Mavi naneliklerin arasında giyinip, derenin gölgeler altındaki kıyısına yanaştı. Köprüünün altı zifiri karanlıktı ancak oğlanların dikkatini çekeceği korkusuyla parmağını ışılatamazdı.

“Sophie?” diye fısıldadı, buz gibi suyun içine dizlerine kadar girerek. Belki de Sophie kendini bir vatoza dönüştürmüştü. “Sophie, b-b-benim,” dedi dişleri birbirine vurarak.

Buz gibi bir el ensesine yapışıp onu suyun içine çekti. Nefessiz kalarak suyun yüzeyine çıkan Agatha tam imdat istemek için çığlığı basacaktı ki Hester, Anadil ve Dot’un kendisine baktıklarını gördü. Yüzlerini çamura bulayarak kamufle etmiş ve dere kıyısındaki içe doğru oyuk bir kovukta bellerine kadar suyun içine girip saklanmışlardı. Agatha hissettiği rahatlama duygusuyla oracığa yığılacak gibi oldu.

Dot, diğer cadılara, “Size buraya gelir demiştim,” diyerek böbürlendi ve sonra Agatha’ya iki avuç dolusu ıspanağa ve pazıya dönüştürülmüş sardalya uzattı. Agatha eskiden sebzeleri tavşanların yedikleri şeyler olarak görürdü ama bu kez bunu düşünemeyecek kadar açtı. “Sophie nerede?” diye sordu, ağzı tıka basa ıspanakla dolu halde.

“Seninle birlikte olacağını düşünmüştük,” diyerek kaşlarını çattı Anadil; tüylü suratları kamuflajlı sıçanları, yakasından dışarı kafalarını çıkardı. “Gel gelelim, biz burada ölmemeye çalışırken, o beyinsiz *yanlış* tarafta çarpışıyor.”

“Pek uzun sürmez. Yuba’nın büyüü her an etkisini kaybedebilir,” dedi Agatha, iyice gerilerek. “Tekrar kıza dönüşmeden önce Sophie’yi bulmalıyız.”

Hester’in iblisi bile o an kaygılı görünüyordu.

“Dahası da var,” dedi Agatha, kaygı verici bir tavırla.

Sesini alçaltarak Evelyn’in hatıralarında tanık olduğu her şeyi,

cadıların nefes alıp verişleri heyecandan değişene dek anlattı.

“Okul Müdürü’nü geri mi getirecekmiş?” diye ciyakladı Dot. “*Nasıl?*”

“Sesini yükseltme, dangalak!” diye ona çıkıştı Anadil. “Bakın, bunlar bana çok mantıksız geliyor. Bir kâhin bile birkaç saniyeden daha uzun bir süreliğine bir hayaleti hayata döndüremez.”

“Tabii, başka bir yolunu bulmadıysa,” dedi Hester, gözlerini Anadil’e dikerek. “Yalnızca bunu yapabilmek için yardıma ihtiyacı var.”

Dev periler gelmeden önce Evelyn’in bu masaldaki tek Kötünün Dekan olmadığını ima eden gizemli sözlerini hatırlayan Agatha’nın tüyleri diken diken oldu. Tamam da, başka kim vardı? Böylesine canice bir planı yerine getirmesi için ona kim yardım ediyor olabilirdi? Sonunda kim *Kötü* çıkacaktı?

Kaplumbağanın onu bu imtihanla ilgili uyaran mesajını düşündü... Dekan’ın çalışma odasındaki büyü tarifini, onları bu büyüye yönleltmek için derste büyüyü açık açık anlatmasını... Sophie’nin bunca zamandır nerede olduğunu en başından beri bilen Evelyn’in sinsi gülümsemesini...

“Sophie’yle benim bu imtihana ayrı ayrı girmemizi istedi,” dedi Agatha, olan biteni birden anlayarak. “En başından beri planı buydu. Sophie’nin erkeklerle imtihana katılmasını istedi.”

“İyi de neden?” diye sordu Dot. “Sophie’nin neden Tedros’la birlikte çarpışmasını istesin?”

Hester gözlerini kaldırıp Agatha’ya dik dik bakmadan önce yüzünde yine o düşünceli bakış vardı. “Sana bu soruyu son kez soruyorum, Agatha. Sophie’nin İyi olduğundan emin misin?”

Agatha başını kaldırıp erkeklerin panosuna baktı, FILIP’in ismi ateş böceklerinin ışıyla parlıyordu.

“Eski Sophie olsa, kendi canını kurtarmak için tam burada saklanıyor olurdu. Hepimiz bunu biliyoruz,” dedi, adeta kendi kendine konuşarak. “Ama bunu yapmak yerine Sophie imtihanın tam ortasında dolaşıyor, erkeklerin yanından ayrılmıyor...” Agatha başını kaldırıp Hester’a baktı. “Beni bulmalarını engellemeye çalışıyor.”

Hester nihayet ikna olmuştu. “Öyleyse onu yeniden kıza dönüşmeden önce bulman gerek, öyle değil mi? Sophie’yi bul ve gün doğana kadar bir yerde saklanın. Oğlanlarla savaşma işini bize bırakın. İmtihanı kazanırsanız, Hikâyeci’yi bulmak için bir şansımız daha olur. O kulenin içinde bir yerlerde *olm...*”

Ansızın konuşmayı kesti; gözleri kısıldı.

Agatha da sesleri duymuştu.

Öteden Beatrix, “Millie, buraya saklanmalıyız,” dedi.

Mavi terliğini suya daldırıp, titreyerek adımını atarken kel kafası kendini gösterdi. Safır rengi harmanisi arkasında bir pelerin gibi yüzüyordu. “Oğlanlar bizim ödleğ gibi buraya saklanacağımızı düşüneceklerdir,” dedi Beatrix. “Köprünün altında değil de kıyıda beklersek, ilk önce biz saldırabiliriz.”

Pasaklı kızıl saçlarını toplamış olan Millicent de arkasından geliyordu. “Bence biçim değiştirip bir ağaçta bekleyelim.”

“Sonra da yeniden eski halimize dönmemiz gerekirse ormanın ortasında çıırılçılak kalalım mı?” diye söylendi Beatrix, bir yandan da derenin kıyısında saklanacak bir yer aranırken. “Şurada bizi kimse *fark...*”

Karanlık derenin yüzeyindeki kendi yansımasına gözü takılınca, aniden konuşması kesiliverdi. Sudaki gölgesinin yanında bir şey vardı: bir çift göz... Hayır! İki... üç çift göz...

Küçük bir çığlık atarak başını kaldırdığı anda Agatha eliyle onun ağzını kapattı ve Anadil’le birlikte onu derenin kıyısına

yapıştırdı. Hester ve Dot da Millicent'i yakalamışlardı.

"Hikâyeci nerede?" diye bağırdı Agatha, elini onun ağzından çekerek.

"Farkında değilsen hatırlatayım, biz *aynı* takımdayız," diye öfkeyle cevap verdi Beatrix.

"Nereye sakladın onu?" diye sordu Agatha, hışımla. "Sophie neden onu bulamadı?"

"Birincisi, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. İkincisi de Prenses Agatha ne zamandır zorba bir kabadayı oldu?"

"Yatağının altındaki yılan derisi pelerin... Erkek üniforması... Sen erkeklerin şatosuna girmişsin!"

"Yatağımın altında yalnızca bir sandık dolusu makyaj malzemesi ve takma saç var. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, hepsini de çok özlüyorum."

"*Yalan* söylüyorsun!" diye itiraz etti Agatha. "Seni Dekan'ın gönderdiğini biliyoruz!"

"Dekan beni tanımıyor bile, hem de o kadar yaltaklanmama rağmen," dedi Beatrix. "Bu imtihana birinci sırada geldim ve en ufak bir şekilde benimle ilgilenmedi. Belki imtihanı kazanırsam, bir ihtimal *ismimi* öğrenebilir."

Agatha ona şaşkınlıkla bakıyordu. Beatrix'in yüz ifadesini uzun uzun inceledi ve sonunda onu tutan elini gevşetince Beatrix debelenerek kendini kurtardı.

"Haydi, Millie. Gidip şu oğlanları avlayalım," dedi Beatrix ve çilli dostu kendisini izlerken dere boyunca ilerlemeye koyuldu.

Agatha gözünü derenin sularına dikmiş boş boş bakıyordu, düşünceler arasında kaybolmuştu. Beti benzi atmış bir halde başını kaldırıp Hester'a baktı.

"Hester, o erkek üniforması Beatrix'in değilse... kimindi?"

Ama Hester onu dinlemiyordu; Anadil ve Dot da. Üçü de

taş kesilmiş bir halde onun arkasında bir noktaya bakıyorlardı. Agatha yavaşça arkasını döndü.

Derenin aşağısında iri yarı bir prens baltasını Beatrix'in gırtlığına dayamış, zayıf bir başka prens ise silahını Millicent'in boğazına doğrultmuştu. Aralarında dikilen Aric, elinde paslı bir hançerle Agatha'ya ve cadılara bakarak sıırıyordu.

"Bırak, pes etsinler, Aric," dedi Agatha, tiz bir sesle. Sakinliğini yitirmemeye çalışıyordu. "Mendillerini yere atmalarına izin ver."

"İyilik ve Kötülük Okulu'nda kurallar böyle mi?" dedi Aric, menekşe gözlerinden alev çıkartarak Agatha'ya gülümserken. "Öğrenci *olmamam* çok yazık."

"Öyleyse burada işin yok," diye onu tersledi Agatha. Beatrix ile Millicent'in inlemeleri yükseldikçe onun da sesi titremeye başlamıştı. "Yanında getirdiğin prenslerin de."

"Eskiden annem bana gerçek Kötülerin yalnızca bir tane Can Düşmanları olduğunu anlatırdı. Mutluluklarının önünde engel teşkil eden tek bir kişi." Elindeki paslı hançerle kuzgun gagaları gibi parlayan perçemlerini taradı. "Fakat şu işe bakın ki benim Can Düşmanım sizin *okulunuzda* yaşıyormuş. Savaş beni onlara götürmeyecekse, o zaman biraz kıyım yapayım da onlar bana gelsin."

"*Can Düşmanın mı? Bu yüzden mi buradasın?*" dedi Agatha, korkuyla; bir yandan da prenslerin baltalarıyla kızların boğazlarında açtıkları yaralara bakıyordu. "İyi de... kim? Bu okulda kim masum insanlara zarar verilmesine müsaade edebilir?"

Aric duraksadı, doğruca Agatha'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Masalların tehlikesi de budur." Başını kaldırıp kızların şatosuna baktı; menekşe gözlerine tuhaf bir hüznün düşmüştü. "Bazen bir masal diğerini açar."

Prenslere döndü. "Öldürün şunları."

Prensler baltalarını kaldırdı. Beatrix ile Millicent yutkundular, ölmek üzereydiler.

“HAYIR!” diye bir çığlık attı Hester. Ensesindeki iblisi bir anda ileri atıldı ve büyüyerek kıpkırmızı bir ayakkabı boyutuna ulaştı. Tam baltaların ağızları kızların enselerine inmek üzereyken Hester’ın iblisi kızların beyaz mendillerini ceplerinden kapıp yere attı. İki Sonsuz kızı yok olurken baltalar da boşluğa indi ve kızların yok olan bedenlerinin yerinde patlayan havai fişekler prensleri yere yapıştırdı.

Öfkeden deliren Aric, ağzı tırtıklı bıçağını Hester’a fırlattı ancak hançer havada bir havuca dönüşüp bumerang gibi geri döndü ve suratının ortasına çarparak onu yere indirdi.

“Kaçın!” diye bağırdı Dot, Agatha ve cadılara.

Kızlar hep birden kaçmak üzere arkalarını döndüler fakat Eğreltiotu Tarlası’ndan ellerinde silahlarıyla onlara doğru koş-turan altı oğlan daha fırladı. Agatha’nın gözleri kocaman açıldı. Hiçbiri Filip değildi... ya da Tedros.

Hester ve Dot’a doğru sokulan Anadil, Agatha’ya, “Git, Sophie’yi bul!” diye bağırdı. Agatha’ysa, “Ben sizinle dövüşeceğim!” diye karşılık verdi.

“Agatha, *git!*” dedi Dot. Oğlanlarla aralarında beş-altı metre kalmıştı. “Sophie’nin çok geç olmadan sana ihtiyacı var!”

“Olmaz! Sizi ölüme terk edemem!” diye bağırdı Agatha.

“Anlamıyor musun?” diye ona döndü Hester, gözleri alev saçarak. “Cadılar meclisi *dört kişi olmaz. Seni istemiyoruz!*”

Gözleri yaşlardan yanarken Agatha mavi ağaçlara doğru uzaklaştı ve geri dönüp baktığında Hester’ın korkudan kireç gibi bembeyaz kesilmiş bir suratla kendisini izlediğini gördü. Sonra Hester kırmızı renkte ışıldayan parmağını oğlanlara doğru kaldırdı ve Agatha onları göremez oldu.

* * *

Yükseklerde, öğretmenlerin bulunduğu balkonda Leydi Lesso ile Profesör Dovey, oğlanların ve kızların meşalelerle aydınlatılmış panolarını dişlerini gıcırdatarak takip ediyorlardı. Karanlık, içerisi görünmez ormanda neler olduğuna dair tek ipuçları bu panoydu.

Profesör Dovey, öğretmenlerin tepesinde dönüp duran kelebekleri ve kapıyı tutan Pollux'u göz ucuyla izliyordu. Balkonların hiçbirinde ya da aşağıdaki Çayır'da Evelyn'den iz yoktu.

Erkekler Okulu'ndan büyük bir gürültü koptu. BEATRIX ile MILLICENT'in isimlerinin panodan silinmesini kutluyorlardı. İki kız yaprak gibi titreyerek ve hıçkırıklara boğulmuş halde Çayır'da belirdi. Dev periler onları kaptıkları gibi sihirle tedavi etmek üzere şatoya götürdüler.

Kızların sadece altı yarışmacısı kalınca oğlanlar kendilerinden emin bir tezahürata koyuldu. Bu sırada, Profesör Dovey de Leydi Lesso'nun yanına sokuldu iyice. "Güney kapısını senin kalkanın koruyor," diye fısıldadı çabucak. "Onu delip içeri girebilirsin..."

"Son defa söylüyorum, Clarissa, bir öğretmen müdahale ederse şartlar *ihlal edilir*," diyerek onu tersledi Leydi Lesso. "Tüm oğlanlar ve prensler şatomuza saldırırlar. Tam bir kıyım olur."

"Sadece sen o kalkanı delebilirsin! Onlara yardım etmezsen, Sophie'yle Agatha ölecek!"

Leydi Lesso ona döndü. "Daha önce de senin Evelyn yüzünden yaptığın ısrarlara uyup, bir defa müdahale etmiştim," dedi onu suçlayarak. "*Ödediğim* bedeli asla bilemezsin."

Profesör Dovey yeniden bir söze girmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

“Agatha’ya saldırdı, Leydi Lesso. Dersin tam ortasında, bizim koruyor olmamız gereken okulumuzda. Şimdi de yegâne barış umudumuzu tehdit ediyor. Sen de kalkmış, Agatha’nın başının çaresine bakmasını mı öneriyorsun? Bu Kötülük değil, Leydi Lesso. Bu *korkaklık*,” dedi Profesör Dovey, alçak sesle. “Bu defa bizi Evelyn Sader’dan koruyacak bir Okul Müdürü yok. Sadece sen varsın. Evelyn’in sonu her ne olursa olsun, *her* bedel bunu durdurmaya değer.”

Leydi Lesso meslektaşının öfkeli gözlerine baktı. Sonra çabucak boğazını temizledi ve başını çevirdi. “Her zamanki gibi abartıyorsun, Clarissa. Agatha’nın yanında onu korumak için en iyi cadılarım var. Hester ve Anadil yetenekli yoldaşlardan çok daha fazlasıdır.”

O anda ormandan yükselen kıvılcımlar başlarının üzerinden geçti ve patlayan havai fişekler karanlık balkonlarını beyaz ışıklarla aydınlattı. Öğretmenler dönüp baktıklarında HESTER’in isminin panodan silindiğini ve dövmeli cadının yüzü gözü, mavi harmanisi kan içinde Çayır’da belirdiğini gördüler. Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştıysa da, dizlerinin üstüne çöktüverdi.

“Neler oluyor?” diye bağırان Profesör Sheeks, peşinde Profesör Anemone ve orman grubu liderlerinden birkaçıyla Pollux’un hantal ayı gövdesini iterek şatodan içeri daldılar.

Profesör Dovey, dev perilerin yardımıyla tünele doğru götürülen Hester’in çimenlerde bıraktığı kan izlerine bakakalmıştı. Elleri titreyerek Leydi Lesso’ya döndü.

Ama Leydi Lesso çoktan gitmişti.

Agatha, HESTER’in isminin panodan silindiğini gördü ve teslim olduğunu işaret eden beyaz havai fişekler patlayınca belirgin bir rahatlama hissetti. Hester hâlâ yaşıyordu.

Agatha ormanda kalan kızları kafasından sayarak fosforlu mavi lalelerin arasından koşuyordu: *Anadil, Dot, Yara, Sophie...*

Sophie cadılara saldıran erkek grubunda yoktu... *Aynı şekilde, Tedros da.*

Agatha'nın kalbi daha hızlı çarpıyordu. Sophie şu an Tedros'la *birlikte* miydi? Her an kıza dönüşebilecekken Sophie neden onun yakınında dolanıyordu ki?

Midesine iğne gibi delici bir korku saplandı. Agatha bunu umursamadı.

Tabii ki Tedros'la birlikte olacak. Tedros'un beni bulamamasını sağlıyor, diye kendini teskin etti. Beni koruyor.

Ama içindeki korku büyüyor, derinlere iniyordu.

Yatağın altına tıktırılmış yılan derisinden bir pelerin ve bir erkek üniforması...

İki hafta önce yılan ısırıklarıyla dolu bilekler...

Onu eve götürmek için çaresizce uğraşan bir arkadaş...

Agatha bodur çamların ortasında ansızın duruverdi.

Pembe renkli bir büyü.

Tedros'un kulede kendisinden nasıl uzaklaştığını, orada olmayan birini delice aradığını hatırlayınca kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Hayır... İmkânsız...

Sophie orada olamazdı! Yeni Sophie, bir zamanlar Agatha'nın ona sadık olduğu kadar sadık olan en yakın arkadaşı bunu yapmazdı! Şu an hayatını onun için tehlikeye atan İyi Sophie yapmazdı bunu! Bu Sophie onu ve Tedros'u ayırıp da sonrasında onun yanındaymış gibi yapmış *olamazdı*. Uzak Orman'ın Cadısı bile bu kadar hain, bu kadar sinsi, bu kadar... Kötü olamazdı.

Agatha'ya ter basmıştı.

Yoksa olabilir miydi?

Oğlanların bağırışları yakınlardan yankılandı ve hemen ardından bir gulyabaninin homurtularıyla birlikte Turkuaz Çalılık'ın üzerinde kırmızı havai fişekler patladı. CHADDICK ile NICHOLAS'ın ateş böcekleri vızıldadı ve oğlanların isimlerini panodan sildi.

Agatha güney kapısına doğru yöneldi, Sophie'yi bulma konusunda hiç olmadığı kadar kaygılıydı.

“Güney kapısı mı?” Sophie karla kaplıymış gibi görünen, parlak mavi söğütlerin arasında Tedros'u izliyor, ayağındaki erkek çizimleri bir orman devinin ya da benzeri bir korkunç yaratığın bıraktığı dev ayak izlerinin yanında ufacık kalıyordu. Engebeli yolda, alışık olmadığı erkek bedeninin de kendisini zorlamasıyla, yeni doğmuş bir bebek gibi zorlanarak yürüyordu. “Ne var güney kapısında?”

“Balkabağı tarlası,” dedi Tedros, ötede önlerine çıkan dalları keserek yol açarken. “Ormanın en açık yeri. Oraya gelecek olurlarsa Sophie ve Agatha'yı görebiliriz; tabii, sen geride kalmamayı başarırsan.”

Sophie yüzünü buruşturdu; onu bulduklarında en yakın arkadaşını Tedros'tan korumanın yollarını düşünüyordu. Agatha'ya zarar vermeden Tedros'u durdurmalıydı. Kırmızı mendilini çalıp hemen yere atmalıydı...

Tedros'un cebindeki kırmızı ipekli kumaşın ucunu görünce Sophie'nin kalbi birden daha hızlı atmaya başladı. Tedros'un sırtı ona dönüktü.

Şimdi tam sırasıydı.

Sophie parmak ucundaki pembe ışığın ısındığını hissetti. Korku onu parlaklaştırıyordu. Kalbi son sürat çarparken par-

mağını yavaşça kaldırdı, Tedros'un geniş sırtına doğrulttu.

"Berbat bir dövüşçü olsan da, yanımda olduğun için mutluyum, Fil," dedi Tedros ileriden. "Her zaman yanımda bir ekip olabileceğim en yakın arkadaşım olsun istemişimdir. Anlarsın ya; şu bizim iki kız gibi."

Sophie'nin parmak ucundaki ışık söndü.

Tedros tek kaşı havada ona döndü. "Ama ciddi soruyorum, bana yetişmen için seni kucağıma alıp taşımam mı gerek?"

Sophie'nin kalbi pır pır ediyordu; yürüyüşünü bir erkeğinkine benzetmeye çalışarak aceleyle ileri fırladı. "Öğretmenlerden hiçbirinin tuzaklarıyla karşılaşmamış olmamız çok tuhaf..."

"Canavarları mağlup etmek kolaydır, Filip. Asıl korkman gereken, *tanıdığın* iblistir."

Sophie birden durdu. Işıl ışıl parlayan uzun dallı söğütlerin bir şövalyeyi savaşa uğurlar gibi Tedros'u okşamalarını izliyordu.

Prens arkasındaki sessizliği hissetti ve geri döndü. "Yine ne var?"

"Hiç birisini öldürdün mü Tedros?"

"Ne?"

Sophie üç metre ötesinde gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Daha önce hiç birisini *öldürdün* mü?"

Tedros gerildi; bebek yüzlü, parlak gözlü arkadaşına bakıyordu. "Bir yarattığı öldürmüştüm," dedi sıkıntıyla.

"O, kendini savunmak için yaptığın bir şeydir, Tedros. Bu ise intikam," dedi Sophie, soğuk bir sesle. "Bunun adı *cinayet*." Yüzü acıyla karanlıklaştı. "Ne kadar İyi olmaya çalışırsan çalış, bundan asla kaçamayacaksın. Rüyalarına girecek ve kendinden korkmana neden olacak. Çirkin bir kara gölge gibi seni takip edecek, sana her daim Kötü olacağını söyleyecek, ta ki senin... bir parçan olana dek."

Tedros sinirlenmişti, olduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. “Ya, tabii. Sen nereden bileceksin, bir kuşla bile savaşamayan Honora Dağlı Filip?”

Sophie’nin gözleri onunkileri adeta delip geçti. “Çünkü ben senin tahmin edebileceğinden çok daha kötü bir şekilde can aldım.”

Tedros hayretler içinde arkadaşına bakıyordu.

Buz mavisi ağaçların arasından ay ışığı sızıyor ve ağızlarından çıkan nefesleri dumana dönüştürüyor, birbirlerine dönük halde duran iki delikanlıyı aydınlatıyordu.

Tedros başını yana eğdi ve ışık altında Filip’e baktı. “Çok tuhaf. Yüzün değişik görünüyor.”

“Ne?”

“Daha... pürüzsüz görünüyor,” dedi Tedros, şaşkınlık içinde arkadaşına doğru yaklaşarak. “Sanki tıraş olmuş gibisin...”

Sophie güçlükle yutkundu. *Büyü!* Erkek olmaya o kadar alışmıştı ki büyüü unutmuştu! Her an tekrar kız olabilirdi! Tedros’tan uzaklaşması gerekiyordu!

“İşıktandır,” diye kıvırdı, Tedros’u itekleyerek. “Devin teki- ne yem olmadan gidelim.”

Başlarının tepesinde hafif bir inleme duyuldu ve Tedros hemen durdu. “O neydi?”

“Ben bir şey duym...”

Sophie sözünü bitiremeden, ses tekrar duyuldu; patlamış bir balonu andıran hırıltılı bir sızlanmaydı bu.

İkisi birden başlarını kaldırıp söğüt ağacına baktılar.

“Kim var orada?” diye seslendi Tedros.

Uzun ince dalların ve parlayan mavi yaprakların arasında, ağacın tepesinde saklanan bir şey olduğunu fark ettiler. Tedros gözlerini iyice kısarak baktı; gözleri karanlığa alışmıştı ve sonunda bir gölge gördü; bir insan gölgesi.

Safir mavisi harmanılı bir insanın gölgesi.

“Bir *kız*,” diye dudak büktü Tedros.

Arkalarından havai fişeklerin çatırtısı yükseldi ve oğlanlar dönüp gökyüzünü kaplayan beyaz ışıklara bakarken iki kızın ismi daha panodan silindi.

DOT.

ANADIL.

Sophie rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı. İki cadı, ölmekten beyaz mendillerini yere atmayı başarmışlardı.

Fakat sonra, Tedros’un göz bebeklerinin ağaca odaklandığını ve karanlık bir şekilde parıldadığını gördü. Zira o iki kız teslim olduysa, şu an ağaçta kapana kısılmış kız büyük ihtimalle...

“Ben getiririm onu!” diye ciyaklayan Sophie, ağacın üstüne atlayıverdi.

Ama Tedros ondan hızlıydı ve arkadaşının yanından bir panter gibi geçip yukarıda saklanan kıza doğru atıldı. Sophie onun arkasında kendini zorluyor, Agatha’ya ilk kendisinin ulaşması gerektiğini biliyordu. Sivri, birbirine dolanmış dalların arasından atıldı ve Tedros’un harmanisinin yakasından tutup çekti. Prens geriye doğru kaydıldı ve arkadaşının yanından geçip gitmesini izledi.

“Ne yapıyorsun!” diye bağırdı Tedros.

Sophie saklanan kıza ulaşmak için erkek bedeninde kalan gücü son zerresine kadar kullanıyordu. Tam yaklaşmıştı ki Tedros onu arkadan tuttu.

“O *benim*, Filip,” diye hırladı, arkadaşını yana iterek. Paniğe kapılan Sophie çizmesini geriye doğru salladı ve Tedros bir alt dala yüzüstü çakılıverdi.

Filip onun yanından güçlükle yukarı tırmanırken Tedros döndü ve ona yakaladı. Bunun üzerine Filip ona sert bir tokat

attı ve iki delikanlı sık dalların üzerinde boğuşmaya, birbirlerini hayvanlar gibi ısırıp birbirlerine tekmeler savurmaya başladılar. En sonunda köşeye sıkışmış kıza ulaştıklarında Tedros, Filip'i tutup arkasına savurdu. Soluk soluğa kalmış, yanakları kıpkırmızı olan prens, dişlerini gıcırdatarak kılıcını avına doğrulttu ve hırlayarak yüzünü örten başlığı açtı.

Sonra yavaşça kılıcını indirdi.

“*Sen de kimsin?*”

Sophie de yanlarına geldi ve mavi yaprakların arasına sığınmış, hafif hafif inleyen, gözlerini güç bela açabilen, uzun burunlu çilli yüzü ölümcül bir soluklukta olan kızıl saçlı kıza baktı.

“*Yara?*”

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Tedros, heyecanla.

“İçeri girmeden önce Çayır'da birinin adını söylediğini duydum,” diye bir yalan attı Sophie, alelacele; oğlanlardan hiçbirinin Yara'yı daha önce görmediğini hatırlamıştı.

“Öyleyse beyaz mendilini bulalım da onu buradan gönderelim,” diye hırladı Tedros. “Sophie ve Agatha'yı aramamı...”

Yara'nın çenesinde kurumuş bir kan lekesi görünce sesi kesiliverdi. Tedros yavaşça harmanisini sıyırdı ve boynunda pas lekeli, derin bir tırtıklı kesik olduğunu gördü. Çok fazla kan kaybına sebep olduğu belli oluyordu.

“Aric,” dedi Tedros, soluk borusu kesilmiş Yara'nın güçlükle nefes alışını ve hırıltılarını izlerken. “Bu onun bıçağının izi.”

Sophie ona baktı, ikisinin de yüzünde çaresizlikten doğan aynı korku vardı. Yara ölmek üzereydi.

Sophie, Yara'nın başını kucağına yatırırken, Tedros deli gibi onun ceplerini araştırıyordu ancak hiçbir şey bulamadı. “Seni öğretmenlerine geri göndermemiz gerek, Yara,” dedi. “Mendilin nerede?”

Sophie başını iki yana salladı. “O konuşmaz.”

“Yara, sana yardım etmemiz gerek!” dedi Tedros, çıldırmış bir halde onu omuzlarından tutarak.

“Sana söyledim ya Tedros.”

“*YARA!*” diye haykırdı Tedros.

Yara gözleri hâlâ kapalı halde Sophie’nin kollarında kıpırdandı. “Ben... Yara... değilim,” dedi fısıldayarak.

Sophie ve Tedros hayretle geri çekildiler.

Yara’nın mavi gözleri zorla açıldı ve Tedros’unkilere bakmaya başladı. Sanki en yakın arkadaşına bakıyormuşçasına gülümsedi. “Hiç... hiç... olmadım zaten.”

Prens onu bıraktı çünkü Yara’nın yüzü değişmeye başlamıştı. Yanaklarında kızıl sakallar belirdi, çenesi köşeli ve geniş bir hal aldı, gaga gibi uzun burnu zarifleşti, dalgalı kızıl saçları kafasının içine doğru girerek kısacık oldu. Gayet iyi bildiği bu büyüünün bozulmasını izlerken Sophie’nin beti benzi atmıştı. Tedros daha da beter solgunlaşmıştı, çok daha iyi tanıdığı bir oğlan vardı karşısında.

“T-T-Tristan?” diye kekeledi Tedros, dehşet içinde. “Ama bu imkânsız... Nasıl? Mümkün değil!”

“Ben... özür dilerim...” dedi yeniden erkek haline dönmüş olan Tristan. “Onların okulu... öyle... *güzeldi* ki. Bizimkiler ise... bizim çocuklar çok kötü kalpliydiler... Sadece sen hariç, Tedros... Sen benim tek arkadaşımdın...”

Gözleri dolan Tedros konuşamıyordu bile. Öylece Tristan’a bakıyordu, sonra Filip’e döndü; aklı karışmıştı.

“Tristan, mendiline ihtiyacımız var,” dedi Sophie, gergin bir ifadeyle.

“Benim kızların okulunda kalmama izin verdi,” dedi Tristan, titreyerek. “Dilediğim kadar... dilediğim kadar kalabileceğimi söyledi.”

“Kim izin verdi sana?” diye sordu Tedros, şaşkınlığını üzerinden hâlâ atamayarak.

“Dekan... onu sakladığım müddetçe... dilediğim kadar kalabileceğimi söyledi... Bu yüzden onu m-m-masanın altından aldım...”

“Hişşşş,” dedi Sophie, onun yanağını okşayarak. “Bana mendilinin nerede olduğunu söyle.”

Tristan’ın gözleri onunkilere dikildi ve birden onu tanıyarak parladı. Gözlerinin derinliklerine baktı ve zayıf bir şekilde gülümsedi. “Sensin.”

Sophie’nin kalbine bir hançer saplanmış gibi oldu.

Tedros şaşkınlıkla Tristan’a bakıyordu. “Ama Filip bizim okula sen gittikten sonra geldi. Onu nasıl tanıy...”

“Sayıklıyor,” deyiverdi Sophie hemen, sonra da Tristan’ı tutarak ona yakasındaki F harfini gösterdi. “Benim adım *Filip*, Tristan. Honora Dağlı *Filip*. Senin mendiline ihtiyacım var. *Lütfen!*”

“Hikâyeci,” dedi Tristan, hâlâ ona gülümseyerek. “Onu... onu sizin masal kitabınıza sakladım... Tıpkı onun bana dediği gibi... Oraya asla bakmayacağınızı biliyordu...”

“Neden bahsediyor?” diye sordu Tedros, gerginlikle.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yalan söyledi Sophie, kalbi deli gibi atarak.

“Sizin... sizin kitabınızın içinde...” dedi Tristan. “Onu... onu almaya geliyor... Sizin... sizin sonunuz için ona ihtiyacı var...”

Ama Tristan’ın artık alacak nefesi kalmamıştı. Kızıl saçlı çocuk kasıldı, sonra kımıldamaz oldu; kalbi son kez attı ve gözleri yavaşça kapandı.

Bedeni yavaş yavaş ışıldamaya başladı, giderek daha da sıcaklaşıyordu ve sonunda erimiş altın rengini aldı. Bir anda bedeni ışıktan parçacıklara bölündü ve gökyüzüne fırlayıp turuncu-altın rengi yıldızlardan Yara’nın yüzünü oluşturdu. Sonra

ışıklar solgunlaştı ve ormanın üzerinde alevlerden bir yağmur gibi yağdı. Ardından YARA'nın ismi kızların panosundan silindi ve Tristan böylece gitti.

Tedros, Filip'i iterek ağaçtan aşağı indi. Ağacın ardındaki mavi çimenlerin arasına gitti ve öğürerek iki büküm oldu. "Aric onu nasıl öldürür?! Aric bir kıızı nasıl öldürebilir?" diye ağladı. "Üstelik o bir kız bile değilmiş! T-T-T-Tristan'mış! Senin benim gibi bir erkek! Ama kimse onunla konuşmazdı, kimse ona iyi davranmazdı. Onların okuluna gitmek istemesine şaşmamak lazım!" Tedros nefes almakta güçlük çekiyordu, dizlerinin üstüne çöktü. "O sadece mutlu olmak istemişti!"

Sophie eliyle onun sırtını sıvazladı.

"Çok korkmuş olmalı, Filip," diye fısıldadı Tedros. "O ağaçta bir başına... ölürken..." Elleriyle yüzünü kapattı. "Başka kimsenin ölümünü izleyemem ben. Lütfen. Bu şekilde olmasın." Burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Sen haklısın. Ben yapamam, kimseye zarar veremem..."

Sophie onun önünde diz çöktü. "Buna mecbur değilsin."

"Onları önce ben öldürmezsem, o kızlar beni öldürecekler!"

"Bana söz verirsen öldürmezler," diye onu teskin etti Sophie. "Bana onların hayatlarını bağışlayacağına söz ver."

Tedros başını kaldırıp ona baktı, yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. Rüyadaymış gibi başını iki yana salladı. "Her saniye daha farklı görünüyorsun gözüme, Filip. Daha yumuşak, daha narin..." Yanakları kızarak başını yana çevirdi. "Neden sürekli keşke sen bir prenses olsaydın diye geçiriyorum içimden? Neden senin yüzünde devamlı bir prenses görüp duruyorum?"

"Sophie ve Agatha'nın eve dönmelerine izin vereceğine söz ver bana," diye yalvardı Sophie, sesi iyice tizleşerek. "Prens sözü ver."

“Tek bir şartla,” dedi Tedros, gözlerini onun gözlerine dikerek. “Krallığına geri dönmeyeceksin, Filip. Burada benim yanımda kalacaksın.”

Sophie kıpkırmızı kesilerek ona bakakaldı. “N-n-nee?”

Tedros onu omuzlarından kavradı. “Sen benim İyi olmamı sağlıyorsun, Filip. Lütfen. Sonumun Aric gibi öfkeli ve Kötü olmasına tahammül edemem. Sen, benim İyi olmamı sağlayan tek sebepsin.”

Sophie’nin tüm bedeni bir anda erimişti sanki. Bugüne dek âşık olduğu tek erkeğe bakıyordu ve o, kendisinden sonsuza dek yanında kalmasını istemişti.

Ama bir erkek olarak...

Sophie yavaş yavaş geri çekildi.

“Beni dinle, Tedros,” dedi. “Sophie’nin Agatha’yla birlikte sağ salim eve dönmesi gerek. Bunu sona erdirmenin tek yolu bu. Başkalarının da ölmesini engellemenin tek yolu bu.”

“Benim de en yakın arkadaşşıma ihtiyacım var,” dedi Tedros, onu daha sıkı tutarak. “Bunu kendi ağzınla söyledin, Filip. Sonunun annen gibi yalnızlık olmasını istemiyorsun.” Mavi gözleri yumuşadı. “Ben de sonumun babam gibi olmasını istemiyorum.”

“Beni bekleyen biri var, Tedros,” dedi Sophie, titrek bir sesle. “Benim asıl halimi bilen, beni tanıyan biri. Dünyada hiçbir erkeğe değişmeyeceğim biri.”

“Keşke kız olsaydın,” dedi Tedros, elini arkadaşının sırtından aşağı kaydırarak. “Galiba o yüzden devamlı senin yüzünde bir kız görüyorum.”

“Onlara dokunmayacağına söz ver bana,” diye ısrar etti Sophie, kalbi deli gibi atarken.

“Sen elimde kalan tek şeysin, Filip,” diye yakardı Tedros.

“Beni yalnız bırakma. Lütfen.”

“Söz ver bana!” diyerek yutkundu Sophie.

“İyice tuhaflaştı bu durum,” dedi Tedros, dalgın dalgın.
“Artık sesin de kız gibi çıkıyor.”

Sophie onu durdurmak için elini uzattı ama Tedros elini tuttu. Sophie onun kocaman açılmış, şaşkınlık içindeki gözlerine bakarken Tedros yaklaşarak ona doğru eğildi...

“Aman tanrım!” diyen bir ses geldi arkalarından.

Oğlanlar şaşkınlıkla sesin geldiği yöne döndüler.

Sesin sahibi, Agatha’ydı.

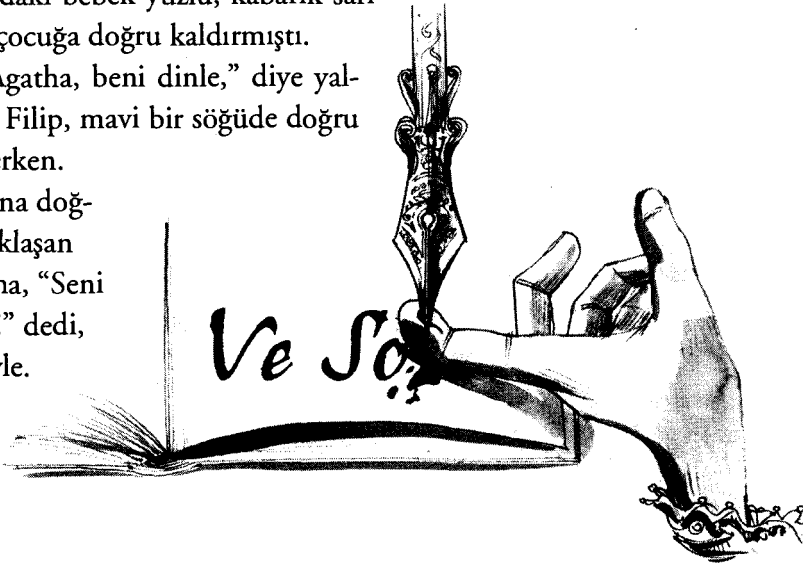
Kötülerin Maskesi Düşüyor

Tedros, Filip'ten ayrıldı ve kıpkırmızı bir suratla geriye doğru sıçradı. “Yo, yo, yo!” diye kekelemeye başladı Agatha'ya dönerek. “Bir kaza oldu da...”

Fakat Agatha altın renginde ışıldayan parmağını onun yanı başındaki bebek yüzlü, kabarık sarı saçlı çocuğa doğru kaldırmıştı.

“Agatha, beni dinle,” diye yalvardı Filip, mavi bir söğüde doğru gerilerken.

Ona doğru yaklaşan Agatha, “Seni yılan!” dedi, öfkeyle.

“Seni yalancı yılan!”

Tedros içgüdüsel olarak Filip’i korumaya aldı ve kendi ısıldayan parmağını Agatha’ya doğrulttu. “Filip’e ilişme, Agatha. Senin kavgan benimle.”

Fakat Agatha hâlâ ona bakmıyordu. Parmağı daha da kuvvetle ısıldarken Filip’e öldürecekmiş gibi bakıyordu. “Onu öpmeye çalıştın! Burada onunla birlikte kalıp beni eve göndermeye çalıştın!”

“Bu doğru değil!” diye bağırdı Filip.

Tedros sivri çeneli arkadaşına döndü. “Siz birbirinizi tanıyor musunuz?”

“O gece Okul Müdürü’nün kulesindeydin. *Bize* saldırdın. Onu bana karşı *kışkırttın!*” diyerek Filip’e çıkıştı Agatha.

“Sen de bana onu görmeye gitmeyeceğine söz vermiştin!” diye karşılık verdi Filip, sesi titreyerek. “Seni kaybedemezdim, Agatha! Seni geri kazanmaya çalışmadan kaybedemezdim!”

“Demek bizi eve bir yalanla döndürmeye çalıştın?” diyerek onu azarladı Agatha.

“Neden prensesim ve en yakın arkadaşım birbirleriyle sohbet ediyor ki?” diye sordu Tedros, aklı tamamen karışmış bir halde.

“Sana dileğinin yanlış olduğunu göstermek zorundaydım,” diye karşı atağa geçti Filip, bir yandan da ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “İnsanın en yakın arkadaşının bir oğlandan daha değerli olduğunu ispatlamalıydım.”

Agatha en başından beri ona arkadaşlığı hakkındaki gerçeği anlatmaya çalışan lanetlediği rüyaları, dil uzattığı kalbini düşünerek başını öfkeyle iki yana salladı. “Anlamıyor musun?” dedi soğuk bir sesle. “Sen bizi durdurmak için daha fazla çabaladıkça, ona yönelik dileğim daha da gerçek oluyor.”

Filip bu duydukları karşısında bir adım daha geriledi.

“Neler olduğunu gerçekten anlamıyorum,” diye cıyıkladı Tedros, kocaman açılmış gözlerle.

“Benim yerime onu mu tercih edeceksin?” diye sordu Filip; hem sesi hem de çenesi titriyordu. “Bizi kurtarmak için ben hayatımı o kadar tehlikeye attıktan sonra?”

“Onu öpmek de bunun bir parçası mıydı?” dedi alaycı bir ifadeyle Agatha. “Bu da bizi *kurtarma* girişiminin bir parçası mıydı?”

“O beni öptü!” diye bağırdı Filip.

“D-du-durun! Kötü bir andı sadece...” diye ne diyeceğini şaşırılmış halde açıklamaya çalıştı prens. “Biz arkadaşız... Tıpkı seninle S-S-Sophie gibi.”

“Ne arkadaş ama!” dedi Agatha, Filip’e ters ters bakarak.

“Bana inanmalısın, Aggie,” diye ısrarını sürdürdü Filip. “Ben seni seçtim. Tedros’un beni isteme ihtimali olsa bile, son-
suza dek onun olabilsem bile...”

“Etraf çok karanlıktı... Ve yüzü değişik görünüyordu...” diye sızlandı Tedros, bir kayanın üstüne çökerek. “Her erkek aynı hatayı yapardı!”

“Sen bana burayı unutmak istediğini söyledin,” diye kendini savundu Filip. “Mutlu sonumuzu geri istediğini söyledin!”

“*Mutlu* mu? Senin yüzünden bir çocuk *öldü*! Senin yüzünden hâlâ ikimiz de ölebiliriz!”

“Ben sadece eski halimizdeki gibi geri dönmek istedim; buraya adım atmamızdan önceki gibi. Bir prensle tanışmamızdan önceki gibi!” diye yakardı Filip. “Ben sadece eskisi gibi gerçek arkadaşlar olmamızı istedim.”

“Gerçek arkadaşlar birbirinin büyümesine müsaade eder,” diye köpürdü Agatha, boynu sinirden kıpkırmızı kesilerek.

“Gerçek arkadaşlar birbirlerinin sevmesine engel olmaz. Gerçek arkadaşlar *yalan söylemez*.”

Tedros oturduğu kayadan ayağa fırladı. “Bu kadar yeter!” diye çıkıştı Agatha’ya. “İkinizin nereden tanıştığınız umurumda değil. İsterseniz uzun süredir birbirini görmeyen kuzenler, gizli mektup arkadaşları ya da Honora Dağı’ndan ahab olun, hiç umurumda değil ama Filip seni artık ilgilendirmiyor, tamam mı?” dedi sert bir ifadeyle. “Seni öldürme konusunda fikrimi değiştirmeden git, pek kıymetli Sophie’ni bul.”

Agatha ona bir süre baktı ve sonra bir kahkaha patlattı.

“Neymiş bu kadar komik olan?” diye köpürdü Tedros.

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?” dedi Agatha, şaşkınlıkla. “Sen hâlâ onun arkadaşın olduğunu sanıyorsun.”

“*En iyi* arkadaşım,” diye düzeltti prens. “Ayrıca neden Sophie’yi bana tercih edeceğini de nihayet anladım. Çünkü Filip beni *tanıyor*. Beni bir kızın asla yapamayacağı şekilde destekliyor ve benim için çarpışıyor. Ben hep gerçek sevginin bir kızla sınırlı olduğunu zannederdim... Ama Filip gibi bir arkadaşın sevgisi, o tür bir sevgiden çok daha derinmiş meğer. Çünkü ben de olsam onun kadar İyi bir arkadaşısı sana tercih ederdim, tekrar tekrar ve tekrar tekrar.”

“Sana biraz *Filip*’ten bahsedeyim,” dedi Agatha. “Lancelot babanın ne kadar İyi arkadaşısıysa, Filip de senin o kadar İyi arkadaşın.”

Tedros dişlerini göstererek hırladı ve kılıcını çekti. “*Ne* dedin sen?”

Agatha onun yüzünü uzunca inceledi ve sert tavrını bir kenara bırakıp yumuşadı. “İyi ile Kötüyü birbirinden ayırmakta hiçbir zaman başarılı olamadın, değil mi?”

Tedros’un tüm bedeni gerildi; duyduğu korku ve dehşet

onu perişan ediyordu. Dönüp bakınca Filip'in Agatha'nın arkasına doğru gerilediğini, gölgeler altındaki çimenlikten çıkıp, ısıldayan bir söğüt ağacına yaslandığını gördü. Parıldayan buzların ışığında Tedros nihayet en iyi arkadaşının korku içindeki, titreyen yüzünü görebiliyordu.

Ama artık, tanıdığı bir yüz değildi bu.

Her geçen saniye Filip'in yüz hatları, tane tane dökülen kumdan bir heykel gibi, santim santim değişiyordu. Eğik burnu narinleşti ve yuvarlaklaşarak bir düğme kadar kaldı. Kırpikleri kalınlaştı ve uzadı, sivri kulakları küçüldü ve kafasına yapıştı, kaşları kalem gibi inceldi. Değişimler bedenine yayıldı ve çorap söküğü gibi bozulan bir büyü misali giderek hızlandı. Filip'in dolgun, damarlı kasları pürüzsüz bir tene dönüştü, kabarık saçları dalga dalga sarı lüleler halinde uzadı, kalın bacakları inceldi ve düzleşti, kalçaları kıvrımlarını yeniden kazandı... Ta ki sonunda buzlu ay ışığı altında üzerine giydiği kırmızı-siyah harmanının içinde ürkmüş bir kedi gibi büzülüp titreyen, etrafına korku dolu bir hüznle bakan pek güzel sarışın bir kıza dönüşene dek.

Tedros bir ağaca yaslanarak yere çöktü. "Neden herkes bana sürekli yalan söylüyor?" diye fısıldadı. "Neden her şey hep yalan?"

"Her şey değil," dedi Agatha, kısık sesle.

Sophie gülümsemeye çalışarak Tedros'tan uzaklaştı.

"Be-be-beni öldürme, Tedros," diye kekeledi. "Görmüyor musun? Ben hâlâ Filip'im, hâlâ senin arkadaşını... Sadece biraz değiştim..."

Tedros'un kendisine baktığını gördü. Önüne bir perde inmiş, bulanıklaşmış gibi görünen mavi gözleri az önce yaşanan sahneyi yeniden yaşıyormuşçasına ona dikilmişti. Yavaş yavaş,

üzerine altın rengi bir şafak doğuyor ve adeta içinde uyanan bir sıcaklık gibi karanlığı eritiyordu.

Sophie bunu görünce rahatladı.

Ama sonra Tedros'un ona bakmadığını fark etti.

Işıldayan bir söğüdün altında dikilen hayaletten farksız, siyah saçlı prensesine bakıyordu.

"S-s-sen... en başından beri beni seviyor muydun?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

Agatha başını öne doğru salladı, yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu.

"Kulede söylediğin her şey doğru muydu yani?" dedi Tedros, gözleri yaşlı.

Agatha hüüngür hüüngür ağlayarak başını öne doğru salladı.

"Neden seni öpmedim?" dedi Tedros, sesi çatallaşarak. "Neden sana güvenmedim?"

"Çünkü çok... aptalsın," diye ağladı Agatha, başını iki yana sallayarak. "Neden erkekler bu kadar aptal?"

Tedros gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Belki de prens-siz bir dünya iyi bir fikirdir."

Agatha'nın kahkahası gözyaşları arasında boğuldu. Nihayet yüreğini hiç utanmadan ortaya dökabiliyordu.

Aralarında dikilen Sophie çaresizlik içinde gerçek âşıkların kavuşmasını izliyordu... Hayatta hiç olmadığı kadar görünmez haldeydi o an.

Bir anda mor renkli bir ışık patlaması Tedros'un yanından bir uyarı gibi geçti.

Leydi Lesso ağaçların arasından fırlayıverdi, dumanı tüten parmağını Tedros'a doğru tehditkâr bir edayla kaldırmıştı. "Agatha! Sophie! Hemen ondan uzaklaşın!" diye bağırды güney kapısına doğru adım adım gerileyerek. "Etraf güvenli olana dek

sizi ormanda saklayacağım!”

Ne kızlar ne de oğlan yerinden kımıldadı.

“Ne yapıyorsunuz siz?” dedi Sophie ve Agatha’ya. “Diğer oğlanlar her an burada olabi...”

Fakat Leydi Lesso, Agatha’nın Sophie’den uzaklaşarak prensine doğru yaklaştığını ve onun da Agatha’yı korumacı bir tavırla kollarının arasına almasını kocaman açılmış gözlerle izliyordu. Birbirlerine sarılan Tedros ve Agatha, altında durduğu ağacın gölgesinde yapayalnız dikilen erkek üniforması içindeki Sophie’ye öfkeyle bakıyorlardı.

“Ne... neler oluyor?” diye sordu Leydi Lesso; bir Sophie’ye bir Agatha’ya döndü.

“Ben senin dileğini engellemenin İyi bir şey olduğunu sanmıştım, Aggie,” diye ağladı Sophie, sesi titreyerek. “İyi bir şey yaptığımı sanmıştım.”

Sophie, olan biteni anladığı menekşe gözlerinden anlaşılan Leydi Lesso’nun bile kendisinden uzaklaşmaya başladığını görebiliyordu. “Bir oğlan öldürüldü... Öğrenciler yaralandı... Ölümüne bir imtihan yapıldı... Hepsi... *senin* yüzünden miydi?”

“Haydi,” dedi Tedros, prensesini kolundan çekerek. “Bırakalım, kendi başının çaresine baksın.”

“Ben annem gibi olmak istememiştim. Sonumun yalnızlık olmasını istemedim,” diye yalvardı Sophie, yaşlı gözlerle Agatha’ya. “Kimseyi incitmek istemedim.”

“Haydi gidelim, Agatha,” dedi Tedros, daha sert bir sesle.

Agatha başını kaldırıp rüyalarındaki kadar muhteşem olan ve üzerine titreyen prensine baktı... Sonra da söğüdün altında pişmanlıkla ağlayan Sophie’ye.

Artık aldatmaca yoktu. Artık sırlar yoktu.

Bu defa mutlak seçimini yapacaktı.

Birden, bulundukları yerin tam ortasına bir alev topu indi ve Agatha'yla Tedros kırmızı bir duman bulutunun ortasında geri çekildiler. Neler oluyor diye dehşet içinde baktıklarında, adeta bir meteor yağmuru gibi kontrolden çıkmış kırmızı-beyaz havai fişeklerin gökyüzünün dört bir yanında patladığını gördüler. Erkeklerin panosundaki ateş böcekleri apansız alev aldı ve geriye kalan, TEDROS ve FILIP de dâhil, tüm isimler kül oluverdi. Kulakları sağır eden bir çatırtıyla pano bir alev topu haline gelerek patladı. Ormanın diğer tarafında kızların panosu da büyük bir patlamayla alev aldı ve batı kapısının üzerinden kara dumanlar yükselmeye başladı.

“Neler oluyor?” dedi Agatha, korkuyla.

Arkalarından gelen tekdüze bir uğultunun giderek daha da yükseldiğini duyuyorlardı.

Kanı çekilmiş yüzlerini sesin geldiği yöne çevirdiler yavaşça.

Şatoların üzerindeki efsunlu pus tabakası bir anda kalkınca, erkek ve kız okullarındaki öfkeden gözü dönmüş öğrencilerin karınca sürüsü gibi dışarı aktıkları görüldü. Kızlar balkonlardan atlayıp, ellerinde silahları ve ışıldayan parmaklarıyla Yarı Yol Köprüsü'ne doğru koşturuyor ve aradaki uçurumun kendi taraflarında toplanıyorlardı. Koyun karşı kıyısında yüzlerce kudurmuş oğlan ve acımasız prens ellerinde ölümcül silahlarıyla savaş çılgınlıkları atarak köprüye hücum etmişlerdi.

Agatha ile prensinin arkalarından yükselen bir ses, “Burada olduğumu biliyorlar,” dedi.

Agatha başını kaldırıp Leydi Lesso'ya baktı. Menekşe gözleri şatolara kilitlenmişti.

“Kuralları ihlal ettim,” dedi öğretmenleri, keskin bir sesle. “İmtihan bitti.”

Agatha yutkundu. “Ne anlama geliyor bu?”

Birbirlerini öldürme yeminleri eden, yıkık köprüünün ayırdığı dört yüz kızla erkeğe baktılar.

“Savaş,” dedi Tedros. “Savaş demek.”

Başlarının üzerindeki söğüt dalları, üzerine mavi pullar serpilmişçesine daha da parlamaya başladı ve sonunda bu parıltı, ağaçlardan aşağı inen bir fırtına bulutu gibi patladı. Ay ışığı altında bu parıltıların kelebekler olduğunu gördüler. Söğütlere fosforlu ışıltılarını veren de aslında bu binlerce kelebektir. Hepsi birden çekirge sürüsü gibi vahşice saldırarak ortalığı kapladılar. Agatha yüzünü kapatırken, Tedros beyhude bir şekilde kılıcıyla onları dağıtmaya çalıştı ama sonunda tökezleyerek yere düştü.

Aniden arkalarından yüksek sesli bir çığlık duyuldu ve Agatha dönüp baktığında bir kelebek bulutunun Leydi Lesso’yu yerden kaldırdığını gördü.

“Evelyn...” dedi Leydi Lesso, yüzü dehşet içinde. “Her şeyi duymuş!”

“Durun!” diye bağırdı Agatha, onu tutmaya çalışarak.

Kelebekler kendisini sürüklerken telaş içindeki Leydi Lesso, dudaklarını Agatha’nın kulağına yanaştırdı. “Tedros’u öp, Agatha!” diye fısıldadı. “Zamanı geldiğinde öp onu!”

Sonra daha fazla dayanamadı ve kelebekler onu kaptıkları gibi okula doğru uçururken, son sözleri savaş gümbürtülerinin arasında boğulup gitti.

Agatha donup kalmıştı, kesik kesik nefes alıyordu.

“Ne dedi?” diye soran bir ses duyuldu.

Agatha sendeleyerek ayağa kalkan, saçları birbirine karışmış Tedros’a baktı.

“Agatha?” dedi başka bir ses.

Agatha korkunç kırmızı dumandan son kalan bulutun da ağaçların arasında dağıldığını ve ardından Sophie’nin çıktığını gördü.

“Leydi Lesso ne dedi?” diye sordu arkadaşı, gergin bir yüzle.

Agatha, Sophie’ye öylece bakıyordu. Kızlarla oğlanların sa-
vaş çılgınlıkları uzaklardan bir koro gibi yankılanıyordu.

Üstlerinde ağaçların tepeleri birden hışırdayıp sallanmaya ve
yüksek sesli bir çatırtı onlara doğru yaklaşmaya başladı.

Okul Müdürü’nün gümüş kulesinin söğütleri devirerek
yanlarına geldiğini gören Agatha, dehşet içinde kendini geri
attı. Kule, ay ışığı altında kayarak ilerledi ve tam önlerine geldi-
ğinde, ağırlığıyla toprak zemini oyarak durdu. Ormanın orta-
sında açılan uzun yarığın bir tarafında Tedros, diğer tarafında
Sophie, tam aralarında ise Agatha kalmıştı.

Kulenin penceresinden son bir kelebek kümesi üç öğren-
cinin arkasına doğru kanat çırparak indi ve tam yere yaklaştı-
ğında sihirli bir şekilde biçim aldı. Evelyn Sader sırası gelen bir
aktris gibi ortaya çıkmıştı; uzun tırnaklı parmaklarının arasında
Agatha’nın pek yakından tanıdığı, kırmızı kiraz ağacından ka-
paklı bir masal kitabı tutuyordu.

Bu, onun ve Sophie’nin masalıydı.

“İmtihan,” dedi Dekan. “Ne muhteşem bir kelime. Bir sürü
anlamı var. Örneğin; belirli bir amaç doğrultusunda çabalayan
bir insana deneyim kazandırma. Ya da inancın ve dayanıklılığın
sınanması. Ya da bir insanın hayatındaki zorlu bir süreç. Ama
yine de... ben az bilinen bir anlamını daha çok severim.” Dra-
matik bir edayla duraksayarak, zıt kıyılarda dikilen Sophie ile
Tedros’a baktı; zümrüt yeşili gözlerinin üzerindeki koyu renkli
kaşları çatılmıştı. “*Suçluyu* belirlemek üzere şahitler huzurunda
yapılan sorgulama.”

Gözleri ortada dikilen Agatha’ya döndü. Esrarengiz bir şe-
kilde gülümsedi.

“*Asıl* imtihan şimdi başlıyor.”

Sivri tırnağıyla kitabın sırtındaki dikişli cildi açtı. Işıl ışıl parlayan Hikâyeci serbest kaldı ve kor gibi kıpkırmızı kesildi. *Sophie ile Agatha'nın Masalı* sihirli bir şekilde Dekan'ın elleri arasından yükselip ay ışığı altında havada durdu. Kalem jilet gibi keskin ucuyla kalemin kapağını açtı ve ucundan akan mürekkeple masadaki boşlukları renkli sahnelerle doldurmaya başladı. Sonunda biraz yavaşladı ve Tedros ile Sophie'nin arasında kalan Agatha'yı yavaş yavaş resmetmeye koyuldu.

Fakat bu çizilen Sophie, şu an Agatha'nın önünde duran Sophie'ye hiç benzemiyordu.

Sayfanın üzerindeki Sophie kel, çibanlar içinde yaşlı bir cadıydı.

Cadının altına kalem tek bir satır yazdı:

"Masalın Kötü kahramanı en başından beri saklanmayı başarmıştı."

Agatha ile Tedros yavaşça başlarını kaldırıp ay ışığı altında gayet güzel görünen Sophie'ye baktılar.

"Görüyorsun ya, Agatha; Sophie'nin belirtilerinin sebebinin *ben* olduğumu düşünüyordun. Kötü olanın *ben* olduğumu düşünüyordun." Evelyn bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu. "Ama ben değilmişim, işte."

"Agatha, ben cadı değilim... Cadı olmadığımı biliyorsun..." dedi Sophie.

Ancak Agatha arkadaşından bir adım uzaklaşarak Tedros'un tarafına yaklaştı. Sophie'nin yüzü şaşkınlıkla kıpkırmızı kesildi.

"Hâlâ benim Kötü olabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu Sophie. "Sana zarar verebileceğimi mi sanıyorsun?"

Agatha'nın elleri titriyordu. "Cadılar masalları mahveder, Sophie. Cadılar istedikleri sona ulaşabilmek için yalan söyler."

Sophie bu defa Tedros'a döndü. "Sana iyi bir arkadaş ol-

dum, öyle değil mi? Asla bir cadı olamayacak bir arkadaş! Anlatsana ona!”

“İyi bir *arkadaş* mı? Yalanlar üzerine inşa edilmiş bir arkadaşlık olur mu?” diye öfkeyle konuştu Tedros. “Okul Müdürü kendisi kadar kötü birini bulmak için dünyanın öbür ucuna kadar gitti. Şimdi neden seni seçtiğini anlıyoruz, Sophie. Yaşadığın süre boyunca *her daim* Kötü olacaksın.”

“Ben K-K-Kötü değilim! İyi olmaya çalışıyorum! Görmüyor musunuz? *Çabalıyorum!*” diye ağladı Sophie. “Okul Müdürü yanıldı! Benim hakkımda yanıldı!”

Agatha, Tedros’a doğru yanaşırken kitaptaki ürkütücü cadıya bakıyordu. “Hikâyeci yalan söylemez, Sophie...”

“Hayır, Aggie! Lütfen...” dedi Sophie. “Sen gerçeği biliyorsun.”

Kahrından yıkılmış bir halde yarığın içindeki Agatha’ya doğru ilerledi ancak ensesinde duyduğu yakıcı bir acıyla çığılığı bastı ve sonra aynı acıyı bileğinde ve kolunda hissetti.

Agatha ile Tedros kocaman açılmış gözlerle geri çekildiler; Sophie’nin karnına aniden bir taş oturur gibi oldu. Yavaşça kolunu kaldıran Sophie üstünde iki tane korkunç kara çıban çıktığını gördü. Derisi kaymak tutan süt gibi kıvrışıkça, her tarafından yakıcı çıbanlar çıkmaya başladı.

“Hayır... Bu onun işi... Dekan’ın...” Ancak, Sophie’nin lafı ağzında kaldı; Evelyn’i ortalıkta göremiyordu. “Bunu bana o yapıyor!”

Agatha, Tedros’un yanına sokulmuştu ve ikisi birden altın rengi ışıldayan parmaklarını Sophie’ye doğru kaldırmıştı. Karşılarında saçları topak topak dökülen, sırtı bükülüp kamburlaşan ve bacakları çöp gibi incelen Sophie’ye dehşetle bakıyorlardı.

Agatha acıma ve öfke arasında kalmış, başını iki yana sallı-

yordu. “O sendin, Sophie. En başından beri sendin.”

“Yaptığım her şey için... özür dilerim...” diye ağladı acılar içinde kıvranan Sophie. “Ama bu ben *değilim!*”

“Artık daha fazla burada olamazsın, Sophie,” dedi Agatha, gözleri dolarak. “Biz ancak ayrı ayrı mutlu olabiliriz.”

Tedros hayretler içinde prensesine döndü.

“Agatha, *hayır!*” diye bağırdı Sophie.

Hikâyeci, Son’un yaklaştığını hissederek kıpkırmızı kesildi.

Arkadaşının dişleri kararıp dökülürken ve saçları hızla azalırken Agatha tereddüt ediyordu. Sonra yüzü kederle yumuşadı.

“Biz ancak hayatta kaldığımız sürece mutlu olabiliriz, Agatha,” diye araya girdi Tedros. “Ve bunu hemen yapmalıyız.”

Agatha gözünde yaşlarla başını öne doğru salladı.

“BANA İNANMAK ZORUNDASIN!” diye yalvardı Sophie.

“Yapamam, Sophie,” dedi Agatha, Tedros’un kollarında. “Sana artık inanamıyorum.”

“HAYIR!” diye bağırdı Sophie, ona doğru atılarak. Ancak bir anda katlanan acılarla iki büklüm oldu.

Sophie uluyarak kasılırken Agatha, Tedros’a daha sıkı sarıldı. Sophie’nin çıbanlı kel kafası parlıyor, yüzü buruşup yaşlı bir kocakarının Kötü suratına dönüşüyordu.

“*Şimdi* Agatha,” dedi Tedros, zira Sophie yarığın üzerinden onlara doğru sürünüyordu.

“Agatha, ben onun gibi olmak istemiyorum,” diye yalvardı Sophie. “Sonumun annem gibi olmasını istemiyorum!” Buruşuk elini tek arkadaşına uzattı...

Agatha derin, korkunç bir üzüntü hissiyle onun gözlerine baktı. Sonra başını çevirdi.

Agatha’yı Tedros’un kollarında gören Sophie irkildi. “Hayır... sakın...” Sophie korkuyla bağırdı.

Tedros'un mavi gözleri, verdiği sözle birlikte Agatha'nın gözlerini delip geçti: "Sonsuza dek."

Agatha onun kendisini dilemesini işitti, her kalp atışında daha yüksek sesli duyuluyor, ona güvenmesi için yalvarıyordu.

Bu defa onu dinledi.

Agatha kendisini prensine teslim etti.

"Sonsuza dek."

Tedros yanaklarını ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Dudakları ilk defa buluşuyordu. Agatha'nın başı dönüyordu, gözlerini kör eden bir parıltı damarlarında dolaşıyordu. Tedros'un sıcaklığı onun içine akarken Agatha, Sophie'nin attığı feci çığlığın arkasında giderek azaldığını, gittikçe yumuşayarak sonunda sessizliğe karıştığını işitiyordu. Tedros'a daha sıkı sarılan Agatha, sanki nihayet Sonsuz Mutluluğunu bulmuşçasına, elinden kimsenin alamayacağı bir Son bulmuşçasına kalbinin adeta havada süzüldüğünü, zamanın uzayıp esneklediğini, korkularının eriyip yok olduğunu hissediyordu...

Dudakları nihayet teması kesti ve prensle prenses nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar. Ay ışığı altında açık duran masal kitaplarına baktılar. Sayfanın üzerinde masala son noktayı koyan öpüşmeleri resmedilmiş ve bir cadı, masallarından silinmişti. Hemen altınaysa son bir sözcük yazılıyordu:

VE SO...

Evelyn Sader tam o anda parmağını kalemin sivri ucunun altına soktu ve iğne batmış gibi delinen parmağından kan damlamaya başladı.

Nharfi yazılamadı.

Agatha'nın gözleri yavaşça aşağıya, ayaklarının dibine doğru kaydı.

Çimenlerin üzerinde kel, buruş buruş bir cadı gözlerini ona ve Tedros'a dikmişti. Ahı gitmiş vahı kalmış yüzü gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Sonra bir anda, en az deminki kadar hızlı bir biçimde Sophie eski genç, güzel tenli haline döndü. Cadı gitmişti ve geriye ihanete uğramış, kalbi kırık bir kız kalmıştı.

Agatha'nın kalbi boğazından çıkacak gibi oldu; geride bıraktığı arkadaşına şaşkınlıkla bakıyordu. Az evvel kendisini evine sevgisiz ve yapayalnız geri göndermek üzere gerçekleşmiş ama sonucu başarısız olmuş bir öpüşmeye tanık olan arkadaşı hâlâ orada duruyordu.

Fakat Sophie'nin gözlerinde bir yalvarma ya da af dileme ifadesi yoktu. Öylece boşluğa bakıyordu, sanki koyu saçlı prensesi artık tanımıyordu.

Agatha başını kaldırıp Dekan'a baktı.

"Kimileri cadılık belirtileri yaratmanın ve sonra bunun suçlusu olarak masum bir kızı göstermenin bir Dekan'a yakışmayacak hareketler olduğunu düşünebilir. Ama ne yapayım, güzel sonlara alerjim var," diye sırttı Evelyn. Bu sırada bir öbek kelebek de eline batan Hikâyeci'yi çıkarıp havada sabit tutmaya çalışıyordu. Parmak ucundaki kanı emdi ve sonra havada duran kaleme baktı. "Sonların ilginç bir yanı var ama. Hikâyeci 'Son' yazmadan masal bitmiyor. Gördüğünüz üzere bir harfiniz *eksik*. Yani, henüz 'Son'a ulaşmadık." Evelyn, Agatha'ya gülümsüyordu. "Sen *kendi* sonunu elde ettiğine göre, sevgili prenses, Sophie de adil bir şans hak etmiyor mu acaba? Sonuçta bu onun da masalı."

Sophie kocaman açılmış zümrüt gözleriyle ona bakıyordu.

"*Kalemi* bize ver," diye bağırды Tedros ve kılıcını çekti.

Evelyn parmağını ona doğrulttu ve bir söğüt ağacının dalları sihirli bir şekilde Tedros'u yakalayıp gövdesine dayadı.

Tedros öfkeyle debeleniyordu. "Sen ne yaptığ..." Cümlesini tamamlayamadan bir dal ağzım tıkadı.

"Gördüğün gibi, Agatha; kelebeklerim ikinizi de okula geri getirdiler çünkü sizin masalınızın sonu olmaya değer bir dilek işittim. Ama bu *senin* dileğin değildi," dedi Dekan, Agatha'nın çevresinde dolaşarak. "Sophie'ninkiydi."

"N-n-n-ne?" diye kekeledi Sophie.

"Evet, tatlım; sen de bir dilek diledin," dedi Dekan. "Hatırlamıyor musun?"

Elbisesinden yükselen bir kelebek kanatlarını çırparak her bir sözcüğü fosforlu harflerle havaya yazarken gaipten bir ses duyuldu:

"*Keşke onu yeniden görebilsem,*" diye yankılandı Sophie'nin sesi. "*Bunun için her şeyi yapardım. Her şeyi.*"

Agatha bu sözleri hatırlıyordu; bir mezarın yakınlarında sarf edilmişti. İki birbirlerine sarılmışlardı.

Birden bire canlanan Sophie, "An-an-annemi mi?" dedi şaşkınlıkla. Sonra yüzündeki ışık soldu. "Ama benim annem öldü... Hiçbir şey onu geri getiremez..."

"Gel gelelim, sen şu an kendi masalındasın, tatlım," dedi Dekan. "Onlar uğruna her şeyi yapmaya razıysan, dilekler çok güçlü bir hal alabilir."

Agatha'nın kalbi duracak gibi oldu. Kocaman boncuk gözlerini ardına kadar açmış, Dekan'a bakıyordu.

"*Masalın Kötü kahramanı en başından beri saklanmayı başarmıştı.*"

Ama bu Kötü Sophie değildi. Evelyn de değildi.

"HAYIR!" Agatha, Sophie'ye doğru atıldı. "Sophie, *hayır!* Seni kullanı..."

Söğüt dalları onu da yakaladı ve ağzını tıkayarak prensinin yanına bağladı.

Sophie, Agatha'nın boğuk haykırıışlarını umursamadı. Gözlerini yeniden Dekan'ın gözlerine dikti. "Ne yapmam gerek?"

Evelyn öne doğru eğildi, sivri tırnakları Sophie'nin yüzünü okşuyordu. "Sadece dileğini yürekten dile, Sophie. Onu yeniden görebilmek için her bedeli ödemeye razı ol."

Agatha debelenip duruyordu ama tek kelime etmesi mümkün değildi.

"Nasıl bir bedel?" diye sordu Sophie kaşlarını çatarak.

"Agatha bir prensle öpüştü, Sophie. Seni sonsuza dek hayatından uzaklaştırmak istedi ve sana da bunu *izletti*," dedi Evelyn, karanlık bir edayla. "Artık kimsen yok. Prens yok. Arkadaşın yok. Baban yok. Eve, yanına dönebileceğin kimsen yok. Güvenecek kimsen yok."

Sophie mahzun bir halde onun gözlerine bakıyordu.

"Seni seven yegâne insanı görmek, her bedele değmez mi?" diye tatlı tatlı sordu Evelyn.

Sophie kımıldamıyor, Agatha'nın arkadan gelen boğuk çığlıklarını dinliyordu.

"Onu gerçekten tekrar görebilir miyim?" diye sordu Sophie.

"Dileğin tıpkı Agatha'nın gibi senin masalını da sona erdirebilir," diye yanıtladı Evelyn. "Tek yapman gereken, bunu gönülden dilemek."

Söğüt ağacının gövdesine dayanmış Agatha debelenmeyi sürdürüyor, dallar kollarını yırtıyordu.

"Hazırım," diyerek başını öne doğru salladı Sophie.

Evelyn dişlerini göstererek sırıttı. Elini göğsüne atarak kalbinden etrafı aydınlatan uzun, mavi renkte, salt ışıktan oluşan bir nesne çıkardı. Hemen ardından elbisesindeki mavi kelebekler

kırmızıya dönüştü...

Agatha dehşet içinde uludu ancak Sophie'nin gözleri onu adeta hipnotize ederek dönen bir küreye dönüşmüş bulunan mavi ışığa odaklanmıştı.

"Şimdi gözlerini kapat ve dileğini yüksek sesle söyle," dedi Dekan.

Sophie gözlerini kapadı ve Agatha'nın haykırışlarını duymamaya çalışarak, ince bir ses tonuyla, "Annemi yeniden görebilmek için her şeyi yaparım," dedi.

"Yürekten dile," diye bağırdı Dekan, kuduz bir köpek gibi. "Dilek, ancak yürekten dilenirse gerçek olabilir."

Sophie dişlerini gıcırdattı. "*Annemi yeniden görebilmek için her şeyi yaparım.*"

Sonra bir sessizlik çöktü; Agatha bile susmuştu.

Sophie gözlerini hafifçe aralayarak kürenin havada dönmeye devam ettiğini ve garip bir mavi ışık yaymaya başladığını gördü. Bu ışık santim santim biçim alıyor, boyut kazanıyordu. En sonunda Sophie sendeleyerek geri çekildi ve karşısında bir insanın hayaletinin şekillendiğini gördü. Mavi çimenlerin üzerinde bir çift narin çıplak ayak havada duruyordu. Sophie'nin gözleri yavaşça yukarıya, dalgalanan mavi giysilere, bu giysilerin kollarından çıkan dal gibi incecik uzuvlara, kuğu gibi uzun boyna doğru kaydı. En sonunda, görenlerin aynadaki bir yansıma zannedebilecekleri bir yüz belirdi. Hiç yaşını göstermeyen kaymak gibi pürüzsüz bir ten, yuvarlak hokka bir burun ve zümrüt yeşili gözler. Hayalet ona sevgiyle gülümsüyordu ve Sophie dayanamayarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Anne?" diye fısıldadı. "Gerçekten sen misin?"

"Öp beni, Sophie," dedi annesi, sesi derinlerden gelerek. "Öp beni ve bir hayatı geri getir. İstedğim tek bedel bu."

“B-b-bir hayatı geri getirmek mi?” diye kekeledi Sophie.

Arkadan Agatha kendini yırtarak bağırmaya çalışıyordu.

“Tıpkı bir zamanlar senin arkadaşının öpücüğüyle hayata döndürüldüğün gibi. Bir sevgi öpücüğü,” dedi Sophie’nin annesi. “Ama bu son pek de uzun ömürlü olmadı, değil mi? Şimdi *asıl* gerçek sevgiyi bulma sırası sende.”

“Ama kimse beni sevmiyor,” dedi Sophie. “Agatha bile.”

“Ben seni seviyorum, Sophie. Ama sonun benim gibi olmasın,” diyerek onu teskin etti annesi. “Çünkü seni Agatha’dan bile daha çok seven biri var. Seni olduğun gibi seven biri.”

Agatha ağzını tıkayan söğüt kabuğunu deli gibi kemiriyordu.

“O sen misin? Benim gerçek sevgimin sahibi sen misin?” diye sordu Sophie, kocaman açılmış gözleriyle annesine bakarak.

Annesi gülümsedi. “Bana güven, yeter.”

“Sana güveniyorum,” dedi Sophie, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken. “Beni gerçekten tanıyan tek kişi sensin.”

“Öyleyse öp beni, Sophie ve sakın yarıda kesme,” diye onu uyardı annesi. “Öpücüğü yarıda kesersen son şansını da kaybedersin.”

Agatha ağzını tıkayan ağaç kabuğunu daha da kuvvetli dişliyor, koparmaya çalışıyordu.

Sophie kalbi deli gibi atarak annesinin hayaletine doğru bir adım yaklaştı.

Agatha ağaç kabuğunun parçalanmaya başladığını hissediyordu.

“Beni *hemen* öp, Sophie,” dedi annesi. “Çok geç olmadan.”

Agatha ağzındaki kabuğu tükürmeyi başardı. “SOPHIE, YAPMA!” diye bağırdı.

Fakat artık son huzmeleri kalmış ay ışığı altında Sophie du-

daklarını annesine değdirdi. Sophie'nin yüzü yumuşamış, mutluluğun çok yakınında olduğu inancıyla ışıldamaya başlamıştı. Hayattaki bu ilk öpücüğünün en sonunda ona hak ettiği sonu getireceğine inanıyordu.

Ama sonra öpücük soğuk ve sert bir hal aldı ve Sophie annesinin hayaletinin yüzünün kırıştığını, sanki bin yaşındaymış gibi çürüdüğünü, derisinin kurtlanmış, çukur çukur olmuş bir kafatasından döküldüğünü gördü. Korkuya kapılan Sophie kendini geri çekmek istediye de, annesinin bunu yapmaması yönündeki uyarısını hatırlayarak, dudaklarını insanın kanını donduran o buz gibi öpüşmeden ayırmaksızın, bir prensinkinden ya da bir arkadaşinkinden daha büyük ve onu asla terk etmeyecek bir sevgi bulabilmeyi diledi. Yavaş yavaş kafanın üzerinde yeniden deri oluşmaya başladı, karşısındaki yüzün hayalet ışığı yok oldu, giderek daha da gençleşti, pürüzsüzleşti... ta ki Sophie, karşısındakini tanıyıp irkilene ve geri çekilene dek. Dudaklarının ayrıldığı yerde gerçek bir delikanlı duruyordu.

Çıplak, beyaz tenli ayaklar yere bastı, koyu mavi çimen yaprakları parmaklarının arasına giriyordu. Omuzlarından aşağı inen mavi tuniğiyle Okul Müdürü başını kaldırdı, yüzünde maskesi yoktu ve gür beyaz saçları, kusursuz, hayalet gibi beyaz tenli, gencecik yüzüyle Sophie'ye bakıyordu.

Agatha ve Tedros nefesleri kesilmiş bir halde ağacın gövdesine sinmişler, onları tutan dalların altında ellerini birleştirmişlerdi.

Sophie hayata geri dönen Okul Müdürü'ne baktı, hayatında hiç bu kadar yakışıklı bir erkek görmemişti. "Sen... bütün bunları sen yaptın..."

"Senin için," diye fısıldadı Okul Müdürü. Uzun, buz gibi parmaklarıyla onun yanağını okşadı. "Sana söylemiştim, Sop-

hie. Sen her zaman benim olacaksın.”

“Sen onu istemiyorsun!” diye bağırdı Agatha, ağaca bağlandığı yerden. “O Kötü, Sophie! Salt Kötü! Dileğini hâlâ geri alabilirsin! Daha Son yazılmadı!”

Sophie en sonunda gözünden yaşlar boşanarak Agatha’ya baktı. Agatha’nın korku dolu gözlerinde yılan gibi zehirli bir Kötünün yansımasını gördüğünde, bu anın gerçekliği onu çarptı. Sophie kalbi kırılmış bir halde başını iki yana salladı. Agatha haklıydı... Bunu durdurması gerekiyordu, bu Kötüyü reddetmeliydi, her şeyi geri almalıydı.

Ama sonra arkadaşının küçük elinin prensin güçlü, sıcak avucunda olduğunu gördü.

Ve Agatha’nın artık hayatında olmadığını anladı.

Okul Müdürü onu soğuk, katı kollarına çekerken, Sophie kımıldamadı.

Agatha hayretler içinde kıpkırmızı kesildi.

“Ya ben ne olacağım?” diye soran bir ses duyuldu.

Okul Müdürü yanakları kaygıyla kızarmış bir halde onları izleyen Evelyn’e döndü. “Gerçek sevdiğinizi geri getirdim,” diye böbürlendi. “Tıpkı benden istediğiniz gibi, efendim.”

“Çok doğru. Kardeşin senin bu okul için faydalı olacağın öngörüsünde hiç yanılmamış.” Okul Müdürü gülümsedi, buz mavisi gözlerini Evelyn’in gözlerine dikti. “Gerçek sevdiğimin bana sağ salım dönmesini sağladın.”

Evelyn ona gururla gülümsedi. Ama sonra yüzü değişmeye başladı... Okul Müdürü’nün gözleri kıpkırmızı yanarak onun gözlerine dik dik bakıyordu. Evelyn bir anda durmuş gibi elini kalbine attı ve son nefesini verdi.

“Artık amacını yerine getirdin,” dedi Okul Müdürü, Sophie’ye daha sıkı sarılarak.

Evelyn yere yığıldı ve binlerce ölü kelebeğe bölündü. Hikâyeci'yi zapt etmekle görevli kelebek sürüsü de ölü yapraklar gibi yere indi ve Hikâyeci, Okul Müdürü'nün hazır bekleyen ellerine düşüverdi.

Okul Müdürü başını kaldırıp, yan yana ağaca bağlanmış olan Agatha ve Tedros'a baktı.

"Evet, nerede kalmıştık?"

Hikâyeci'yi elinden bırakıp, kalemin uçarak havada asılı duran masal kitabının üzerine gidişini ve Agatha'yla Tedros'un öpüşmelerinin altında yazan son kelimeyi silişini izledi. Hemen yeni bir sayfa açan kalem, Sophie'yle Okul Müdürü'nün öpüşmesinin muhteşem bir resmini sayfaya yaptıktan sonra, altına az önce sil-diği sözcüğü kalın harflerle yeniden yazmaya başladı...

VE SON...

"Sophie, *hayır!*" diye yırtındı Agatha.

Hikâyeci son harfi de yazdıktan sonra masal kitabı kapandı ve sihirli kalem neredeyse hiçbir ses çıkarmadan çimenlerin üzerine düşüverdi.

Agatha gözlerini yavaşça kaldırdığında Okul Müdürü'nün kolunu Sophie'nin beline atmış, kendisine baktığını gördü.

"Bir..." diyerek gülümsedi.

Ormanın ardındaki iki okul birden kapkara kesildi ve hangisinin hangisi olduğu ayırt edilemez hale geldi. İkisi de eski Kötülük Okulu'ndan daha karanlık, daha ürkünçtü.

"İki..."

Yarı Yol Köprüsü'ndeki yıkık bölüm birden tamamlandı ve silahlarını çekmiş oğlanlarla kızlar savaşa tutuşmak üzere birbirlerine saldırdılar.

Okul Müdürü, Agatha'ya bakarak sıırttı. “Üç.”

Agatha birden titreyerek ısıldamaya başladı, yok olmak üzereydi.

“Dur!” diye bağırdı ağzı hâlâ tıkalı olan Tedros.

Agatha, prensine, “Beni eve gönderiyor!” diye çığlık çığlığa bağırdı. Bedeni giderek daha fazla solgunlaşıyordu. “Sophie’nin öpücüğü! Beni eve geri gönderiyor!” Bir saat kulesinin çan sesini duymaya başlamıştı; giderek daha da yükseliyordu ses kulaklarında... Sophie’ye döndü. “Sophie, bana yardım et; burada kalayım! Elim tut ve bana yardım et!”

Ancak Sophie acı ve hüüzün dolu gözlerle Okul Müdürü’nün yanında kaldı.

“O beni seçti, Agatha,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama sen seçmedin.”

Agatha korkuyla haykırıyordu; bedeni artık neredeyse tamamen şeffaflaşmıştı.

“Sevgili arkadaşına bir iyilik borcum olduğunu düşünüyorum,” diye gülümsedi Okul Müdürü, Sophie’nin kollarından ayrılarak. “Sonuçta bir zamanlar Agatha da *benim* gerçek sevdiğimi elimden almıştı.”

Okul Müdürü, Tedros’un yerde duran kılıcını eline aldı. Tedros korkuyla dalların altında debeleniyordu.

Agatha dehşet içinde nefesini tuttu.

“Ne güzel bir tesadüf,” diye dalga geçti Okul Müdürü, elinde tuttuğu Excalibur’u inceleyerek. “Babanın kılıcıyla öleceksin.” Kılıcı havaya kaldırdı ve gözleri kıpkırmızı yanarak prensin göğsüne indirdi.

“HAYIR!” diye bağırdı Agatha, ışıktan binlerce parçalaya bölünürken.

Kılıç Tedros’un gömleğini keserken Agatha prensinin eli-

ni sıkı sıkı tuttu ve kılıç boşluğu kesti. Işığa boğulan Tedros, Agatha'nın kollarında güvendeydi.

Şaşkınlık içindeki prensiyle birlikte evine dönerken Agatha, Okul Müdürü'nün sinsice gülerek kendisine bakmasını ve buz gibi dokunuşuyla Sophie'ye sarılıp birlikte yerden havalandırarak kulenin penceresine doğru uçmalarını izledi. Sophie ve Agatha'nın gözleri son kez buluştu ancak ikisi de diğerini geride bıraktığı için ağzını açmadı.

Bir zamanlar birbirlerini gerçek sevgiyle seven iki kız, şimdi birer yabancı gibi ayrılmıştı. Her biri bir erkeğin kollarındaydı. İyiler İyilerle, Kötüler Kötülerle...

İkisinin de dileği kabul edilmişti.

*“Günün birinde bu okula dönebilirsin.
Gerçek aşkını da yanında getirirsin.”*

Sona eren masallarının ardından Sophie ve Agatha, Sonsuza Dek Mutlu yaşamaya başlayacaklarını zannederlerken, kendilerini bir kez daha masal dünyasında buluyorlar. Ama o bildikleri dünya değişmiş. Eski bağların koptuğu, yeni ittifakların kurulduğu bu düzende bir savaş filizleniyor ve gölgelerde gizlenen tehlikeli bir düşman giderek kuvvetleniyor.

Agatha ve Sophie barışı geri getirebilecekler mi? Yoksa masal dünyası ve birbirlerine duydukları sevgi tümüyle yitip gidecek mi?

Dünyanın dört bir yanında farklı dillere çevrilen ve New York Times çok satanlar listesine giren *İyilik ve Kötülük Okulu*'nun bu devam macerası, sizi her şeyin masallardaki gibi siyahla beyazdan ibaret olmadığı, keşfedilmeyi bekleyen grilerle dolu bir masal dünyasına davet ediyor.

